

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

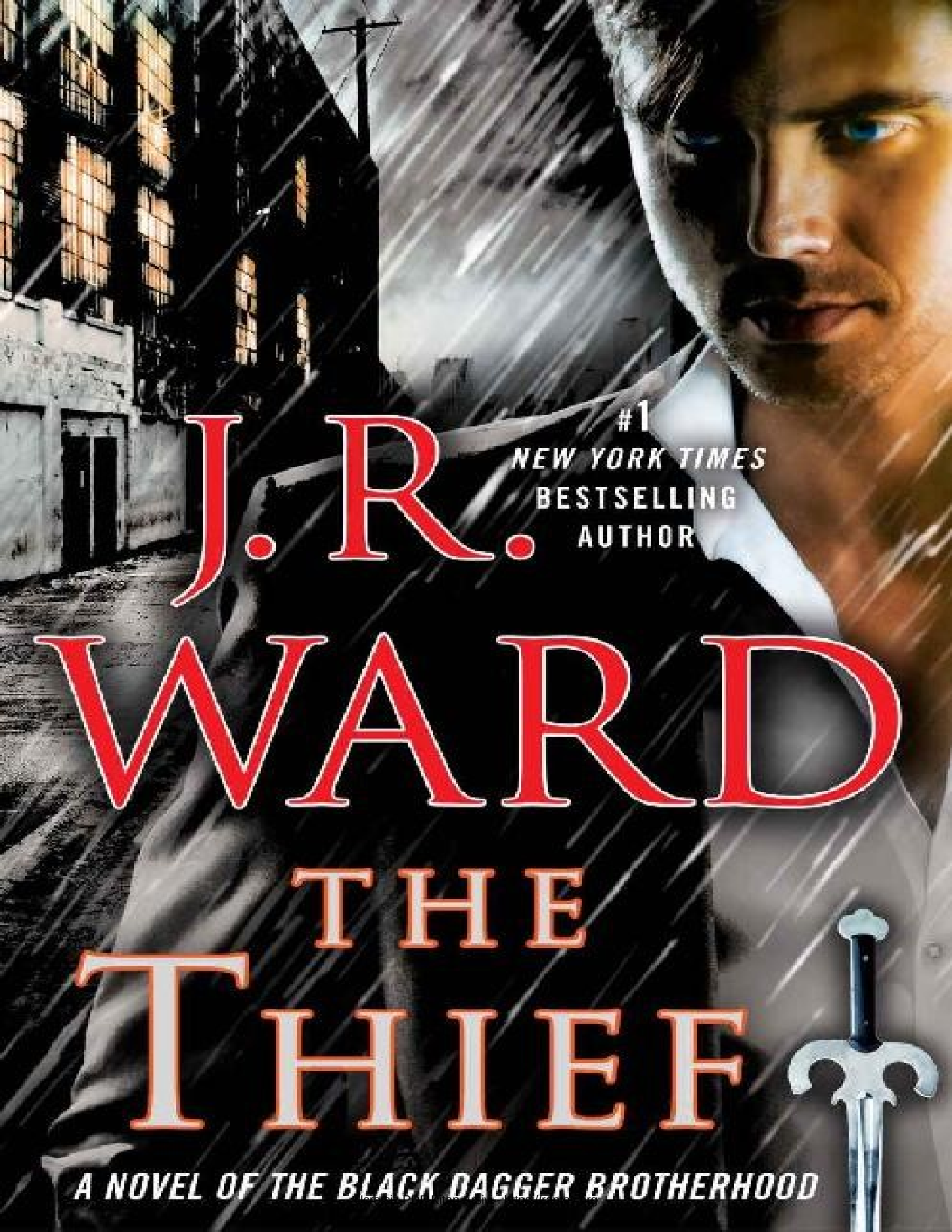
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R.R.

#1
NEW YORK TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

WARD

THE
THIEF

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD

THE
THIEF

A NOVEL OF THE BLACK DAGGER BROTHERHOOD

LIALLANTINLUKS

NEW YORK

Hırsız bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2018 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır.

Amerika Birleşik Devletleri'nde Ballantine Books, an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC, New York tarafından yayımlanmıştır.

BALLANTINE ve HOUSE kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Ciltli ISBN 9780451475213
Ebook ISBN 9780698192997

randomhousebooks.com

Kapak fotoğrafı: Claudio Marinesco v5.2

ep

İçindekiler

Kapak

Başlık

Sayfası

Telif

Hakkı

Terimler ve Özel İsimler Sözlüğü

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm Sekizinci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm Onbirinci

Bölüm Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltı Bölüm

Onyedinci Bölüm

Onsekizinci Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmibirinci Bölüm

Bölüm Yirmi İki
Bölüm Yirmi Üç
Bölüm Yirmi Dört
Bölüm Yirmi Beş
Bölüm Yirmi Altı
Bölüm Yirmi Yedi
Bölüm Yirmi Sekiz
Bölüm Yirmi Dokuz
Bölüm Otuz Bölüm
Otuz Bir Bölüm Otuz
İki Bölüm Otuz Üç
Bölüm Otuz Dört
Bölüm OtuzBeşinci
Bölüm Otuz Altı
Bölüm Otuz Yedi
Bölüm Otuz Sekiz
Bölüm Otuz Dokuz
Bölüm Kırk Birinci
Bölüm Kırk İki Bölüm
Kırk Üç Bölüm Kırk
Dört Bölüm Kırk Beş
Bölüm Kırk Altı Bölüm
Kırk Yedi Bölüm Kırk
Sekiz Bölüm Kırk
Dokuz Bölüm Elli

Bölüm Elli Bir
Bölüm Elli İki
Bölüm Elli Üç
Bölüm Elli Dört
Bölüm Elli Beş
Bölüm Elli Altı
Bölüm Elli Yedi
Bölüm Elli Sekiz
Bölüm Elli Dokuz
Bölüm Altmış Bir
Bölüm Altmış İki
Bölüm Altmış Üç
Bölüm Altmış Dört
Bölüm Altmış Beş

İthaf Teşekkür J.
R. Ward
tarafından
Yazar Hakkında

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

ahstrux nohtrum (n.) Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

ahvenge (v.) Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (ç.n.) Türlerini Azalan Toplum'a karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.) Bir başkasının kan ihtiyacını karşılamak üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (ç.n.) Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte geçici olmaktan ziyade ruhani olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum onları Sığınak'tan kurtaran son Primale'nin yükselişiyle değişti. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte, tamamen

özerk ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra shellanlarından beslenemeyen Kardeşlerin veya yaralı savaşçıların kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.) Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

kohntehst (n.) Bir dişinin eşi olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çatışma.

Dhunhd (pr. n.) Cehennem.

doggen (n.) Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının üyesi. Doggen'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakar gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık beş yüz yıldır.

ehros (n.) Cinsel sanatlar konusunda eğitilmiş bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.) Kötü veya lanetli ikiz, ikinci doğan.

Solgunluk (ç.n.) Ölümlerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldikleri ve sonsuzluğa göç ettikleri zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (ç.n.) Vampirlerin Kral ve Kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.) Bir bireyin vasisi. Çeşitli derecelerde ghardianlar vardır, en güçlüsü sehcluded bir kadındır.

glymera (n.) Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin tonuna eşdeğer.

hellren (n.) Bir dişiyi çiftleşmiş erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiyi eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.) Tipik olarak bir aracın veya bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasını ifade eden terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.) Güç ve nüfuz sahibi kişi.

leelan (adj. veya n.) "En sevgili" olarak gevşekçe tercüme edilen bir sevgi terimi.

Lessening Topluluğu (ç.n.) Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla Omega tarafından bir araya getirilen avcılar topluluğu.

Lesser (n.) Lessening Society'nin bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhsuz insan. Lesser'ların öldürülmesi için göğüslerinden bıçaklanmaları gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Omega tarafından topluma kabul edildikten sonra, kalplerinin çıkarıldıktan sonra içine yerleştirildiği seramik bir kavanozu muhafaza ederler.

lewlhen (n.) Hediye.

lheage (n.) Bir cinsel itaatkar tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.) Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.) Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.) Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.) Belirli bir fiziksel ortamın maskelenmesi; bir yanılısma alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya **nallum** (n., m.) Sevgili.

ihtiyaç dönemi (n.) Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık **dönemi**. Bir dişinin geçişinden yaklaşık beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin yanındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu bir

Özellikle dişi çiftleşmemişse, rekabet halindeki erkekler arasında çatışma ve kavgaların patlak verdiği tehlikeli bir dönemdir.

newling (n.) Bir bakire.

Omega (pr. n.) Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirlerin yok olmasını hedefleyen kötü niyetli, mistik figür. Zamansal olmayan bir alemde yaşar ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahiptir.

phearsom (adj.) Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine "bir dişinin içine girmeye layık" anlamına yakın bir çeviri.

Princeps (pr. n.) Vampir aristokrasisinin en üst seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikinci sırada. Bu unvana sahip olmak için doğmak gerekir; unvan verilemez.

pirokant (n.) Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bağımlılık gibi içsel ya da sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.) Kurtarıcı.

rythe (n.) Bir başkasını incitmiş olan bir kişi tarafından verilen ritüel onurlandırma şekli. Eğer kabul edilirse, kırılan kişi bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan saldırgana vurur.

Kâtip Bakire (ç.n.) Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde var olmuş ve geniş güçlere sahip olmuştur, ancak yakın zamanda görevinden ayrılmış ve yerini bir başkasına bırakmıştır. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

sehclusion (n.) Aristokrasiye mensup bir kadının dilekçesi üzerine Kral tarafından verilen statü

kadının ailesi. Kadını, genellikle evdeki en yaşlı erkek olan ghardian'ının tek yönetimi altına sokar. Bu durumda ghardian'ı onun hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama hakkına sahip olur.

shellan (n.) Bir erkekle çiftleşmiş dişi vampir. Bağlanmış erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle dişiler genellikle birden fazla eş almazlar.

sympath (n.) Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt tür. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır. Soyları tükenmek üzeredir.

Mezar (ç.n.) Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Hem tören alanı hem de lesser'ların kavanozları için bir depo olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenaze törenleri ve Kardeşlere karşı disiplin cezaları yer alır. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire veya üyeliğe kabul adayları dışında kimse giremez.

trahyner (n.) Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. Gevşek bir şekilde "sevgili arkadaş" olarak çevrilir. **geçiş** (n.) Bir vampirin hayatındaki kritik an.

ya da bir yetiškine dönüşür. Bundan sonra, o ya da o Hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, geçişlerinden sağ çıkamaz. Geçişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

vampir (n.) Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler, diğer canlıların kanını içmelidir.

hayatta kalmak için karşı cinsten. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak bu güç uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dönüştüremez", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilir, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

wahlker (n.) Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve yolculukları için hürmet edilir.

whard (n.) Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğer.

BİR

MIAMI, FLORIDA

Sola Morte, nam-ı diğer Marisol Maria Rafaela Carvalho, cam paneli çekerek sürgülü kapıyı açtı. Saat gece yarısını geçmiş ve Ocak ayına girmiş olmasına rağmen, onu karşılayan okyanus havası yetmiş derece ve nemliydi, soğuk bir tokat yerine tatlı bir öpücük gibiydi. Ancak Miami'de bir yıl yaşadıktan sonra artık hoş bir sürprizle karşılaşmamıştı. Daha nazik iklim, yavaş tempo, palmiye ağaçları, plajlar ve gelgitler gibi hayatın bir parçası haline gelmişti.

Egzotiklik nadirliğin bir fonksiyonuydu ve tıpkı güzellikte olduğu gibi bakanın gözünde ydi.

Şimdi, Caldwell, New York'un karla kaplı çamları büyüleyici ve sıra dışı olabilir.

Başını sallayarak şimdiki zamana bağlı kalmaya çalıştı. Büyükannesiyle paylaştığı bu beşinci kattaki dairenin "terası", korkuluklu bir raftan başka bir şey değildi; ev sahiplerinin işlevsel kullanımı ve keyfi için değil, binanın satış açıklamasında "okyanus terası" ifadesinin yer alabilmesi için eklenmiş bir tür açık alandı.

Otuz birim. Ve düşününce, "okyanus" kısmı da bir aldatmacaydı, çünkü baktığı yer Atlantik değil Biscayne Körfezi'ydi. Yine de su sudur ve uyuyamadığınızda tavana bakmaktan daha ilginçtir.

İki yatak odalı, iki banyolu evini yaklaşık üç yıl önce döşemiş, Rooms To Go'dan takımlar satın almıştı çünkü fiyatları uygundu ve yastıklar ve renk kombinasyonları hakkında düşünme işini başkası yapmıştı. Sonra da "lüks" "okyanus" terası için Target'a gidip iki sarı-beyaz çim sandalye ve bir sehpa almıştı. İlki gayet iyi çalışıyordu. İkincisi, yüzeyinde sinir bozucu dalgalar olduğu ortaya çıkan yarı saydam plastik bir tablaya sahipti. Üzerine hiçbir şey oturmuyordu.

Bu not üzerine, kendini soldaki sandalyeye park etti. "Bu gece dolunay var."

Sesi uzaklaşırken gece manzarasını seyre daldı. Tam önünde, kırklı yıllarda inşa edilmiş birkaç kısa ev, sonra da sahille arasında bir dizi berbat tişört dükkânı, bodega ve cantina vardı. Onun ve vovosunun Miami'de yaşadığını söylemek teras-yanlış-reklam olayına benziyordu. Aslında şehir sınırlarının kuzey ucunda, malikanelerden ve gece hayatından oldukça uzaktaydılar, ancak yaklaşık on yıl içinde bu aşağı pazar mahallesinin gösterişli bir revizyondan geçeceğine bahse girmeye hazırdı.

Onun için sorun değil. Nakit yatırımından büyük bir getiri elde edecekti ve-

Oh, kimi kandırıyordu. Burada bir yıldan fazla kalmayacaklardı.

Kaliforniya'da ve Toronto'da birer cıvata deliği daha vardı. Bunları atlattıktan sonra başka bir yere gideceklerdi.

Ona göre, bir ev üssü kurmak için birkaç gereklilik vardı: nakit alım, bloklar içinde Katolik kilisesi ve yakınlarda iyi bir Latin pazarı.

Bir esinti yuvarlanıp yeni sararmış saçlarının arasında oynasırken, öne doğru oturdu çünkü hareketsiz kalmak zordu. Yeniden konumlanma uzun sürmedi ve bunun tek nedeni üst korkuluğun artık körfez manzarasını kapatması değildi. Geriye yaslanarak parmak arası terliğinin topuğuna vurdu, huzursuz enerjinin metronomu sadece katlanılabiliyordu çünkü aşağı yukarı hareket eden kendi ayağıydı ve en azından teorik olarak bunu durdurabiliyordu.

Hafızanın yürünebilecek bir yol, takip edilecek bir patika, baştan sona doğrusal bir ilerleme olduğunu söylemek çok yanıltıcı. Geçtiğimiz yıldan sonra, bunun daha çok bir piyano klavyesi olduğuna karar vermişti ve zihninin hareketli resim görüntüleri şeklinde çaldığı müzik notaları, Caldwell'den ayrılma kararının sağlam temellere dayanan mantığından çok, yasının notaları tarafından belirlenen bir seçme ve seçmeydi.

Örneğin, eğer mantıklı düşünebilseydi, bir gece eve gelip büyükannesi uyanıp merdivenlerden inmeye başladığında saldırganların onu kaçırmamasının nasıl bir şey olduğuna odaklanırdı. Sonra da bir arabanın bagajında kuzeye yaptığı yolculuğu hatırlardı. Evet... eğer akıllı olsaydı, beyni bir işaret fişeği alıp onu o sedanın arkasından çekip çıkaran adamın göz çukuruna saptığı bir slayt gösterisi yansıtırırdı. Ormanda kaçmaya çalışırken bacağından vurulduğunu hayal eder, sonra da o işkence kampının yeraltı katındaki parmaklıklı hücreyi hatırlardı.

Kendisini soyan ve tecavüz etmeye çalışan iki tonlu suratlı haydutu en ince ayrıntısına kadar gözünde canlandırırđı -Ta ki taşaklarını büküp kafasına ağır bir zincirle vurana kadar.

Ve son olarak, çıkış yolunu açmak için parmak izini kullanmaya çalışmak üzere kendini ölü bir adamı yerde sürüklerken görecekti. Ve bu işe yaramadığında, bodruma geri dönerken adımlarını takip edecek ve o iki tonlu tecavüz girişimcisinin kolunu bir hücrenin parmaklıklarından çekecek, böylece bir mutfak bıçağı alıp elini bileğinden kesebilecekti.

Çelik kapıyı açmak için hâlâ sıcak olan başparmağını tuş takımında başarıyla kullandığını hatırlamaya ne dersiniz? Ya da o cehennem çukurundan parkası ve öldürdüğü iki insanın kanından başka bir şey giymeden fırladığını?

Ama hayır, beyinsel Steinway'inin çaldığı notalar bunlar değildi.

Melodiler arasında, beyninin sürekli tekrarladığı melodi tamamen farklı ve çok daha yıkıcıydı.

Kesinlikle daha seksi olmasına rağmen-

"Kes şunu." Gözlerini ovuşturdu. "Sadece dur."

Karayla çevrili körfezin üzerinde, North Beach'in dalgakıran kenarının üzerinde, ay büyük bir gümüş tabaktı, aydınlığı pusluydu ve bulut parçacıklarıyla gıdıklanıyordu.

Assail'in gözleri de böyleydi, gümüş rengi ve koyu mor kenarları vardı.

Ve onun hayatta olduğunu varsayarak hâlâ öyle olduklarını tahmin ediyordu - gerçi nasıl bir hayat sürüyordu? Uyuşturucu baronları, kanser ve kalp hastalığı gibi genel risklerin ötesinde bir risk havuzundaydı.

Onu iş seçiminden dolayı yargıladığından değil - hadi ama, hırsız olarak mesleği o sandığa nasıl girdiğini açıklıyordu.

Ne tuhaf, hipnotize edici gözleri vardı. Daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu ve hayır, bu onun romantikleşmesi değildi. Adamın tuhaf ismi ve tam olarak çıkaramadığı aksanı gibi -Alman mıydı? Fransız mıydı? Romanyalı mıydı? - ve onu çevreleyen gizem, o ne olmuştu

diğer erkekler asla yaklaşamamıştı: karşı konulmaz. Boyalı olduğunu düşündüğü simsiyah saçları, yüksek ve otoriter alnındaki dul tepe noktası, güçlü vücudu ve cinsel dürtüsüyle onun başka bir dünyadan gelen bir hayal ürünü olduğunu hissetmişti.

Ölümcül bir varlık.

Muhteşem bir yırtıcı.

İnsan derisine bürünmüş bir hayvan.

Göz açıp kapayıncaya kadar onu, kendisini o kamptan kurtarmaya geldiği gece görmüştü ama o çelik kapıdan yaralı ve şaşkın bir halde kaçarken kollarını açarak ve sakin bir sesle ona yaklaşırken değil. Hayır, onu kısa bir süre sonra, bir şekilde onunla otoyolun yirmi mil kadar aşağısındaki bir dinlenme tesisinde karşılaştığında hatırladı.

Kuzenleri onunla birlikte yola çıkarken onun geride kalmasının ve Assail'in sanki uçabiliyormuş gibi onlara yetişmesinin nasıl mümkün olduğunu hiç anlamamıştı.

Bir de nasıl görüldüğü vardı. Ağzı sanki birini ısırmış gibi kanla kaplıydı. Ve o gümüş ve mor gözler, bu güney gökyüzündeki aydan daha parlaktı ve içlerindeki ışık öylesine kutsaldı ki, şeytan çıkarma gibi görünüyordu.

Yine de ondan korkmamıştı ve o anda kendisini kaçırın Benloise'in yaşamadığını da biliyordu. Assail onu kaçırın kişiyi ve büyük olasılıkla kardeşi Eduardo'yu bir şekilde öldürmüştü.

Bu, hepsinin içinde bulunduğu işin yoluydu. Ve iyileştikten sonra terk etmeye kararlı olduğu hayatın yoluydu.

Sonuçta, deliler tarafından tutulduğunuzda ve büyükannenizi tekrar görmek için Tanrı'ya dua ettiğinizde ve bu gerçekten gerçekleştiğinde? Sadece bir aptal pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmez.

Merhaba, Miami.

Sola parmak uçlarını alnına bastırdı ve beynini, üzerinden bir yıl geçmiş olmasına rağmen, işlemeye ve yeniden işlemeye kararlı görüldüğü aşınmış yoldan çıkarmaya çalıştı. Kendi hayatta kalmasını ön planda tutarak verdiği sağlam bir karara bu kadar takıldığına inanamıyordu.

Geceler hâlâ en kötüsüydü. Gündüzleri, market alışverişi, vovosuyla ayine gitmek ve takip edilip edilmediklerini görmek için beyzbol şapkasının siperliğinin altından sürekli dışarı bakmak gibi üst düzey işlerle meşgul olduğunda daha iyi idare ediyordu. Ama karanlıkla birlikte musallat da gelmişti; asla yatmaması gereken bir adamın hayaleti ona eziyet ediyordu.

Uzun zamandır ölmek istediğinin farkındaydı. Assail'e karşı duyduğu çekim de bunu doğruluyordu, hatta daha fazlasını.

Adamın soyadını bile bilmiyordu. Onun hakkında casusluk yapması için tutulmuş olmasına ve daha sonra kendi başına yaptığı casusluğa rağmen, onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Hudson'da bir emlak tröstüne ait camdan bir evi vardı. En yakın iki ortağı ikiz kuzenleriydi ve konu kişisel ayrıntılarına geldiğinde her ikisi de tuğla duvarlar kadar sessizdi. Karısı ya da çocuğu yoktu.

En azından onun etrafında değil, ama kim bilir. Böyle bir adamın arkadaşlık için pek çok seçeneği olduğu kesindi.

Yana kayarak eski iPhone'unu çıkardı ve siyah ekranına baktı. Bu şeyi uyandırdığında, buraya geldikten hemen sonra çekilmiş bir sahil fotoğrafı vardı.

Mesaj yok, cevapsız arama yok, sesli mesaj yok.

Uzun bir süre boyunca, kısıtlı bir numaradan düzenli olarak aranıyordu.

Aralıklı aramalar telefonu saklamasının tek nedeniydi. Assail'den başka kim ona ulaşabilirdi ki? Numarası başka kimde vardı? Benloise ya da karanlık işlerinden herhangi biri için kullandığı telefon bu değildi ve hesap takma bir isimle açılmıştı. Numaraya sahip olan tek kişi oydu.

O şeyi kuzeyde bırakıp servisi iptal etmeliydi. Temiz kesim en iyisiydi. En güvenlisi.

Ancak sorun kendiliğinden çözülmüş gibi görünüyordu. Arayanın Assail olduğunu varsayarsak, durmuştu ve belki de bunun nedeni mezarını bulmuş olması değildi. Muhtemelen taşınmıştı - ki insanlar geride bırakıldıklarında böyle yaparlar. Tüm bu bir ömür boyu uzaklaşma olayı sadece Viktorya dönemi romanlarında olur, o da genellikle kadın tarafında.

Evet, kuzeyde Bay Havisham yok. İmkânı yok-

Başka bir anı onu geçmişe götürdü ve bu nefret ettiği bir anıydı. Benloise ona izini kaybettirdikten sonra bile Assail'i bir malikâneye, bekçi kulübesi gibi görünen bir yere kadar takip etmişti. Oraya bir iş görüşmesi için gitmemişti. Hayır, bir buçuk bedene sahip siyah saçlı bir kadın için gitmişti ve daha önce de yaptığı gibi onu bir kanepeye yatırmıştı. Tam onunla sevişmeye başladığında, Sola'nın kendisini izlediği pencereye bakmıştı, sanki onun için gösteri yapıyormuş gibi.

O noktada, gözetlemeden çekilmeye karar vermiş ve onu bir daha asla görmemeye karar vermişti.

Ancak kaderin farklı fikirleri vardı. Ve gümüş gözlü uyuşturucu satıcısını bir kurtarıcıya dönüştürdü.

Üzücü olan şey, farklı koşullar altında onunla birlikte o camdan evde kalabilirdi. Ama sonunda, Tanrı'yla yaptığı küçük anlaşma bu tür fantezilerin yerini almıştı.

Ayağa kalkarak bir süre daha parmaklıkta oyalandı ve manzarada tam olarak ne bulmayı umduğunu merak etti. Sonra arkasını dönüp kendini eve kapattı ve parmak arası terliklerini çıkardı. Sessiz ve çıplak ayaklarıyla oturma odasından fısıldayarak geçti ve mutfığa girdi. Büyükannesinin standartlarına göre yerde yemek yemenin yanı sıra çekmecelerden herhangi birine salata atabilir, ekmek hamurunuzu dolapların içinde açabilir ve bifteğinizi kesmek için rafları kullanabilirsiniz.

Alet çantası lavabonun altındaydı ve tam boy bir çekiç çıkardı.

Kapıya giderken iPhone'u çiftli Ziploc poşetine koydu ve koridora çıkmadan önce alarmı devre dışı bıraktı. Yangın merdiveni sağ taraftaydı ve oraya doğru yürürken, gereklilikten değil ama alışkanlıktan dolayı dinledi. Binadaki insanlar yaşlıydı ve onlardan gördüğü az şey doğru birimi seçtiğini doğruluyordu. Burası ilkbahar ve yaz aylarında uçarak gidip gelecek parası olmayan kar kuşlarının ülkesiydi, bu yüzden bina asla boşalmazdı.

Bu gözler ve kulaklar eskisi kadar keskin olmasa bile her zaman meraklı tanıklar olacaktı. Ve diğer sakinleri, peşinden gelen insanların iki kez düşüneceği bir karmaşayı temsil ediyordu.

Ayrıca, her zaman olduğu gibi, üzerinde lazer dürbünlü bir dokuzlu vardı. Justincase.

Merdiven boşluğu serindi ama açık havadan daha kuru değildi ve fazla uzağa gitmedi. Telefonu küçük plastik torba tabutuna koyup beton zeminde, sarmal itfaiyeci hortumunun altına yerleştirdi ve son bir kez arama olup olmadığını kontrol etti.

Sonra çekici bir kez indirdi. İki kez. Üç kez.

Telefonu yok etmek için tek gereken buydu.

Daireye geri dönerken, gevşek parçaları elinde evirip çevirdi, iki poşet her şeyi bir arada tutuyordu. Yarın sabah, güvenli bir bilgisayardan internete girecek ve hizmeti iptal edecekti, son bağı, dayanıksız olsa da, sonsuza dek kesilecekti.

Assail'e ne olduğunu asla bilemeyeceği fikri, onu bir daha asla göremeyeceği gerçeği kadar kötüydü.

Kendini bir kez daha içeri bırakarak yatmaya karar verdi,
ancak su ve ay manzarasına geri çekildi.

Hiç sahip olmaması gereken adamı, sanki ruhunun geride kalan bir parçasıymış gibi özlüyordu.

Ama bu işin yolu buydu. Kader
tam bir hırsızdı.

İKİ

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ EĞİTİM MERKEZİ CALDWELL,
NEW YORK

Doc Jane saatini kontrol etti ve volta atmaya devam etti. Ana muayene odasının dışındaki beton koridorda bir ileri bir geri gidip gelirken kendi kalp atışlarının farkındaydı - ki bu, tüm niyet ve amaçlar için hayatta olmadığı düşünülduğünde biraz garipti.

Kafasının arkasında Bill Murray'nin şu sözlerini duydu: "Siz ya da aileniz hiç hortlak, hayalet gördünüz mü?"

Hemen hemen her aynaya baktığında, Dr. Venkman. Teşekkürler.

Bunun üzerine birkaç kapıya yöneldi ve durdu. Hiçbir şey görmeden önüne bakarken, doğru nefes alamadığını fark etti ve travma cerrahı olarak işinin tüm bölümleri arasında, biraz sonra olacak şeyin asla iyi olamadığı bir şey olduğuna karar verdi. Ne kadar eğitim, deneyim ya da sürekli eğitim almış olursa olsun, mesleğinin bu en hayati kısmında yetkinlik kazanamamıştı.

Ve hiç olmamasını umuyordu.

Assail, seni hayal kırıklığına uğrattım, diye düşündü. Çok üzgünüm. Elimden gelen her şeyi yaptım.

Bir çınlama sesi başını döndürdü. Eğitim merkezinin uzun ana koridorunun en ucunda, her türlü sınıf, mola ve sorgulama odasının yanından geçerken, yeraltı tesisini çok katlı park alanından ayıran güçlendirilmiş çelik kasa paneli ardına kadar açıldı. Kardeşliğin en yeni babalarından biri olan Rhage içeri girdi ve kenarda durdu.

Onun ardından içeri giren iki siyah saçlı erkek, anladığı kadarıyla vampir türünde bir anomaliydi. Tek yumurta ikizleri pek sık görülmezdi ve çok azı yetişkinliğe ulaşabilirdi. Ancak Ehric ve Evale pek çok kuralın istisnası olduklarını kanıtlamışlardı.

Örneğin, onların kendisinden daha canlı olduklarından emin değildi. Gösterdikleri tüm duygulara rağmen, cyborg da olabilirlerdi. Öyle ölü gözlerle bakıyorlardı ki, bakışları mat bir boyanın parlaklığına sahipti. Yine de muhtemelen çok şey görmüşlerdi. Çok şey yapmışlardır. Ve bu, savaş hakkında öğrendiklerine göre, çevrelerindeki dünyadan kopmuş, kimseye güvenmeyen insanlara dönüşüyordu.

Kendileri bile.

Rhage, onun varlığı varış noktasını açıkça belli etse de ona doğru yolu gösterdi ve ikizler ilerlerken John Matthew da trene bir vagon ekleyerek içeri girdi.

Vishous neredeydi, diye merak etti. O ve Rhage'in onlarla birlikte nakil aracında olması mı gerekiyordu?

Telefonunu çıkarıp hızlıca bir kontrol etti. Arkadaşından mesaj ya da arama gelmemiştii ve bir an için ona ulaşmayı düşündü.

Başını sallayarak telefonu bir kenara bıraktı ve işine yeniden odaklandı. Önce bu konuşmayı halletmesi gerekiyordu,

kişisel bir şey yapmadan önce.

İkizler yaklaştıkça, yakınlık bu erkeklerin sıcaklığını ve heyecanını en ufak bir şekilde artırmadı. Yaklaştıkça daha da büyüyorlardı, ta ki önünde durup ona ölümsüzlüğün hiç de kötü bir şey olmadığını hatırlatana kadar. Bu ikisi katildi ve ortak çıkarları nedeniyle Kardeşlik'in ev halkına profesyonel nezaket muafiyeti tanımış olsalar da, hayalet olduğu için memnundu.

Özellikle de onlara söylemek zorunda olduğu şey düşünüldüğünde. "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

Soldaki -evet, kulağının arkasında bir ben vardı, yani Evale değil Ehric olmalıydı- bir kez başını salladı. İkisinden de bu kadar. Selamlaşma yoktu. Gerginlik yoktu. Kızgınlık yoktu. Üzüntü de yoktu, her ne kadar onları neden buraya çağırdığını bilseler de. Tüm robotik metanetleri, siyah saçları, platin gözleri ve güçlü yapılarıyla, buz gibi soğuk, ölümcül ve duygusuz Glock'lar gibiydiler.

Bunun nasıl gideceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Rhage ve John Matthew'a "Bize izin verir misiniz?" dedi.

Kardeş başını salladı. "Seni bırakmayacağız."

"Endişeni anlıyorum Rhage, ama burada hasta gizliliği söz konusu. Sakıncası yoksa ofisin orada bekleyebilir misiniz?" Nerede olduğunu gayet iyi bilmelerine rağmen orayı işaret etti. "Bunun gerçekten özel bir konuşma olması gerekiyor."

Kardeşlik'ten ya da savaşçılardan herhangi birine Rhage ve John Matthew'un burada yaptıklarını düşündükleri türden bir görev emretmekten daha iyisini biliyordu. Onlara göre o Vishous'un shellanıydı ve bu nedenle ileri dereceleri ve son karate eğitimi hiçbir şey ifade etmiyordu: İkizler ve akrabaları Kral'a sadık olduklarını kanıtlamış olsalar da

onun etrafında hiçbir zaman uygunsuz bir davranış göstermediler, hala bağılı bir Kardeş'in dışisinin yanında bağılı olmayan erkeklerdi.

Yani ıslak bir tişört ve bir çift striptizci topuklu ayakkabı giymiş gibi korunacaktı.

Bu çok saçmaydı, ama Gloria Steinem'e başvurmak sadece işleri geciktirecekti. Ancak gerçek mahremiyet endişesini masaya yatırmak işi halledecekti. Ve oldu da.

"Hemen şurada olacağız," diye mırıldandı Rhage. "Tam şurada. Hiç mesafe yok."

"Teşekkür ederim."

Kulak misafiri olmadıklarında ikizlere, "Benimle konuşmak ister misiniz-" dedi.

Ehrich kalın, Eski Ülke aksanıyla, "Burası iyi," dedi. "O nasıl?"

"Pek iyi değil ve Assail'in iyileşmesi konusunda herhangi bir ilerleme kaydettiğimizi sanmıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve sonra indirdi çünkü bir şey saklıyor ya da savunmaya geçiyor gibi görünmek istemiyordu. "Nörolojik fonksiyonları tehlikede ve iyileşme göstermiyor. Havers ile konuştum ve yaklaşık bir hafta önce meydana gelen değişiklik de dahil olmak üzere tüm taramaları, davranış ve etkilerin videolarını onunla paylaştım. Katatonik durumun başlamasıyla birlikte, kendisi ve başkaları için daha az tehlike arz ediyor, ancak bu yanıt vermekten çok uzak-"

"Onu uyutmanın zamanı geldi mi?"

Doktor Jane gözlerini kırpıştırdı. İnsan cerrahı vampir şifacıya geçiş yaptığında, alışması gereken her türlü şey vardı. Öğrenmesi gereken yeni bir anatomi, farkında olması gereken yeni ilaç reaksiyonları ve yan etkileri, tamamen farklı bir dolaşım sistemi ve daha önce hiç görmediği hormonal ve hamilelik sorunları vardı.

Ayrıca ırkın yaşam sonu kararlarına da uyum sağlamak zorunda kalmıştı. İnsan dünyasında, yaşamın kalitesi olmasa bile yaşamı sürdürmek bir zorunluluktur. Yardımlı intihar tartışılması gereken etik bir karar olarak kaldı ve sadece yedi eyalet belirlenmiş parametreler dahilinde buna izin verdi. Peki ya vampirler? Bu doğal bir meseleydi.

Sevilen biri acı çekiyorsa ve iyileşme şansı yoksa, ölümcül yardım yapılırdı. Yine de burada, yaşam döngüsünün sonuna gelmiş, çok sevilen bir evcil hayvandan söz edilmiyordu.

Kelimelerini özenle seçti, belirli bir sonucu savunmadan dürüst olmak istedi. "Gördüğüm her şeye ve yaptığımız tüm testlere dayanarak, normalliğin yeniden başlayacağına inanmıyorum. Kokain yoksunluğunda sistemlerini desteklemek için elimizden gelen her şeyi yaptık, ancak psikoz başladıktan sonra... onu kaybettik ve geri getiremiyoruz."

Bu kararı Assail'in kuzenlerinin ellerine bırakmaktan her açıdan rahatsızlık duyuyordu. Eğer üzgün olurlarsa yapılan seçime güvenmek daha kolay olurdu. Vicdan azabı çekerlerse. Doğru şeyi yapıp yapmadıkları konusunda endişelenirlerse.

Mizaçlarıyla mı? Hastasını bozuk bir tost makinesi gibi dışarı atacaklarından endişe ediyordu. Yine de, vampir bakım standardına göre, en yakın akrabası olarak onlara Assail'in bakım süreci artık geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığı için hayatını sonlandırma seçeneğini sunmakla yükümlüydü.

İrkin şifacısı Havers bu konuyu ona açan kişi olmuştu ve içgüdüğü buna karşı koymaktı ama bu onun insan günlerinden kalma bir şeydi. Bununla birlikte, bunu türün ruhani sözlüğüyle potansiyel bir çelişki olarak görmeye devam etti. Ölümden sonraki yaşamın vampir versiyonunda, bir suç işlediğiniz takdirde Fade'e ya da Cennet olarak gördükleri yere giremeyeceğinize dair bir inanç vardı.

İntihar. Bununla birlikte, eğer can çekişiyorsanız ve özellikle de kendi başınıza karar veremeyecek durumdaysanız, en yakın aileniz, görünüşe göre sizi bu hükmün etrafından dolaştıracak bir şekilde acınızı hafifletebilir.

Uzlaşmanın özgür iradede olduğu açıktı. Eğer tetiği çektiyseniz, bu intihardı. Ya sevdiğiniz biri yeter dediyse? Bu kaderdi.

Yine de bu kaygan bir zemindi, özellikle de en yakın akrabanız tatillerde onlara yaptıklarınızdan dolayı kızgınsa. Ya da borç aldığınız ve geri ödemediğiniz için kızgınsa. Ya da ahlaki açıdan yetersizse - ki burada endişelendiği şey de buydu.

Yine de Ehric ve Evale kuzenlerinin yanından ayrılmıyor, düzenli olarak Assail'i görmeye geliyor, güncellemelerini alıyor ve onu hemen geri arıyorlardı. Bunun bir anlamı olmalıydı. Öyle değil mi?

Ayrıca, kalbinin derinliklerinde Assail'in yeterince acı çektiğini biliyordu. Buraya uyuşturucu bağımlılığından arınmak için gelmişti ve aylar sonra, kendine zarar verme, halüsinasyonlar, çılgılık atan paranoya ve şiddet patlamalarından oluşan bir roller coaster'dan sonra, nabız ve biraz solunumdan başka bir şeye indirgenmemiştir.

"Çok özür dilerim." Yüzünün ve vücudunun aynadaki görüntüleri arasında gidip geldi. "Keşke daha iyi haberlerim olsaydı."

"Onu görmek istiyorum," dedi

Ehric. "Elbette."

Kapıya doğru uzandı ve tereddüt etti. "Hâlâ bağlı. Kafasını tıraş etmemiz gerektiğini hatırlarsınız. Bu onun kendi iyiliği içindi."

Eşyaları onlara açarken yüz ifadelerini inceledi ve kendi vicdanını rahatlatacak, bu çok ciddi kararın doğru olduğuna ikna edecek bir şey görmesi için dua etti.

doğru ellerde... kalplerinin bir şekilde işin içinde olduğunu.

İkizler dümdüz karşıya baktılar, sadece gözleri hareket ediyor, başları sabit duruyordu. Göz kırpmadılar. Seğir. Nefes almadılar.

Doktor Jane hastasına baktı ve kahredici bir üzüntü hissetti. Aklı ona elinden gelen her şeyi yaptığını söylese de, kalbi bu sonucu kendisinin sorumlu olduğu bir başarısızlık olarak görüyordu. "ok üzgünüm."

Uzun bir süre sonra Ehric düz bir ses tonuyla, "Gerekeni yapacağız," dedi.

ÜÇ

WEST POINT, NEW YORK

Fralık arabanın direksiyonunda oturan Vitoria Benloise sabırsızlanıyordu. Tüm bu yolculuk çok uzun sürmüştü. Amerika'nın bu kuzey eyaletine gelmek için çok uzun bir süre. Fizikselliğini bulunduğu yerden olması gereken yere aktarmak için ne büyük bir yetersizlik.

En azından geçiş süreci sona ermişti.

İleride, gideceği yer, denizin uçsuz bucaksız ortasından yükselen bir ada olarak görünüyordu; yükselişinin üzerinde oturan büyük ev, yaşı nedeniyle "gösterişli "nin aksine "saygıdeğer" olan gösterişli bir zenginlik beyanıydı.

Kardeşi Ricardo'nun malikânesi başka türlü olamazdı. Küçük bir aileden geldiği için, sahte bir aristokrasi ve eski paranın ısrarlı bir yanılsamasıyla onaylanma arayışına girmişti. Onun için yeni bir ev yoktu. Gösterişli arabalar yok. Avrupa'ya özgü gösteriş yok.

Amerikalıların buna böyle dediğine inanıyordu.

Gerçek gelir kaynakları için bir kabuktan başka bir şey olmayan yasal işinde bile bir sanata sahip olmak zorundaydı.

Galeri. İnşaat işi değil, hayır, hayır. Çöp çıkarma ya da çimento karıştırma değil. Sanat olmalıydı.

Anladığı kadarıyla çağdaş heykel ve resim eserlerini tercih ediyordu ve neden eski eserleri tercih etmediğini tahmin edebiliyordu. Modern eserlerin satışıyla para aklamak çok daha kolaydı, çünkü bunların değeri daha kanıtlanabilir fiyatlara sahip olan Eski Ustalar ve Empresyonistlere kıyasla daha öznelidi.

Ricardo'nun arazisine giden yol, büyük nehrin kıyısındaki bu yoldan sola sapıyordu ve karla kaplı çimenlere, ağaç sırasını geride tutan kısa taş duvara, yükselen büyük eve dikkat ederek kademeli, sürülmüş şeritte ilerledi. Malikâne aşağıdan görüldüğünden daha büyüktü ve yaklaşıp ön girişteki yürüme yoluna park ettiğinde, malikânenin etrafındaki modernist heykellerin kendisini yargıladığını ve onaylamadığını hissetti.

Kafasındaki kardeşıydı. Vicdanında ailesi. Gelenekleri, ruhunda.

Ne de olsa bu onun için oldukça yakışıklıydı. Tüm bu olanlar. Evlenmemiş bir kadın, intikam peşinde.

Evet, doğruydı, Benloise ailesinin durumu hiçbir zaman iyi olmamıştı. En azından Ricardo gelene kadar. Ama bu kuralların olmadığı anlamına gelmiyordu. Standartlar. Beklentiler. Elbette bunların hepsi kadınlar içindi. Erkeklerin oldukları kişi olmalarına, istediklerini yapmalarına, istedikleri gibi davranmalarına izin vardı.

Bir kız kardeş, bir kız evlat için öyle değil.

Ama en azından ebeveynleri ölmüştü ve ailesinden başka kimsenin ne düşündüğü umurunda değildi. Daha da önemlisi, bu onun için bir şanstı.

Hayatı boyunca bunun için beklemişti. Otuz beş sefil yıl boyunca bir çocuk sahibi olma hakkı için mücadele etmişti.

eğitim almak, bir koca edinmemek, başkalarının onun için buyurduğu gibi değil, olmak istediği gibi olmak.

Motoru kapattı ve dışarı ıktı. Soğuk, çok soğuk. Burada olmaktan nefret edecekti, memleketi Kolombiya'nın sıcaklığını ve nemini kaybetmenin yasını tutacaktı.

Etrafına baktığında, karın büyük ve parlak kapıya kadar ve ayrıca arka tarafa, müstakil garaj benzeri yapıya kadar kürekle temizlenmiş olduğunu fark etti. İnsan bunu kardeşinin hayatta olduğuna dair bir işaret olarak görebilirdi ama o daha iyisini biliyordu.

Neredeyse bir yıldır ondan haber almamıştı ve belli ki bu mülk, sahibi hl hayattaymış gibi bakımının yönetildiği bir vakıfta tutuluyordu.

Ancak parası azalıyordu ve o da bu yüzden gelmişti. Ricardo ve Eduardo'dan haber alamadığı ilk birkaç ay boyunca kardeşlerini merak etmiş, endişelenmiş ve kaygılanmıştı. Ama zaman geçtikçe ve hoşnutsuz tedarikçiler işle ilgili sorularıyla ona geldikçe, bir plan geliştirmeye başladı.

Ricardo okyanus ötesinde uyururucu ticareti yapabiliyorsa, o neden yapamamıştı? Ve sonra masrafların gerçekliği tnemek için eve gelmişti. Kardeşi ondan Güney Amerika'daki çeşitli gayrimenkulleriyle ilgilenmesini beklemişti, çünkü gerçek amacı olan eş ve anne olma konusunda başarısız olmuştu ve tüm bu bakım masraflıydı. Hesaplar azalıyordu.

Hayır, iki kardeşi de ölmüştü ve riskler ne olursa olsun hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı.

Chanel çantasından bir anahtar çıkararak, süslü, eski kapıya yaklaştı ve ince, çentikli uzunluğu yuvasına kaydırđı. Bir dönüş, bir takla ve o...

Mühür kırıldığı anda bir alarm çalmaya başladı ve o da geçidi geniş bırakarak

Karanlık ve havasız odalarda gürültü çıkarıyor, dış ışıklar sayesinde yönünü buluyordu. Güvenlik panelini profesyonel mutfağın içinde, dışarıya açıldığını tahmin ettiği sert bir kapının yanında buldu.

Girdiği kod işe yarayacaktı. Ve işe yaradı.

Annelerinin doğum tarihi, ayı, günü ve yılı. Üç kardeşten başka kimsenin bilmediği sekiz rakam. O katı, sert, koyu Katolik kadının duygusallıklara tahammülü yoktu ama Ricardo ona her yıl aynı gün bir çiçek getirirdi ve hiç alışılmadık bir şekilde onu hiç atmazdı.

Malikânesinin şifresinin bu olması, zorlu gençliğiyle arasında açık bir bağ kuruyordu. Ne kadar ilerlediğinin bir ölçüsüydü. Hep birlikte büyüdükleri onaylanmamaya karşı bir meydan okumaydı.

Çocukluk üç kardeş için bir mücadele, bir dayanıklılık sınavı olmuştu. Yine de anneleri onları bir koca, düzenli bir iş ve başlarını sokacak bir çatı olmadan tek başına büyütme zorunda kalmıştı. Bu gerçeklikte savurganlığa ya da hoşgörüyeye pek yer yoktu ve bir de tespihler, Meryem Ana duaları ve günah çıkarmalar vardı.

Ama bu artık sona ermişti.

Alarm sustuğunda Vitoria'nın ön girişe dönüşü daha yavaş oldu ve antika sandalyelerin ve İran halılarının, süslü masaların ve başkalarının atalarının resimlerinin değerini ölçüp hesaplamak için zaman ayırdı. Ricardo'nun onu her zaman nasıl gördüğüyle karşılaştırma yapmamak mümkün değildi. Tıpkı bu sanat eserleri ve antikalar gibi, onun hayatındaki rolü de sorgusuz sualsiz ve itirazsız, nereye konursa oraya yapışmak olmuştu. Onun erdemi yanılışmasının bir parçasıydı, kökeninin gerçeğini gizlemek için başka bir perde katmanı ekleyen aziz bir kız kardeşti.

Adımları yavaşladı ve Degas'ya ait olması gereken bronz bir heykelin önünde durdu. Böylesine hoş, hafif ama bir o kadar da ağır bir güzellik nesnesini besteleyip tamamlayabilecek tek bir sanatçı vardı.

Belki de Ricardo onu hiç sahip olamadığı kızı olarak düşünmüştü, diye geçirdi içinden Vitoria. Kesinlikle yaşayan, nefes alan bir yavrudan çok daha iyi bir bahis.

İleriye, ileriye, açık ön kapıya.

Bir an orada öylece durdu ve o anda bir uşağın gelip kiralık arabanın bagajından çantalarını almasını beklediğini fark etti.

Ricardo'yu havalarından dolayı ne kadar alaya alsa da, o da lüks alışkanlıklarına yenik düşmüştü. Gerçekten de varlıklı olmak, varlıklı olmamaktan çok daha iyiydi.

İnsanlara ihtiyacı olacaktı. Bunu tek başına yapamazdı.

Neyse ki para konuştu, değil mi?

Ellerini kalçalarının üzerine koyarak, alçalan geniş çimenliğin bozulmamış kar örtüsüne baktı. Sanki Ricardo her türlü geyik ve kemirgenin bozulmamış kış manzarasını bozmasına kalıcı olarak izin vermemiştir. Bunu ona hiç yakıştıramazdı. İmaj çok önemliydi.

Çenesini kaldırarak gökyüzüne baktı ve parlak dolunayı ölçtü.

"İntikamınızı alacağım kardeşlerim," dedi göklere. "Sizi kimin öldürdüğünü bulacağım ve dilediğiniz gibi her şeyin icabına bakacağım."

Gülümsemesi yavaştı ve uzun sürmedi.

Aslında Ricardo bunu hiç istemezdi. Bütün bu olanlardan nefret ederdi. Ama bu onun değil, Ricardo'nun sorunuymuş ve öldüğüne göre artık hiçbir sorunu yoktu, öyle değil mi?

Evet, kardeşlerine tam olarak ne olduğunu öğrenecek ve yanlışların üzerine gitmeyi bitirdiğinde Ricardo'nun el yapımı ayakkabılarına adım atacaktı.

Geleceği ay ışığı kadar parlaktı. Sonunda özgürdü.

DÖRT

COMMODORE CALDWELL
ŞEHİR MERKEZİ

A Vishous çatı katının terasında şekillenirken, yüksek rakımda uğuldayan soğuk rüzgâr arkasındaydı, onu itiyor, cam kapılara doğru itiyordu. Yine de tereddüt etti, gelme amacı ona sanki iliği zehirlenmiş ve etiyle kemiği eriyormuş gibi hissettirdi.

Yalancı.

Giriştiği nefret dolu sır gibi, seks mağarasının içi de karanlıktı. Vicdanının musallatı gibi, ay ışığındaki yansıması da tüm o camın içindeki kendisinin hayaletiydi: bacaklarında deri, omuzlarında deri, siyah saçları ve keçi sakalı, eldivenli sağ eli.

Hile.

Yapmak istediği son şey kendine bakmaktı, bu yüzden içindeki siyah mumların tek tek değil, hepsinin birden yanmasını diledi. Anlık aydınlanma yumuşaktı; ama ortaya çıkan şey öyle değildi. Yıllardır kullandığı kaba bilenmiş seks rafı, açık oturma alanının tam ortasında duran lekeli ve çivili bir donanım parçasıydı,

Çok daha uygun, çok daha gösterişli olabilecek her türlü masa ve sandalye düzenlemesinin yerini alıyordu. Siyah duvarlarda sanat değil, kayışlar ve zincirler vardı. Rafların bir bölümünde enstrümanlar vardı. Siyah zeminlerde, çıplak ahşap üzerinde hiçbir şey yoktu.

Temizlik. Bilirsin işte.

Fahişe.

Burası bir ev değildi. Burası cinsel tatmin ve ifade için bir fabrikaydı. Bir süredir sahip olduğu yataktan bile kurtulmuştu.

Burası aynı zamanda bir kalıntıydı. Ne kadar zamandır burayı ziyaret etmemişti? Jane'le ilk bir araya geldikleri zamanlarda bazen buraya küçük bir oyun oynamak için gelirlerdi ama Jane'den önceki haliyle kıyaslandığında bu hafif bir şeydi.

Bir insana değer verdiğinde, ondan farklı şeyler istediği ortaya çıktı.

Tanrım, bir süredir dönmemişlerdi. Sonra tekrar, cinsel olarak ya da başka bir şekilde, bir süredir birlikte olmamışlardı... Tanrım, bir süredir.

En yakın sürgülü kapıya yöneldiğinde başı ağrıyordu ama büyük depo savaşı sırasında geçirdiği beyin sarsıntısından dolayı değil. Hayır, Kardeşlik ve Piçler Çetesi Küçülme Cemiyeti'yle omuz omuza savaşırken aldığı morluklar ve diğer ufak tefek yaralarla birlikte beynindeki hasar da iyileşmişti.

Harelipped lideri olan o piçlerin kullanışlı olduğu ortaya çıktı.

Ayrıca artık BDB malikanesinde oda arkadaşıydılar-

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Parmak izini yeni, gizlice monte edilmiş okuyucusuna bastırarak kilidin metalik bir şekilde açıldığını duydu ve ardından kapının açılmasını diledi. İçeri adım attı,

Her şeyi geniş bıraktı, kış rüzgârı içeri daldı ve tüm o fitillerdeki alevleri mahvetti. Artık huzurlu değildi, şimdi ışık titriyordu, sanki endişesi ve mutsuzluğu ortaya çıkmış ve kalbinin ve ruhunun dışında özellikler edinmiş gibi.

Duvarlar şimdi sürünüyordu. Masasından yayılan gölgeler kasılıyordu. Yerde hareket eden şeyler vardı.

Kahretsin, belki de sadece vicdanı konuşuyordu. Ama bunun için bir çaresi vardı.

Mutfak hiç kullanılmamış ve hiç kullanılmayacak bir yerdi; lavaboda, çekmecelerde, dolaplarda hiçbir şey yoktu. Bu, iyi bir ev sahibi olmaya hazır olmadığı anlamına gelmiyordu. Dört Grey Goose şişesi tezgâhın üzerine dizilmişti, her biri cüzdanda sağa yatırılmış banknotlar gibi etiketlere bakıyordu.

Misafirinin içmesi için değildi. Bunu atlatabilsin diye onun içindi.

Bu etiketlere bakarken, küçük karlı, iki boyutlu dağ sahnelerinin üzerinde süzülen uçan kuşlara odaklandı.

Kendisi kadar çok dil bilen ve dünya hakkında bir Jeopardy! şampiyonundan daha fazla belirsiz bilgi sahibi olan bir erkek için, olayların bu şekilde gelişmesine daha az şaşıracağını düşünürdünüz. Yine de çiftleşmeyi hiç beklemiyordu. Peki bunu nasıl öngörebilirdi... eski hayatının, eski yöntemlerinin... eski başa çıkma mekanizmasının... artık dayanamadığı ve başka bir şekilde kaşıyamadığı bir kaşıntıyı gidermek için yeniden ortaya çıkmasını.

Yalancı. Aldatan. Fahişe.

Birdenbire kendisini Mabet'te, mahmeninin özel odasından geçerken, Tutuklanan ve Solgunluğa geçen Seçilmişlerin dinlenme yerine doğru ilerlerken gördü. Kâtip Bakire'nin veda mektubunu okuduğunu hatırladı, Eski Dildeki semboller sanki havada süzülüyordu

Görünmez bir bayrağın üzerine monte edilmişti ve okur okumaz kayboluyordu.

O kutsal kadından o kadar uzun süre nefret etmişti ki bu bir alışkanlık haline gelmişti ve şimdi o gittiğinden beri içinde garip bir boşluk vardı. Yine de onun yasını tuttuğunu söyleyemezdi - gerçekten de iyi anlaştıkları tek zaman Jane'i ölümsüz yaptıktan hemen sonraydı. Ve o hediyeden sonra bile ilişkileri düzelmemişti.

Yine de hayatında eksik olan bir şey vardı. Aslında iki şey eksikti. Jane de gitmişti, ve sadece hayalet formunda olmayı seçtiğinde değil. cismani olana karşıt.

Shellan'ına en son ne zaman gerçekten bağlı hissettiğini hatırlamak zordu. Örneğin bir günü birlikte uyuyarak geçirdiklerinde ya da gerçekten konuştuklarında ya da-

Kara Hançer Kardeşliği'nin Mezarı'nın taş koridorunun görüntüsü aklına geldi ve Jane'in, Piç onların gözetimindeyken Xcor'un hayati fonksiyonlarını kontrol etmeye geldiğini hatırladı. Evet... işte o zaman, ikisinin de gençleri istemediğinden bahsetmişlerdi. İkisinin de aynı fikirde olması, bu konuda bir çatışma yaşanmayacak olması onu çok rahatlatmıştı. Şimdi, pek çok çiftin tüm hayatlarını üzerine kurduğu şeyi yapmama konusunda ortak bir kararla birbirlerine bağlanmış olmaları ironik görünüyordu.

Young paylaşılan, ortak bir bağlılık, ortak bir bağlantı, bir ortaklık gerektiriyordu.

Yine de o ve Jane tüm bu karışıklık olasılığını sıcak bir patates gibi bırakmış ve derhal ayrı, paralel, örtüşmeyen varoluşlarına devam etmişlerdi: Adam sahadaydı, savaşıyor ve Kral'ın işleriyle uğraşıyordu. O ise bir gemi dolusu hastayı şaşırtıcı bir yetkinlik ve şefkatle tedavi ediyordu.

Ve ikisi asla bir araya gelmeyecek.

Özgürlük ve özerklik, çiftleşmesinde ve eşinde değer verdiği bir şeydi; öyle ki, bu birbiriyle ilişkili özelliklerin herhangi bir kişiyle bir gelecek kurabilmesi için kritik öneme sahip olduğunu varsaymıştı. Ancak çok önemli görünen tüm bu kısıtlamasızlığın iki ucu keskin bir kılıç olduğu kanıtlanmıştı.

Bağımsızlık madalyonunun diğer yüzü ise ihmal, mesafe... parçalanmaydı.

Endişelenecek genç yok, yaşasın! Neredesiniz? Neredeyiz?

En azından onun zihninde.

Her nasılsa, adamlarının "ölmesi", depodaki büyük katliam ve Piçler Çetesi'nin ev halkına katılması... ve neredeyse her bir kardeşinin aniden genç olması... bu yoğun değişim ve karmaşanın ortasında, onu Jane'e bağlayan ipliği kaybetmişti ve onun tarafında, Jane bunu fark edemeyecek kadar meşguldü.

İkisi de kötü ya da yanlış değildi.

En azından bu geceye kadar. En azından şu ana kadar.

Eski e-posta hesabını kontrol edip etmeme, yüzlerce mesaj ve dikkatini çekmek için yalvarışlar arasından birini seçip ona ulaşp ulaşmama konusunda kararsız kalmıştı.

Ve burada

buluşalım. Bu

akşam.

Liarcheatwhore.

Gerçek şu ki, beyni kafatasının altında inliyordu, iblisleri ona bağıırıyordu ve işkencenin görünürde bir sonu yok gibiydi. Kahretsin, eğer kaostan kurtulamazsa kendini Assail'in deli ayakkabılarının içinde bulacaktı.

Ne de olsa psikoz eski bir dosttu.

Aslında onun için delilik, zaman zaman mülkiyet sınırlarını hiçe sayan, sadece araziye izinsiz girmekle kalmayıp evin içine de taşınan bir yan komşu gibiydi.

Ve burayı mahvediyor.

Bir şeyler yapmalıydı yoksa içindeki baskı onu tüketecekti ve Jane'le neler olup bittiği hakkında konuşmayı aklına bile getirmemiş olması? Bunun bir belirti mi yoksa hastalığın kendisi mi olduğunu bilmek zordu. Belki de bundan daha pratik bir şeydi. Öncelikleri çoktu, zamanı azdı ve bu nefret dolu savaş kanlı bir sonuca doğru ilerlerken, bu her neye benziyorsa benzesin, onu kendinden kurtarmaya çalışmak yerine hastalarını tedavi etmesi herkesin yararınaydı.

İş bölümü falan.

Bu yüzden evet, kendini dünyaya geri getirmek için elinden geleni yapacaktı. Ve sonra ayakları sadece yere değmekle kalmayıp sağlam bir şekilde yere bastığında, onun yanındaki hayatına devam edebilecekti.

Diğer seçeneği neydi?

Yüzüncü kez farklı bir hareket tarzının aklına gelmesini beklerken, bozuk olan şeyin ta kendisinden bir cevap aradığının belli belirsiz farkındaydı: Güvenilmez olan şeyin ta kendisi aklı olmasına rağmen, bu sadakatsizlikten bir çıkış yolu sağlamak için mahvolmuş beynini arıyordu.

Bozuk bir pusula, içinde pil olmayan bir el feneri ve camları kırılmış bir gece gözlüğü ile bir manzarayı incelemeye çalışmak gibisi yoktur-

Cinsel olarak uyarılmış bir kadının kokusu çatı katında çiçek açtı ve arkasına dönmedi. Kimin geldiğini ve açık bıraktığı kapı aralığında durduğunu biliyordu. Kadının tam olarak ne giydiğini biliyordu çünkü

vücudunda ne göreceğini ona bildirmişti. Tam şu anda ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkıp dört ayak üzerinde içeri gireceğini biliyordu.

Ona bir emir verene kadar bekleyeceğini biliyordu.

Vishous uzandı ve votka şişelerinden ilkinı aldı. Bir profesyonel gibi açtı ama bu konuda epey tecrübesi vardı.

YALANCI OROSPU YALANCI OROSPU YALANCI
OROSPU-

Karnı göğsünün ortası kadar yanana kadar boynundan içti. Ve sonra arkasını döndü.

BEŞ

W Burada ne işimiz var? Assail'in kuzenleri ondan uzaklaşıp eğitim merkezinin koridorunda yürürken Doktor Jane düşündü. Karar neydi?

John Matthew ve Rhage tam da çiftin çıkışında, ofisin cam kapısının yanındaki yerlerinden kalkıp uzun adımlarla onun yanından geçiyorlardı.

Diğer dövüşçü devam ederken Rhage durakladı. "Ne dediler?"

Mahremiyet konusunu değerlendiremeden, "Gerekeni yapacaklarını" söyledi.

"Yani... bir şeyleri bitiriyorlar mı?"

"Gerçekten net değillerdi." Bir elini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi. "Onlarla daha sonra görüşeceğim."

Onlara baskı yapmak doğru gelmemişti ve ayrıca tüm bu olanlar onu huzursuz ediyordu. Yarın akşam karanlığında onları arayıp durumu netleştirmeye çalışacaktı. O olmadan Assail'e erişimleri yok gibiydi.

-Bu yüzden ışık söndürme çözümüyle evlerine dönmeleri konusunda endişelenmesine gerek yoktu.

Rhage kaşlarını çattı ve ellerini siyah deri kaplı kalçalarının üzerine koydu. "Eğer onlara tekrar eşlik edilmesini isterseniz, bize haber verin."

"Yapacağım ve teşekkürler." Kardeş adım adım uzaklaşırken, Rhage onun kolunu yakaladı. "Hey, Rhage? Vishous'un seninle olması gerekmiyor muydu?"

"Evet, öyleydi. Ama o aradı ve John Matthew onun vardiyasını aldı."

"O-o iyi mi, sorun değil. Muhtemelen Çukur'dadır."

"Biliyor musunuz, siz çocuklar biraz ara vermelisiniz." Hollywood gülümsedi, Bahama mavisi gözleri parlıyordu. "Tek yaptığınız çalışmak. İkinizin de."

"Bu doğru değil-"

"Sizi en son hangi yemekte gördüğümü hatırlamıyorum." Omuz silkti ve bir Tootsie Pop çıkardı. Ona baktığında küfretti. "Portakallı. Portakal sevmem. Ama yine de karanlıkta aldım. Böyle demişti."

Doktor Jane güldü. "Gerçekten mi?"

"Michael Scott benim kahramanım, ne diyebilirim ki?"

Rhage onun omzunu güven verici bir şekilde sıktı ve sonra hızla ikizlere ve John Matthew'a yetiştı.

Doktor Jane telefonunu tekrar kontrol etti ve ekranda hâlâ bir sürü boş şey olduğunu görünce zihinsel olarak hasta durum listesini gözden geçirdi. Assail... tam olarak olduğu yerdeydi. Luchas havuzda Ehlena ile PT yapıyordu. Başka hiçbir yatak kullanılmıyordu ve Rhamp ile Lyric'in düzenli kontrolüne daha iki saat vardı.

Vishous'a mesaj atıp nerede olduğunu sormayı düşündü ama garip, nahoş bir his onu durdurdu ve bunun ne olduğunu anlaması bir dakikasını aldı.

İzinsiz giriş.

Ona uzanmanın bir saldırı olacağını hissetti ve göğsündeki gerginliği düşündükçe her şey daha da netleşti. Bu ne zaman başlamıştı diye merak etti. Ona bir mesaj attığında eşini rahatsız ettiğine ne zaman inanmaya başlamıştı?

Bunun yanlış olduğunu düşündü. Tamamen yanlış.

Arkasını dönerek ofise yöneldi, kapıyı açıp masanın ve dosya dolaplarının önünden geçti. Malzeme dolabı yan taraftaydı ve o sığ alana girdi, tüm yasal ped yığınlarını, kalem kutularını ve yazıcı kağıt tomarlarını karıştırdı. Arkadaki gizli giriş kapısında bir kod girip tünele adım attı-

Ve verimsizliği için hemen kendini azarladı. Hayalete dönüşmesine izin vermek tüm bu açıp kapamaları ortadan kaldırabilirdi, ama tabiri caizse derisinin içinde olmaya alıştıkça, sıradan ölümlülerin alışkanlıklarına ve gerekliliklerine daha çok kapıldı.

Artık geçerli olmasalar bile.

Ayrıca... kafasını boşaltmak için biraz yürümek istedi.

Eğitim merkezini Kardeşlik ailesinin kaldığı malikâneye ve Vishous ile Butch'un sığınağı olan Çukur'a bağlayan yeraltı tüneli, tavandaki floresan ışıkları yerçekimini şaşırmış bir iniş pistini andıran dümdüz bir yeraltıydı. Yürürken stetoskopunu boynundan çıkardı ve beyaz önlüğünün kare ceplerinden birine koydu. Önlükleri temiz ve mavi, Crocs ayakkabıları kırmızı, çorapları kalın ve L.L. Bean'dendi.

Hangi mevsimde olduğumuzu merak etti. Kış, şimdi. Evet, Ocak ayıydı.

En son ne zaman dışarı çıkmıştı?

Tamam, bu o kadar da uzun zaman önce değildi. Son birkaç hafta içinde, cerrahi, genel tıp ya da idari konularda tıbbi ortağı olan Manny ile birlikte şehir merkezinde bir dizi acil duruma müdahale etmişlerdi. Ancak bu gibi durumlarda mevsimin tadını çıkaramazdınız, hatta mevsimin

sıcak ya da soğuktu. Bu seyahatler iş için şehir dışına çıkmakla aynıydı: New York'a gitmiş olabilirsiniz ama bu bir gösteri izlemek, bir müzeyi ziyaret etmek ya da gurme bir yemek yemek için değildi.

Hayır, o zamanlar umutsuzca birinin hayatını kurtarmaya çalışıyordu: Peyton'ın, Rhage'in... daha pek çok kişinin. Kardeşlerin, savaşçıların ve stajyerlerin Küçültme Topluluğu ile çatışırken aldıkları yaralar kolaylıkla hayati tehlike yaratabilirdi ve bu vampirler onun için kol boyu hastalar değildi. Onlar onun ailesiydi.

Onlardan herhangi birini yüzüstü bırakırsa, kendini asla affetmeyecekti.

Tünelin malikaneye çıkışı kısa bir dizi basamakla işaretlenmişti ve onları geçerek ilerlemeye devam etti.

Tanrım, ne kadar uzağa giderse midesinde o kadar büyük bir dehşet duygusu kök salıyordu -her ne kadar bunun bir anlamı olmasa da.

Eve gidiyordu. Sevdiği erkeği görmeye. Bu onu neden rahatsız etsin ki?

Belki de Saldırı durumuydu. Belki de boynunun dibinde cınlayan uyarı, yalnız kaldığı bir anda fışkıran genel bir endişeydi, çizginin dışında renklenmiş bir duyguydu. Evet, öyle olmalıydı. Hipokrat yemini ötenaziyle karşı karşıya geliyordu ve bu ikisini bağdaştıramıyordu.

Yüz, yüz elli metre kadar sonra Çukur'un güçlendirilmiş kapısına geldi. Şifreyi girdikten sonra yarım basamaklı sığ merdivenlerden çıktı ve ikinci bir girişten geçti-

Elektrikli süpürge'nin sesi onu kapıya doğru eğilmeye zorladı. Fritz, olağanüstü uşak, kısa koridordaki yolluk üzerinde bir Dyson'ı ileri geri çalıştırıyordu. Siyah-beyaz üniforması içinde, bir reklam filminden fırlamış gibi görünüyordu.

Sadece İngiliz düklerini çalıştıran bir temizlik şirketi için.

"Hanımefendi!" Vınlama sesini söndürürken yaşlı, buruşuk yüzü gülümsedi ve ona güneş ışığını içeri almak için geri çekilen perdeleri hatırlattı. "Üstünüzü değiştirmek için geri döndünüz demek! Binayı çoktan boşalttığınızı sanıyordum, yoksa böyle başlamazdım, beni bağışlayın."

Kötü bir şey yaptığından endişelenmesin diye ona gülümsedi.

Ama burada kafası tamamen karışmıştı. "Özür dilerim, ne dedin?" "Şehir merkezinde efendiyle yaptığınız görüşme."

Fritz parladı.

kalp şeklinde bir gece lambası gibi. "Benden onu almamı istedi

İkiniz için mumlar ve içkiler."

Uyuşturan bir soğuk hissi başının tepesine çarptı ve bacaklarını botlar gibi doldurduğunu hissedene kadar su gibi aşağı doğru aktı.

"Hanımefendi?"

"Evet, tabii ki. Doğru. Tabii ki." Ne soruyordu? "Ama olduğu gibi gideceğim."

"Onun için fark etmez. Sadece sizi gördüğüne sevinecektir."

Jane birkaç şey daha söyledi. Ne olduklarını bilmiyordu. Sonra ön odaya doğru yürüdü. Siyah deri kanepeler, langırt masası ve spor çantaları, son bilmem kaç gecedir, haftadır, aydır, yıldır burada gördüklerinin aynısıydı.

Vishous'un bilgisayar bankası da aynı şekildeydi; ancak şimdi monitörlere, kulelere ve klavyelere bakarken her şeyin ekran kilitli olduğunu ve hiçbir şifreye sahip olmadığını fark etti. Yine de onları sormak ya da sandalyesinde otururken, kaşları gergin, yüzünün yanlarındaki dövme hafifçe yerlerinden çıkmış halde ne yaptığını merak etmek aklına gelmezdi.

Her zaman onun güvenlik sistemleri, programlama ve LearnedLeague işleri üzerinde çalıştığını düşünmüştü.

Başka ne yapıyordu? Ya da...

başka kim-

Tamam, Glenn Close, diye düşündü. Neden burada neler olduğunu gerçekten anlayana kadar saksıdan ve tavşandan uzak durmuyorsun?

Belki de Fritz'in olup bittiğini öne sürdüğü şeyin gayet makul bir açıklaması vardı. Belki de Vishous çiftleşmeleri için bir şeyler planlıyordu ve henüz ona sormamıştı.

Telefonunu kontrol etti. Etrafına baktı. Süpürgenin tekrar açıldığını duydu.

Bir yanı Commodore'a gitmek istemiyordu çünkü bu casusluk gibi görünüyordu. Bir kadının değil, bir kızın yapacağı bir şey gibi. Ayrıca fazla gerçekçi de gelmişti. Sanki eşi gerçekten de ihmal ederek yalan söylemiş ve aslında başka biriyle buluşuyormuş gibi-

Boş ver, diye düşündü. Onun eve gelmesini beklemek çok pasif bir davranıştı.

Ayrıca, şehir merkezine gitmek onun için kelimenin tam anlamıyla bir anlık bir işti: İsteddiği zaman var olamamanın avantajlarından biri de seyahatin ikili bir seçimden daha fazlası olmasıydı. V'nin annesi Kâtip Bakire sayesinde Jane'in artık seçebileceği ambulasyon, motorizasyon ve zihinselleştirme seçenekleri vardı ve sonuncusu vampirlerin demateryalizasyonuna benziyordu: Kaybolma ve yeniden ortaya çıkma süreci aynı türden bir konsantrasyon ve irade gerektiriyordu ve bunu mesafe sınırı olmaksızın her yerde, her zaman yapabiliyordu.

Gözlerini kapatarak, kendini bir esinti, hava moleküllerinin bir karışıklığı, bir cereyan olarak hayal etti. Hiçlik. Hafiflik. Bir cam bölmesi.

Geçmişte hep işe yaramıştı. Evet.

Gerçekten. Yaramıştı.

Evet, ama bu gece değil, diye düşündü göz kapaklarını kaldırırken.

Göğsünün ortasını ovuşturarak Çukur'un kapısına gitti ve Fritz'in Dyson'ını bitirip onu orada bir aptal gibi dikilirken yakalaması ihtimaline karşı kendini dışarı attı. Geceye çıkarken, Ocak'ın buz gibi nefesinin soğuk havlaması onu nefessiz bıraktı ve kendini toparlamak zorunda kaldı.

Evi olarak gördüğü kulübe, ana malikânenin taşıyıcı eviydi ve Kardeşlik'in, savaşçıların ve eşlerinin yaşadığı dağın tepesindeki huysuz, taş dağın avlusunun karşısında yer alıyordu. O, V, Butch ve Marissa, ilişkileri kök saldılarından beri iki yatak odalı, iki banyolu bu evde kalıyorlardı ve dördünü küçük bir aile birimi olarak görmeye başlamıştı.

Başını eğerek konağın büyük gri dikey genişliğine baktı. Çatı hattı boyunca çörtenler, üç ya da dört katlı elmas bölmeli pencereler ve çeşitli kanatlar, katlar ve çatı pencereleri nedeniyle her yerde gölgeler vardı.

Vampirler başka nerede yaşayabilir ki?

Göz kapaklarını tekrar kapatarak, kendine hakim olması gerektiğini söyledi ve öz disiplini imdadına yetiştirdi. Havayla bütünleşerek karanlıkta, bunu ilk yapmaya başladığında midesini bulandıran ama şimdi tıpkı bir arabaya binmek gibi hissettiren bir girdapta ilerledi.

Gece boyunca şehir merkezine doğru ilerlerken, bedeni eter olsa bile ruhu, düşünceleri ve duyguları bozulmadan kalıyordu - bu da acısı ve belirsizliği, endişesi ve stresinin de onunla birlikte geldiği anlamına geliyordu.

Dağdan inip tepelere doğru. Çiftlik arazisine. Banliyölerin üzerinden. Eski moda apartmanların yanından geçerek gökdelenler, kapalı otoparklar ve tek yönlü caddelerden oluşan şehir merkezine giriyoruz.

Commodore, Hudson Nehri'nin hemen üzerinde, Nakatomi Plaza'yı andıran, yirmi otuz katlı çelik ve camdan oluşan yüksek bir binaydı ve o da bir süper kahraman gibi tam tepesindeki terasa indi.

Çatı katının karanlık pencerelerini görünce, "Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı.

Vishous burada başka biriyle birlikte değildi. Bir şeyler yapmak zorunda kalacağı bir karar vermemiştir. Anlaşıldığı kadarıyla ortada bir aldatma yoktu, sadece uşağın yanlış anlaması ve onun da paranoyası vardı; eğer akıllı olsaydı ve çiftleşmesini güçlü tutmak isteseydi, bunu bir uyarı atışı olarak kullanırdı. Muhtemelen son zamanlarda kendini işine fazla kaptırmıştı - ki bu V'nin sadakatsizliği için bir mazeret olamazdı, ama şu anda aralarında fark ettiği mesafeyi kesinlikle açıklıyordu.

Ve eğer ona bağlı olduğunu hissetseydi, tüm bunlardan bu kadar korkmazdı.

Telefonunu çıkarıp kendini toparladı ve Vishous'a bir mesaj attı: Hey, iki saatliğine işten çıktım. Hadi takılalım!

Neşeli. Neşeli. Pozitif. Bir anlığına aklını yitirip güvensizliğe kapıldığını ima etmiyordu. Şimdi tek yapması gereken onun ne cevap vereceğini görmek için beklemektir.

Zaman geçtikçe ve hiçbir geri dönüş alamadıkça kalbi yeniden hızla atmaya başladı ve sanki on altı yaşındaymış ve cebir sınıfındaki bir çocuğa çıkma teklif etmeye çalışıyormuş gibi hissetti.

Telefonu avuçlarının arasına alarak beklemeye devam etti, rüzgârı ya da soğuğu hissetmedi, Hudson Nehri'ni bir akarsu gibi gösteren yüksekliği fark etmedi, kıl payı kurtulduğu kazanın üzerinde durmadı.

Tamam, iyi, bunun üzerinde duruyordu.

Ama bu onlar için bir fırsattı. Uzaklaşmaya ve birlikte olmaya ihtiyaçları vardı. Belki de

Rehv'in Büyük Kampı mı? Kendini romantik biri olarak görmüyordu ama taş ocakları ve göl manzarasıyla o eski sedir kaplı Viktorya dönemi tam ona göre olabilirdi. Her yerde kar vardı, sadece yaprak dökmeyen ağaçlar renk veriyordu. Baskı ya da sorumluluk yoktu. Yemeklerini birlikte pişirebilir, yan yana uyuyabilir ve gece hayatının gölgesinde kalmış olan duygularını yeniden canlandırabilirlerdi.

Derin bir nefes alarak, bir iyimserlik dalgası hissetti... iyimserlik mi? Mutluluk mu? O kadar uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştı ki, bu ılık şişkinliği nasıl tanımlayacağını bilemiyordu.

Ve evet, bu muhtemelen işleri yeniden dengelemesi gerektiğinin bir başka işaretiydi.

Hala bir yanıt gelmeyince nehre doğru döndü. Caldwell'in diğer tarafı çok daha sessiz bir manzaraydı, parıldayan gökdelenler yerine parıldayan alçak binalar vardı.

Assail Hudson'ın biraz aşağısında yaşıyordu. Bir yarımada, camdan bir evde.

Ya da en azından orada yaşamış.

Onun hakkında ne yapacaktı...

Arkasından bir ışık yandı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek etrafında döndü. V buradaydı ve bu bir fırsattı-

Kaşlarını çattı. Cam kapıların ardında, çatı katının içi tamamen yanlıştı. Siyah zeminler ve arkadaşının her türlü sapıkça eşyası yerine, grilerden oluşan sakinleştirici bir iç mekan vardı, mobilyalar modern ve düşünceli bir şekilde ölçeklendirilmiş ve yerleştirilmişti.

Saxton'ın arkadaşı Ruhn, koridordan içeri girerek siyah granit ve fırçalanmış çelik aletlerden oluşan mutfağa doğru ilerledi.

Üzüntüsünden ve dikkatinin dağılmasından dolayı binanın karşı tarafına gitmişti.

Ruhn onu görmeden ve onun terasında ne halt ettiğini açıklamak zorunda kalmadan önce ortadan kayboldu.

Bu sefer doğru yerde olduğunu hemen anlamıştı. Ne yazık ki yanlış zamanlama yaptığı belliydi.

V'nin çatı katının sürgülü cam kapılarından biri soğuğa rağmen ardına kadar açıldı ve siyah mumlar kel mekânın her yerinde titreşerek sadece cinsel ekipmanını değil, erkeğin kendisini de aydınlatıyordu: Vishous seks askısının üzerinde oturuyordu, alt bacakları serbestti ve telefonuna bakarken başı eğikti. Deri giysileri içindeydi, bu aptalca bir rahatlamaydı ama güçlü üst gövdesi çıplaktı ve kadın onun alışlagelmiş kaslı tişörtünü kimin çıkardığını merak etti.

Yani mesajını almıştı.

Ya da dinlemekle daha çok ilgilendiği başka birinden.

Jane aniden avuçlarının terlediğini, kalbinin çarptığını ve midesinin bulandığını fark etti.

Bu biz değiliz, diye düşündü. Biz birbirimize böyle şeyler yapmayız.

V'nin başı kalktı ve kaşları çatılmış bir halde ona doğru döndü.

Bir an için yapabildiği tek şey onun görüntüsünü özümsemek oldu. O asla yenilecek biri değildi. Zekâsı, fiziksel gücü ve inanılmaz refleksleriyle o bir saldırgan, bir agresif, sistemi yenen, oyunu kazanan, düşmanlarını yok eden bir üstünlük kaynağıydı. Bu gece öyle değildi. Geniş omuzları göğsüne doğru eğilmişti ve yorgunluk etrafındaki havada bir leke gibiydi.

Elmas gözleri ona odaklanırken suçluluk duygusuyla donuklaşmıştı.

Jane daha o raftan inip öne çıkmadan geri geri gitmeye başladı.

"Hayır," dedi rüzgâra doğru. "Hayır..."

ALTI

TSola'nın yatak odasının kapısı yumuşak bir sesle çaldı ama Sola sanki ağır bir yumruk ince ahşabı parçalamaya çalışıyormuş gibi uyandı. "Vovó!"

Karanlığı delen bir ışık huzmesi ona bir ışın kılıcını düşündürdü. "Burada insanlar var Sola. Gel, kalk ve giyin."

Sola dijital saate bakarken yatağının başucundaki tabancaya uzandı. Sabahın üçü müydü? "Nerede? Kim-açma-"

"Şimdi yemek yapıyorum.

Gel." Yemek mi
pişiriyorsun? "Vovó, kim-"

Kapı sıkıca kapandı ve Sola bir saniyeden daha kısa bir süre sonra ayağa kalkıp dışarı çıktı, sonunda tamamen giyinmiş olması bir şans eseri idi. Sıkışık koridorda, dokuzlu silahının emniyetini kapattı ve ucuz halıda ilerlerken silahı arkasında tuttu.

Sotelenen soğanların kokusu o kadar alakasızdı ki bunun bir rüya olduğuna karar verdi. Evet, bu köşeyi dönecek ve büyükannesinin mutfağına girecek ve iki kişilik masalarında bir non sequitur görecekti. Lady Gaga ya da Leonardo DiCaprio ya da Leonardo da Vinci-

Sola durdu. Muşambanın karşısında, bir çift baston sandalyede oturan, bir daha asla göremeyeceğine inandığı iki adam vardı.

Aynı çift göz ona doğru döndüğünde ilk düşündüğü şey sandalyelerin bu kadar ağırlığı uzun süre taşıyamayacağıydı ama Assail'in kuzenleri ayağa kalkarak bu sorunu çözdü. Ona doğru eğildiklerinde, bu tuhaftı ama aynı zamanda bir odaya girdiğinde yapmalarına alışık olduğu şeydi.

Rüya, dedi kendi kendine. Bu onun hayal gücünün bir ürünüydü.

"Sen," diye emretti büyükannesi sağdakine. "Sen git ve Sola'm için sandalye getir. Git."

Altmış beşlik kas yığını ve birikmiş saldırganlık, tenis topuna koşan bir av köpeği gibi oturma odasına doğru koştu ve daha hafif bir şey yerine bir koltukla geri döndü. Yine de, ondan bir litre süt almasını isteseydiniz, muhtemelen tüm Publix'i size geri getirirdi.

"Affedersiniz," dedi arkasından yaklaşırken.

Sola onun yolundan çekilirken, büyükannesinin nasıl bu kadar sakin bir şekilde kırmızı ve sarı biberleri doğrayabildiğini merak etti.

"Uyanmam gerek," diye mırıldandı Sola. "Hemen şimdi."

"Sola, kahve." Büyükannesi makineye başıyla işaret etti. "Sen başla."

Her şeye uyanması için bir dakika verdi ve sahnenin yerini yuvarlanması ve göz kapağının çatlaması almadığında, şimdilik bununla devam etmesi gerektiğine karar verdi.

"Burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu ikizler yapısal olarak güvenilir sandalyelere yeniden yerleşirken.

Onları birbirinden ayırmak neredeyse imkânsızdı, ancak soldaki konuştuğunda ayırım yapıldı.

"Senin için geldik."

Bu Ehric olmalı. Koltukta oturan Evale konuşmaya asla gönüllü olmazdı. Sözcükleri konusunda Scrooge kadar tutumlu biriydi.

"Saldırın," diye fısıldadı.

"Kahve," diye sordu büyükannesi.

Sola'nın elleri titreyerek silahının emniyetini tekrar açıp sırtının alt kısmına yerleştirdi ve Maxwell House'u almaya gitti. Krups ile hızlıca işini hallettikten sonra koltuğa oturdu.

"Söyle bana," dedi. "Nerede o?"

-

Ehric her şeyden önce bir erkekti. Bu yüzden insan kadın kardeşinin ona sağladığı sandalyeye oturduğunda, güzelliğini kataloglamaktan kendini alamadı. Ne firfırlı ne de aptaldı. Hayır, hayır, kuzeni Assail bunlardan birini seçmezdi. Sola'nın gözleri doğrudan onunkilere bakıyordu, vücudu sanki çatışmadan kaçmaya değil, çatışmaya doğru atılmaya hazırmış gibi gergindi.

Ve belinde kılıfında bir silah vardı.

Ehric biraz gülümsedi ama bu uzun sürmedi. Onunla hiç sürmedi.

Artık sarışındı ve kuzeninin bu değişikliği onaylamayacağına karar verdi. Hoş olmayan bir renk değildi, pütürlü ya da kıvrıkcık değildi ama koyu gözlerine ya da doğal kahverengisinin anılarına uymuyordu. Saçları da artık daha kısaydı, kulaklarının etrafından kesilmiş ve ensesine yakın bir yerden kırılmıştı.

Kendini gizlemek istiyorsa akıllıca bir seçimdi.

Ama hayır, Assail onu bir yıl önceki haliyle tercih ederdi ve en azından yüzü her zamanki gibi güçlü bir yapıya sahipti ama pürüzsüz bir teni ve şehvetli bir dudağı vardı. Ve onun sade

Kıyafetler de aynıydı; tayt siyah, kapüşonlu sweatshirt lacivertti ve üzerinde logo ya da resim yoktu.

Yumuşak kıvrımların altındaki kıvrak, uzun vücudu, sadece kuzenine değil, ona duyduğu saygıdan dolayı değerlendirmesine izin vermeyi reddettiği bir şeydi. Ehric ondan hoşlanıyordu. Her zaman hoşlanmıştı.

"Eee?" diye kabaca sordu.

Kardeşiyle birlikte onun lojmanının altında belirdiklerinde, nasıl bir yol izleyeceklerini merak etmişti -Ve keşke gündüz vakti, ziyaret için insan gibi bir saatte kapıya vurup insan gibi selamlayarak varlıklarını uygun bir şekilde duyurabilselerdi. Ancak bu noktada, şafağın ilk ışıklarının güneşle birlikte yaşamlarını tehdit etmesine ne kadar zaman kaldığını saymaya başlamıştı bile.

Sonunda, suçluluk hissettiği ama yine de devam ettiği zihinsel bir müdahaleye karar vermişti. Marisol ile görüşmemişti. Hayır, onu kabul edeceklerinden emin değildi ve onun katılımı hayati önem taşıyordu. Büyükannesi Bayan Carvalho daha iyi bir seçim olmuştu. Uygun bir konsantrasyon ve içsel bir özürle yaşlı kadının zihniyle bağlantı kurmuş ve onu uykusundan uyandırarak terasa çağırmış, böylece sadece binaya değil, Marisol'le paylaştığı eve de girmelerine izin vermişti.

Gerçekten de Assail'in dışısı onları reddedebilirdi, ama anaerki asla. Onlar için yumuşak bir noktası vardı.

"Davetsiz geldiğimiz için bizi bağışlayın," diye başladı Ehric, "ama yardıma ihtiyacımız var."

Marisol'un sesi sanki büyükannesinin duymasını istemiyormuş gibi alçaldı. "Artık o iş kolunda çalışmıyorum. Kuzenin bir şey istiyorsa beni aramalı ve seni zahmetten kurtarmalıydı."

"Şu anda seyahat edemeyecek durumda."

Kadın kaşlarını çattı. "Neden? Aslında boş ver, ne istiyorsan sor ki sana hayır diyebileyim."

"Assail'i görmeye gelmenizi istiyoruz."

Kadın ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Bunu yapamam. Bunu yapmayacağım, üzgünüm. Neden gitmek zorunda kaldığımı biliyor, ikiniz de biliyorsunuz."

Ehric ona ters ters baktı ama sesini yumuşak tuttu. "O senin için oradaydı. İhtiyacın olduğunda..." Büyükannesine doğru baktı ve yaşlı kadının yemek hazırlığına konsantre olmasıyla rahatladı. "Bir dosta ihtiyacın olduğunda... Assail sana geldi. O senin için doğru olanı yaptı ve sen de bu borcunu ödemelisin."

"Ona sormadım-" O da büyükannesine baktı. "Yaptığı şeyi kendi seçimiyle yaptı. Ondan bana yardım etmesini hiç istemedim-"

"Şimdi ölmüş olacaktın-"

"Kendimi kurtardım!"

Büyükanne omzunun üzerinden bir bakış attı ve bu, tartışmalarının sesini yeniden ayarlamak için yeterliydi.

Ehric öne doğru oturdu. "Ona borçlusun. Ve ona yardım etmene ihtiyacımız var."

Adam ona bakarken, kadın yerinden fırladı ve kahve makinesine gitti. Henüz devrini tamamlamamış olduğu için ünitenin önünde durmuş, ayağını yere vuruyordu. Sonunda bittiğinde, fincanlara ve doldurmaya gereken özeni gösterdi.

"Siz hâlâ siyah mı alıyorsunuz?" diye mırıldandı. "Evet, öyle."

Onlara kahve getirdi ve bir kez daha oturdu. Boğazını temizleyerek, "Gerçekten üzgünüm ama bir daha asla Caldwell'e dönmeyeceğim," dedi. Şimdi Bayan Carvalho'ya dikkatle bakıyordu. "Anlıyorsunuzdur. Kuzenimize ne kadar... minnettar... olsam da, onun işine karışamam-"

"Size geliş nedenimiz kişiseldir." Ehric kahveyi test etti ve kabul edilebilirden daha fazlasını buldu. "O iyi değil. Ve umudumuz sizin ona-"

"Eğer hastaysa, doktora gitmesi gerekir-"

"-savaşmaya devam etmek için bir neden."

Marisol sertleşti. "Kavga mı? Sen neden bahsediyorsun?"

Ehric bu sorgu için hazırlık yapmıştı. "Kanser. Assail kanser oldu."

Yalan, gerçeğin onu boğacağı kadar kolay bir şekilde dilinden döküldü. Bu insanın onun bir vampir tarafından kurtarıldığını ve daha sonra yatağa atıldığını bilmesi için hiçbir neden yoktu. Ve eğer Assail'in kokain yoksunluğu bunamasından muzdarip olduğunu söyleyse, bu sadece sempati uyandırma olasılığını azaltmakla kalmaz, aynı zamanda insanların ayıklığa bu şekilde tepki vermediği için bir tür açıklama yapmak zorunda kalabilirdi.

Kanser farklı bir hikâeydi. Vampirlerin bu hastalığa yakalanmaması önemli değildi; insanlar için bir belaydı.

"Ah... Tanrım," diye fısıldadı Marisol.

"Senden yardım isteyemeyecek kadar gururlu elbette." Ehric gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Ama biz onun kanındanız. Sahip olabileceği geleceği güvence altına almak için yapmayacağımız şey yoktur."

"Ben... Ben onun için hiçbir şey değilim."

"Bu konuda," diye konuştu Evale, "yanlış düşünüyorsunuz."

"Yanlış anlaşıldı," diye düzeltti Ehric. "İşte bu yüzden buradayız. Onun başucuna gelmeni ve... sadece senin yapabileceğin şekilde ona ilham vermeni istiyoruz."

Kadın itiraz edecekmiş gibi ağzını açtığında, adam itirazdan sıkıldı ve elini kaldırdı. "Lütfen. Zamanımızı boşa harcamayın ya da tüm insanlar arasında sizin onun için neden önemli olduğunuzu çok iyi bildiğiniz halde cahil numarası yapmayın."

Kadın birdenbire vücudunu sıkıştıran bir sessizliğe büründü ve adam ona duygularını en doğru şekilde hissetmesi için alan tanıması gerektiğini biliyordu: Herhangi birinin daha fazla yorum yapması ona sadece savunma fırsatı verecekti. Bu gidişata sadece ve sadece o karar verecekti.

Sessizlik devam ederken, Bayan Carvalho onun ve kardeşinin önüne tabaklar koydu, tabaklardaki yiyecekler o kadar güzel kokuyordu ki, gözlerini kapadı, çenesini indirdi ve aromayı içine çekti.

"Bizi onurlandırdınız, Bayan Carvalho." Ocağına geri dönmüş olan büyükanneye döndü. "Böyle bir ziyafeti hak etmiyoruz."

"Ye." Boğumlu bir parmak masayı işaret etti. "Çok ince. Çok zayıfsın. Sana daha fazlasını yaparım."

Ah, sesi. Kırılmış, onaylamayan, alışılmadık aksanlı. Ama gözleri ikizdi ve onlardan fiziksel olarak uzak dursa bile, ikisini de yemeğiyle kucakladığını, onları kesinlikle hiç bilmediği bir sevgiyle karşıladığını biliyordu.

Yetimler, ne de olsa, tanımları gereği bir yetimhaneye aşına değillerdi. mahmen'in kalbi ve eli onların hayatlarında.

Çatalını en iyi şekilde kullanarak yumurtaların harika baharatlarla karıştırıldığını gördü ve onları tüketmeye başladığında, ocaktan başka bir kışkırtıcı koku yükseldi.

"Ne tür bir kanser?" Marisol sordu.

Ehric küçük masanın ortasına uzandı ve askıdan bir peçete aldı. Ağızını sildikten sonra, "Kan kökenli, yakın zamanda ortaya çıkmış ve çok şiddetli bir hastalık," dedi.

"Nerede tedavi görüyor? St. Francis'te mi?"

"Özel doktorlardan yararlandı." Doktor Jane ve Manny'yi tanıyacaktı ve o köprüye geldiklerinde geçecekti. "Gördüğü tedavi birinci sınıf. Daha iyisi yok, sizi temin ederim."

"Ne kadar..." Boğazını temizledi. "Ne kadar zamanı var?"

"Bunu söylemek zor. Ama acı çekiyor. Hem de çok."

Uzun bir sessizlik dönemi oldu, sadece yemek yemeleri ile noktalandı.

"Beni aramayı bıraktı," diye ağzından kaçırdı Marisol.

"Temas kurdu o zaman?" Hiç şaşırmadım. Ve sonra Ehrich endişelenmeye başladı. "Sana bir şey söyledi mi?"

"Benimle konuşmadı. Sadece telefonu kapattı ama oydu, biliyorum. Sonra aramalar kesildi."

"Evet."

Başka tabaklar da geldi, bu kez mısırdan yapılmış bir şey vardı. Ve Bayan Carvalho'nun gitmeden önce onlar için dondurduğu patatesten yapıldığını anladığı başka bir şey. Büyükanne onlara katılmadı. Lavaboda bulaşıklarını yıkamaya başladı ve adam yardım etmeyi teklif etmekten daha iyisini biliyordu. Caldwell'de birlikte yaşadıkları süre boyunca, Evale'yle birlikte bir kez olsun onun mutfak işlerine yardım etmek istemişler, o da sanki ondan önce küfretmişler gibi gücenmişti.

O ve ikizi ikinci ve üçüncü porsiyonlarını bitirene kadar Marisol nihayet konuştu.

"Gerçekten üzgünüm," dedi. "Oraya geri dönemem. Anlamak zorundasınız. Onun için bile Caldwell'de olmak bizim için güvenli değil."

Bayan Carvalho ana dillerinde sert sözlerle araya girdi ve torun, sanki herhangi bir anlaşmazlıkla büyüğüne saygısızlık yapmayacakmış gibi başını eğdi. Yine de Ehrich, genç kadının çenesinin çizgisinden onun yumuşamayacağını anladı.

"Sizi güvende tutabiliriz," diye teklif etti. "İkinizi de. İkinizin de başına bir şey gelmeyeceğine dair şeref sözü veriyoruz."

Büyükanne tekrar konuştu, elleri kalçalarındaydı, kırışmış yüzü onaylamaz bir ifadeyle çizilmişti.

Marisol ayağa kalktı. "Hayır. Güvenli değil. Belki onunla FaceTime'dan falan konuşabilirim. Ya da onunla telefonda konuşabilirim. Ya da-"

Ehric sandalyesinden kalkarken Evale de onu takip etti. "Anlıyorum. Sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın."

"Keşke yardım edebilseydim." Marisol kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Cidden, koşullar farklı olsaydı, ben-"

"Hanımefendi," dedi büyükannesine. "Bu yemekle bize büyük bir lütuf ve saygıda bulundunuz. Bize verdiği güce tutunacağız ve bu hediyeyi sizin onurunuza kullanacağız."

Her ikisi de onun önünde eğilirken Evale bir onaylama mırıldandı.

Adam doğrulurken Bayan Carvalho ellerini göğsünün altında birleştirmişti. Sırayla kendisine gösterilen onurdan memnun ve akrabaları tarafından hayal kırıklığına uğratılmış görünüyordu.

Ehric, Marisol'a dönerek onu da selamladı. "Burada oyalanmayacağız ve sizi bir daha rahatsız etmeyeceğiz."

Marisol konuşmak istercesine ağzını açtı ama o kapıya doğru ilerleyerek uzaklaştı. Kendini dışarı bırakırken, ikizi için çıkışı geniş tuttu.

Evale kapıda duraklayınca, "Sakın söyleme," diye mırıldandı. "Sessiz kal."

Her zaman olduğu gibi, ikizi konuşmamaktan memnundu.

YEDİ

A Vishous Jane'in varlığını hissedince başını kaldırdı. ~~Orada,~~ diye düşündü, karanlığın içinde, soğuk rüzgârda, o gelmişti.

Kalbi hızla çarparak yerinden sıçradı. Onunla göz göze gelmeden duygularını hissetti ve bir şekilde öğrendiğini anladı.

"Jane," diye bağırdı çıplak zeminde yürürken.

Terasta hayalet formundaydı; beyaz önlüğü, önlükleri ve Crocs ayakkabıları içinde belli belirsiz bir hologramdan başka bir şey değildi. Sarı saçları ve geniş, koyu yeşil gözleriyle, bir anda acı verici bir şekilde tanıdık geliyordu... ve hayatının farklı, daha önceki bir enkarnasyonundan bir şeydi.

Bu ayrılık ne zaman başımıza geldi, diye merak etti.

"Ne yaptın sen?" dedi alçak bir sesle.

D e n g e s i n i tehdit eden türden çiğ bir acı göğsünde alevlendi. "Onu becermedim. Ona dokunmadım."

"Neden..." Elini ağzına götürdü. Sonra da bıraktı.

"Vishous, neden?"

Bir rüzgâr aralarındaki boşluğu yırtıp geçerken, kendi kendine "Bilmiyorum" dediğini duydu.

"Sen... sen bilmiyor musun?" Öfkesi ortaya çıkmaya başladığında kaşları düştü, sert bakışları

Göğsüne saplanan ve hak ettiği bir hançer gibi kabul ettiği bir şey. "Arkamdan başka bir kadınla -kadın, her neyse- buluşuyorsun ve bunu neden yaptığını bilmiyor musun? Sen tanıdığım en zeki insansın ve aptal insanlar bile neden aldattıklarını bilirler."

Vishous başını salladı. "Ben hile yapmadım." "Gömleğin nerede?"

"Bunun olmasını istememiştim-"

"Kesinlikle yaptınız. Fritz'den buraya içki getirmesini istediniz ve belli ki başka biri geldi."

"Sana söyledim, ona dokunmadım-"

"Saçmalık! Ve lütfen inkar etme. Sana inanmayacağım. Neden inanayım ki?" -parlayan mumları işaret etti- "Bu güzel resim hayatımın sonuna kadar aklında kalacakken? Çok romantik, Vishous. Umarım çok etkilenmiştir-"

"Bizi terk ettin."

Jane geri çekildi ve sonra ona ters ters baktı.

"Affedersiniz?" "Hiçbir yere gitmediğin halde beni terk ettin." "Sen ne diyorsun be?" diye tersledi.

"Seni hiç görmüyorum. Hiç birlikte olmuyoruz. Hastaların için daha çok endişeleniyorsun-"

"Bekle." Avucunu adamın yüzüne dayadı. "Sen cidden Yaptığın şeyi benim hatammış gibi mi çeviriyorsun? Büyü artık.

."

V'nin sesi göğsünden patladı. "Depo kavgasından sonra kliniğinizde başımdan yaralanmış bir haldeydim ve bana geri döneceğinizi söylemiştiniz! Bana ilaç getirecektin ama sen hasta odamın kapısından çıkarken kendi kendime ne dedim biliyor musun? O gelmeyecek-"

"Sen baygınken yanında oturdum! İki saat boyunca!"

"-geri, ve sen yapmadın."

"Kendini kontrol etmişsin AMA! Döndüğümde Ehlena gittiğini söyledi!"

İkisi birbirlerine doğru eğilmiş, rüzgâra karşı çığlık atıyorlardı, yüzleri buruşmuş, yumrukları sıkılmıştı - ve zihninin gerisinde, geldikleri noktanın bu olduğuna dair bir üzüntü hissetti: İhanet. İncinme. Öfke. Sahip olduklarını düşündüğü her şeyin öteki yüzüydü bu. Onların olduğunu düşündüğü her şeyin.

Bu, bütün iyi yanları silip süpüren türden bir tartışmaydı, diye düşündü. Kalıcı olarak.

Jane elini ikisinin de aldırış etmediği soğuk havada gezdirdi. "Sana çok iyi baktım-"

"Ne kadar süre," diye mırıldandı. "Ne kadar?"

"Hasta odama geri dönmen ne kadar sürdü?" Kadın başını çevirip kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, adam başını salladı. "Bir saat, doğru. Belki daha da fazla. Ve sen hasta yatağında otururken, ben baygınken, Ehlena'ya emirler mi veriyordun? Manny'ye danışıyor muydun? Söylesene, sözde benimle ilgilendiğin o iki saat boyunca kaç hastayı triyaj yapmayı ya da tedavi etmeyi başardın?"

Orman yeşili gözleri tekrar ona döndü. "Sakın bunu benim üzerime yıkmaya kalkma. Başka biriyle randevulaşan ben değildim."

"Yaptığım şey yanlıştı, bunu kabul ediyorum. Ama devamını getirmedi. Yapamadım. Ve bu bir mazeret olmasa da

."

"Lanet olsun, bu bir bahane değil! Artık bir yalancısın. Bana karşı sonsuza dek yalancısın-"

Hiç beklenmedik bir anda içinden bir gerçek çıktı. "Annem öldü. Bunu fark ettin mi? Bunu düşünmek için hiç durdun mu?"

Bir an için şaşkınlığa kapıldı. "Kâtip Bakire'nin bununla ne ilgisi var?"

Vishous başını yavaşça salladı. "Bana bir kez bile nasıl hissettiğimi sormadın. Onun öldüğünü nasıl öğrendiğimi bile sormadın."

Jane tekrar uzaklara baktı. Gözlerini geri çevirdi. "Bunun seni rahatsız ettiğini düşünmemiştim. Hiçbir şey olmamış gibi devam ettin. Ondan nefret ediyordun."

"Asıl mesele hiç sormamış olman."

Jane bıkkınlık gibi görünen bir ifadeyle yüzünü ovuşturdu, ovuşturdu, ovuşturdu. "Vishous, dinle, okuması kolay bir insan değilsin ve duygularını belli etmiyorsun. Sanki temel özelliklerinden biri için beni suçluyorsun. Nereden bilebilirdim ki-"

"Kardeşlerim ve Piçlerle birlikte bir depodaydım. Olduğundan çok daha farklı bir şekilde sonuçlanabilecek lanet bir arbededeydim. Bana nasıl bir şey olduğunu hiç sormadın. Benimle hiç oturmadın-"

"Bu Kardeşlik meselesi! Sizler bu konular hakkında asla konuşmazsınız!" Ellerini havaya kaldırdı. "Olaya bir de benim açımdan bakmalısın. Seni terk ettiğim için beni eleştiriyorsun, oysa tek yaptığım senden işaret almak. Benimle kavgalar hakkında hiç konuşmuyorsun. Bana savaştan bahsetmiyorsun. O bilgisayarların arkasında saklandığın kamuflej gibi kayboluyorsun. Ne yapmam gerekiyor? Kanepede karşına oturup, sen benden atıştırmalık bir şeyler istemeye tenezzül edene kadar oya mı yapayım? 1950'lerin saçmalıklarını siktir et. Eğer bir ev hayvanı istiyorsan, bir kedi almalıydın."

"Her neyse, Jane. On beş, on sekiz saat aralıksız çalıştıktan sonra eve geliyorsun. Yarı ölü gibisin, sürükleniyorsun, gözlerin şaş. Hatırlamak istemediğin kadar çok gün o kanepede uyuyakaldıktan sonra seni yatağına yatırıyorum-"

"Bu hastalar yabancı değil. Tedavi ettiğim insanlar sizin aileniz."

"Sen benim dostumsun. Ya da en azından eskiden öyleydin. Son zamanlarda, bir oda arkadaşından daha az oldun."

Jane gözlerini kıstı. "Yarım saniyeliğine bile olsa -eğer bu destansı konuşmanın ortasında zaman ayırabilirsen- o Kardeşlerden ya da savaşçılardan birini benim gözetimimde kaybetmenin benim için nasıl bir şey olacağını düşünmek ister misin? Onlara yeterince iyi bakamamak? Her zaman tüm bilgilere ya da cevaplara sahip olmasam bile kötü bir karar vermek? Siz Lessening Society ile savaşıyorsunuz ama ben temizlik görevindeyim ve onlar ölürken kötü bir doktor olmaksızın size baktıran bir eş olmayı tercih ederim."

V kollarını göğsünde kavuşturdu ve başını salladı. "Önceliklerinizin nerede olduğunu çok açık bir şekilde belirttiniz. Onlara çok aşinayım."

"Ve sen de istediğini elde edememenin üstesinden takdire şayan bir şekilde geldin. Madem konuşmak istediğin şeyler vardı, neden onları dile getirmedin?"

"Mesajlarını kontrol et."

"Bana asıldığın zaman seni asla görmezden gelmem." "Bundan emin misin?"

"Evet. Sana her zaman geri döneceğim."

V ona baktı ve kesinlikle ama kesinlikle kendisi gibi hissetmedi. Bu kafa karışıklığı ve öfke çukuruna nasıl dönüştüğü hakkında hiçbir fikri yoktu, her zaman sahip olduğu çelik hançer plastik bir tereyağı bıçağına dönüşmüştü. Emin olduğu tek şey artık bu şekilde devam edemeyeceğiydi.

O bir dilenci değildi. Korkak değildi. Ve bu durumda bir kurban da değildi - Jane de öyle. Onlar yollarını ayırmış iki insandı, zaman içinde yaptıkları binlerce seçim onları ilişkilerinin derinliklerine götürmek yerine daha da uzaklaştırmıştı.

Onun aptalca kararı manzaranın ışıklarını açmıştı ve her ikisinin de hissettiği tüm bu duygu ve

Serbest bırakılmaları, uzun süredir bulundukları yere nihayet ulaşmalarının bir sonucuydu.

"Bir çılglığım var, Jane." Başını işaret etti. "Burada bir çılglığım var ve delirmek üzereyim. Bu benim için çok fazla ve geçmişte, sakinleşene kadar ne yapabileceğimi biliyordum. Konuşmadığı kesin ve ne var biliyor musun? Bunları söyleyebileceğim tek kişi sensin. Kendi derimin içinde kalmak için çabalıyorum ve bundan gurur duymuyorum - bundan nefret ediyorum. Ama işimi yapmak zorundayım. Anlıyor musun? Wrath ve Kardeşliği yüzüstü bırakamam. Dışarı çıkıp savaşmalı, tetikte olmalı ve lanet olası işimi yapmalıyım ve bu"- parmağını kafatasına sapladı-"hizaya girmeli. Ona dokunmadım. İş o noktaya geldiğinde bunu yapamazdım, ahlaki açıdan yanlış olduğu için değil, seninle olmak istediğim için. Çaresizlikten kötü bir karar verdiğim için benden nefret et, eğer bu seni daha iyi hissettirecekse, ama onu becermedim ve bir daha asla yapmayacağım."

Jane uzun bir süre onu inceledi. "Ne yaptığın ya da yapmadığın benim için önemli değil. Çünkü bana kalırsa şu andan itibaren özgür bir erkeksin."

-

Jane sözcüklerin ağzından çıktığını duyduğunda, bir yanı şok olmuştu. Bu kadar ileri gidebileceğini tahmin etmemişti ama duyguları beyninin önüne geçmişti; öfke, hayal kırıklığı, acı o kadar büyüktü ki her şeyi ele geçirmişti.

"Bunu kastetmiyorsun," dedi Vishous uzaktan.

Bunu izleyen sessizlikte adamın yüzünü inceledi ve sanki üzüntü bir tür hafıza kaybına neden olmuş gibi, tanıdık yüz hatlarının kendisine yabancı olduğunu fark etti. Kırpılmış siyah saçları, mavi dış kenarlarıyla beyaz irisleri, yüzündeki dövmeleler

Şakak, keçi sakalı hepsi aynıydı... ama yine de onun hiçbir detayını tanımıyor gibiydi.

Artık seni tanımıyorum, diye düşündü.

"İşe geri dönüyorum," dedi.

"Tabii ki öylesin."

Ona bir parmak salladı. "Buradaki kötü adam ben değilim." "Ben de değilim."

"O zaman neden bütün o mumlar orada yanıyor. Ve hazır başlamışken, güzel gömlek." Adamın çıplak göğsüne baktı, göğüs kaslarındaki dairesel yara izi onun Kardeşlik'e üye olduğunu gösteriyordu. "Bir dahaki sefere beni başka bir kadınla birlikte olmadığına ikna etmeye çalıştığında, yarı çıplak olmamayı dene."

"Jane. Bunu konuşmamız gerek."

"Az önce yaptık. Söyleyecek başka bir şey yok."

Adam ona elini uzattığında, keskin bir adımla geri çekildi ve bedenine giren bir şeyin hissi kendine bakmasına neden oldu.

Terasın kenarındaki güvenlik korkuluğu olarak kullanılan cam panellerin içinden geçmişti. Tüm bu kargaşa içinde, moleküllerin içindeki boşlukları bulabilecek kadar hayaletleşmişti.

"Git o zaman," dedi Vishous soğuk bir sesle. "Kendini işe göm. Eğer hava almaya çıkar ve konuşmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Ve işte, diye düşündü, o çok iyi bildiği küçümseme ve çekingenlik. Vishous kapılarının ardına geri dönmüştü, hapsolmüştü ve tam önünde dururken bile ortadan kaldırılmıştı.

"Sen çok üstünsün," diye mırıldandı.

"Ben lanet bir tanrının oğluyum. Sıradan olmamı mı istiyorsun?"

Omzunun arkasından yanan mumlara baktı. Onun "oyuncaklarına". Şu rafa. "Bil diye söylüyorum, keşke seni St. Francis'te hiç tedavi etmeseydim. Keşke o gece sen geldiğinde izinli olsaydım."

"O zaman bu üzerinde anlaşılabileceğimiz son bir şey. Şerefimize."

İkisi de aynı anda arkalarını döndüler; adam kötülük yuvasına geri döndü, kadın ise ortadan kayboldu.

Bir an için kendini bırakıvermek, bedensel formunu tam olarak çağırmak ve yerçekiminin işini yapmasına, onu yakalayıp kaldırırma yapıştırmasına izin vermek cazip geldi. Ama bu çarpışma sadece kendini sağlam tuttuğu sürece önemli olacaktı. Kendini tutma gücü azalır azalmaz ve görünmez olur olmaz, normal olmayan haline geri döneceğine inanmak zorundaydı.

Ya da belki de yerle temas ettiğinde bükülecekti. Ya da belki de dışı çatlayıp parçalanacak ve hayaletimsi çekirdeğini açıkta bırakacaktı.

Bunu öğrenmeyecekti. Yapmasına asla izin vermeyeceği şeyler arasında, listenin en başında bir erkek tarafından kırılmak vardı. Bir erkek tarafından. Her neyse.

Acı vardı, evet. Hayal kırıklığı da. Bunun ya kötü bir rüya ya da kaderinin yanlış MapQuest yönlerini takip ettiği bir vaka olduğu hissi.

Ama bunun onu batırmasına izin vermeyi reddetti. V tamamen mantıksız ve adaletsiz davranıyordu ve sorunları için onu suçlayabileceğini düşünüyorsa akli bir karış havadaydı.

Kardeşlik yerleşkesine geri döndüğünde ilk düşüncesi eğitim merkezine gidip hemen işe koyulmaktı. Her zaman girmesi gereken ilaç siparişleri, güncellemesi gereken kayıtlar ve sonra da Layla ve yavrusuyla olan randevusu vardı. Ama bunun yerine kendini Çukur'un ön kapısında buldu ve Fritz'in halılarla işinin bitmiş olmasını umdu.

Öyle bir şansımız yok.

İçeri girdiğinde -daha doğrusu girişten geçtiğinde- Spic and Span'ın eski moda, belli belirsiz naneli baharatını yakaladı ve köpekçiğin siyah ceketini tam vücut önlüğüyle değiştirdiğinden ve dirseklerine kadar mutfak lavabosunu fırçaladığından emindi.

"Hanımefendi!" Sanki bir hastanın göğüs boşluğuna girmek üzere olan bir cerrahmış gibi dirseklerinden tuttuğu sarı lastik eldivenleriyle ona dönerken kafası karışmış gibiydi. "Geri mi döndün?"

"Sadece birkaç şey almak için. Bana aldırmayın."

Fritz o kadar alçak sesle eğildi ki, gıdıları neredeyse cilalı siyah ayakkabılarının tepesine değecekti. "Eğer ikiniz bugünden fazla kalacaksanız sizin için bir şeyler hazırlayabilirdim-"

"Hiçbir şey için endişelenmeyin. Yerler ve mutfak çok daha önemli."

Gülümsemesi rahatlama ve zevk vericiydi, bu da yalana değmesini sağladı. Gerçek şu ki, zemin ya da mutfak umurunda değildi. Çatı ya da baca -Çukur'un bir bacası var mıydı ki? Bunlar artık onu ilgilendirmiyordu.

"Ben eşyalarımı alayım," diye mırıldandı. "Belki de sana yardım etmeliyim-"

"Hayır." Ses tonunu yeniden ayarladı. "Bu özel bir konu."

"Oh, ama elbette, madam." Uşak biraz kızardı. "O zaman ben devam edeyim."

"Teşekkür ederim, Fritz. Her zamanki gibi."

O mutlu bir şekilde fırçalamaya devam ederken, kadın koridorda Joan of Arc gibi yürüdü, her şey hazırды. Eskiden yatak odası olan odanın kapısına geldiğinde tereddüt bile etmedi.

Jane yavaşladı. Durdu. Dağınık yastık dizisi ve buruşuk yorganıyla yatağa baktı. Yatak sehparlarından birinde onun değil, Jane'in kuantum fiziği ders kitabı, diğerinde ise onun değil, Jane'in yarısı su dolu bardağı duruyordu.

Bir gün önce, her zaman yaptığı gibi mutfaktaki bardağı doldurup buraya geldiğı günü düşünmemek mümkün değıldi.

Bir şeyi son kez yaptığınızı nadiren anlarsınız. Hayır, bu farkındalık genellikle daha sonra gelirdi.

H₂ O'sunu aldıktan sonra, yatağın kendi tarafında oturduğunu ve çok yorgun olduğı için başını sarkıttığını hatırlıyordu. Omuzları ve boynunun arkası gerginlikten yanıyordu ve hamstringleri Tohrment'in alt bacağının üzerine eğildiğı için ağrıyordu. Aşil tendonunu tekrar patlatmıştı ve ameliyatla düzeltmek zorunda kalmıştı. Bir saatten fazla sürmemesi gereken ameliyatın kemik anomalisi ve tonlarca yara dokusu nedeniyle    saat sürmesi dışında her şey gayet normaldi.

Arkasına yaslanıp kendini bedensel olarak tutmaya çalışmıştı çünkü V'nin bilgisayarının fişini çekip gelip ona katılmasını umuyordu. Sonunda, yok olmanın sunduğı kışkırtıcı huzur karşı konulmaz olduğunu kanıtladı ve kendini bıraktı, kayboldu, böylece ondan geriye kalan tek iz  rt lerdeki bir çukur, ağırlığının ve vücudunun bir zamanlar olduğı yer oldu.

"Evet, çünkü onun Kardeşliğine yardım ediyordum," diye mırıldandı dolabına gidip bir spor çantası alırken.

Ne olduğına pek dikkat etmeden çekmecedan bir şeyler çıkardı. Yine de gardırobu çoğunlukla  nl klerden oluşuyordu... ve daha fazla  nl k. S tyen ve i   amaşını ihtiyacı olan diğ r şeylerdi. Banyoda dış fırçasını ve Crest tüpünü aldı.

Colgate kullanıyordu.

Gördün m ? En başta hiç bir araya gelmemeliydiler.

Bu notla birlikte oradan çıktı, yeraltı tüneline doğru ilerledi ve hem ihtiyaç duyulduğu hem de arandığı yere geri döndü.

SEKİZ

T Ertesi gün sabah sekiz sularında Sola, vovó'sunun doldurulması için ısrar ettiği alışveriş listesiyle mahalle marketine yürüdü. Yapması gereken bir şey varmış gibi hissetmek güzeldi. Normal ve karmaşık olmayan ama yine de gerekli olan bir şey.

Dikkat dağıtmak çok önemliydi. Aksi takdirde, toparlanmaya başlayacak ve Caldwell'e doğru yola çıkacaktı.

Ki bu gerçekten aptalca bir fikir olurdu.

Bir Walmart ile at arabasının trafiğın yoğun olduğu saatlerde sahip olduğu kadar ortak noktası olan mağazaya girdiğinde, mirası tarafından kucaklandı. Daracık alanda tüm reyon işaretleri, fiyat listeleri ve etiketler İspanyolcaydı. Tepede Latin müziği hafifçe mırıldanıyordu, kulağa gelen bir şeyden çok havadaki hoş bir koku gibiydi. Müşterilerin hepsi de onun gibi siyah saçlı, siyah gözlü ve bronz tenliydi.

Boya işi olmasaydı koyu renk saçları olacaktı. Tanrım, sarışından nefret ediyordu. Gelecek ay kızıl saçlı olacaktı, lanet olsun.

Listeyi kontrol ederken, büyükannesinin karalamalarını sanki kendi karalamalarıymış gibi okudu.

Başkaları için anlaşılmaz olan sesli ve sessiz harfler onun için kolaydı.

İhtiyacı olacaktı-

Habaneros...locotos...pequins? Ve Güney Amerika'dan ziyade Hint kökenli olmasına rağmen burada bulabileceğiniz hayalet biber?

Büyükannesi onu kapsaisinle öldürmeye mi çalışıyordu?

"Sana biraz muz ayırdım," dedi bir erkek sesi İspanyolca.

Sola omzunun üzerinden baktı ve gülümsemeye zorladı. Yanına gelen adamın elinde -evet, aslında gerçekten güzel görünen bir sürü muz vardı ve onlar da onun listesindeydi.

"Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Sana bir sepet getireyim." Aceleyle kapının yanındaki bir yığının yanına gitti ve en üsttekini açtı. "Al bakalım."

Adam çift kulplu sarı plastik tutacağı uzatırken Sola beyzbol şapkasının yakasını aşağı doğru çekti. Adam iğrenç biri değildi. Boynunda altın bir haç, kalın kirpikli dost canlısı gözleri, iyi bir tıraş ve saç kesimi olan genç ve hoş bir Latin'di. Muhtemelen hayatı boyunca bu mahallede yaşamıştı ve ya babası ya amcası ya da belki bir kuzeni bu işletmenin sahibiydi. Doğal olarak evlenmek ve güzel bir Latin kızdan çocuk sahibi olmak istiyordu çünkü ailesindeki kadınlar onu buna zorluyordu. Ve şüphesiz, kendisinden bir üst kuşak geçtikten sonra dükkânın işletmesini devralacaktı.

Onda kesinlikle tartışmalı, korkutucu ya da tehdit edici hiçbir şey yoktu. Ve ona saygıyla ve umutla bakıyordu.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok, diye düşündü.

Sola sepeti kabul etti. "Teşekkür ederim." Söylemek istediği şey "Kes şunu" idi. "Ama benim için bir şeyler saklamana gerek yok."

"Onları hep Salı günleri alırsın."

Öyle miydi? Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Tahmin edilebilir alışkanlıklar onun gibiler için kötü haberdi.

"Listemdekileri bulup yola koyulacağım."

Paravan kapı bir başka girişle gıcırdayıp çarparken, içeri giren adamı ölçtü. Kırk yaşlarında. Bol ceketli. Koyu renk güneş gözlüğü. Kolluk kuvvetleri olabilirdi. Ya da bir uyuşturucu satıcısı. Ya da işine giderken öğle yemeğini yiyen sıradan biri.

"İhtiyacınız olan şey için size yardımcı olabilir miyim?" Süpermarketteki adam elindeki kâğıda başıyla onay verdi. "Eğer size bir şeyler getirmemi isterseniz, bunu da yapabilirim. Paket servisimiz var."

"Hayır, böyle iyiyim. Teşekkürler."

Gevşek Ceketli Adam onu fark etmemiş gibi görünerek ya da onun bakmadığını düşünerek kışını kontrol etmeden geçip gitti. Ama bu bir şey ifade etmiyordu. Belki de Benloise'in ekibi sonunda onu yakalamıştı.

Sola onun biraz gerisine düştü ve ceketin düşüşünü izleyerek bir omuz kılıfı izi aradı. Adam bir vitrinin yanında durakladığında listesini açtı ve gözleriyle büyükannesinin yazdıklarını tekrar takip etti. Mükemmel zamanlama; domates konservesi reyonundaydı.

Adam raftan bir şey almadan yoluna devam edince, kadın iz sürmeye devam etti.

Buzdolabı bölümüne girip önceden hazırlanmış, mikrodalgada pişirilebilen iki tavuk ekmeği ve bir kola aldı. Kasanın yanına para bıraktı, sepetleri ve muzları getiren arkadaşına İspanyolca seslendi. Sonra da gitmiş.

Rahatlamak için derin bir nefes almadı ve gerginliği azalmadı.

Artık hayat buydu. Nereye giderse gitsin.

Gizlendiği süre boyunca pek çok şeyi gözden kaçırdığı için iki kez geri dönerek her şeyi aldı ve sonra kasaya gitti. Genç adam geldi ve önce adamın öğle yemeği alışverişini işledi; sonra barkodları taramaya başladı, kutuları, tenekeleri ve kartonları okuyucunun üzerinde hareket ettirdi.

"Çok sayıda müdavimimiz var," dedi. "Babam, buranın sahibi, onların babalarını ve büyükbabalarını hatırlayabiliyor."

"Sadakat iyidir."

"Yine de giderek daha fazla yeni yüzle karşılaşıyoruz. İnsanlar başka yerlerden buraya taşınıyor." Sanki onun bu boşluğu doldurmasını umuyormuş gibi gülümseyerek başını kaldırdı. "Aslen nerelisiniz?"

"Hiçbir yerde." Hesap cüzdanını çıkardı ve ne kadar tutacağını tahmin etmeye çalıştı. "Ben hiçbir yerden değilim."

"Ben burada doğdum ama ailem Küba'dan gelmiş. Bunlar için bir kuponum var." Tezgahın altına eğildi-

Ve elini ceketinin içine sokarak silahına davrandı.

Kafasını uçurmadan önce bu içgüdüyü durdurarak, kendini kontrol altında tutmaya zorladı. Ve tabii ki elinde silah yerine renkli el ilanlarıyla dolu eski püskü bir dosyayla çıkageldi.

Adam sayfaları karıştırmaya başladığında "Sorun değil," dedi. "Gerçekten."

Yukarı baktı. "Yardım etmek isterim." "Biraz acelem var."

"Oh. Tamam." Omuz silkti ve şeyi yerine koydu. "Önünde yoğun bir gün mü var?"

Arkasındaki piyango bileti seçimlerini inceliyormuş gibi yaptı, bilet ruloları Ağustos ayında köpek dilleri gibi dikey yuvalarından dışarı sarkıyordu. "Hiç kazanan sattınız mı?"

Başını salladı ve gülümsedi. "Geçen hafta elli dolarımız vardı." "Olağanüstü."

Her şey hesaplandığında, parasını adama uzattı ve adam para üstünü verirken kendisi için poşetledi. Sonra da hızlı bir vedayla oradan ayrıldı.

Alışveriş yapmak için başka bir yer bulması gerekecekti ve bu berbat bir şeydi çünkü marketi çok yakındı ve diğer şeylerin yanı sıra gerçekten iyi muzları vardı.

Elinde vovosunun listesinin olduğu plastik torbalarla caddede hızlı hızlı yürüyor, kendisine doğru gelen her insanın, caddenin karşısındaki yayaların ve arkasındakilerin yüzlerine bakıyordu. Yine de onun için korku yoktu. Paranoya da yoktu.

Tamam, iyi, belki biraz paranoya vardı. Sonuç olarak, The Sopranos'un son sahnesini yaşıyor, sonun beklenmedik bir açıdan gelmesini bekliyor, bekliyordu - sadece Journey müziği yoktu ve Tony'nin sahip olduğundan daha iyi bir saç çizgisine sahipti. Bel çizgisi de.

Caldwell'e geri dönmenin bu gerçekliğe hiçbir faydası olmayacağını kendine hatırlattı. Peşindeki insanlar, insani bir görev için orada olduğu için ona merhamet izni vermeyeceklerdi. Onun vicdanına kendileri için bir şans olarak bakacaklardı.

Onu çoktan bulmadıklarını ve henüz kendilerini göstermediklerini varsayarsak.

Beşinci kattaki binasının asansöründen çıktığında, hiçbir konuda kendini daha iyi hissetmiyordu. Assail konusunda değil. Yaşadığı hayatın hâlâ üzerinde bıraktığı gölgeler değil. Değil-

Dairenin kapısını açtığında durdu ve küfretti.

Koltuğun yanında, daha önce kısa süreliğine yeri değiştirilmiş olan bir bavul vardı. Bunun yanı sıra bir duffle çantası, bir çift kışlık mont, iki takım eldiven ve atkı ile büyükannesinin cüzdanı da vardı.

"Vovó," diye inledi.

Büyükannesi arka taraftan, yatak odalarının olduğu yerden çıktı. "Şimdi gidiyoruz. Arabayla geçeceğiz. Eğer durmazsak yarın sabah sekizde orada oluruz."

"Hayır."

"Haklısın. On'a yakın."

Büyükannesi ev ceketini çıkarmış ve el yapımı elbiselerinden birini giymişti. Hatta ayağında hortum ve kısa topuklu ayakkabılar vardı. Saçları kıvrılmış ve spreylenemişti, Sally Field'ın Steel Magnolias'taki kahverengi futbol kaskının solmuş bir versiyonu gibi görünüyordu ve evet, ruj da vardı.

"Bu iyi bir fikir değil, Vovó." Sola kapının arkasından kapanmasına izin verdi. "Caldwell'de olmak güvenli değil."

"Bizi güvende tutacaklar."

Sola apartman dairesinin etrafına baktı, tüm bu bilinmezliği içine çekti. Sonra sert gözlerle büyükannesine baktı. "Assail'in nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. İşini biliyorsun."

"Ve."

O yaşlı gözler ona doğru bakarken, biraz daha küfretmek istedi. Ama o daha iyi biliyordu. "Suçlular" ve "yasalara karşı olanlar" ın onun vovosu için göreceli terimler olduğunu bilmeliydi. Kadının dürüst olmayan insanlarla uzun bir geçmişi vardı.

Yasalara o kadar da uymayan sevdiklerimiz de olabilir.

Peki, büyük silahları ortaya çıkarma zamanı, diye düşündü Sola.

"O Katolik değil."

"Din değiştirecek."

"Vovó." Başını iki yana salladı. "Buna bir son vermelisin. Ona yardım etsek bile -ki dürüst olmak gerekirse, ölümcül durumda olan biri için ne yapabilirim ki- o ve ben evlenmeyeceğiz."

"şimdi gidiyoruz. Neden konuşuyoruz?"

Yaşlı kadın eğildi, kışlık paltosunu koluna geçirdi ve cüzdanını aldı.

Tanrım, diye düşündü Sola. Artık insanların ona karşı geldiklerinde nelerle uğraşmak zorunda kaldıklarını biliyordu: Brick. Lanet olası. Duvar.

Gözlerini kapattı. "Tanrı'ya bir yemin ettim. Eğer beni kurtarırsa, seni tekrar görürsem, o hayatı... sonsuza dek terk edeceğime söz verdim."

"Assail, ben aradım. Sen kaçırıldığın gece onu aradım. Ona ihtiyacım olduğunda geldi. Tanrı onun aracılığıyla seni bana geri getirdi. şimdi gidiyoruz. Bize yardım edene biz de yardım ederiz. Yolumuz bu."

Sola, ellerinin ve parmaklarının sıkışmasını hafifletmek için plastik poşetlerin yerini değiştirdi. Bu da işe yaramayınca ağırlıkları yere bıraktı.

"Seni orada koruyabilir miyim bilmiyorum. Ya da kendimi."

"Ben de diyorum ki onlar bizimle ilgilenecek."

Beni affedecek misin, Vovó, diye merak etti. Eğer bir şeyler ters giderse, beni affedecek misin?

Kendimi affedecek miyim?

"Önemli olan tek şey sensin," dedi Sola kısık sesle.

Büyükannesi öne çıktı. "Biz gideceğiz. Bu Tanrı'nın yolu."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Ona geri dönen gülümseme yaşlı, bilge ve çok güzeldi.

"Ben de dua ettim. Bakire Meryem'e. Dua ettim

Assail'i tekrar gördünüz ve sonra Tanrı o adamları dün gece evimize gönderdi. Şimdi gidiyoruz. Gelin."

Ehliyeti olmadığı gibi üç tekerlekli bisikletten başka bir şeyin pedallarına da yetişemeyen büyükannesi kapıya yöneldi.

Omzunun üzerinden "Bavullarla birlikte yiyecekleri de getir, Sola" komutunu verdi.

DOKUZ

I İki akşam sonra Vishous şehir merkezinin ara sokaklarında cisimlendiğinde saat onu biraz geçiyordu, şehrin gökdelenlerle dolu koltuk altının doğu yakasındaki bazı boktan binaların gölgesinde yeniden şekilleniyordu.

Şans eseri, normal rotasyon programı bir önceki akşam güvertede olmasını gerektirmemişti, bu yüzden kırk sekiz saat boyunca kendini herkesten soyutlamayı başarmış, Layla'nın ev halkından uzaklaştığı süre boyunca yaşadığı mütevazı çiftlikte kalmıştı. V kimseyle temas kurmamış, Fritz'den kendisine yiyecek ve içecek getirmesini bile istememişti.

Bu dersi yeterince iyi öğrendim, onu çok sikeyim.

Bekârlık günlerinde Arby's yeterince iyiydi ve şimdi de yeterince iyiydi.

Sakinleşme zamanı sona erdiğinde, bir yanı ortadan kaybolmayı ve kalıcı bir yer değiştirmeyi tartışmıştı. Kahretsin, bir erkek bulunmamak istiyorsa kaybolabileceği pek çok yer vardı. Ancak sonunda, savaşmayı bir amcığın inzivasına çekilmekten daha çok istediğine karar verdi.

Bu arada, aradığı Hummer, akşam yemeğini takip eden yırtıcı bir hayvan gibi bir sokağın köşesinde belirdi.

Farları sönmüş, farları hafifçe parlıyor, egzozundan çıkan buhar turuncu ve kırmızı renkte kıvrılıyordu. Önünde durduğunda, yolcu kapısı açıldı, ucunda bir bok tekerleği olan uzun bir bacak kirli, paketlenmiş kara derinlemesine indi.

Butch O'Neal aşağı yukarı otuz buçuk yıldır bir insandı. Eski cinayet masası dedektifi artık sadece bir vampir değil, Wrath'ın kendi akrabasıydı: "Hızlı başlayan" bir geçişten kurtulan birkaç kişiden biri olarak, vücudu sadece uzamakla kalmamış, aynı zamanda eski günlerdeki Ahnold gibi steroid alıp demir pompalıyormuş gibi dolgunlaşmıştı. Bir bulldog kadar kompakt, kavgada bir yılan kadar acımasız, iyi bir Red Sox taraftarının olması gerektiği kadar sadık, Vishous'un hiç sahip olmadığı kardeşiydi.

Ve o piç çok şey biliyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler, Q-ne? Evet, mesaj atarım." Cipin içine biraz daha yaslandı. Güldü. "Çok doğru."

Polis kapıyı kapattı, eldivenli yumruğunu ön panele vurdu ve Qhuinn'in ikinci zırhlı SUV'si gürleyerek ilerlerken kenara çekildi. İlki, kardeşi anahtarları kontakta bıraktığında bir CVS'nin önünde kaçırılmıştı. Araba kaçırmak için kazınmış bir davetiyeden bahsediyoruz.

Araç geçerken V elini kaldırdı. Ve sonra kafasında geri sayıma başladı. Üç...iki...bir-

"Yani." Butch derisini kaldırdı, gerçi deri zaten kesesini bir jockstrap gibi kavriyordu. "Sen nasılsın?"

"Hadi devriyeye
çıkalım."

"Nerelerdeydin?"

"Dışarı." Neden bunca yıl bir mağarada yaşamadı ki? Kendi başına. "Bu konuşmayla işim bitti, doğru."

V sokağın ortasından aşağı doğru ilerlerken, her iki taraftaki pis apartmanların pencerelerine baktı.

yanlara. Her birinin perdeleri çekiliydi ve çoğu karartılmıştı. Zemin seviyesindekilerin demir parmaklıkları kilitliydi ve hiçbir, kesinlikle hiçbir, bir çığlık, bir silah sesi ya da bir bağırış durumunda açılmayacaktı.

Bu mahallede kimse soru sormaz, göz teması kurmaz ya da kendisine ait olmayan işlere karışmazdı.

Bu da ona Azalan Toplum'un lehine olan tek şeyi düşündürdü. Omega tarafından uzaktan kontrol edilen o ruhsuz piçler, insanların savaşa dahil olmasını en az vampirler kadar istemiyordu. Bu yüzden, kabul edilmemiş olsa da karşılıklı bir anlaşmayla angajman alanı her zaman burası-

"Dışarıda olacağın zaman genelde mesaj atarsın," dedi Butch arkasından. "Ve dün gece bilardo oynamamız gerekiyordu."

V cevap vermeyince polis bıyık altından ıslık çaldı. "Yani Manny haklı."

Vishous durdu ve arkasını döndü. "Ne hakkında?"

Polis omuz silkti, ela gözleri sinir bozucu bir şekilde sabitti. "Sen ve Jane iyi misiniz?"

"Mükemmel. Neden?"

"Biliyor musunuz, soru işareti kullanmadan soru sormak gibi ilginç bir yönteminiz var."

"Çünkü cevap vermeye teşvik etmemeye çalışıyorum."

"Demek kavga ettiniz."

Vishous kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Çünkü ya o şeyi kilitleyecekti ya da bir yumruk atacaktı ve polis teknik olarak yanlış bir şey yapmamıştı.

"Manny ne dedi?"

"Doktor Jane önceki geceden beri Kraken'i serbest bırakma modunda. Ve bir hasta odasında uyuyor."

"O iyi. Ben de iyiyim. Biz iyiyiz."

"Bu bir tekerleme değil mi? Yoksa bir antidepresan reklamından mı? İkisini birbirine karıştırıyorum." V adama öylece bakınca Butch omuz silkti. "Demek istediğim, eğer ihtiyacın varsa-"

Hareket parıltısı göz ucuyla görülebilen bir şeydi, bir sokağın girişindeki gölgelerin örüntüsünde neredeyse gözden kaçan, gerçek miydi yoksa sahte miydi belli olmayan bir tekleme. Ama Butch onu da gördü, polis susup o yöne döndü.

İkisi de ellerini cephaneliklerinin bulunduğu açık deri ceketlerinin içine sokarak penceresiz, kapısız, bagajsız ve kaputsuz bir arabanın kabuğunun arkasına siper aldılar.

Saklambaç oynamak için bir elbise askısı tutmak gibiydi. Ama dilenciler. Seçiciler. Ve tüm bu saçmalıklar.

Ancak... havada daha azının kokusu yoktu. İnsan kokusu da yoktu. Yine de rüzgâr arkalarından geliyordu, o yüzden bu konuda bir yardımı olmadı. Ve yine de... hayır, o sokağın kara deliğinde gerçekten bir varlık vardı.

Uzaklardan gelen küfürlere yaylım ateşiyle karşılık veriliyordu ama son derece entelektüel ve rasyonel bir alışveriş bir blok ötedeydi ve insanlar birbirlerinin canına okumak istiyorsa kimin umurundaydı. Bu onların birkaç temel yetkinliğinden biriydi.

"Bir şey gördüm," diye mırıldandı Butch. "Yemin ederim."

Vishous sokağı bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra tekrar o karanlık bölgeye odaklandı. "Ben oraya gidiyorum."

"Destek çağırıyorum-"

"Zahmet etmeyin."

Enkazın arkasından çıkarken kendini korumak için hiçbir şey yapmadı. Eğer içerideki her kimse bir parça bir şey istiyorsa? O zaman onlara bir dilim vermekten mutluluk duyardı.

Onu takip eden küfürler Boston aksanıyla söyleniyordu ve tüm o "friggin "ler ve "idiot "lar V'nin rahat edemeyeceği kadar yakın söylenmişti. Arkasına bakarak polise başını salladı ve adama geri çekilmesini işaret etti.

Bir bıçak V'nin yüzüne doğru geldi ve V bıçaktan kaçınmak için eğilip döndü. Hızlı bir hareketle silahı yakaladı ve kontrol altına alarak menzil dışına fırlattı. Ve işte o anda bir gölge gördü.

Ama bir figür tarafından fırlatılan değil. Serbest duran, serbest hareket eden... ve çok agresif olan-

Kolunun üst kısmına gelen darbe, arı iğneleriyle dolu bir yumruktan çıkmış gibiydi, aynı anda hem odaklanmış hem de dağılmıştı, binlerce zehirli iğne batmasının ürpertici acısıyla vücudunun her yerinde çınılıyordu.

Anında tehlikeye giren V, anlayamadığı bir saldırgandan uzaklaşırken ayağı takıldı ama yere düşmeden önce Butch onu yakaladı ve geri sürükledi.

V'nin tek düşüncesi tekrar ayağa kalkmaktı. Her ne sikimse onunla savaşmak. Durumu kontrol altına almak.

Olmaz, maestro.

Vücudu epileptikti - koordinasyonsuzdu, eklemleri doğru çalışmıyordu, rastgele sert oldukları yerler dışında uzuvları sarkıktı. Beyni de daha iyi değildi, düşünceleri dağınık ve hıçkırıklarla doluydu.

İşitme duyusu gelip gittiğinde, önünde duran bir silahın farkına vardı. Bu polisin silahıydı; Butch bir şekilde onu arabaya geri götürmeyi başarmıştı- karanlıkta kırkını çıkarırken elek-

Silah patlamaya başladı, otomatik doldurucu her mermi atıldığında namlunun ucunda bir ışık parlamasıyla işini yapıyordu. Pat! Squeeeeeeeeeee.

Pop! Pop! Pop! Squeeeeeeeeeeeeeeeeeee.

V hezeyanının ortasında kaşlarını çattı. Bu ses de neydi? Bu da ne-

Acı hissi azalmaya başladığında, Vishous düzgün bir şekilde odaklanabildi ve gördüklerini açıklayamadı.

Sanki ayaklarının dibine düşen herhangi bir gölge kadar genel bir gölge, kaynak bir nesneden kurtulduğunu ilan etmiş ve başka bir hançerle ileri doğru süzülüyormuş gibi görünüyordu. Bütünün uzantıları Butch'a doğru fırlıyordu, bazen silahla, bazen de silahsız, bıçak darbeleri ve yumruklar acımasız ve isabetliydi. Ama en azından kurşunlar varlığı geri püskürtüyordu.

Ve isabet eden her mermiyle birlikte gölge, sanki bir çocuğun balonu ağzından sıkıştırılıyormuş da çoğunlukla kapalı olan boynundan hava çıkıyormuş gibi tiz bir ciyıklama sesi çıkardı.

Vishous ellerine kalça kılıflarındaki silahları bulmalarını emretti ve birine bilmediği bir dilde emir vermeye çalışmak gibi olsa da, sonunda uzuvları emre uydu. Ve tam zamanında. Butch'un şarjörü bittiğinde, gölgemsi form onlara doğru koştu ve V silahlarını atış pozisyonuna getirdi. Her iki silahı da neredeyse yakın mesafeden ateşleyerek, sahip olduğu her şeyi o lanet şeye boşalttı.

Bang! Bang! Bang! Bang! Bang!

Bangbangbangbangbang-

SqueeeeeeeeeeeeeEEEEEEEEEEEEEE-

Artık çocuk balonu yoktu. Şimdi bu ses asfaltta patinaj yapan lastikler gibiydi, tiz sesler o kadar yüksek perdeden çınılıyordu ki V sesi duymayı bıraktı ve sadece kulak zarlarının olduğu yerlerde bir çift baş ağrısının sızladığını fark etti. Ve sonra bir sonik patlama!

Onun ve Butch'un hırıltılı nefesleri dışında her şey sessizleşti.

"Bu da neydi böyle?" dedi polis.

Gölge askerine saldırı emri verdiği ara sokağın derinliklerinde, Throe'nun terk edilmiş oğlu Throe, ne olduğunu bilmediği bir şeye çarparak yere yığıldı. Göğsünün ortasındaki delici acı, bir kalp krizinin nasıl hissettirdiğini hayal ettiği şeydi; göğüs kafesinde öyle bir basınç vardı ki, kendine bakmak zorunda kaldı. Ama hayır, ince deve tüyü paltosunda ne bir yara ne de bir kan izi vardı.

Kardeşlerin silahından çıkan kurşunlardan birinin kendisine isabet etmiş olabileceğini düşündü. Titreyen elleriyle ceketinin yakalarını yırttı ve ardından ceketini ve kravatını el yordamıyla çıkarıp atmak zorunda kaldı. Güzel düğmeli gömleğine bir şey olmamıştı ama, ipek kumaş günbatımında giyindiği zamanki kadar bozulmamıştı.

Ciğerlerini soğuk havayla genişlemeye zorlarken, onu neyin yaraladığını merak etti ve dövüşteki kötü performansından yakındı. Gittikçe büyüyen savaşçı ordusundan biriyle, yanı başındaki itaatkâr gölgesiyle, tasma ya da kurşun olmadan ona bağlanmış, hizmetkârlık içinde sallanarak şehrin bu seçkin olmayan bölgesine gelmişti. Sonunda bulduğu şeyi arıyordu: Kara Hançer Kardeşliği'nin ya da Piçler Çetesi'nin üyelerini.

Gerçekten de, taht arayışı göz önüne alındığında, ilkinin çıkarları her zaman kendi çıkarlarıyla çatıştığından ve ikincisi yüzyıllardır onlarla birlikte olmasına rağmen şimdi düşmanı olduğundan; seçilecek birçok düşman vardı.

Evcil hayvanıyla birlikte beklerken, Kitabının ona sağladığı bir ritüelin yönlendirdiği şekilde kanından ve gölgesinden doğan yanındaki varlıkla rahatlamıştı. Bu büyük bir sınav olacaktı, zira şimdiye kadar var ettiği bir avuç insana emrettiği görevler çok daha az zorlayıcıydı.

Ölen sevgilisinin eski ve yıpranmış
Örneğin hellren, neredeyse hiç zorluk çıkarmadı.

Hayır, bu orduyu kurmaktaki asıl amacı, binlerce yıldır türün başına bela olan Azalan Toplum'u ortadan kaldırmak değildi. Daha ziyade, Kardeşlik ve Piçlerin kellelerinin kazıklara geçirilmesini ve Kör Kral Gazap'ın cesedinin, gerçek bir liderin arkasında toplanmak için motive olacak olan ırkın gözü açık vatandaşlarının önünde ateşe verilmesini istiyordu.

Kendisi.

Throe göğsüne masaj yaptı. Başarısından çok emindi ama şimdi merak ediyordu. Sadece kurşunlar, yok edilene kadar varlığını hedefinden geri döndürmüştü-

Kaşlarını çatarak yere baktı. Garip acı tam da gölge parçalandığında ona gelmişti. Bu mümkün müydü...

Uzun ve yavaş nefes almaya çalıştığında acısının dinmediğini fark etti ve bir an önce yola çıkması gerektiğini anladı. Kardeşler, gölgenin kendilerine verdiği zararı üzerlerinden atıyor ve bir arabanın temizlenmiş kalıntılarının arkasından yeniden ortaya çıkıyorlardı.

Onun durduğu sokağa odaklanmışlardı. Burada olduğunu biliyorlar mıydı?

Tökezleyerek geri çekilen Throe, bacaklarına iyi zaman geçirmelerini söyledi ama göğüs kafesindeki çınlama ve oksijen eksikliği onu engelledi. Kirli kar ve sulu çamurda ilerlerken, kendini güvenli bir yere gitmeye ikna etmeye çalıştı ama duyuşal girdileri çok yüksekti ve çok açıkta olmanın getirdiği adrenalin artışı işleri daha da kötüleştirdi.

Daha hızlı. Daha hızlı gitmeye çalıştı.

En azından o olduğunu asla bilemeyeceklerdi. Evet, hırslarını çok iyi ifade etmişti ama böylesine bilinmeyen, tanınmayan bir kaynaktan yardım aldığını kim tahmin edebilirdi ki?

Kitabı Omega değildi. Ya da en azından kendisini öyle göstermemiştir.

Gerçekten de bu onun için güzel bir gizemdi.

Kaşlarını çatarak yavaşladı. Neden Kitabın kökeninin ne olduğunu hiç merak etmemiştir... Kitabın... kökeni...

Benzinsiz kalan bir motorun durması gibi, düşünceleri durdu, daha fazla idrak oluşmadı.

Throe aniden omzunun üzerinden baktı ve düşmanının mesafenin bir kısmını kapatmasına izin verdiği için lanet okudu: Kardeşler sokağın ağzına doğru ilerliyordu ve Vishous olarak bilinen, daha uzun boylu ve keçi sakallı olan topallıyor gibi görünse de, ikisi de aşırı derecede tehlikede görünmüyordu.

Eğer onu yakalarlarsa, öldüreceklerdi.

ON

AEhric, Assail'in cam evinin mutfağındaki tezgâhta otururken ruh hali alçalmaya başlamıştı. Kuzeninin karısının onun adına yapacağı bir ricaya olumlu yanıt vereceğinden o kadar emindi ki.

Ama onun yerine kendini bu taburede bulmuş, ışıklandırılmış yola bakmaya devam ediyor, malikânenin arkasına doğru gelen kesinlikle hiçbir arabayı izlemiyordu.

"Bir şey ister misiniz?"

Dikkatini ısrarla hayal kırıklığı yaratan şeyden başka yöne çevirdi. Azat edilmiş kan kölesi Marcus lavabonun yanında duruyordu, ince bedeni gerginlikle gerilmişti, genç yüzü ve yaşlı, perili gözleri endişe ve kaygının tonlarına bürünmüştü.

Ehric cevap olarak erkeğin kafasını ısırp koparmak istedi. Ama bu sadece haksızlık değil, aynı zamanda zalimlikti. Marcus evdeki diğerleri gibi savaş için yetiştirilmiş ve eğitilmiş değildi. Aksine, bu dünyada bir yetimdi ve Assail tarafından daha yeni serbest bırakıldığı için, erkek, sefih paralı askerlerin genellikle alışık olmadığı türden bir nezaket ve sabır gerektiriyordu.

Ehric gözlerini erkeğin boğazına dövmeyle işlenmiş siyah köle bandının üzerinden geçirdi.

"Hayır, Marcus," dedi kabaca. "Ben iyiyim, teşekkür ederim-"

Yanındaki cep telefonu, cihazı granit üzerinde gezintiye çıkaran bir titreşimle çaldı. Arayanın kim olduğunu görünce küfretti ama cevap verdi.

"Şifacı," diye mırıldandı.

Doktor Jane, bilinen adıyla, tereddüt etti. "Ehric, nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim." Hoşbeşle zaman kaybetmeyi hiç anlamamıştı. Ama kuzeniyle bu kadar uzun süre ve bu kadar çok uğraşmış olan bu kadını kırmak istemiyordu. "Peki ya sen?"

"Ben iyiyim." Bir duraklama oldu. "Dinle, önceki gece Assail hakkında yaptığımız görüşmeyi takip etmek istedim. Dün sana bir mesaj bırakmıştım?"

"Ben almadım." Ve bununla, kadının kaydettiklerini dinlemediğini kastediyordu. "Bağışlayın beni."

"Sorun değil. Size baskı yapmak istemem ama kuzeninizle ilgili olarak Evale ile ne durumda olduğunuzu açıklığa kavuşturmak isterim. Korkarım bir karar verip vermediğinizi tam olarak anlayamadım."

Yerinde duramayan Ehric ayağa kalktı ve kuzeninin evle birlikte satın aldığı mobilyalarla dolu, nehre bakan açık oturma alanına doğru yürüdü. Hiçbir ışık yanmadığı için kanepeler, sandalyeler, masalar ve lambalar siyahlar ve grilerden oluşan bir paletin içindeki şekiller ve gölgelerden başka bir şey değildi, dekor onun iyimserlik eksikliğini iyileştirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

Gerçekten de Assail'in durumu haftalardır onu zorluyordu ve erkeğin kaderini belirleyen kişi olmaktan hiç hoşlanmıyordu. Yine de bu acıya dayanamıyordu.

"Alo?" diye sordu şifacı. "Seni kaybettim mi?"

Büyük cam bölmenin önünde durup, karla kaplı çimenlik alana baktı.

Hudson Nehri. Durgun su yolunun karşısında, Caldwell şehrinin yoğun kentsel çekirdeği, durağan dikey ve hareket eden yatay ışıklardan oluşan düzensiz bir desendi.

"Hayır," diye mırıldandı. "Beni kaybetmedin."

"Şu anda hiçbir işlem yapmamayı mı tercih edersiniz? Acelemiz yok."

"İçinde bulunduğu cehennemden başka." Ehrlic durakladı ve kendine erkeklerin zayıflık ifade etmediğini hatırlattı - ama sonra ağzı yine de hareket etti. "İçinde bulunduğu hapisneden nefret ediyorum. Hareketsiz kalmayı, kontrol edemediği bir bedene hapsolmayı isteyecek son kişi o. Beyin dalgalarının olmadığını söylüyorsunuz... peki ya ruhu?"

Şifacı pişmanlıkla iç çekti. "Hayır, haklısınız. Acı çekiyor ve yaşam kalitesi... en hafif tabirle kötü."

"Belki de bir çözüm bulduğumu düşünmüştüm. Ne yazık ki korkarım ki bu doğru değil."

"Ne tür bir çözüm?"

"Önemli değil." Sessizliğe gömülürken, aklına başka bir fikir gelmesini bekledi. "Her şeyin sonuna geldik, değil mi?"

"Senin ve kardeşinin ihtiyaç duyduğu kadar zamanınız var." "O durumda olsaydım, kararsızlığı tercih etmezdim."

"Acı çekiyor gibi görünmüyor."

"Bunu biliyor musun yoksa öyle mi varsayıyorsun?" Kadın hemen cevap vermeyince, adam onu görememesine rağmen başını salladı. "Yani emin değilsiniz."

"Taramaları bizi şuna inandırdı-"

"Vakit geldi. Bu kadar yeter. Evale ve ben şimdi buradan ayrılıp size geleceğiz. Yapılması gerekeni yapacağız ve o geldiğinde orada olacağız..." Sesi çatallaşınca boğazını temizledi. "Son anlarında onu terk etmeyeceğiz."

"Bunun sizin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum," dedi şifacı acımasızca, "ve sevindim - yani, hiçbiriniz bu durumda olduğunuz için değil, ama bunun ciddiyetini sizin kadar iyi anladığınız için. Onun durumuyla ben de mücadele ediyordum."

Gerçekten de, kadının sesindeki keder onu rahatlatan bir şeydi; çünkü bu, kendisinin ve kardeşinin kederlerinde yalnız olmadıklarını gösteriyordu.

Kadın devam etti. "Siz içeri girmeyi ayarlarken, ben de her şeyi hazırlayayım-"

"Bekle." Gözlerini kapattı. "Ne... sonunda ne oluyor?"

"Rahatsızlık hissetmemesini sağlamak için ona morfin vereceğiz. Sonra da kalbinin atmasını durduracağım."

"Hiçbir şey hissetmeyecek mi?" "Hayır."

"Emin misin?"

"Bundan kesinlikle eminim."

Ehric göz kapaklarını yeniden açtığında ikizinin arkasından odaya girdiğini gördü. Camda Evale'nin yansıması bir dağ gibi hareketsizdi, mutfaktan gelen ışık vücudunu belli belirsiz bir gölgeye dönüştürüyordu.

"Şimdi buradan ayrılmalıyız," dedi Ehric şifacıya. "Ve bize ulaşabildikleri en kısa sürede nakliye aracıyla buluşacağız."

-

Vishous silahları havada ve içgüdüleri tetikleyken sokağın boğazından içeri girdi. Ne yazık ki vücudu hantal ve koordinasyonsuzdu, sanki kanı kauçuk çimentoya dönüşmüş ve kemikleri ağırlığını taşımakta zorlanıyormuş gibiydi. Ama lanet olsun, o gölgelerden daha fazla olup olmadığını öğrenecekti.

"Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?" Butch alçak bir sesle sordu.

"Hayır."

"Şöyle bir şey duydum-" "Hayır."

"Hakkında oku-"

"Ne düşünüyorsun," diye tersledi V.

Polis küfretti. "Biliyor musunuz, bu noktada 'evet' diyeceğim çünkü bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz olmadığı fikri beni tamamen korkutuyor."

Burnundan nefes alan V, havada kalıcı bir koku yakaladı ve durdu. Kaşlarını çatı. Sağa döndü.

"Ne oldu?" Butch talep etti.

Bir tazı gibi koklayan Vishous ara sokağın duvarına yaklaştı. "Kolonya. Taze. Ve bokun altında vampir var. Az önce biri buradaydı."

Butch eğildi ve kokainden yapılmış harç varmış gibi binanın yan tarafını kokladı. "Acqua di Parma. Pahalı bir şey. Ve evet, bizden biri olan bir erkekti. Belki de Glymera'nın bir üyesidir? Ama şehrin bu kısmında ne işleri olabilir ki?"

"Kan yok ama."

"Böylece o gölge onları yakalayamadı."

Vishous kurşun kaplı eldiveni lanetinden çıkardı ve ölümcül, parlayan elini yukarı kaldırdı. Avucunun ortasından çıkan ışıkla dört blok boyunca tüm sokağı aydınlattı.

Orada kimse yoktu. Ve kar o kadar doluydu ve buzla kaplıydı ki, geri çekilmek hiçbir iz bırakmazdı - gerçi bir vampir olduğunu düşünürsek, kaçmak için maddeleşmiş olabilirlerdi.

Varlık bir ölümlüyü tüketmediği sürece mi?

"Bunun hiçbir kısmından hoşlanmıyorum," diye mırıldandı V avucunu indirip yeniden eldiven takarken.

Rüzgâr dönüp yön değiştirerek yüzüne doğru gelirken, karmaşık ve iç içe geçmiş koku katmanlarını ayıkladı; soğuk, kokuların yoğunluğunu azalttığı için bu işi zorlaştırıyordu: İnsan dışkısı, çürüme ve genel çürümenin bir bileşimi olan bahçe tipi şehir pisliği... tipik gaz ve petrol dumanı... bir yerden gelen elektrik yanığı...

Vampirle uzaktan yakından alakası yok.

Her kimse gitmişti.

"Bunu daha önce de koklamıştım." Başıyla duvarı işaret etti. "Ama bir türlü çıkaramıyorum. Hayır...bekle. Sanırım..."

Cep telefonunu çıkarıp bir mesaj gönderdi. Cevap anında geldi ve aradığı yanıt da neredeyse o kadar hızlıydı: Bir dakikadan kısa bir süre içinde iki devasa savaşçı ortaya çıktı. Sırtında harelip ve tırpan olan Xcor'du, Piçler Çetesi'nin lideri ve Seçilmiş Layla'nın eşiydi. Yanındaki askeri Zypher da en az onun kadar iriydi ama büyük bıçaklar yerine silahları tercih ediyordu.

Bu da erkeğe karşı küçük bir darbeydi. Yine de V birkaç yüzyıldır hançer yapıyordu, bu yüzden çeliğe karşı önyargılıydı.

"Selamlar," dedi Xcor. "Ne-"

Erkeğin kafası anında sokağın duvarına doğru döndü. Ve sonra yaklaştı.

"Throe," diye hırladı nefes alırken.

ON BİR

Six durur.

Sola ve büyükannesi on dört yüz millik, otuz altı saat süren yolculukta altı mola vermişlerdi. Bunun dışında, otoyol sistemi üzerinde sürekli olarak kuzeye doğru ilerlemişler, Florida'nın asla bitmeyecek, uzun ve ince yollarından geçerek Georgia ve Carolinas'a ve nihayet Maryland, Pennsylvania ve New Jersey'in neredeyse diğer bölgelerine ulaşmışlardı.

Caldwell'in posta koduna sabahın onunda gelebilecekleri fikri çılgınlıktı. Özellikle de on üç saatlik bir yolculuktan sonra direksiyon başından kalkıp La Quinta'da yaklaşık altı saatlik bir uyku çekmek zorunda kaldığı düşünülduğünde. Ama uykusundan sonra yola devam etmişlerdi ve sonunda New York Eyaleti'ne girdiklerinde bir kadeh şükürler olsun İsa zaferinin tadını çıkarmıştı. Erken kutlamalardan bahsediyorum. O noktada daha saatler vardı ve Manhattan trafiğinde mücadele ederek diğer tarafa geçtiğinde, her uzun yolculuğun acı veren soğuk hava deposu kısmına ulaşmıştı.

Asla bitmeyecekti.

Ancak her şeyde olduğu gibi, başlangıç, orta ve son kuralı seyahatleri ve Caldwell'in işaretleri için de geçerliydi.

Tom Hanks'in en uzun süre mahsur kaldığı birine bir kurtarma uçağının ışıkları gibi görünmeye başladı.

Northway bir dönüş yaptığında ve şehrin Hudson Nehri üzerindeki köprüsü vaat edilmiş topraklar gibi görüldüğünde, "Buradayız," dedi vovosu.

Ya da en azından, sonunda arabadan inebildiğiniz için bacağınızda DVT kan pıhtısı oluşma ihtimalinin daha düşük olduğu bir ülke.

"Evet, başardık."

Ancak sadece bir anlık bir rahatlama oldu, ağrıyan boynuna ve sertleşen omuzlarına merhem olan bu durum yerini hemen bir OMG'ye bıraktı. Assail'in evine vardıklarında ne olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu: İlk olarak, beklenmiyorlardı. Kuzenleri ona ulaşması için bir yol bırakmamıştı. Bir de Assail'in durumunun bilinmezliği ve onu bir yıl sonra görmenin şoku vardı.

Ehric'ten bir telefon numarası almak neden aklına gelmemişti? Yine de kuzeye doğru gelişen bu olayları görmemişti, değil mi?

Kendisini ve büyükannesini köprüden Caldwell'in daha yakın tarafına götürürken sola baktı, Assail'in yarımadasındaki parlayan cam evini aradı. Kıyıdaki küçük ışık kümelerinden başka bir şey göremiyordu ve Tanrı biliyordu, büyük evi geceleri Kennedy Uzay Merkezi gibi aydınlanıyordu.

Belki de bir hastanedeydi? Nerede tedavi gördüğüne dair hiçbir fikri yoktu.

Köprüden çıktıktan sonra ilk çıkışa saptı ve ardından yarımada'nın yolunun sapağı, işleri oldukça daraltan bir virajdan ayrılıyordu. Sonunda, Assail'in malikanesinden önceki son yapı olan küçük av kulübesini geçti.

Şimdi kalbi hızla atmaya başlamıştı, güzel, şeffaf ev bir kuş yuvası gibi görünüyordu.

Swarovski ispinoz.

Ama evet, içeride her yer karanlıktı ve bu da pek güven vermiyordu. Yine de en azından arkadaki garajlara doğru ilerlerken mutfakta ışıklar yanıyordu ve lavabonun başında biri duruyordu.

Arabayı durdurup silahını kontrol ederken büyükannesine "Sen burada kal," diye emretti.

Onda dokuzunda büyüğüne itaat ederdi. Tamam, iyi, onda dokuz ve onda dokuz. Ancak konu fiziksel güvenliğe geldiğinde, her zaman yetki onda olacaktı ve büyükannesi bu durumların farkındaydı.

Sola arabadan inip kapıyı kapatırken, "Kilitle," dedi.

Arabanın güvende olduğunu gösteren bir gmleme sesi duyulana kadar bekledi. Sonra konağın arka girişine doğru yürüdü, koşu ayakkabıları kar yığınında gıcırđıyor, nefesi beyaz puflar halinde çıkıyor, sinüsleri uğulduyor ve kulakları karıncalanıyordu.

Ah, New York'un taşrasında Ocak ayı. Kutup dairesinde de olabilirdin.

Özellikle de Miami'de yaşarken.

Kapıyı alamadan ya da başka bir şekilde kendini tanıtamadan arka kapı açıldı ve nefesi kesildi. Karşısında duran siyah saçlı adam Assail'in yarısı kadardı ve açlıktan ölmek üzere olan birinin kol ve bacaklarına sahipti. Ya da ölmek üzereydi.

"Saldırı..." diye fısıldadı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu tanımadığı bir ses.

Bekle, ne? Tamam, hayır, bu Assail değildi -ki bu rahatlatıcıydı. "Ben Assail'in bir arkadaşıyım. Burası hl onun evi, değil mi?"

"Evet."

Başka bir teklif gelmeyince boğazını temizledi. "Onu görebilir miyim?"

"O burada değil."

"Nerede o?"

"Sen de kimsin?"

Sola yolun kireçle kaplı olduğu arabaya baktı ve büyükannesinin yolcu koltuğuna oturmuş, cüzdanını göğsüne bastırmış olduğunu gördü. Otuz altı saat. Sola o zavallı yaşlı kadını, amortisörleri karton kutu gibi olan ve saatte altmış milin üzerinde gittiklerinde elektrik yangını gibi kokan bir ısıtıcıya sahip bir arabada otuz altı saat götürmüştü.

Tüm bunlar için, sen kimdin?

Ehric ve Evale aşağı inmişlerdi, değil mi? O ve büyükannesi aynı tuhaf rüyayı görmüş olamazlardı.

"Assail burada değilse, kuzenleri müsait mi?" dedi, sesi giderek sertleşiyordu.

"Az önce ayrıldılar."

"Onlara ulaşabilir misin?"

Adam başını salladı ve bir adım geri çekildi, sanki kapıyı açık tutmaktan rahatsız mış gibi ve sadece eve soğuk hava girmesine izin verdiği için değil. "Hayır. Onlar -Bu zel bir mesele. Lütfen başka zaman gelin-"

Ağır paneli güçlü bir elle yakaladı ve adamın gözlerinin içine baktı. "Hemen telefonuna sarıl ve Ehric'e burada olduğumu söyle. Sonra da büyükannemin arabadan inmesine yardım edeceğim ve ona buraya kadar eşlik edeceğim. Seksen yaşında, bir buçuk gündür yoldayız ve orada bir dakika daha kalmayacak. Anlaşıldı mı?"

Peki ya dediğini yapmazsa? Ona silahını çekecekti. Oyunlarla işi bitmişti ve kibar olmaktan tamamen vazgeçmişti.

Emily Post ile hiç kanka olmamışlardı zaten.

ON İKİ

F On beş dakika. Belki daha az.

Beş dakika içinde Sola ve büyükannesi eve girmiş, kadınlar tuvaletini kullanmış ve gerginliklerini atmışlardı. Ya ondan iki dakika sonra? Ehric ve Evale arka kapıdan top atışı yapılmış gibi girdiler.

İki adam onu gördüklerinde durdular, sanki isteklerinin gerçekleşmiş olmasından dolayı şok olmuşlardı.

Ehric garip bir şekilde düz bir sesle, "Buradasın," dedi. "Evet." Onun ikizine baktı. "Assail nerede?"

Ehric o kadar alçak sesle eğildi ki neredeyse ağır savaş botlarını öpecekti. "Seni ona götürüyüm."

"Hangi hastane? Kendim giderim." Büyükannesine baktı. "Vovó, gidelim-"

"Ben burada kalıyorum." Vovosu ceketini çıkardı. "Bana bagajdaki yiyecekleri getir. Daha fazla şey için onu gönderiyorum."

Evale'yi işaret ettiğinde adam mesihvari bir coşkuyla baktı ve Sola ayağını yere vurmaya düşündü. Ama Assail'in kuzenleri hiçbir zaman saygısız olmamıştı ve ayrıca, büyükannesini hastaneye sürüklemek ve kadından beklemesini istemek adil görünmüyordu

Sola ölmek üzere olan bir adama ilham vermeye çalışırken. Bu saatler sürebilir.

Evale konuştu. "Burada güvende olacak. Marcus ve ben onu koruyacağız."

Eğer Marcus köşedeki zayıf adamsa, bir dövüşte pek yardımcı olacağına inanmak zordu. Yine de Evale'in yardıma ihtiyacı olacak mıydı sanki? Üzerindeki bol giysilerin altında el ve ayak parmaklarından daha fazla silah vardı.

"Tamam," dedi Ehric'e. "Hadi gidelim."

Adam başını salladı ve çamurluğa ve garaja yönelirken Sola büyükannesine baktı, kadına fikrini değiştirmesi için son bir şans verdi. Büyükannesi buzdolabına gidip temel ihtiyaç maddelerini kontrol ettiğinde, Sola da Ehric'in adımlarını takip etmeye başladı.

Adamın ikiz kardeşinin yanından geçerken alçak sesle, "Düşündüğünden daha yaşlı," dedi.

Evale koluna yapışarak onu durdurdu. Mavi bir elmas rengindeki gözler kafatasına saplanmış kazıklar gibi kızın içine işledi.

"Sen benim akrabalarım ile ilgilen, ben de seninkilerle ilgileneyim."

Sola'nın göğsü sıkıştı ve o bağlantı anında dünyada ne kadar yalnız olduğunu fark etti. Kendisini ve büyükannesini güvende ve hayatta tutmak için yardıma ihtiyacı olduğunu hiç hissetmemişti çünkü kimseye güvenmiyordu. Peki ya karşısındaki bu katil? Az önce ona öyle bir yemin etmişti ki, bu yemin onları neredeyse aile yapmıştı.

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

Elindeki mengeneyi bıraktı ve eğildi. Ve sonra sallanan bacaklarının üzerinde yürüyordu.

Garajda, çok iyi tanıdığı karartılmış bir Range Rover vardı. Bu, kaçırıldıktan sonra bindiği SUV'du ve bu şeyi görmek onu o korkunç geceye geri götürdü.

Yolcu tarafına geçerken "Hangi hastane?" diye sordu.

"Oraya daha önce de gitmiştin. Seni götürdüğümüz yer orası."

"Ah, doğru." O yerle ilgili çok az anısı olmasına rağmen. şok bir kıza bunu yapar. "şehrin ne kadar dışında?"

"ok uzak değil. Ama önce birini almamız gerekiyor."

Arabaya binerken silahına davrandı. "Onları tanıyor muyum?"

"Merak etmeyin." Ehric sürücü tarafına baktı. "Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim."

Aslında bu benim işim, diye düşündü. Ama teşekkürler.

On dakika sonra bir alışveriş merkezine girdiler, arka tarafa yöneldiler ve park alanlarından temizlenmiş kar yığınlarının arkasından bir adam ıktı. Sarı saçlıydı ve - evet, vay canına, gerçekten yakışıklıydı-. Bekle... onu daha önceden tanıyordu.

Adam yanlarına doğru yürürken Ehric gözlerini ona dikti. "Lütfen elinizi silahınızdan ekin. O bizim eskortumuz yoksa geçmemize izin verilmeyecek. Eğer saldırganlığınızı hissederse, işler... karışabilir."

Sola elini geriye doğru kaydıldı ama avucunu kalçasında tutmaya devam etti. "Kim bu insanlar?"

"Arkadaşlar."

Sarışının devasa cssesini tekrar ölçerken, bunu "kuş tüyü" olarak dosyalayın, diye düşündü. Ve not: Neden normal işleri olan normal insanlarla takılamıyordu?

Adam kapıyı açtı, içeri girmek için simit gibi büküldü ve bklmelerini çözerken arka koltuğun tamamını doldurdu. "Nasılsınız millet? Hey, Sola, beni hatırladın mı bilmiyorum. Seni son gördüğümde bayağı kendinde değildin. Benim adım Rhage ve bu yolculukta sizin yknz olacağım. Lütfen tüm tepsileri dik konumda tutun ve küfürleri en aza indirin. Beni araba tutarsa, n koltuğa geçmeyi talep edeceğim, sürücü veya

Yolcu iyi. Hanımefendi silahlarını bana vermekte bir sakınca görmezse, yola çıkabiliriz."

Kız ona bakmak için döndüğünde, adam ona kazanan bir gülümseme verdi, parlak mavi gözleri o kadar çarpıcıydı ki, kız bir an için renklerinden şaşkına döndü. Sanki bir şekilde arkadan aydınlatılmış gibiydiler. Ama aldanmamıştı; yakışıklılığı ve cazibesi bir yana, eğer metale para yatırmazsa, adam bu rahat yüz ifadesini bir uçaksavar silahından çekilen kamuflaj örtüsü gibi çabucak kaybedecekti.

"Onu saklasaydım kendimi daha iyi hissederdim," diye mırıldandı.

"Eminim yapardınız. Ama o zaman benim tesisime gitmiyorsun. Peki seçeneğimiz ne? Ve bu arada, oraya girersek ve sizi ararsam, ki arayacağım, ve açıklamadığınız bir şey bulursam? Üçümüzün de bazı sorunları olacak - dostane bir şekilde çözülmesi zor sorunlar. Yeterince açık olabildim mi?"

Tekrar gülümsedi. Ve bekledi, sanki kararının ne olduğu umurunda değilmiş gibi. Ne yapacağını onun seçimi belirleyecekti ve sonucun A) "dostane" ya da B) "kışına bir kapak patlatmak" olup olmadığı konusunda hiçbir mülkiyeti yoktu.

Ehrich koltuğunda kaykıldı ve silahlarını teslim etmeye başladı. "Bu sadece senin için geçerli değil," dedi. "Ve ben onlara güveniyorum."

Sola gösteriyi izledi ve adamın kırklı yaşlarındaki çiftine imrendi. Sustalı bıçağına ve fırlatma yıldızlarına da mı? Ve bir...

"Affedersiniz," diye araya girdi. "Bu bir el bombası mı?"

Ehrich elindeki küçük, avuç içi büyüklüğündeki bombaya baktı. "Evet, öyle. Evet, öyle."

Bu, soğuk algınlığı hastaları arasında paylaşılan bir Halls Mentho-Lyptus'tan başka bir şey değilmiş gibi geri verildiğinde, Kool-Aid'i iç ya da binmeyi bırak diyarında olduğunu biliyordu.

"Bunu gerçekten yapmak istemiyorum," diye mırıldandı dokuzluyu çıkarıp uzatırken. "Yani...gerçekten."

-

Ve yirmi dakika sonra, şehirden ve banliyö eteklerinden çok uzaktaydılar, yaprak dökmeyen bir ormanın içinden geçen iki şeritli bir yolda ilerliyorlardı, üzerlerinde geyiklerin sıçradığı sarı yansıtıcı işaretlerin yanından geçiyorlardı ve neredeyse hiç araba yoktu.

"Oh, yo! Şunun sesini aç!"

Hulk'un birincil duygusuyla adlandırılan adam kolunu koltukların arasından dışarı fırlattı ve tam yavaşlayıp asfalttan kar ve çalılıkların arasındaki bir çift derin çukura çarptıklarında sese bastı.

"-büyüklükle yüz yüzesiniz ve bu garip-"

Sola dönüp durdu ve adam bunu bir dinleyici kitlesine sahip olmak olarak algıladı, pazularını esnetti ve sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmış gibi her kelimesi mükemmel ve yerinde bir şekilde ona şarkı söyledi. "...İnsanların asla değişmediğini görmek güzel..."

Çukurlar ve çukurlar üzerinde aşağı yukarı zıplamaya başladılar, büyük ve sarışın kalbinin şarkısını söylerken müzik yükseliyordu. "... Ne diyebilirim ki, sen çok iyisin!"

Sola gözlerini kırıştırdı ve Ehric'e baktı; Ehric başını arabada Odyssey'e sıkı sıkı binen bir baba gibi ritme göre sallıyordu. Beyni Deadpool ile Disney'in uç noktalarını özümsemeye çalışırken, neden tavşan deliklerine düşüp durduğunu merak etmemek imkânsızdı ama en azından bu filmin dayanabileceği bir müziği vardı. Ya Frozen olsaydı? Kendini öldürürdü.

Rhage dikkatini geri çekmek istercesine onun omzuna dokundu. "Çocuğum Moana'ya bayılıyor. Her zaman izliyoruz- İki başparmağı olan ve gökyüzünü yukarı çeken şey nedir?"

"Bu adam "ın yanına vardığında deri ceketini açıldı ve kadın adamın kocaman göğsüne sapsarı aşığıya gelecek şekilde bağlanmış bir çift hançere baktı. Bütün silahlarını bir yerlere saklamıştı ve ceketinin altında başka neler sakladığını Tanrı bilirdi-

Ehric yavaşlayarak durduğunda, ön camdan dışarı baktı ve herhangi birinin yolda ilerlemesini engellemek için kanat çırpın eski bir çiftlik kapısına kaşlarını çatarak baktı. Belli ki, o şeyin içinden geçip gideceklerdi-

Eski kapı parçalandı ve ikiye ayrılarak yoldan çekildi, yapısal bozuklukları açıkça bir yanılsamaydı. Ve yollarına devam ettikçe, kısa süre sonra bir tane daha... ve bir tane daha... ve hala diğerleri. Birbirini takip eden her bariyerle birlikte tahkimatlar daha yeni ve daha güçlü hale geldi, güvenlik yok, bu-özel-bir-şey-değil aldatmacası kaybolup gitti.

Acaba bu ağaçlarda kaç tane gizli kamera var? diye düşündü, bir velociraptoru yerinde tutabilecek gibi görünen yirmi metrelik bir bariyer için tekrar yavaşladıklarında.

"Siz hükümetten falan mısınız?" diye sordu.

Arka koltuktaki adam şu anda "Can't Stop the Feeling" şarkısını söylemekle meşguldü, bu yüzden cevap vermedi, ancak düşük seviyeli asansör müziğı çalışıyor olsaydı bile muhtemelen cevap vermezdi.

Bekle... manzarada bir sorun vardı, her şey bulanıktı, çam ağaçları belli belirsiz dikey bulanıklıklar halindeydi ve zemin artık kel çalıları, kayaları ya da devrilmiş gövdeleri seçemeyeceğı kadar bulanıktı. Sis miydi? Ama kışın ortasında bu nasıl oluyordu?

Ağır polarının kolunu elinin üzerine çekerek camı ovuşturdu ama camda buğulanma yoktu. Daha yakına eğilmesi de işe yaramadı. Tanrım, bu

Malzeme o kadar yoğundu ki, farlar en fazla on adımlık bir mesafeyi aydınlatıyordu. Bunun ötesinde, herhangi bir odak noktası bulmak imkansızdı-

Kutsal Musa.

Son kapı, beton plakalar, demir kazıklar ve dikenli tellerden oluşan devasa, askeri değerde bir tesisattı. Bu kapıdan geçer geçmez SUV'un etrafındaki her şey yeniden kristal berraklığına kavuştu, profesyonelce döşenmiş ve bakımı yapılmış asfalt bir yol üzerinden pürüzsüz bir yeraltı tüneline iniş başladı. En altta çok katlı bir park alanı belirdi ve Ehric onları güçlendirilmiş çelik bir kapıya götürdü.

Evet, diye düşündü. Burası Assail'in kaçırıldıktan sonra onu götürdüğü yerdi. Burası tedavi gördüğü yerdi.

Ehric frene basarken, "Geldik," dedi.

Sola bir yaşındaki olaylardan kendini kurtaramadan tesisin girişi açıldı, beyaz doktor önlüğü giymiş sarışın bir kadın ağırlığı kaldırarak kapıyı açtı.

Sola doktoru hemen tanıdı ve işte o zaman titremeye başladı. Adı neydi... Jo mu? Jules?

Sola titreyen elleriyle kapıyı açtı. "Hey, Doktor."

Kadın gülümsedi. "Merhaba. İyi görünüyorsun."

Jane, diye düşündü. Ona Doktor Jane derlerdi.

"Teşekkürler." Sola yanına gitti ve sanki arkadaşmışlar gibi dişiye sarılmak için saçma bir dürtü hissetti. Ki öyle değillerdi. "Kendimi iyi hissediyorum."

Yalancı. Klinikte geçirdiği zaman aklına geldikçe, içindeki Fiona Apple'ın ortaya çıktığını hissetti, her türden derin duygu bilincini takdir etmediği şekillerde çarpıtıyordu: Buraya kanlar içinde, yara bere içinde ve kurşun yarasıyla geldiğini, Assail'in de yanında olduğunu hatırlıyordu. Bu doktor tarafından görülmüş, tıbbi açıdan değerlendirilmiş ve pansuman yapılmıştı. Ne kadar kalmıştı? Hatırlayamıyordu.

Herkes son derece nazik ve profesyoneldi ve tek istediği onları son kez görmektir.

Doktor Jane adamlara başıyla selam verdikten sonra Sola'ya seslendi. "Ehric bana Assail'i görmek istediğinizi söyledi?"

"Evet." Boğazını temizledi. "Nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum ama... bu yüzden buradayım. Evet."

Çok mu kekeleyorsun?

Doktor elini Sola'nın koluna koydu. "Geldiğinize sevindim. Hadi onun yanına gidelim."

Sola bir tren tüneline daha geniş olan uzun bir koridora girdiğinde, Doktor Jane, "Söyleyin bana, durumu hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu.

"Ölmek üzere olduğunu biliyorum."

Ehric de onlara katıldı. "Ona ilham vereceğini umuyoruz."

"Mucizeler kesinlikle gerçekleşebilir," dedi Doktor Jane. "Ve ben bu noktada her şeye açığım."

Disney izleri olan sarışın adam içeri girdikten sonra bir grup halinde ilerlediler, ayak sesleri beton salonda yankılanıyordu. Adamlar birkaç şey söyledi, Doktor Jane cevap verdi ve Sola hiçbir şey duymadı. Etrafına bakınmakla, yönünü bulmaya çalışmakla ve Assail'i gördüğünde kendini toparlayabilmek için dua etmekle meşguldü.

Gerçekten kötü durumda olmalıydı.

Hiçbirinde herhangi bir işaret bulunmayan birçok kapalı kapının önünden geçtiler. Bir noktada, yakınlarda bir yerde yemekhane ya da dinlenme odası varmış gibi patlamış mısır kokusu aldığına yemin edebilirdi ama sonra doktor durdu.

"Hazırlıklı olmanı istiyorum." Kadın nazikçe gülümsedi. "Burada olduğunu bilecek, sana söz veriyorum. Onunla normalde konuştuğunuz gibi konuşun, sizi duyacaktır."

"Bekle, uyanık değil mi?" Sola sordu.

Doktor Jane Ehric'e baktı. "Hayır. Bilinci yerinde değil." "Oh."

"Hazır mısın?"

Sola önünde durdukları kapıya baktı. Çok sıradan bir kapıydı, düz metal panel yumuşak bir griye boyanmıştı ama yine de karmakarışık duyguları onu kilometrelerce uzunlukta bir engel parkuruna dönüştürmüştü.

Yap, dedi kendi kendine. Devam et. Buraya gelmek için bir buçuk gün boyunca araba kullandın.

"Bu düşündüğümde daha zormuş," dediğini duydu.

"Biraz daha zaman ister misin?"

Yine de gerçekten ne değişecekti? "Hayır. Ben hazırım."

Doktor Jane eşyaları yavaşça açtı ve ilk başta, küçük, çıplak odada ileride olan şey kalibre edilmedi. Hastane yatağı bekleniyordu, bipleyen makineler de öyle, ama ince battaniyelerin altında gördüğü şey değildi...

"Saldırı," diye boğuk bir ses çıkardı.

Öne doğru tökezledi, düşmeden hemen önce dengesini sağladı ve sonra orada öylece durdu, hareket edemedi.

Eğer o olduğu söylenmemiş olsaydı, yatakta kel ve büzülmüş bir halde yatan hastada Assail'e ait bir özellik bulamazdı. Teni kar gibi beyazdı, yanakları çukurlaşmıştı, çatlamış dudakları zar zor nefes alırken aralanmıştı-

Sola kendi ağzında bir baskı hissettiğinde, tepkisini bastırmak için avucunu yüzüne koyduğunu fark etti.

Bu nasıl olmuştu? diye düşündü. O sağlıklı, güçlü adamken nasıl olmuştu da bu hale gelmişti?

Sonra tekrar, kanser bir pislikti.

Doktor Jane sesini yükseltmeden önce sessizce, "Konuş onunla," dedi. "Merhaba Assail. Bir ziyaretçin var."

Sanki bir huzurevinde yüz yaşındaymış gibi.

Sola elini indirdi ve söyleyecek bir şey, herhangi bir şey bulmaya çalıştı.

"İçerideki hâlâ o," diye fısıldadı Doktor Jane. "Fiziksel beden farklı görünebilir ama ruh aynı kalır."

"Oh, Tanrım... Ne diyebilirim ki?"

"Orada yatıyor olsaydınız, ne duymak isterdiniz?"

Seni seviyorum. Yalnız değilsin. Seni terk etmeyeceğim. Kalbi çarparken ve midesinin bulandığını hissederken, bu üç basit cümle aklından tekrar tekrar geçti. Seni seviyorum...

O sağlıklıyken ve o merkezdeyken, zaman başı ya da sonu olmayan bir nehir gibi görünürken, kendini bu sözleri söylemekten alıkoymak çok önemliydi. Ya şimdi? Yaklaşan ölüm, tüm bu kendini koruma, seçim ve özgür irade yanılsamasını ortadan kaldırmış ve ona daha önce sahip olmadığı bir cesaret vermişti.

Kendini onun yanına gitmeye zorlayarak elini tutmak için uzandı.

Kaşlarını çatarak arkasına baktı. "Neden bağlanmış?" "Bu onun ve bizim güvenliğimiz içindi-
"

Hiçbir uyarı olmadan Assail'in göz kapakları açıldı ve ona baktı; Sola'nın nefesi kesildi. Gümüşü gözleri o kadar açılmıştı ki, göz bebeklerinin etrafında hiç renk yoktu ve sklera kırmızıydı, sanki kafatası kanla dolmuş ve beyazı bastırmıştı.

Çektiği acıya bakarken nefes alıp vermeye başladı, içi boş göğsü aşağı yukarı pompalanıyor ve kolları onları yerinde tutan bağlara karşı yükseliyordu.

Sola onun elini tuttu ve soğuk parmaklarını sıktı. "Saldırı mı?

Seni özledim."

Ağzı konuşmak ister gibi hareket etti ama hiçbir şey çıkmadı. Onun yerine, gözünün kenarında oluşan ve sessizce yastığa düşen tek bir kristal gözyaşıyla karşılık verdi.

"Assail," diye yalvardı. "Benimle kalabilir misin? Şimdi gitme. Bir süre burada benimle kalır mısın?"

Adamın o gözlerle görüp göremediği hakkında hiçbir fikri yoktu ama doktor haklıydı. O olduğunu biliyordu. Onun geldiğini kesinlikle biliyordu.

ON ÜÇ

II Y

Yaralısın, adamım."

Butch'un bağımlılığına karşılık vermek yerine V, Hummer'ın ön koltukları arasında öne doğru eğildi. "Hey, Q, bu bok parçası daha hızlı gidiyor mu?"

Quinn omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Kırk beşte yetmişle gidiyoruz. Ve az önce iki kırmızı ışıktaydık. Bu Millennium Falcon değil, başka ne istiyorsun?"

"Şuradaki parkın içinden geç. Sadece kaldırım yumrukla ve sürtüğün içinden geç."

"Bir dahaki sefere sen sür. O zamana kadar, kapa çeneni."

Arkasına yaslanan V, kollarını göğsünde kavuşturdu ve polisin arka koltuğa bir lazer gibi ısınan sinir bozucu sabit bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Bunun yerine, yanından geçmekte oldukları küçük, şık dükkânlara dik dik baktı. Üst kolu yandığında, lanet şeyi yeniden konumlandırdı ve sonra bir kez daha hareket ettirmek zorunda kaldı.

Evet, tamam, polis haklı olabilirdi ama V onun pazularıyla ne yaptığını görmeyecekti, orası kesin.

En azından tanıkların önünde değil. Ayrıca, hiç kan yoktu ve deri ceketinin kolu bile

Kırık. Peki altında ne sorun olabilir?

Cep telefonu çaldığında mesajı kontrol etti ve kolu bir kez daha bağıınca yüzünü buruşturdu. "Gazap bizim için hazır."

"Herkes geliyor mu?" Blay öndeki yolcu koltuğundan sordu.

"Evet, Piçler bile." V telefonunu kaldırdı. "Oraya daha hızlı gidebilir misin büyükanne?"

Qhuinn dikiz aynasından dişlerini gösterdi. "Nikotinsiz kalmaya dayanamıyorsan bir bant tak, pislik herif."

Qhuinn Guns N' Roses'ın sesini açtığı anda, V kardeşine bol spinli bir fuck-off fırlatmak istedi ama mantığa karşı çıkmak zordu. Aslında sinirliydi çünkü canı sigara çekiyordu ve bu arada Qhuinn'in şu rock'tan vazgeçmesini bekleyemiyordu. Biraz Bryson Tiller'a ne dersin, FFS.

Butch onun yarasına dirsek atarak bir iniltiyi gizlemesini sağladı. "Al bunu," dedi polis.

V'nin görüşü dama tahtasına döndüğünde, polis ne teklif ettiyse onu kaptı. Bekle, Nicorette mi?

"Buna ne zaman başladın?" V plastik kutusundan bir parça sakız çıkarırken sordu.

"Yaklaşık bir ay önce. Marissa'nın önünde sigara içmem, çok iğrenç. Ama bilirsiniz, eski alışkanlıklar zor ölür ve son zamanlarda çok stresliydim."

V kareyi ağzına attı ve azı dişlerine bir egzersiz yaptırdı. Tadı kötü değildi ama Wrigley's de değildi. Önemli olan, bir süre sonra şoförleriyle atış talimi yapıyormuş gibi hissetmemesiydi, doğru mu? Ve evet, tabii ki Seyirci Evi'ne ışınlanabilirdi ama Butch bir melez olarak hayalet gibi dolaşamazdı ve V nakiller sırasında adamı terk etmeyi hiç doğru bulmamıştı.

"Ondan biraz daha var mı?" diye sordu.

"Tabii. İstersen bir tane daha al."

Butch ona d o ğ r u bir şeyler gönderdiğinde, V her bir parçayı çıkarıp ağzına attı.

Ağzındaki basketbol topu büyüklüğündeki tomarın etrafında "Sana geri ödeyeceğim," dedi.

Ne zaman Butch yapmadı Cevap ver, o bakışlı üzerinde at oda arkadaşı. Adam tam bir şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

"Ne?"

Butch başını yavaşça salladı. "Bu gezegenden uçup gitmek üzeresin dostum. İçinde bir fili devirmeye yetecek kadar nikotin var."

"İyi olacağım," diye mırıldandı her iki tarafında da malikâneler olan bir sokağa döndüklerinde.

Wrath'ın İzleyici Evi yolun yarısındaydı, sarı Federal, karlı bahçesinde porselen ve kristal kataloglarından fırlamış gibi duruyordu.

Qhuinn arabayı yola çekti ve iki katlı müstakil garaja kadar gitti. V inerken ikinci kattaki pencerelere baktı ve Ruhn'u öldürmeye çalışan üç insanı oraya götürdüğünü hatırladı. Kral'ın avukatı Saxton aşkını fazlasıyla kanıtlamıştı, bu da sürpriz olmuştu. Avukatlar kalemlerini sayfaya geçirmekte, hançerlerini boğazlarına dayamaktan daha iyiydiler ama motivasyon her şeyin anahtarıydı ve Saxton sayesinde o insanlar, polisin sevdiği deyimle, kahvaltı için aşağıya inmemişlerdi.

V o gece yaptığı işten gerçekten zevk almıştı.

Malikânenin arka kapısına yaklaşırken öne atladı ve polis, Qhuinn ve Blay için kapıları açtı, sonra dördü birlikte mutfaktan geçip büyük evin önüne çıktılar. Üst kattaki bazı köpeklerin süpürmesi dışında, ev bir anda boşalmıştı.

Kral'ın emri, siviller yeniden planlandı, resepsiyonist görevden alındı.

Tartışılacak olan konu için tanık olamazdı.

Tam açık fuayeye geldiklerinde V soyundu ve erkeklerin kullandığı tuvalete girdi, kendini tek göz odaya kilitledi ve kolunun neye benzediğini görmek için ceketini çıkardı-

Oh...siktir.

Daha yakından bakmak için aynaya eğilmesine gerek yoktu. Sol omzunun üstünden dirseğine kadar uzanan yılan şeklindeki yara neon bar tabelası rengindeydi ve bronz teninde yakut kırmızısı parlıyordu.

Doğal olarak ilk dürtüsü onu dürtmek oldu -tamam, ah. Yine de kan yoktu, epidermis kırılmamış, yanmıştı, sanki sıcak bir zincirle vurulmuş ve üçüncü derece yanık oluşmuştu.

Jane bir göz atmalı-

Hayır, kendini düzeltti. Bu bir seçenek değil. Ayrıca, o bir sıhhiyeciydi, kendi başının çaresine bakabilirdi.

Musluğu çalıştırarak bir el havlusu aldı ve yarayı biraz sabun ve sıcak suyla sildi. İşi bittiğinde ceketini tekrar giydi ve kolunu tekrar kontrol etti. Deri gerçekten sağlamdı. Çok garipti.

O gölge varlıkla olan etkileşimini düşündü; yaklaşmasını, tartışmasını ve yok edilmesini gözden geçirdi. O şeyin ne olduğunu bilmemesi kötüydü ama tanıdık olmayandan çok daha kötü bir şey vardı.

Çok, çok daha kötü.

Banyodan çıkıp sohbetin olduğu yere gitti, yemek odasına girdi ve birkaç nedenden ötürü yol dışında bir yer seçti: Hayır, herkes burada olana kadar saldırı hakkında konuşmak istemiyordu - bunu bir kez ve sadece bir kez yapacaktı. Bundan daha fazlası, hayır,

Jane ile neden el ele tutuşmadıklarını ve gittikleri her yerde birlikte zıplamadıklarını fark edebilecek başka hiç kimseye açıklamak istemiyordu. Ve HAYIR, yanağındaki şişkin tomurcuk hakkında yorum yapılmasını da istemiyordu.

Bu yüzden evet, çok köşeli davrandı ve içine kapandı.

Yemek odası tipik bir Darius'tu, zarif, eski tarz, şık. Aynı zamanda artık bomboştu. Bir bowling pisti kadar uzun ve bir ayna kadar parlak olan el yapımı masası, düzinelerce sandalye ve cip büyüklüğündeki iki büfe ile birlikte taşınmıştı. Evin eski halinden geriye kalan tek şey çim kadar büyük bir halı ve mekânın ortasında bir galaksi gibi asılı duran avizeydi.

Mermer şöminenin önünde birkaç koltuk birbirine doğru açılmıştı ve Kral'ın avukatının masası sol taraftaydı. Her gece siviller gelip gidiyor, liderleriyle vakit geçiriyor, çiftleşme ve gençlik için kutsama, anlaşmazlıklar için yargı ve küçük ve büyük meseleler hakkında rehberlik istiyorlardı. Bu, modern dünyada Eski Usuller'di; Wrath, yönettiğı kişilerle hiçbir temasta bulunmadığı onca yıldan sonra babasının muayenehanesine adım atmıştı.

Bu da Kardeşlik ve ona bağılı savaşçıların artık bir kez daha Kral'ın özel muhafızları olarak görev yaptığı anlamına geliyordu. Burada görölen erkek ve kadınların büyük çoğunluğu yasalara son derece saygılı olsa da, kimse Wrath'ın hayatını riske atmıyordu. Kardeşlerden ikisi her zaman onunla birlikte sahadaydı ve diğeri herkes de her an gelmeye hazırды.

Kardeşlere bir gece izin vermek için gereken rotasyonu, eğitim merkezinde adam bulundurulması gerektiğı gerçeğini ve sonra buradaki tüm korumaları düşündüğünüzde? Piçler Çetesi'nin eklenmesiyle bile, her şeyi koruyacak personel eksiğı vardı -özellikle de Piçler'in kanunen Gazap'ı koruyamayacağı ve

eğitim programında kullanıldı ve kursiyerler hala işe yaramayacak kadar acemiydi. Sakatlıkları da ekleyelim mi?

V sokaklardaki o gölgeyi düşündü ve ekmek pişirme dürtüsü kadar karakteristik olan bir huzursuzluk dalgası hissetti. Sayılarla boyama. Tığ işi.

Daha fazla savaşçıya ihtiyacımız var, diye düşündü. Xhex ve Payne'in de bu işe dahil olması gerekecekti.

Hizmete alabilecekleri daha fazla insan için beynini kazmaya başladığında, Kral'ın Başdanışmanı Abalone geldi ve Saxton da öyle. Ve sonra bir sessizlik oldu, sohbetin altındaki ısı azaldı.

Wrath, gören göz köpeği George'la birlikte içeri girdiğinde, Kral'ın beliren varlığı odadaki enerjiyi bir elektrik fırtınası kadar kesin bir şekilde değiştiren türden bir şeydi. Ama yalnız değildi.

Oh...harika, diye düşündü V. Bu gece gittikçe güzelleşiyordu. Lassiter, düşmüş melek, şu gümüş kanlı erkek, güneş ışığı fetişi, iğrenç kıyafet zevki ve Televizyon, her zamanki ahmak halinin acımasız bir gölgesiydi, sarı ve siyah saçları sırtından aşağıya doğru örülmüştü, boğazındaki ve bileklerindeki altınlar üzerinde parlayan tek şeydi.

Hay sikeyim. Sanki biri RHONJ'un iptal edildiği haberini vermiş gibi görünüyordu.

Wrath ve George açık alevlerin sağ tarafındaki koltuğa gittiler. Kral oturduğunda, golden retriever köpeği, ağzını uzun kuyruğunun içine sokarak kıvrıldı.

"Ee," dedi Wrath V'ye doğru. "Bu gece yeni bir arkadaşla tanıştığınızı duydum."

Herkes ona bakarken V kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmak istedi ama yarası yüzünden bundan vazgeçti. "Burada konuşması gereken kişi ben değilim."

"Sorumluluğu başkasına atmak," diye mırıldandı Wrath. "Senin gibi değil."

"Saldırının ayrıntılarına girebilirim," dedi. "Ama sorun onlar değil. Asıl mesele... bu Omega değil, değil mi? Lessening Cemiyeti'nden değil." Lassiter'a odaklandı. "Aksi takdirde böyle görünmezdin, değil mi?"

-

Eğitim merkezine döndüğünde Jane, Assail'in bilincinin yerinde olduğuna inanamıyordu. Yine de gözleri Sola'ya odaklanmış ve kadını dinliyor gibi görünüyordu ama beyin taramalarına bakılırsa? Jane bunun refleks olduğuna dair işaretler arıyordu.

Yine de "farkında" kaldığı süre uzadıkça ve Sola'nın onunla konuşurken başındaki ince kaymaları takip ettikçe, kanıtlar bir mucizenin gerçekten gerçekleştiğini gösteriyordu ve böylece Jane hastane yatağından uzaklaştı. Ancak fazla uzağa gitmedi. Şiddet patlamaları hiçbir uyarı olmaksızın ortaya çıkabiliyordu, bu zor öğrenilmiş bir dersti, bu yüzden nörolojik durumdaki bu öngörülemeyen ve değerlendirilmemiş değişiklik göz önüne alındığında, işini şansa bırakmayacaktı. Assail'in neler yapabileceğini sadece Tanrı biliyordu.

Yine de yanında kimin olduğunu kesinlikle fark etmiş görünüyordu. Gözleri Sola'ya kilitlenmişti, onun sadece yanındaki varlığı bile tüm ilaçlarının yapamadığını yapıyordu. Onu geri getirmişti -ama ne kadar süre için?

Jane omzunun üzerinden kapının hemen içinde duran Ehric'e baktı. Sanırım sayborg o kadar da uzaklaşmamıştı: Gözlerinden bir damla yaş süzülüyor, duyguları yüzünü kızartıyordu. Kadını buraya getirmekte haklıydı.

Doğru olanı yapmıştı.

Evet, diye düşündü çifte dönerken. Bu aşkın getirebileceği bir mucizeydi, ruhun uzanması

Kırık bir bedeninin belki de son bir kez diğer yarısına bağlanması.

Bir zamanlar bende de vardı, diye düşündü boğazında bir yumruyla. O bağı biliyordum... O nimeti ve hediyeği göğsümün ortasında tuttum ve içimi ısıttı.

Keder ölümün gölgesi gibi üzerine çökerken, kendi kendine Vishous'u çatı katının terasında bıraktığından beri içinde biriktirdiği öfkeye geri dönmesini söyledi.

Kalması gereken yer haklı öfkeydi. Bu üzüntü tehlikeliydi.

Yataktan gelen bir nefes sesi dikkatini çekti.

Tam başını kaldırıp baktığı sırada Assail başını yastığa vurdu ve kasılmaya başladı; kolları bağlarına karşı sarsılıyor, bacakları battaniyenin altındaki bağlarını tekmeliyordu.

Jane, Sola'ya "Geri çekil," diye emretti.

Diğer kadın yolundan çekilirken Jane çağrı düğmesine bastı ve Assail'in ön dişlerinin arasına sıkıştırdığı ısırık koruyucuya uzandı. Anti-epileptik ilaçlar yatağın hemen yanındaydı, iğneye önceden bir benzodiazepin yüklenmişti ve onu aldı ve ilacı doğrudan seruma koydu.

"Neyimiz var?" Manny aceleyle içeri girdi.

"Az önce lorazepam verildi." Doktor Jane monitörden kalp atış hızını kontrol etti. "Çabucak etkisini gösterecek."

Kan basıncı alarmı çalmaya başladı, bu da kritik bir düşüşe işaret ediyordu.

"Herkes odadan çıksın!" diye bağırdı.

Ehric'in ikinci kez sormasına gerek kalmadı ama Sola başını salladı ve kendini duvara yasladı. "Gitmiyorum. Beni gitmeye zorlama."

Jane küfretti ama itiraz etmedi. Endişelenmesi gereken başka şeyler vardı. "Kahretsin, kalbi atıyor, bu yüzden ona şok veremeyiz."

"Biz gidiyor için kaybetmek Onu." Manny mırıldandı olarak serumu yeniden ayarladı. "Eğer böyle devam ederse -"

"Bana epinefrini ver." İçeri giren hemşireleri Ehlena'ya baktı. "Ver şu lanet Epinefrini."

Ehlena elini uzatırken Manny aralarına girdi. "Jane, burada hızlı hareket ediyorsun-"

"Sence bu iyi bir yöne doğru mu gidiyor?" İşaret parmağıyla monitörü işaret etti. "Bizim yüzümüzden ölecek-"

"O epi ile başa çıkamaz."

"Yanıliyorsun. Onunla daha önce de böyle yapmıştım, ver şunu bana." Jane kalemi Ehlena'nın elinden çekip aldı. "Ne yaptığımı biliyorum."

Epinefrin, IV hattından ya bir dizi itme ya da D5W ile sürekli infüzyon şeklinde uygulanabilirdi. Ama onu tekrar nöbete sokmak da istemiyordu ve bunu onunla daha önce de yaşamıştı. Koma ve spazm arasında gidip gelirken tek güvenli seçenek intramüskülerdi.

Elindeki EpiPen ile Doktor Jane, Manny'yi kenara itti, çarşafı yırttı ve Assail'in solmuş uyluğunu ortaya çıkardı. Kilo kaybından dolayı büzüşmüş kasların etrafındaki deri gevşemişti ve uyluk etini tutabildiği kadar tuttu, bir hedefin pedini sıkıştırdı. Sonra dişlerini kullanarak kapağı açtı, kalemi aşağıya doğru sürdü ve epinefrini Assail'in sistemine gönderdi.

Belli belirsiz, havadaki bir kokuyu tanıdı. Koyu baharat gibi bir şey. Ama bu kokuyu tam olarak algılayamadan tansiyonu bir kez daha düştü.

Ehlena'ya baktı. "Bana bir kalem daha ver."

"Onu öldüreceksin," diye tersledi Manny.

Doğrudan ortağına baktı. "Nasıl olsa ölecek. Ama ben de bu işin üstüne oturup

ve bu konuda hiçbir şey yapmayın. Ehlena, bana başka bir kalem getir!"

ON DÖRT

A Vitoria, Northway'den Caldwell şehir merkezindeki Üçüncü Cadde çıkışında indiğinde jet lag'inin hafiflediğini hissetti. Şehrin gecenin karanlığında yükselen ışıltılı kulelerini görmek onu canlandırdı.

Evet, diye düşündü. Buraya gelme nedeni buydu; bu ticaret, bu nüfus, bu Manhattan'ın hemen kuzeyindeki metropol onun hırslarını aç bırakmayacak, besleyecekti.

Neredeyse gece yarısı olduğu için yollarda trafik hafifti ve bir dizi tek yönlü yolu takip ettikten sonra doğru caddeyi buldu ve... işte oradaydı. Kardeşinin sanat galerisi.

Bina bütün bir bloğu kaplıyordu, hatları cesur ve gururluydu, dış cephesi fırçalanmış çelikle kaplıydı ve duvarlara ahır kapısı büyüklüğünde karartılmış cam bölmeler yerleştirilmişti.

BENLOISE SANAT GALERİSİ, neon mavisi bir ışıltıyla arkadan aydınlatılmış büyük harflerle yazılmıştı.

Galerinin hemen önündeki bir ara sokağa saparak, personelin park ettiği ve teslimatların yapıldığı yerleri gösteren tabelaların bulunduğu arka tarafa geçti. Kiralık sedanın motorunu durdurduktan sonra, anahtarları takıldıkları yerden çıkarmak için uğraştı ve

araba kullanmaktan ne kadar nefret ettiğinin farkındaydı. Kapısını açıp, Gucci stiletto'sunu uzattı.

Çamur, mezardan gelen soğuk bir el gibi ayağını kavradı, saten kayışlardan kolayca sızdı ve temiz olması gereken kaldırıma bakmasına neden oldu. Bunun yerine, zemin kaplaması motor yağı, şehir çamuru ve son kullanma tarihi geçmiş karın bir karışımı gibi görünüyordu.

Birinde SADECE PERSONEL yazan bir çift arka kapıya baktı. Bir mil uzakta görünüyordu ve kendini oraya daha yakın bir yere yeniden park etmeyi düşündü. Ama hayır, bu çok fazla iş demekti, diye karar verdi. Üstelik bu ayakkabılar geçen sezondan kalmaydı. Diğer topuğunu kaydırarak kendini sabitlemek için elini uzattı ve avucunun çıplak derisini arabanın soğuk dış çeliğine yapıştırdı.

Geri çekilip yanıktan kurtulurken, dudaklarından kardeşinin kız kardeşine yakışmayan iğrenç bir İspanyolca döküldü. Ancak son birkaç gün tam bir sınav olmuştu. Kendi giysilerini kendi açmak zorunda kalmıştı; yatağı taze kokmuyordu; öğleden sonra banyosunu yapacak kimse yoktu; ve yemek için McDonald's'a gitmişti.

En azından patates kızartmasını beğenmişti.

Ama diğer her şeyden nefret etmişti. Zorlu geçen gençliği sadece zamanın değil, koşulların da etkisiyle çoktan unutulmuş bir hatıraydı. İnsan kendisine hizmet edilmesine alıştığında, kendi kendine yetme durumuna geçmek, bu durum ne kadar geçici olursa olsun, tatsız bir uyanıştı.

Ve başka sorunlar da vardı. Geleceğini haber vermek için galeriyi aramıştı ve Margot Fortescue ya da onun gibi bir şey olan sinir bozucu bir kadın, işlerin değişeceği fikrine oldukça direnç göstermişti. Ancak Benloise ailesi geri dönmüştü ve evet, Ricardo ve Eduardo'nun yoklukları işlerin kendi kendine yürümesine izin vermiş olsa da, artık o dönem sona ermişti-

Binanın kapısı açıldı ve pervazları büyük bir şekil doldurdu. "Geleceğini düşünmemiştim," dedi bir erkek sesi.

Vitoria soğuğa doğru, "Ne kadar da açık sözlüsün," diye mırıldandı.

"Ha?"

Madre de Dios, diye düşündü St. John yün paltosunu kendine doğru çekerken. Daha aptal olabilir miydi?

Öte yandan, kıymanın İngilizce diline hâkim olması beklenemezdi; bu da onun yüksek lisans yapmasını gerektirmişti. Ve onu dilbilgisi için işe almıyordu, değil mi?

Vitoria arabanın etrafında dolanırken, sanki hayatı buna bağılıymış gibi adımlarını seçerek atıyordu ve buzda bir kayma bile ölümcül bir olay olabilirdi. Neden bu ayakkabıları giymişti ki? Burası hazırlandığından çok daha soğuktu, Chanel yünlü takım elbisesi ve bu palto soğuğa karşı iki kâğıt mendil kadar dayanıksızdı.

"Sen Streeter'sın o zaman," dedi sonunda girişe vardığında.

"Evet."

Arkasından süzülen ışık yüzünden yüzünü görmek imkânsızdı. Ama omuzlarının büyüklüğünü ve belinin ağır bir içicininki gibi olmadığını onayladı. Hoşuna gitmeyen şey ise adamın kıpırdamamasıydı.

"Kenara çekilecek misin?" diye sordu.

"Neden buradasın?"

"Sana telefonda söyledim. Ben Vitoria. Bu kardeşimin işi ve dolayısıyla benim de işim."

"Bana geleceğini söylemedi. Bir süredir kimseye bir şey söylemedi."

"Çekil yolumdan," diye tersledi. "Konuşmamız gereken bir iş var - tabii şu anda çok fazla para kazanmıyorsan

nasıl harcayacağımı bilmem gerekiyor."

Streeter uzun süre tereddüt etmedi. Ve itaat etti çünkü onun gibi adamların yaptığı buydu. Bu bakımdan bekçilere benziyorlardı: yönlendirilmeye ihtiyaç duyan, parayla motive edilen güç. Kendi haline bırakıldığında, Ricardo ya da Eduardo onu en son hizmete çağırdığından beri olduğu gibi, faturalarını ödemekte zorlanan cansız bir nesneye dönüşmesi muhtemeldi.

Kız içeri girdiğinde, adam kapıyı arkalarından kapattı ve kız etrafına bakındı. Galerinin arka tarafı tam da beklediği gibiydi; açıkta duran elektrik tesisatı ve açık metal kirişlerden sarkıt gibi sarkan kanalların bulunduğu yüksek tavanlı bir mekândı. Müşterilerin otobüse binmek için sıraya girmiş yolculara benzedikleri yerde, zamanını bekleyen daha büyük enstalasyonlar, bazıları ambalaj sandıkları içinde, diğerleri kumaşla örtülmüştü. Dosyalama dolapları, ofis ekipmanları ve boş zamanlarda uyuyan sessiz telefonlar arasında köleler için bölmeler düzenlenmişti. Bir tarafta masa, kahve makinesi, mikrodalga fırın ve mini buzdolabının bulunduğu bir mola alanı vardı.

Streeter onları birbirine kilitledi. "Numaramı nasıl aldın?"

"Kardeşimin tüm çalışanlarını tanıyorum." Daha doğrusu galerinin sunucusuna yaklaşık üç ay önce uzaktan erişmiş ve bilgileri o zaman almıştı. "Ve onlara nasıl ulaşacağımı."

Adam ışığa doğru geldi ve kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Burnu birkaç kez kırılmıştı ve cildinde sivilce izleri vardı.

Gerçekten hayal kırıklığı. Vücut hatları aralarındaki ilişkinin çok katmanlı olabileceğini düşündürüyordu.

"Beni kardeşimin ofisine götüreceksin, orada iş konusunu görüşeceğiz."

"UPS'ten gayet iyi maaş alıyorum."

"Peki yaşam standardınızdan memnun musunuz?
Sahip olmak istediğiniz her şeye sahip misiniz?"

Sadece kısa bir duraklama oldu, bu sırada hiç şüphesiz en yeni Amerikan kaslı arabasının özelliklerini düşündü. "Bay Benloise'ın ofisi üst katta. Ama kilitli ve şifresini bilmiyorum. O gelmediğinden beri kimse girmede."

"Yolu göster," dedi kuru bir sesle. "İçeri girmekte hiç zorlanmayacağım."

Galeri mekânına girdikten sonra, işaretlenmemiş bir kapıdan geçerek, işaretlenmemiş ve halısız, siyaha boyanmış çelik bir merdivenden biraz daha fazlası olan bir dizi merdiveni ortaya çıkardılar. Onun önderliğinde yukarı çıktıklarında, her iki taraftaki duvarların da aynı şekilde mat siyah olduğunu ve yanan harekete duyarlı ışıkların aynı şekilde tavana gömülü olduğunu fark etti.

En üstte, vücudunu tuş takımı ile Streeter'ın arasına soktu ve annesinin doğum tarihini girdi. Kilit açıldığında omzunun üzerinden bir bakış fırlattı.

"Kardeşim bacaklarıma bakma şeklinizden hoşlanmazdı. Ayrıca silahlıyım ve çok iyi bir nişancıyım. Ya zengin olursun ya da gömülürsün. Söyle bana, tercihin nedir?"

Adam kıpırdayamadan, paltosunun içinde sakladığı dokuzluyu çıkardı ve adamın kasıklarına doğru itti.

Streeter nefesini tutup savunmaya geçerek silahı almaya çalışırken, kadın ikinci dokuzluyu çıkarıp adamın boğazına dayadı.

"Benden şüphe etme. Asla," dedi. "Sana karşı hiçbir bağlılığım yok. Yaşarsın ya da ölürsün, benim için fark etmez. Ancak yararlı olursan, bundan büyük yarar görürsün."

Gergin bir sessizlik oldu. Sonra Streeter mırıldandı: "Sen onun kız kardeşisin."

"Koyu renk saçlarım ve gözlerim beni ele vermedi mi?" diye söylendi. "Memlekettekiler hep Ricardo'yla yüzümüzün aynı şekilde olduğunu söylerler. Şimdi özür dile."

"Ben...Ben üzgünüm."

Ona gerçekliği tam anlamıyla özümsemesi için bir an verdi. Sonra geri çekildi ve kapıyı açtı. Kardeşinin ofisine girdiğinde, ışıklar sırayla yandı ve uzun, ince bir oluğu aydınlattı... bu boşluk, üzerine bir mücevher kutusu gibi büyük bir masanın yerleştirildiği yükseltilmiş bir platformla sonuçlandı.

Bilgisayar yoktu. Dosya yoktu. Pürüzsüz genişlikte dağınıklık yok. Sadece bir lamba ve kardeşinin puroları için bir kül tablası. Ve sadece iki sandalye, Ricardo'nunki ve bir ziyaretçininki.

Yaklaşırken, hüznü onu boğdu, onun ve kardeşlerinin görüntüleri birbiri ardına geldi, ortak çocukluklarından ve daha sonra yetişkin olduklarında. Ricardo her zaman saygı duyduğu kişi olmuştu, her ne kadar emirleri onu boğmuş olsa da. Eduardo ise eğlenceli biriydi, onunla büyüklerinin çatışmaları arasında bir tampon görevi görüyordu.

Gitti. Hepsi gitmişti. Ve onların ölümüyle birlikte o da kendinden bir parça kaybetmişti.

Ama bu onu durdurmayacaktı.

Platformun üzerine çıkarak Streeter'a döndü ve ağırlığını masaya yasladı. "Hepiniz hakkında tutulmuş iş raporları var. Kardeşim Ricardo bu konularda oldukça titizdi." Bu hem gerçek çalışanlar hem de kiralık haydutlar için geçerliydi. "Sizinkiler oldukça örnek teşkil ediyordu. Bu yüzden sizinle temasa geçtim, çünkü kişisel bir koruma arıyorum ve bunun için iyi bir ödeme yapacağım."

"Nakit için neden bahsediyoruz?"

"Ricardo ile kazandığının üç katını ödeyeceğim."

"Ben de varım."

"Güzel."

Vitoria gülümsedi ve çorak odaya göz gezdirdi. Sonra ona odaklandı. "Şimdi söyle bana, sence kardeşlerime ne oldu?"

-

"Bu bir bağ."

Rhage Kardeş konuşurken Ehric eğitim merkezinin koridoruna baktı. İkili Assail'in odasının dışındaydı ve Ehric kapalı kapının ardından duyduğu tartışmayı duymazdan gelmeye çalışıyordu. "Ne?"

"O koku. Kokuyu alabiliyor musun? Ben alıyorum. Bu onun o kadınla olan bağı - onu buraya getirmek iyi bir karar."

"Ne kadar başarılı olacağını göreceğiz."

Ehric lanet okuyarak bir aşağı bir yukarı volta attı ama fazla uzaklaşmadı. Şifacılar hâlâ öfkeli bir şekilde konuşuyorlardı ve o da kuzenine ne yapıldığını merak ediyordu.

Kardeş, mükemmel şekilde düz ve orantılı burnunun dış tarafına hafifçe vurdu. "Hayır, kız odaya girdiğinde onu uyandırdı. Başka hiçbir şeyin yapamadığını yaptı."

"Onu bir ölüm çingırağına gönderdi desek daha doğru olur." Ehric gözlerini ovuşturdu. "Onu daha az travmayla hayata döndürebileceğini düşünmüştüm."

"Sevgi ona yardım edecek. Ve sonra her şey yoluna girecek." "İyimserliğiniz benim paylaştığım bir şey değil. Ve öyle olsa bile işe yararsa Florida'ya dönmek zorunda kalacak."

"Neden?"

"Bilmiyor."

"Burada yaşadığını mı? Anlamıyorum. Onun-" "Onun ne olduğunu." Ehric tekrar Kardeş'e baktı. "O yapıyor onun bir vampir olduğunu bilmiyor."

Rhage kaşlarını çattı. "Bu anlaşmayı bozacak bir şey değil. Benim Mary'm ne olduğumu bilmiyordu ve her şey yolunda gitti, yani bir mucize gerekti. Ama oluyor işte."

"Eğer şimdi ölürse, her şey tartışmalı hale gelir-"

Kapı açıldı ve Dr. Manello dışarı çıktı. "İşe yaradı. Buna inanamıyorum ama işe yaradı. Şu an için durumu stabil."

Ehric neredeyse hastane odasına atlayacaktı ama o anda durdu. Aslında onun "işe yaradı" dediği şey kuzeninin ayağa kalkıp biraz puding istemesiydi. Manello'nun fikri daha çok bir kalp atışı ve biraz solunum çizgisindeydi ve evet, biri buna para ödeyebilirdi: Assail yastığın üzerinde sırtüstü yatıyordu, hâlâ bağlıydı, hâlâ beyaz çarşafların rengindeydi ve hâlâ gözleri kapalıydı.

Ama kendi başına nefes alıyordu ve düzenli bip seslerinden oluşan o küçük grafik kalbinin işini doğru yaptığını gösteriyordu. Ya da en azından alarm çalmayacak kadar doğru.

Doktor Jane ve hemşire Assail'in başındaydı, hızlı hızlı konuşuyor, şırıngaları değiş tokuş ederken başlarını sallayıp makine göstergelerini işaret ediyorlardı.

Ehric Marisol'a baktı. İnsan kadın en uzak köşedeydi, vücudu kendi içine doğru büzülmüştü, gözleri o kadar genişti ki neredeyse kendisinin anime versiyonu gibiydi.

Onun yanına gitti. "Size ne ikram edebilirim?" Bir süre sonra bakışları adamın yüzüne kaydı.

Aralarında bir şey geçti, konuşulmayan ve güçlü bir şey. Sonra bir de baktı ki adam kollarını açmış, kız da bir kardeş gibi kollarındaydı.

"Anlamıyorum," dedi yüzünü Assail'e doğru çevirirken. "Bu çok hızlı oldu. Daha ne kadar dayanabilir?"

"Bilmiyorum. Sanırım bunu kimse bilmiyor. Bu konuyu şimdi ya da burada konuşmayalım."

"Haklısın." Biraz geri çekildi. "Gelip bana söylediğine sevindim. Ne kadar süresi olursa olsun onun için burada olduğuma sevindim."

Ehric başını salladı. "Kuzenim doğru dişiyi seçmiş."

Marisol onun kolunu tuttu ve sıktı. "Ben gitmiyorum. Bitene kadar olmaz. Bil diye söylüyorum."

Ehric kendi derisi içinde sarktı. "Teşekkür ederim."

Doktor Jane geldi ve başıyla kapıyı işaret etti. "Dışarıda konuşalım, tamam mı?"

Ehric karşıya geçti ve yolu açık tuttu. Kadınlar yanından geçerken, monitörlerden birinde bir şeyi ayarlamakta olan hemşireye baktı. Sonra kuzenine odaklandı. Assail her zaman yılmaz bir erkek gibi görünmüştü; öylesine kontrollü ve öylesine güçlü bir amacı vardı ki, kraliyet ailesinden olduğu için değil, başka türlü olmasını istemediği için bütün ordular onun önüne düşebilirdi.

Ve şimdi ondan geriye kelleşmiş bir kabuktan başka bir şey kalmamıştı. Demek ölümün yarattığı kötülük buydu, diye düşündü Ehric. En büyük iğdiş ediciydi, böyle birini bile

kuzenini eskiden olduğu gibi çürümüş bir gölgeye dönüştürdü.

Öz, çürümeye bırakılmış kabukla ayrıldı.

Buna izin vermeden önce kendimi öldürmeliyim, diye düşündü Ehric.

Fade'in canı cehenneme.

Kalbi durana kadar parçalanmak için kendini askere almadan önce Dhunhd'a gidecekti. Ya da daha iyisi, savaşta sevdiklerini koruyarak onurlu bir şekilde ölecekti - ki şimdi bu sayının üç olduğunu fark etti: Evale, Assail... ve bu insan kadın.

Çünkü onun kanına gösterilen sadakat, kazanılan sadakattir.

O da kadınlara katılınca Doktor Jane boğazını temizledi. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Ama bilinci kısa süreliğine yerine gelmesine rağmen, aslında hiçbir şey değişmedi. Bu gece harekete geçmenizi önermiyorum"

dedi.

Avuç içlerini ona doğru uzatarak-"Sadece beklentilerinizi hizalamak istiyorum. Taramalar bu haldeyken, bu imkansız-"

"Bana baktı," dedi Marisol sert bir ses tonuyla. "Tam bana baktı."

"Ya da gözlerini açtı," diye nazikçe karşı çıktı Doktor Jane.

"Hayır. Yanılıyorsun." Marisol kapıya geri döndü. "Ben oraya gidiyorum. Bana başka bir şey söylemeye zahmet etme. Beni gördüğünü biliyorum."

Kadın odaya geri döndüğünde Ehrlic gülümsemek zorunda kaldı. "Tıpkı kendisi gibi birini seçti. Hayır cevabını kabul etmeyecektir, Şifacı."

Doktor Jane üzüntüyle başını salladı. "Ne yazık ki bu ona bağlı değil. Korkarım vücudu ve beyni kararını çoktan verdi."

Ehrlic bu yeraltı tesisinde geçirdiği onca zamanı, onca geceyi, hatta bazı günleri bile düşündü. Her ne kadar aksini düşünmek istese de doktorun haklı olduğunu biliyordu.

"O halde onu buraya veda etmek için getirdim."

Doktor Jane elini onun koluna koydu. "Bunun için gerçekten üzgünüm."

Yorgunluk, amansız bir ilerleyişle vücudunun etrafında bir boa yılanı gibi kıvrılıyor, nefesini ve enerjisini sıkıyor, sıkıyor, sıkıyordu. "Bu bir kabus, sonu ortasından daha kötü olan tek şey."

"Keşke daha fazlasını yapabilseydim," dedi şifacı. "Kendini aceleyle getirme, tamam mı? Sen, Sola ve Evale acele etmeyin. Onu elimizden geldiğince rahat ettiriyoruz."

Ehrlic kapıya doğru baktı. "Bunun sonsuza dek sürmesine izin vermeyeceğim."

ON BEŞ

M Arisol... Marisol!

Assan kafasının içinde dışisinin adını haykırırken, sanki bilinci bedensel sınırlarından ayrı bir varlıkmiş, varoluşsal rüzgârlarda havalanan bir benlik uçurtmasıymış ve Marisol'un elinde tuttuğu görünmez bir iple bedenine bağlıymış gibi emin bir şekilde bedeninin üzerinde süzülüyordu.

Onu buraya, ne kadar zamandır bedenini izlediği bu hastane odasına geri çeken şey onun varlığıydı. Onun buraya gelişi, beklenmedik, neşeli, bir mucize, geçiş yaptığı sisli cehennemden geri dönerken takip ettiği bir çağrı sireniydi.

Marisol! Tekrar söyledi.

Tam üzerindeydi, henüz söylenmemiş bir düşünce gibi havada asılı duruyordu. Neden onu duyamıyordu?

Adam tekrar denediğinde, yüksek şiltenin üzerine bir kalça indirdi ve kendi gözünden bir damla yaş sildi.

Benden vazgeçme, dedi ona. Senin için geri geleceğim... Beni öldürmelerine izin verme.

Ciddi bir şekilde ağlamaya başladığında, gözyaşlarının kokusunu aldı ve onu izleyebilmek için etrafında kaydı. Onu tutacak kolları, içine çekecek bir göğsü, onu koruyacak ve ona hizmet edecek bir bedeni olsun istiyordu.

Onun yerine, ruhtan başka bir şey değildi.

"Oh, Tanrım, Assail..." Burnunu çekti ve onun bağlı ellerinden birini kendi eline aldı. "Keşke bilseydim. Daha erken gelirdim. Bu yüzden mi beni arıyordun? Cevap verdiğimde neden benimle konuşmadın? Neden bana söylemedin?"

Uzanarak onun yanağını okşadı-

Marisol başını kaldırdı ve doğrudan onun ruhani benliğine baktı. Ama sonra kafasını temizlemek istercesine salladı ve onun hastane yatağındaki parçalarına yeniden odaklandı.

"Hemen gelirdim."

Oraya nasıl geri döndüğünü düşündü. Bedeni dışarıda bırakıldığı bir ev gibiydi ve ne kadar içeri girmek istese de kapıdan geçemiyordu.

"Seni çok özledim." Öne doğru eğildi ve kutudan bir mendil kopararak kendi yanaklarına bastırdı. "Miami'deydim, geceleri körfeze bakıyordum... yanımda olmanı diliyordum. Seni hayatımda beklemiyordum. Seni hiç beklemiyordum..."

Marisol, diye inledi.

"Sana daha önce söylemeliydim, bir şeyler söylemeliydim... ama korktum. Ben hiç..." Boğazını temizledi. "Böyle hissedeceğimi hiç düşünmemiştim... Benim için bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Başparmağı elini yavaşça ileri geri ovuştururken, okşama onun içinde yankılandı ve her nüansı hissetmeye ve hisleri bir giriş noktası olarak kullanmaya çalıştı.

"Senin ve benim gibi insanlar, çitlerle, köpeklerle ve çocuklarla mutlu sonlara sahip değiliz." Derin bir nefes aldı. "Bu bizim için asla bir gelecek değil. Yine de, sadece ben olsaydım, Benloise öldürüldükten sonra belki kalabilirdim. Kalabilirdim ama büyükannem

önce gelmeli. Kendimi riske atamam çünkü ben olmazsam onun hiçbir şeyi olmaz ve ben de ona bakmak zorundayım."

Anlıyorum, dedi ona. Ama o her zaman bizimle birlikte olabilirdi. Senden asla seçim yapmanı istemezdim ve ikinize de göz kulak olurdum.

"Sana veda edemedim çekip gittin. O gece o ve ben ayrıldık, seni evde aradım ama sen... sen gitmiştin."

Doğru değil. Evinin arkasındaki gölgelere saklanmış ve onun gidişine gizlice tanık olmuştu. Yalvarmamak için kendine güvenmemiştir ve her ne kadar ıstırap verici olsa da, onun kendi yolunu seçip yönlendirmesine saygı duyuyordu.

Ama onun gittiğini görmek bir parçasını yok etmişti.

Kadın ona Miami'deki evini, büyükannesini ve gittikleri Katolik kilisesini anlatmaya ve mırıldanmaya devam ederken, adam kendini tekrar o bedene sokmaya çalışıyordu... o bedeni canlandırmak için... bir kez daha erişim kazanmak için. İtıyor, itiyor, itiyor, ruhunu giydiren o forma yeniden girmeye çalışıyordu.

Yaşamın iki parçası olduğunu hiç anlamamıştı.

Ve sadece bir kısmı ölümlere.

Şimdi yaptı.

Ancak denedikçe daha da öfkeleniyor ve bu da çabalarının aleyhine işliyor gibiydi. Öfkesi arttıkça Marisol'un dokunuşunu daha az hissediyor, kokusunu daha az alıyor, sesini daha az duyuyordu.

"...bizim için dua etti." Marisol hüzünle gülümsedi. "Buna inanabiliyor musunuz? Büyükannem, yeniden bir araya gelmemiz için Tanrı'ya dua etti ve sonra kuzenleriniz bana geldi."

Kendini hazırlayan Assail, sahip olduğu tüm kaynakları bir araya getirdi, bakış açısı kendisiyle yüz yüze gelene kadar değişti, kapalı gözleri, tıraşlı kafa derisi ve soluk

Ten rengi, sahip olabileceği tüm fiziksel çekiciliğin artık yok olduğunu hatırlatan korkunç bir şeydi.

Şimdi! Kendine emretti. Hemen dönmeliyim!

Ama çok fazla direnç vardı. Sanki bir güç alanı bedenini çevrelemişti ve ne kadar zorlarsa o kadar güçleniyordu. Kendini metafiziksel olarak defalarca bariyere doğru fırlattığında acı da vardı, sanki çaba statik sürtünmeye neden oluyormuş gibi bir elektrik şoku.

Sonunda, devam edecek enerjiyi kaybetti ve geri çekildi.

Böyle olmayacağını fark etti. Bu-

"Bunu sana daha önce söylemeliydim," diye fısıldadı. "Ama... korkuyordum. Sana güvenmiyordum, kendime güvenmiyordum... Bazen Caldwell'den ayrılmamın ne kadarının gerçekten seninle ilgili olduğunu merak ediyorum..."

Ne, diye sordu. Bana ne söyleyeceksin?

"Seni seviyorum Assail. Seni her şeyimle seviyorum ve her şeyimle seveceğim ve eğer bu gece, yarın ya da sonraki gece ölürsen, her zaman benimle olacağını bilmeni istiyorum. Tam...burada."

Ve sonra oldu.

Kalbine dokunduğunda, onu muhteşem bir huzur kapladı ve dünyevi evine geri dönmek için savaşmak yerine, hücreleri arasındaki boşluklara hafif bir esinti gibi hareket etti, boşaltılmış olanı doldurdu, ölümün eşiğinde olanı canlandırdı...

-

Vıraklama sesi o kadar yumuşaktı ki, Sola bir şey duyduğundan emin değildi - ya da belki de sesi kendisi çıkarmıştı? Göğsünde o kadar büyük bir baskı ve boğazında o kadar büyük bir daralma vardı ki, her nefes alıp verışı bir çaba gerektiriyordu.

"Seni seviyorum," dedi tekrar -çünkü bu durum ne kadar üzücü olsa da, sakladığı sırrın ortaya çıkmasına izin vermek iyi hissettiriyordu-

Klik-öksürük.

Sola geri çekildi. "Saldırı mı?"

Gözleri bir kez daha açılmıştı, kırmızı ve siyah derinlikler aynı anda hem korkutuyor hem de güven veriyordu.

"Döndün mü?" dedi ona doğru eğilerek.

Sanki bir zamanlar gür ve güzel olan siyah saçları hâlâ varmış gibi, boştaki elini adamın alnına götürdü. "Merhaba."

Sesi titriyordu ve vücudu sarsılıyordu ama umurunda değildi. Bu kısa an için onunla birlikteydi ve tıbbi tavsiye olmadan bunun her an sona erebileceğini biliyordu.

"Ben buradayım."

Klik... Klik...

İletişim kurmaya çalışıyordu, dili kuru ağzının içinde hareket ediyordu.

"Şşş." Ona gülümsedi - yarı normal bir şekilde olduğunu umduğu bir şekilde. Gerçekte ise kendini bir başka nöbete, odaya akın akın sağlık görevlilerinin gelmesine ve her şeyin bitmiş olmasından duyduğu korkunç üzüntüye hazırlıyordu.

"Hayır, konuşmaya çalışmayın. Bunun için zamanımız olacak. Dünya kadar vaktin var."

Yalanı söylerken, ikisi için de söylüyordu. Aksi takdirde, gözyaşlarına boğulacaktı-

Adamın eli kadınınsinde sarsıldı ve kadın elini daha sıkı sıktı. "Ben buradayım."

Yüzünü okşadı. Dudaklarını alnına bastırdı. Kaşlarını düzeltti.

"Benimle kal," dedi sıkıca. "Lütfen beni bırakma..."

Assail başını sallamaya başladı, ancak gözleri ona takılmıştı ve hiçbir alarm çalmıyordu - yani bu bir

Nöbet. Hayır, onunla iletişim kurduğunu fark etti.

"Kalacak mısın?" diye fısıldadı.

Adam başını salladığında, kadın ağlamaya başladı ve gözyaşları adamın yanaklarına döküldü. "Güzel. Bu iyi..." Sola gülümsedi. "Seni çok özledim."

Yüzüne bakarken, saçlarının dökülmüş olması ya da gözlerinin düzgün olmaması önemli değildi. Bir hastane yatağında olması ve vücudunun yarı boyutuna kadar küçülmüş olması önemli değildi.

Aşk onu tekrar tanıdığı adama dönüştürdü.

Ona göre, adam nasıl görünürse görünsün çok güzeldi.

ON ALTI

"I Bunu söylemek bana düşmez."

Lassiter yorum yapmamayı tercih ederken, Vishous herkesin ve amcasının önünde düşmüş meleğe bir saman balyozu indirmenin faydalarını düşündü.

Sik-evet tarafında: Seyirci Evi'nin yemek odası kesinlikle V'nin iyi bir başlangıç yapmasına yetecek kadar büyüktü; Lassiter kumandayı gasp etmekten zebra desenli, 1985'ten kalma David Lee Roth pantolonunu geri istiyor taytına kadar daha küçük ihlaller için bir cezayı fazlasıyla hak ediyordu; ve V bir tanrının oğlu olduğu için, kaçınılmaz olarak başına gelecek misillemenden kurtulma şansı vardı.

Pek de iyi olmayan fikirler: Gazap muhtemelen bu toplantının bir kafes dövüşüne dönüşmesinden hoşlanmayacaktı; Lassiter'ın canını fena halde yakacak numaraları vardı ve bu meleğin ağzını açık bırakmayacaktı.

Eğer o gölgeler hakkında bir şey söylemek istemeseydi, hiçbir şey onun ağzını açamazdı.

"Bu da ne demek oluyor?" V ağzındaki bir tomar Nicorette'in etrafında talepte bulundu. "Ne olduklarını biliyor musun, bilmiyor musun?"

Kardeşlik ve Piçler durumu Wimbledon'a çevirirken, tüm kafalar sanki o topa bir yanıt bekliyorlarmış gibi Lassiter'a dönerken, Vishous Wrath'a baktı. Kral'ın kaşları o siyah sargıların ardında aşağıya inmiş, iri vücudu bir bebeğın araba koltuğundaki bir yetişkin gibi koltuktan taşmıştı.

Kardeşinin bu durumdan ne anladığını anlamak zor. Belki kızgındı. Belki de gazı vardı. Daha büyük olasılıkla, bundan sonra ne olacağını görmek için bekliyordu.

Ama evet, hayır, ondan gelen bir V-beat-his-ass-for-me havası yoktu.

Lanet olsun.

Lassiter'a yeniden odaklanan V, "Haydi meleğim, bize bildiklerini anlat," dedi.

Lassiter başını salladı, tuhaf güzellikteki gözleri denizin dibindeki bir çapa gibi sabitti. "Ben buna karışamam. Sizden önce herhangi bir rotayı değıştirmek benim işim değıl."

V daha sert çiğnedi ve evet, bir canavar vızıltısının geldiğini fark etti. Ya öyle ya da hayal kırıklığı yüzünden okşuyordu. "Neden Morpheus gibi ses çıkarmaya çalışıyorsun? Progressive'den Flo daha çok senin tarzın."

"Yeter," diye tersledi Wrath. "V, bize ne olduğunu anlat."

V konuşmaya başladığında gözlerini meleğe dikti ve ona müdahale etmesi için meydan okudu. "Butch ve ben bölgemizde çalışıyorduk. Birdenbire bir varlık ortaya çıktı ve bize saldırdı. Siyah bir formdu, elastikti, lastik gibi bazı kısımlarını uzatabiliyordu ama size çarptığında çelik kadar sertti. Ayrıca bir çift geleneksel bıçakla silahlanmıştı."

"Yaralandın mı?" Wrath sordu.

"Hayır. Hiç de değıl." Butch bu yalan karşısında öksürürken, V devam etti. "Onu öldürdüm -ya da yok ettim, her neyse- varlığa yakın mesafeden ateş ederek. O şey bir köpek gibi ciyakladı.

Orospu çocuğu, sonra gitmişti. Kalıntı yok. Koku yok. Hiçbir şey... hiçbir şey." Durakladı. "Eklemek istediğin bir şey var mı meleğim?"

Lassiter hiçbir tepki göstermedi. Tüm dövüşçülerden uzakta, köşede öylece durdu, üzerindeki altının ışıltısı V'yi huzursuz eden bir hale oluşturunuyordu.

Burada bir şeyler oluyordu.

"Madem hiçbir katkıda bulunmayacaksın," diye tersledi V, "o zaman neden buradasın?"

"Kapa çeneni, Vishous." Wrath'ın siyah güneş gözlükleri odanın içinde sallanıyordu. "Bu boku başka gören olup olmadığını sormayacağım. Eminim bir sohbet sırasında ortaya çıkmıştır. Belli ki Omega'nın yeni bir silahı var."

"Bunun Omega olduğunu sanmıyorum." V cebinden bir el sarması çıkarırken yüzünü buruşturdu ve pazıları sızladı. "Belki de burada başka bir şey söz konusudur."

"Neye dayanarak?"

V, Bic'inin ucunu yakarken, Nicorette'in etrafından nefes almak zordu ama başardı. "Daha azı gibi kokmuyordu. Omega gibi okunmuyordu, o kötülüğü hissedebiliyorum. Butch da hissedebilir. Sadece işaretler orada değildi."

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedi polis. "Ama en azından onu vurabilirsin."

"Bence silahları iki katına çıkaralım," diye araya girdi Tohr Wrath'ın yanından. "Herkes fazladan mühimmat yüklememiz gerekiyor."

"Assail'in ölmesi çok kötü oldu," diye mırıldandı biri. "Bize getirdiği şey çok güzeldi."

"Bağlantılarının kim olduğunu öğrenebilir miyiz?" diye sordu bir başkası.

"Kuzenleri biliyor olmalı-"

"Bir şey daha vardı." Tüm gözler ona döndüğünde V nefes verdi. "Patlamadan hemen önce bölgede biri vardı."

Saldırı. Bu doğru değil mi, Xcor?"

Adamlarıyla birlikte ayakta duran Xcor, Kral'ın önünde eğildi. "Eski ikinci komutanım Throe. O da oradaydı."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Gazap talep etti. "O şeyin geldiği sokakta kolonya kokusu aldım." V omuz silkti. "Ve bir erkek kokusu. Xcor geldiğinde aradı ve kimliğini tespit etti."

Bu noktada bir sürü gevezelik oldu ve Wrath iki ön dişinin arasından avizeyi parlatacak kadar yüksek bir sesle ıslık çalarak buna son verdi.

"Xcor," dedi Kral, "oğlunun özel numaralara erişimi var mı? Onun hakkında bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"O bir aristokrattı ve öyle de kalacağına inanıyorum," diye yanıtladı Piç. "Yani bizimle geçirdiği süre boyunca ihtiyaç duymadığı sosyal davranışlar dışında, ona öğretmediğimiz özel bir becerisi yok."

"Yani bu bir tesadüftü," dedi Tohr. "Throe tesadüfen şehrin o bölgesinde miydi?"

"Belki de uyuşturucu kullanıyordur," dedi birisi.

V, Lassiter'a bakmaya devam etti. Bir şeyler doğru gitmiyordu.

Ve sadece Xcor'un küçük arkadaşı ve o karanlık gölge hakkında değil.

Başını döndüren bir sersemlik dalgası ona çarptığında, temizlemek için başını salladı ve sonra elindeki sarma sigaraya baktı. Azı dişlerinin arasındaki basketbol topunu biraz daha çiğnedi.

Ve vücudunda tam olarak ne kadar nikotin olduğunu merak ettim.

Biraz alkol almanın zamanı geldiğine karar verdi. Bu toplantı biter bitmez kafasındaki telaşı biraz Goose ile bastırarak ve iyi geceler-Gracie'nin tadını çıkaracaktı.

Yapmayacağı şey, Çukur'a geri dönmek ve Jane'in orada ne kadar olmadığını görmektir.

Hayır. Bunu düşünmeye bile değmezdi.

-

Jane'in yatış pedi olarak kullandığı hasta odası, kritik olmayan hastaların yattığı genel bir odaydı. Yatak standart bir hastane yatağıydı, eğilebilir bir başı ve kaldırılabilir bir ayağı vardı ve üzerine her uzandığında, muhtemelen çarşaf ve yastıklarını yenilemeleri gerektiğini hatırlıyordu.

Kendini içeri kapattığında gazı bitti ve bir kukla gibi orada durup buruşuk örtülere baktı. Her şey düşünüldüğünde, bunu mükemmel bir şekilde başarmıştı, öyle ki yorgunluktan yüzüstü yattığı anda bayılması gerekiyordu. Sadece bir sorun vardı. Gözlerini her kapadığında Sola ve Assail'in birbirlerine olan aşkını görüyordu ve bu anıların bayılmaktan daha üstün olabileceğini hissediyordu.

Banyoya girerken ışığı açmadı çünkü aynada kendini görmek istemiyordu. Peşinde olduğu şey yansıması değil sıcak suydı ve dar duş kabininin içine eğilip spreyi çalıştırdı.

Crocs'ları tekmelendiği için mutluydu. Çorapları çıkarıldı. Sonra önlükleri yere düştü. Tüm bunlar bir buçuk dakika sürmüş olsa da, sıcak akıntının altına girene, başını arkaya yatırıp saçlarını ıslatana kadar bir saat geçmiş gibi hissetti.

Yani evet, hayaletler duş alırdı. Eğer isterlerse - ve bazen normalmiş gibi davranmak iyi hissettiriyordu... iyi görünmesi için saçlarını yıkaması, vücudunu temizlemesi, pul pul dökülmesi gerekiyormuş gibi yapmak.

Ritüellerin bir nedeni vardı. Kendi hayatınızda kaybolduğunuzda, iskambil kağıtlarından eviniz için kağıttan duvarlar gibi sahte bir yapı sağarlardı.

Öngörülebilir ve güvenli olmak bazen sizi ayakta tutan tek şeydir.

Biolage'ı kaptığı gibi sıkarken çok agresif davrandı ve bir avuç dolusu şampuanla baş başa kaldı ama bunu ziyan etmeyecekti.

Sanki bunu yapmak en başta bir kayıp değilmiş gibi

-

Başının üstündeki yükü tokatlarken, dış kapının vurulma sesi, akan suyun üzerinden duyulabilecek kadar yüksekti. "Evet?" diye seslendi.

"Yine uyandı," diye yanıtladı Ehlena.

Jane perdeyi geri çekti ve kafasını uzattı. "Assail geri mi döndü?"

Hemşire odaya doğru eğildi ve gülümsedi. "Öyle! Ve nöbet geçirmiyor. Su içiyor."

Jane damlayan köpükleri saç çizgisine geri itti. "Özür dilerim... Ne?"

"Beni duydun. Bir kamışla."

"Aman Tanrım, bu harika ama bağları çıkarmayın. Önümüzde uzun bir yol var. Hemen çıkıyorum."

_"

"Hayır, sorun değil." Ehlena sakinleştirici bir eli havada gezdirdi. "Acele etmeyin, acil bir durum olursa size haber veririm-"

"Bana ihtiyaçları var-"

"Jane. Sorun yok. Bir şey olursa gelip seni alırım. Düşünün keyfini çıkarın."

Jane perdeyi sertçe kapattı ve şampuanı durulamaya başladı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var!"

Tekrar dışarı atlayarak kurulanmak ve kıyafetlerini giymek için acele etti, neredeyse çoraplarını ve ayakkabılarını giymeden çıkacaktı. Koridorda koşarken, o-

Kısa kesmiş.

Manny, Ehlena ile birlikte Assail'in hasta odasının dışında duruyordu. Ama gülümsemiyordu.

"Sorun nedir?" Jane sordu. "Tutukluyor mu? Bir bakayım _."

"Hayır." Manny onun yoluna çıktı. "Şu anda oraya girmene gerek yok."

Jane kaşlarını çattı. "Pardon?"

"Sen ve ben biraz yürüyüşe çıkacağız. Ehlena burada kalacak ve her şeyi izleyecek. Eğer bize ihtiyaç olursa, gelip bizi alacak."

"Bu neyle ilgili?" Jane ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. Sonra başını salladı. "Her neyse, sadece kontrol edeceğim-"

Manny elini onun koluna koydu. "Her şeyi kontrol ettim. Bilinci yerinde. Hayati değerleri biraz düşük olsa da stabil ve hâlâ bağlı. Oraya girmeniz için hiçbir neden yok. Sadece onları rahatsız etmiş olursunuz."

Jane ağzını açtı. Bir gıcırtı ile kapattı. "Sorunun ne olduğunu anlamıyorum."

"İşte tam da bu yüzden seninle konuşacağız."

Manny onu bir daire çizerek klinikten uzaklaştırdı ve her adımda o hasta odasına girip bir şeyler yapma isteği çılgılık atmasına neden oluyordu.

"Bu çok saçma." Ortağına ters ters baktı. "Yani, nedir bu, bir müdahale mi?"

"Evet, aslına bakarsanız öyle."

Kız sendeledikçe Manny onu sürüklüyor, ayak uydurmaya ya da sürüklenmeye zorluyordu. Ve sonra havuzun kenarına kadar gelmişlerdi, Manny nemin ve sıcaklığın içine doğru yolu açmıştı. Manny önce onu bıraktı ve kız o kadar sinirlenmişti ki, sert adımlarla önden yürüdü, karo kaplı antreden geçip yüksek tavanı ve olimpik kulvarlarıyla havuza girdi.

Ona doğru döndü. "Hasta bakımında bir sorun olduğunu mu söylüyorsun? Ben çok iyi bir doktorum ve daha da iyi bir cerrahım. Şikayet edecek hiçbir şeyiniz yok-"

"Bunu söylemenin güzel bir yolu yok, Jane." "Sen ne halt ediyorsun-"

"Tarafsızlığını yitirmişsin." Ellerini zayıf kalçalarının üzerine koydu, yakışıklı yüzü ciddiye. "Burada çok fazla duruyorsun - kendini yorgunluktan bitkin bir hale getirdin ve er ya da geç bir hata yapacaksın."

Bir an için tek yapabildiği, adama bir yabancıymış gibi bakmak oldu. Oysa adam yabancı değildi. O hâlâ yıllardır siperlerde birlikte çalıştığı iri yarı, uzun boylu, siyah saçlı adamdı; Hunnicutt'ının Hawkeye'ı.

"Bunu senden duyduğuma inanamıyorum," diye tersledi. "Sen de sürekli çalışıyorsun."

"Ara veriyorum. Karımla yatıyorum. Onu her gün görüyorum."
_"

"Bunu Vishous'la ilgili hale getirme. Bunu kişisel bir meseleyle dönüştürmeye cüret etme-"

"Bu kişisel bir mesele Jane. Profesyonel olduğu kadar da kişisel bir mesele."

"Her neyse, ben burada önemli ve gerekli bir iş yapıyorum. Hastalarım her şeyimi veriyorum ve siz de bunu biliyorsunuz-"

"Çok fazla veriyorsunuz. Sorun da bu." Kadın sözünü kesmek istediğinde elini kaldırdı. "Hayır, beni dinleyeceksin. Ve işim bittiğinde, istersen bana siktir olup gitmemi söyleyebilirsin. Ama çeneni kapayacak ve beni dinleyeceksin."

"Buna inanamıyorum," diye mırıldandı.

"Buna inanın. Gerçekten bu konuşmayı yaptığım ilk doktorun sen olduğunu mu sanıyorsun? Ha? Gerçekten mi? Buraya gelmeden önce St. Francis'te bölüm başkanıydım.

Bu ringde senin ve benim gibi bir sürü insanla tur attım. Kötü bir karar vermeden ve kendini asla affetmeden önce biraz ara vermelisin."

Jane elini saçlarında gezdirirken saçlarının duştan dolayı ıslak olduğunu fark etti. Muhtemelen içinde hâlâ biraz köpük vardı. Kimin umurundaydı ki? "Dinle, personel sayımız az ve bunu sen de biliyorsun. Sadece sen, ben ve Ehlena varız. Kardeşlik ve savaşçılar her an yaralanabilir-"

"Telefonları da bunun için yapıyorlar. Jane, sana bir arkadaş ve ortak olarak söylüyorum, biraz bakış açısına ihtiyacın var. Belki o zaman sen ve Vishous sonunda-"

"Bekle, burada dur." Öfkeyle öne doğru eğildi. "Seni arayıp bunu yapmanı mı istedi? Çünkü bu saçmalık, Manny. Sakın bir tür erkeklik koduyla onun tarafını tutmaya kalkma-"

"Taraf mı? Ben kimsenin tarafını tutmuyorum-"

"Beni aldattığını sana söyledi mi? Söyledi mi? Bu gündeme geldi mi?"

Manny geri çekildi. "Tanrım, Jane."

"Sanırım bundan bahsetmeyi ihmal etti, ha?" "Vishous ve ben bu konu hakkında konuşmadık-"

"Her neyse, siz erkekler hep birbirinize bağlısınız. Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra senden daha fazlasını beklerdim."

Manny uzaklara, hareketsiz duran akuamarin renkli suya baktı. Yeniden ona odaklandığında yüzü soğuktu ve gözleri dümdüzdü. "Biliyor musun, sen ve ben konuşmayı bitirdik."

"Güzel. Artık işe dönebilir miyim, efendim?" "Hayır, dönemezsin."

"Affedersiniz?" Jane ona bir kaşını kaldırdı. "Yetkili sen değilsin. Ben senden önce buradaydım."

"Yetki Wrath'ta. Ve yirmi dört saat izin almazsan, ona gidip profesyonel görüşüme göre şu anda bir doktor olarak görev yapmaya uygun olmadığını söylemeye hazırım. Seçim senin ve bunu şimdi yap. Ya gidersin ya da seni görevden alırım."

"Ben yanlış bir şey yapmadım!"

"Size göre öyle olabilir ama Assail'le birlikte oraya bu kadar hızlı girmeniz beni rahatsız etti. Odanın içinde uçuyor, şırıngaları kapıyor ve kontrol etmeden kullanıyordunuz-"

"Onları kendim doldurdum! İçlerinde ne olduğunu biliyordum!"

"Her şeyi iki kez kontrol etmemizin bir nedeni var. Ya Ehlena ya da ben onları başka bir şeyle değiştirmiş olsaydık."

"Ama sen yapmadın!"

"Bunu nereden biliyorsun?" Manny de kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Sen ve ben burayı birlikte yönetiyoruz ve birbirimizi denetlemek zorundayız. Sonuçları kontrol eden bir Hasta Bakım Değerlendirme Komitesi yok, sorumlu olduğumuz bir hastane Mütevelli Heyeti yok, bizi denetlemeye gelen ve en iyi uygulamalara sahip olduğumuzdan ve bunlara uyduğumuzdan emin olan bir Ortak Komisyon yok. Sadece sen ve ben varız ve kendi kendimizi denetlememiz gerekiyor."

"Ehlena'nın benimle bir sorunu yok." "Bunu en başta kim büyüttü sanıyorsun?"

Jane başını salladı ve soluk mavi ve siyah deseni izleyerek fayansa baktı. Sonra uzaklaşmaya başladı.

"Peki," dedi omzunun üzerinden. "Burayı istiyorsun kendinize saklayın, hadi bakalım, dahi."

YEDİ

A Streeter sanat galerisinden ayrıldıktan sonra Vitoria kendini içeri kilitledi ve kardeşi Eduardo'nun birinci kattaki ofisine gitti. Hangisi olduğunu sormasına gerek yoktu. Altın varaklı bir kapısı vardı.

Diğer her şeyde işe yarayan kodu girmeye gittiğinde, burada işe yaramayacağından endişelendi. Eduardo'nun işleri halletmek için kendine has yöntemleri vardı ama endişelenmesine gerek yoktu. Ne de olsa burası Ricardo'nun işletmesiydi ve bu nedenle çatısı altındaki her yere girebilmeyi beklerdi.

Ayrıca, günün sonunda, küçük kardeşleri her zaman kendisine söyleneni yapmıştı.

Kapıyı açarak zifiri karanlık odaya girdi ve anında piring apliklerden ışıklar parladı.

"Oh, Eduardo."

Burada minimalizm yok. Hayır, her şey Versace'ydi, hayvan desenleri ve altın vurgularla doluydu, masa on sekizinci yüzyılda bir Fransız kraliyet ailesinin yaptıracağı bir şey gibiydi. Dağınıklıktan bahsediyorduk ama bunun nedeni ofisin dağıtılmış olması değildi. Eduardo sadece matematik ve para konusunda takıntılıydı, temizlik konusunda değil: Her yerde kağıtlar vardı. Bantlı bir toplama makinesi

Yazıcıdan yere salyalar akıyor. Birbirine karışmış üç telefon. Kalemler orada burada. Dibinde bir santim kurumuş leke olan bir kahve fincanı.

Eduardo'nun oturduğu modern dolgulu deri koltuk, sanki aceleyle kalkıp odadan çıkmış gibi arkasını dönmüş ve çıkışa bakıyordu. Ya da belki de bir davetsiz misafir nedeniyle telaşla ayağa kalkmıştı.

Pencere yok. Dolap yok. Hava o kadar küflüydü ki hapşırarak istedi.

Etrafına bakınarak masanın arkasındaki zemine bakarken kendini destekledi. Ancak orada ceset yoktu ve zaten bir yıl önce biri bunun kokusunu alırdı.

Neredeyse onu burada bulmayı umuyordu.

İki erkek kardeşi birlikte iş hayatına atıldıklarında, kağıt üzerinde zayıf bir ikili olmuşlardı; büyük olan disiplinli ve kararlı, küçük olan ise gösterişli ve coşkuluydu. Tek ortak noktaları ailevi bağlardan doğan güven duygusuydu; bu da meşru hukukun etkileşimleri ve sözleşmeye dayalı düzenlemeleri yönetmek için kullanılamadığı bir iş kolunda gerekiyordu. Yine de kardeşçe sevginin sınırları vardı.

Doğrusu, Ricardo ilk kaybolduğunda, kardeşlerin ilişkisinin eski yöntemle, bir mezarla sonlanıp sonlanmadığını merak etmişti.

Ama şimdi? Eduardo'nun ofisine hiç dokunulmamış ve aceleyle, belki de yardım çağırmak için ayrılmış gibi görünürken? İkisinin de başka biri tarafından öldürülmüş olması daha muhtemel görünüyordu.

Ya da birileri.

Yumuşak koltuğa oturarak, yıllanmış makbuzlara, faturalara baktı... mahremiyeti ifşa edilmiş bir fahişe gibi yüzüstü yatan deri bir günlüğe yazılmış notlara.

Evet, diye düşündü Vitoria o şeyi eline alırken. Aradığı şey buydu.

Küçük deftere karalanan her şey, gençliklerinden tanıdığı bir İspanyol lehçesi stenosuyla yazılmıştı. Zekice. Şifreleri çözmek için anadili İspanyolca olan, şifreleri çözmekte usta biri gerekirdi.

Ve ne biliyordunuz, Eduardo, açgözlü olduğu kadar, hem uyuşturucu anlaşmaları hem de silahlar hakkında kesin notlar tutuyordu? İlginçtir, silah işine de girmişlerdi.

Kârlı. Akıllıca.

Bir sayfa daha çevirdi. Ve bir tane daha. Ve bir başkasını, son kayıttan geriye doğru giderek. Sanatla ilgili hiçbir şey yoktu; yine de, bu evin operasyonunun ön yüzüydü, geri kalanı için bir aldatmacaydı, bu yüzden tüm bu anlaşmalar yeterli şeffaflığa sahip eğitilmiş personel tarafından düzgün bir şekilde işlendi ve muhasebeleştirildi. Sunucuya erişim sağladığında raporları kendisi de görmüştü.

Ricardo her şeyi o kadar iyi ayarlamıştı ki, iş son on iki aydır onsuz da yürüyordu-

Oh, iyi adam, diye düşündü. Eduardo burada isimleri ve masanın her iki tarafındaki bağlantıların numaralarını içeriyordu. Fiyatlandırma ve teslimat yerleri de. Bu mükemmeldi - evet, arzda bir kesinti olmuştu ama kokain ve eroin için rekabetçi fiyatların bir zamanlar sadık olan müşterileri geri getiremeyeceğini düşünmek için hiçbir neden yoktu.

Ne de olsa serbest piyasa ekonomisinin yasaları uyuşturucu ticareti için de geçerliydi.

Son kayda geri dönerek, nehirde ...Assayl... adında birine yapılan teslimatla ilgili notu tekrar okudu. Yanlış yazılmış olmalı. Yine de bu ismin sık sık geçtiği kesindi.

Her kimse onunla başlamak ve bir yere varıp varmadığını görmek mantıklı görünüyor. Eğer bu son buluşmaysa? Belki de katil Assayl'dı.

Ya da belki başka bir "müşteri".

Streeter'la görüşmesi sırasında adam kardeşlerinin kayboluşuyla ilgili çok az şey bildiğini söylemişti ve o da ona inanmıştı. Ricardo'nun hem ithalatçılar için yurtdışında hem de dağıtım için ABD'de ne tür insanlarla iş yaptığı düşünüldüğünde, akrabalarının cesetlerini kimsenin bulamayacağı kadar gizli bir şekilde ortadan kaldırılmış olması tamamen akla yatkındı. Ama bir mesajın olmaması garipti. Tipik olarak, Güney Amerika'daki aileye bir şey gönderilirdi, cesetlerin bir fotoğrafı, korkunç bir hatıra.

İzin soğumaya bırakılması gerektiği, aksi takdirde daha fazla tatsızlık çıkacağı tehdidi.

Yine de ona hiçbir şey gönderilmemişti. Kardeşlerinden hiçbiri evlenmediği için, en yakın akrabaları oydu.

Tavana bakarken kardeşlerinin burada çalıştığını hayal etti; Ricardo mecazi ve gerçek anlamda en tepede, ikinci katta strateji ve anlaşmaları yapıyor, Eduardo ise aşağıda, Stüdyo 54-Neiman Marcus mağarasında her şeyin çetelesini tutuyordu.

Ve sonra bir şey akışı kesintiye uğrattı. Ne, gerçi-

Ceketinin cebindeki yeni kullan-at cep telefonu çaldığında telefonu çıkardı. "Streeter."

"Ben olduğumu nereden anladın?"

"Bu numarayı verdiğim tek kişi sizsiniz. Bir şey mi unuttunuz?"

"Evet. Eve gelene kadar aklıma gelmedi. Bir arkadaşım vardı. O da senin kardeşlerin için çalışıyordu. Adı Two-Tone'du çünkü yüzünün yarısında doğum lekesi vardı. Kardeşlerin gittiği sıralarda, o ve ben dışarıdaydık ve ertesi gün görev için ayrılacağını söyledi. Bir daha da geri dönmedi."

"Bana daha fazlasını anlat," diye mırıldandı, öne doğru oturarak.

"Birine baktığını söyledi. Bilirsin işte. Bakıyormuş."

"Nerede? Burada, Caldwell'de mi? Yoksa West Point evinin arazisinde mi?"

"Hayır. Başka bir yere. Şehir dışına, kuzeye bir yere gideceğini söyledi."

"Tam olarak bir gün hatırlayabiliyor musun?"

"Doğum günümün olduğu hafta gibiydi. Bu yüzden dışarıydık."

Adam hayali bir takvim üzerinde her türlü karmaşık zihinsel notu çizerek kesin bir tarih üzerinde çalışırken, Vitoria çetelenin tamamlanmasını beklerken sayıları takip etti.

"Evet, şimdi hatırlıyorum," diye sözlerini tamamladı Streeter. "O Çarşamba günüydü."

Ve şuna bak, diye düşündü. Günlüğün ortasındaki son yazı ertesi gün yazılmıştı.

"Bana başka ne söyleyebilirsin?"

"Hepsi bu kadar."

"Arkadaşınızın evine giriş izniniz var mı?"

"Neyine? Hey, ben öyle gitmem-"

"Ev," diye tersledi. "Onun evine girebilir misin?" "Evet."

Yine de neden sorma zahmetine girdiğini bilmiyordu. Çok zaman geçti.

"Oraya git. Bak bakalım bir şey bulabilecek misin. Nereye ve kiminle gittiğini bilmek istiyorum."

Telefon görüşmesini sonlandırırken masaya göz gezdirdi. Buradaki ve malikânedeki her kâğıdı gözden geçirmesi gerekecekti. Ricardo'nun orada, sanki bilgisayarlar pek güvenmiyormuş gibi İspanyolca el yazısıyla yazılmış bir sürü dosyası vardı.

Kardeşlerinin sırları onun da sırları olacaktı.

"Farelerin ve vampirlerin en iyi planları.

Vishous Çukur'a girerken dikkati dağılmıştı ve vızıltısı yüzünden okunuyordu. Buraya gelmemeye karar vermesi ile Wrath's Audience House'daki toplantının dağılması arasında bir yerde, sosyal medyada ara sokaklardan fırlayıp insanlara saldıran gölgelerden bahseden bir arama yapmakla görevlendirilmişti.

Telefonundan kolayca yapabileceği türden bir şey değil.

Kapıyı arkasından kapatırken, tüm sessizliği dinledi ve düşündü... Tanrım, burası çok boştu. Yaşam alanına doğru ilerlediğinde her şey o kadar düzenliydi ki, langırt masasının tabanını dolduran spor çantaları, kanepenin ortasında yüzükoyun duran tıp dergileri, mutfak tezgahının üzerinde açık mısır gevreği kutuları yoktu.

Belli ki Fritz uğramıştı. Ama bundan da öte, oturma odasında gerçekten kimse yaşamıyordu. Jane ve o evden uzak dururken ve Butch ile Marissa en çok yatak odalarında birlikteyken mutlu olurken, ortalığı karıştıracak pek bir şey yoktu.

Deri ceketini çıkarırken yüzünü buruşturdu ve ağrıyan kolunu görmezden gelerek mutfak lavabosunun yanındaki içki dolabına gitti ve büyük bir Goose çıkardı. Votkanın kapağını açarak açık şişeden içti-

Öksürük nöbeti onu kaslı gömleğinin ön tarafına salya akıtarak bıraktı.

Nicorette likörle karışmadı. Hadi ya.

Ancak ağzındaki yumruk büyüklüğündeki sakız tomarını tükürürken, bunun daha çok bir yer sorunu olduğuna karar verdi.

Evet, bu sefer bir yudum aldığı anda her şey planlandığı gibi gitti, votka sorunsuzca midesine indi, diğer bağımlılığı direksiyona geçti.

Bilgisayarının başına geçerek silahlarını ve nemli gömleğini çıkardı. Sonra oturdu ve Dört Oyuncak'ından üçüne giriş yaptı. Bir monitörde güvenlik kamerası görüntüleri, diğerinde internet ve üçüncüsünde de takip ettiği bir blog belirdi.

Lanet olası Stoker sitesinde pek bir şey paylaşmıyordu - Rhage'in deyişiyle V'nin tasarladığı sonuç buydu.

Vishous, Bayan Jo Early'nin yayınladığı ve yorum yaptığı tüm vampir bağlantılarını sildikten ve ardından kısa süreli hafızasını temizledikten sonra, bu küçük tehdit etkisiz hale getirilmişti. Sayılır. O ve o kadının yolları muhtemelen tekrar kesişecekti. Kadın hayatında büyük bir sorun yaşamak üzereydi ve o henüz bununla nasıl başa çıkacağına karar vermemişti. Sorunu Wrath'a anlatmak istemişti ama sonra Jane'le olan olay ortaya çıktı ve...

Her neyse. Jo Early vampirlere neden bu kadar ilgi duyduğunu ilk elden öğrenmek üzereydi ve bunu kimseye söylememişti çünkü hâlâ bu işe bulaşıp bulaşmamayı tartışıyordu.

Bayan Early bir insan ve vampirin ürünü olan bir melezdi ve değişim geçirmek üzereydi. Ancak henüz bunu bilmiyordu. Ya da bilmediğini varsayıyordu çünkü türlere ulaştığına dair bir işaret yoktu ve yasalara göre bir melez ortaya çıkarsa Kral'a haber verilmeliydi.

Peki ne yapmalı? Yardım olmadan ölecekti.

Kahretsin, büyük olasılıkla zaten ölecekti ve V pek de iyiliksever bir tip değildi. Sorun neydi? Muhtemelen yere yığıldığında tıbbi yardım isteyecek ya da bir başkası onun adına 911'i aradığı için kendini siren çalan bir ambulansın arkasında St.

Bu da her türlü anormalliği gösterecek tıbbi testlere yol açacak, onları çok sikecekti.

Tanrım, insanlar tam bir baş belasıydı ve onlarla bir arada yaşamanın mümkün olmasının tek nedeni vampirlerin bir efsane olduğunu düşünmeleri idi. Aksini kanıtlamak iyi bir şey değildi. Küçülme Topluluğu'yla savaş çok kötü olsaydı ne olurdu? Homo sapiens ile ringe çıkmak, o boku çocuk oyuncağı gibi gösterecekti-

Yatak odalarına giden koridorun sonunda, yeraltı tünelinden yukarı çıkan kapı açıldı.

"Lanet olası her şeyi bilen"

Jane sanki biriyle tartışmış gibi içeri girdi; ancak yalnızdı ve odalarına girerken kendi kendine konuşuyordu.

Onun odası. Onun odası. Her neyse.

Vishous yavaşça bilgisayarlarının arkasından ayağa kalktı.

Profesyonel bir güreşçinin hassas dokunuşuyla çekmecelerden bir şeyler çıkardığını düşündüren sesler, daha fazla mırıldanmanın arka planıydı. Birkaç dakika sonra omzunda bir spor çantasıyla dışarı çıktı. Önlüklerini çıkarmış, mavi bir kot pantolon ve Patagonia ceket giymişti ve sanki onun orada olduğundan haberi yokmuş gibi ilerledi.

Bu çok çabuk değişti. Oturma odasına açılan kemerli kapıya geldiğinde durdu ve irkilerek ona baktı.

Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Özür dilerim. Ben buradayım."

Gözleri ön kapıya kaydı. Sonra derin bir nefes aldı. "Sorun değil. Burası senin evin. Büyütülecek bir şey değil."

Uzun bir duraklama oldu ve ona bakarken, onu hiç bu kadar bitkin görmediğine karar verdi. Sarı saçları dağınıktı, orman yeşili gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve omuzları eğikti. Tüm bunlar göz önüne alındığında, tamamen bedensel olmak için enerji harcamasına şaşırmıştı. Sonra tekrar, açıkça kızgındı

bir şey ve muhtemelen aranıyor
ve Memnuniyet etrafta tepinmekten.

Hayaletler havada asılı kaldı.

"Nasılsın?" dedi temkinli bir şekilde.

"İyiym ve gidiyorum."

Gözlerini kapatarak küfretti. "Lütfen konuşabilir miyiz?" "Sadece konuştuk. Sonra görüşürüz-bekle, bu da ne?" Vishous göz kapaklarını açtı. "Neymiş o?"

"Kolunda. Kendine ne yaptın böyle?" Çantasını bıraktı ve koşar adımlarla bilgisayar masasına gitti. "Bu kötü bir yara, enfeksiyon kapmış gibi görünüyor."

Yeni güzel vücut sanatına kimsenin bakmasını istemiyordu, onun bile. Ama bu ikisini bir süre daha aynı çatı altında tutmaya yarayacaksa? İyi. Doktoruna karşı hastayı oynayacaktı.

Çatı katında tartıştıklarında hissettiği tüm o öfkenin gitmiş olması ne tuhaftı. Onun yerine kendini boşlukta hissediyordu. Bu da mantıklıydı. Hayatından çıktığını açıkladığında ondan bir şeyleri de yanında götürmüştü.

Omzunu ona doğru çevirerek omuz silkti. "Acımıyor."

Jane eğildi, kaşları gerildi. "Bu ne zaman oldu? Birkaç gece önce mi?"

"Hayır. Bundan daha yeni-"

Adam yaranın kuyruk kısmına dokunduğunda tısladığında, kadın ona sıkılmış bir bakış attı. "Acımadığını söylediğini sanıyordum."

"Belki biraz."

"Haydi. Banyoya gir." Adam orada öylece durunca, kadın bileğinden tutup onu çekti. "Hadi gidelim. Bu iş halledilene kadar bir yere gitmiyorum."

İyi, diye düşündü koridorda kendi odalarına -onun, onun, her neyse- giderlerken. Umarım o odadayken konuşabilirlerdi.

-Temizlenecek bir şey yoktu. Ama belki de şişliği azaltmak için bazı fikirleri vardı.

Tanrım, bir kadınla konuşmanın onun için bir amaç olacağını kim düşünebilirdi ki? Yine de Jane her zaman farklıydı.

Ve bu yüzden... onu farklı kıldı.

SEKİZ

"O Kay. Evet. Ben de seni seviyorum, Vovó."

Sola aramayı sonlandırırken cep telefonunu Ehric'e geri verdi ve sert omuzlarını gerdi. İkisi Assail'in odasının dışında, koridorda birlikte duruyorlardı ve Sola sesini alçak tutmaya dikkat ediyordu. Assail uykuya dalmıştı ve onu rahatsız etmek istemiyordu.

Tabii bu sadece uyuduğu ve tekrar gitmediği varsayımına dayanıyordu. Ancak hiçbir alarm çalmıyordu. Ve o korkunç, tiz bip sesini duymadığı ve sağlık personeli bir hırsızlık olayına müdahale eden polis gibi acele etmediği sürece, her şeyin yolunda olduğuna inanmak zorundaydı. Şu an için.

"Teşekkür ederim," dedi Assail'in kuzenine. "Sadece büyükannemin iyi olduğundan ve planı bildiğinden emin olmak istedim. Ve telefonumu elimden aldılar."

Kendisinininkinin neden onda kaldığını sorma zahmetine girmeyecekti. Bu noktada, bu tür şeyler endişelenmesi gerekenler listesinde çok aşağılardaydı.

Adam alçak sesle eğildi. "Eve varır varmaz onunla bizzat ilgileneceğim. Ve tekrar söylüyorum, burada güvendesin, sana söz veriyorum. Ben de kalmak isterdim ama sen onun yanında benden çok daha iyisin."

"Büyükannemle konuştuğuma göre şimdi iyiyim. Bütün gece yemek yapmış gibi görünüyor. Onu uyutmaya çalışır mısın? Ben başaramadım ama belki sen deneyebilirsin."

Ehric gülümsedi. "Bu konuda ikna edici olmaya çalışacağım."

Düşmanca bir ismi olan iri yarı sarışın adam cam kapıdan çıktı ve onlara doğru yürüdü. "Gitmeye hazır mıyız?"

"Teşekkür ederim," dedi Sola Rhage'a. "Beni buraya getirdiğin için." Adam bir çeşit lolipopun paketini açtı, bir

Tootsie Pop,

Evet, işte buydu. Ve ağzına koydu. "Sevindim. Onu buraya getirdin. Şimdi onu bizimle tut, duydun mu? Ona ihtiyacımız var."

Sola gözlerini kısarak merak etti: Ne için? Uyuşturucu mu?

Bunlar onun sokaktaki satıcıları mıydı? Hiç sanmıyordu. Kimseden emir alacak tiplere benzemiyorlardı - ve ayrıca, neden bir hastanenin etrafında takılınsınlar ki?

"Elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı.

İkili uzaklaşırken, ellerini polarının ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye yaslanarak onları izledi. Beyni ona bu olanların çoğunun mantıklı olmadığını söylüyordu ama sonuçta Assail'in durumu düşünmeye hazır olduğu tek şeydi.

Yasanın yanlış tarafında olmaktan öğrendiği bir şey var mıydı? Başkalarının saçmalıklarını kendi saçmalıkların haline getirme.

Etrafında dönerek odaya tekrar girdi ve hemen izleme makinelerine baktı. Hiçbir şey çalışmıyordu ve Assail orada huzur içinde yatıyordu. İlk dürtüsü, beşikteki bir bebek gibi hâlâ hayatta olup olmadığını görmek için onu uyandırmak oldu. Bunun yerine göğsünün inip kalkmasını izlemekle yetindi.

Çok acı çekmişti, diye düşündü kel kafasına ve çok ince vücuduna bakarken. Kanseri tam bir kaltaktı,

Ve hastalıktan daha kötü olan tek şey, doktorların hastalığı yenmeniz için size yaptıklarıydı.

Kapıya vurulan yumuşak bir ses başını kaldırmasına neden oldu. "İçeri gelsene?"

Hemşire Ehlena odaya doğru eğildi. "Merhaba. Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama eğer beslenebiliyorsa, beslenmesini istiyoruz."

Onu uyandırmak için mükemmel bir bahane, diye düşündü.

"Şu anda uyuyor, ama-" Sola Assail'e baktı ve gülümsedi. "Oh, bekle, gözleri açılıyor." Yanına gitti ve onun elini tuttu. "Hey."

Bakışları onunkilere kilitlendiğinde, ağzı hareket etti.

"Bana merhaba diyorsun, değil mi?" Adam başını salladığında, kadın biraz daha gülümsedi. "Evet. Seni bir kitap gibi okuyabilirim."

Ehlena geldi. "Assail, Ghisele'yi içeri almanı istiyoruz, böylece onun v-"

Başını sertçe salladığında hemşire sustu ve Sola kendini başka bir nöbete hazırladı. Ama sonra sanki onunla telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyormuş gibi Ehlena'ya baktı.

"Evet, şey..." Ehlena boğazını temizledi. "Tamam, her neyse, Sola, kateterini değiştirmek ve ona biraz mahremiyet sunmayı tercih ettiğimiz bazı şeyler yapmak istiyoruz. Dinlenme odasına gidip bir şeyler atıştırabilir misin? Yirmi dakikaya ihtiyacımız olacak. Soldan dördüncü kapı."

"Peki ya onun için yemek?"

"Ve ona biraz yiyecek getireceğiz, evet."

Assail onun elini sıkarken ona gülümsedi. "Hemen döneceğim. Bana izin verdikleri anda."

Elinden geldiğince ona gülümsedi ve sonra kadın tekrar koridora çıktı-

Odaya girmeye çalışan bir kadına çarparken "Ah, affedersiniz," dedi.

Sola geri çekilirken düşündü... Vay canına, ne bornoz ama. Bu şey bir bulut kadar beyazdı, yere kadar uzanıyordu ve Ginger Rogers'ın dolabından çıkmış bir şeyden daha fazla salınımı vardı.

Ve, ah, vay canına, ne kadındı ama. Sarı saçları vardı - görünüşe göre gerçek türden- ve mükemmel yüz hatları vardı ve o kadar uzundu ki Sola bile biraz yukarı bakmak zorunda kaldı.

Kadın başını eğerek, "Hayır, benim hatam," dedi. "Affedersiniz. Ama ben çağrıldım-"

Ehlana kapıyı açtı. "Ghisele. Merhaba, seni Sola ile tanıştırayım. Assail'in dişisi."

"Hizmet etmek benim için bir zevk," dedi kadın bir kez daha selam verirken. "Kendisine hediyemi sunmama izin verir misiniz-"

"İçeri gel, Ghisele." Ehlana kadını içeri çekti ve Sola'ya baktı. "Burada başka bir hemşire. Bizimle birlikte çalışıyor."

Ve sonra kapı Sola'nın yüzüne kapandı.

Çalışanlarını nereden işe aldıklarını merak etti. Miss America yarışmasından mı?

Başını sallayarak dolaşmaya çıktı ve kadının aksanını düşündü. Tesiste çok sayıda ikinci dil olarak İngilizce konuşan insan vardı ve bu rahatlatıcı bir şeydi. Farklı aksanlar duymaya alışkındı ama buradaki aksanın kökenini tam olarak kestiremiyordu. Yine de Güney Amerika lehçelerinin varyasyonlarına aşinaydı.

Mola odasını sorunsuzca buldu ve ikramiyesiz olan otomat makinesini kontrol etti: Çubuk kraker ve Doritos torbalarını ya da Snickers barları ve Milky Ways'i bırakmak için dolar gerekmiyordu. Bir de Coca-Cola markalı içecek ünitesi vardı; içinde sodadan Gatorade'ye ve limonataya kadar her şey vardı ve hepsi de ücretsizdi

almak için. Ayrıca meyveler, sandviçler, tatlılar ve hatta mikrodalgada pişirilebilen Hot Pockets'ler de sergileniyordu.

Hepsi bedava.

Tamam, belki de burası bir üniversiteydi? Garip, çok garip.

Midesi yiyecek ya da içeceklerle ilgilenmiyordu, bu yüzden bir fincan kahve ve bir çörek yedi; sonra koridora geri döndü ve her türlü duş, lavabo ve tuvaletin bulunduğu bir soyunma odası olduğu ortaya çıkan bayanlar odasını buldu. Ve aman Tanrım, bonus: İsteyebileceğiniz her türlü tuvalet malzemesi vardı. Deodorant, saç spreyi, fırçalar, makyaj malzemeleri, Tums, Advil, yara bantları... Sanki bütün bir CVS, lavaboların üzerinde uzanan duvar uzunluğundaki bir tezgah boyunca güzel küçük sepetlere yerleştirilmişti.

Mühürlü diş fırçası paketleri bile vardı.

Florürden bu kadar keyif aldığı nadirdir.

Nane tazeliğiyle yeniden ortaya çıktığında, park alanından girdikleri koridorun en ucuna kadar yürüdü ve sonra ters yönde bir tür ofisi barındıran cam bir kapıya kadar gitti. Sonra aşağı indi ve geri döndü. Ve bir kez daha.

Bu kez Assail'in odasının önünden geçerken Ehlena, kolunu karnına dayamış gibi görünen diğer hemşireyle birlikte dışarı çıktı.

"Her şey yolunda mı?" Sola sordu.

"Mükemmel." Ehlena gülümsedi. "İstersen tekrar içeri girebilirsin." "Tamam. Teşekkürler."

Diğer ikisi birlikte uzaklaşırken Sola kaşlarını çattı, konuşurken sesleri kısıktı. Ama sonra kapıyı açtı ve

-

"Oh...Lordum."

Assail yatakta doğrulup oturuyordu, gözleri uyanıktı, yüzüne renk gelmişti. Ve ona odaklandığında, utangaç bir şekilde gülümsedi, ama

çok dikkatli bir şekilde.

"Merhaba güzelim," dedi yumuşak bir sesle. "Gözlerimi kamaştırıyorsun."

-

Marisol hayalet görmüş gibi kapıda dikilirken Assail kendi kendine lanet okudu. Seçilmiş Ghisele'nin kanı o kadar saftı ki -ve o kadar uzun süredir, o kadar çok fiziksel stresin ortasında beslenmemiştir ki- vücudundan akan kükreyen güç onu iyileşme sürecinde haftalar ve haftalar ötesine fırlatmıştı.

Hepsi yirmi üç dakikalık bir zaman atlaması içinde. Duvardaki saat yüzüne göre.

Eğer onun gibi bir vampir olsaydı, hemen anlar ve sevinirdi. İnsan olduğu için, kendini açığa vurmamak için bunu açıklaması imkansızdı-

Bir anda beyni kısa devre yaptı, nöronlardan oluşan bir tren rayında düzenli bir şekilde ilerleyen düşünceler dağıldı.

Zihninde hiçbir şey yoktu.

"Xxxxxx?" Marisol yanına geldi, yüzü endişeliydi. "Xxxxxx, xxxx'x xxxxxx?"

Ağzı hareket ediyordu ve sesler kulaklarına ulaşıyordu ama heceleri çözemiyordu.

Ancak kadının yüzündeki ifadeyi fark edebildi: Endişeliydi ve ona neyin yanlış olduğunu soruyordu. Evet, gözleri endişeliydi, eğilmişti ve biraz daha konuşuyordu.

"-hemşireyi arayayım mı? Çağırmalı mıyım?"

Her şeyin **b o z u l d u ğ u** gibi, adamın beyininde de biliş yeniden devreye girdi.

Kelimeler ona bir kez daha anlamlı geliyor, zihni gerçekliği olması gerektiği gibi işliyordu.

"Hayır," dedi. "Hayır, lütfen onları arama. Sadece bir an için... bulanıklaştıım."

"Emin misin?" Onun elini tuttu ve okşadı. "Ben sadece-"

"Artık sarışınsın."

Uzandı ve kısa saçlarına dokundu. "Bundan nefret ediyorum. Ama bu gerekli, tanınmak istemiyorum, her neyse. Bu bir değişiklik."

Bir an için onun kaçmakta olduğu gerçeğini düşünöü ve onunla ilgilenmesine izin vermemesinden nefret etti. Belki bu şimdi değişirdi. Belki de iyileştikten sonra burada onunla kalırdı.

Ona dokunmak için elini kaldırmak istediğinde, bileklerindeki bağlar kolunu olduğu yerde bıraktı ve fark etmemesi için her şeyi dikkatlice aşağı indirmeye çalıştı - neden bağlanması gerektiğini açıklamak zorunda kalmak istemiyordu. Ona zarar vereceğini düşünmesini istemiyordu.

Ama neden zapt edilmesi gerektiğini hatırladı. Kurtçukları derisinin altında hissettiğini, hepsinin onu kaşındırdığını, ısırđını, yakıcı, çalkalayıcı, huzursuz kıvrımlarını hatırladı. Onları dışarı çıkarmak için derisini tırmalamıştı, onları serbest bırakmak için... sonra kollarını ısırmıştı-

Halüsinasyonların yankıları o kadar canlı hale geldi ki, onu ele geçirme tehdidinde bulundular, Marisol ile şimdiki zamanda kalmaya karar verdi. Onu görmek, koklamak, duymak için. Onu sadece ona dokunduğuunda değil, kalbinde ve ruhunda hissetmek için.

Ona duyduğu bağ, nörolojik hasarını yeniden düzenleyen şeydi. Marisol'ün varlığının, işlevini yerine getiremeyen sinir sisteminin şimdi normale yaklaşmasının nedeni olduğunu şüphesiz biliyordu: Erkekler

Türlerin çoğu dişilerine o kadar bağlıydı ki, eşleri adına büyük güç ve kuvvet gösterileri yapabiliyorlardı.

Belli ki delilikten dönüş de buna dahildi. Yine de onun kendisini bu şekilde görmesinden nefret ediyordu.

Marisol onun yanındaki yatağa oturdu ve sıcak elini ön kolunda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. O okşadıkça Marisol kaşlarını çatarak, derisi gevşemiş, kasları solmuş, iğne inceliğindeki koluna baktı.

"Çirkin."

"Ne?" diye sordu.

"Ben... çirkinim."

"Benim için değil." Başını iki yana salladı. "Bana asla."

Gözleri başının etrafında döndüğünde, Doktor Jane'in elinde tıraş makinesiyle geldiğini hayal meyal hatırladı. Neden saçını almışlardı ki? Doğru ya. Kafatasının içinde kurtlar olduğuna inanarak saçlarını yoluyordu. O kadar korkmuştu ki, yaralarından kan gelene kadar siyah uzunlukları pençeleyip yırtabilmek için bağlarını çiğneyerek çözmüştü.

Evet, bu yüzden onu tıraş etmek zorunda kalmışlardı. Ve daha sonra, orada bir şey olmadığını kanıtlamak için ona bir ayna göstermişlerdi - ve onun çıkarıldığını gördüğünde sakinleşmişti.

Bu, psikozdayken onu ikna etmeye çalıştıkları zamandı.

"Çok özür dilerim," dedi kısık sesle. "Senin... buna geri dönmeni istemedim."

"Ben buradayım. Önemli olan tek şey bu." "Beynim... hasta."

"Seni üzüyorsa bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz."

"Bu iğrenç."

"Orası... kanserin olduğu yer mi?"

Assail kaşlarını çattı, acaba yine faz dışı bir an mı yaşıyor diye düşündü. Ama sonra...

"Ehric sana ne söyledi?"

"Bundan daha fazlası değil." Başını salladı. Ama eğer kendini iyi hissetmiyorsan detaylara ihtiyacım yok."

"Özür dilerim," dedi tekrar. Gerçi bu sefer düzeltmeyeceği bir yalan içindi.

Nasıl yapabilirdi ki? Onu daha yeni geri kazanmıştı. Onu buraya getiren şeyin vampir olmasının özünde yattığını açıklamak, itiraf etmek isteyeceği son şeydi. Olduğu şey karşısında dehşete düşecek ve onu tekrar kaybedecekti ve bu sefer hiçbir şey onu ona geri getiremeyecekti.

"Seni seviyorum," dedi ısrarla. "Sana bunu daha önce de söylemeye çalışıyordum. Konuşamadığım zamanlarda."

Güzel, karanlık bakışları şaşkınlıkla genişledi ve sonra mutlulukla parladı. "Demek bana bunu söylüyordun."

"Evet."

"Düşündüm de... bu sözleri duyduğuma sevindim." Onun yüzünü okşadı. "Onlar her şey demek."

Fates'in gözleri çok güzeldi, kaşlarının altında kirpiklerle çevriliydi. Ve yanaklarında renk vardı, neşenin verdiği kızarıklık onu daha genç, daha özgür... onu hiç görmediği kadar canlı gösteriyordu.

Beslenme sonrası yorgunluk dalgası üzerine çökerken, Assail umutsuzca konuşmaya devam etmek, büyükannesiyile Miami'de güvende olduklarına dair güvence almak ve yılın her ikisi için de nasıl geçtiğini öğrenmek istiyordu.

"Büyükkanneni getirdin mi..." Bu yorgunluk kemiklerine kadar yükseldi ve onu ciddi bir şekilde aşağı çekmeye başladı. "Söyle bana... Bayan Carvalho'yu getirdin."

"Yaptım, evet. Şu anda senin evinde. İki kuzeninle birlikte ve orada başka bir adam daha mı vardı? Genç bir adam mı?"

"O aile Arkadaş. Kalıyorum ile
bize. Sen... güvenebilirsin....him..."

Çene çukurlarını çatlatan bir esnemeye teslim olurken,
gözleri kapanmaya başladı. "Gitmiyor musun?"

"Bırakmayacağım," dediğini duydu uzaklaşırken. "Seni
bırakmayacağım, söz veriyorum..."

NINETEEN

WJane Çukur'dan eşyalarını almaya geldiğinde Vishous'un yanına yaklaşmak niyetinde değildi - ama özellikle de eski evli... çiftleşmiş... her neyse... yatak odalarının banyosunda yarı çıplak bir V'nin yanına. Ama o her şeyden önce bir doktordu ve mikrop kapacakmış gibi görünen bir şey gördüğünde, kişisel saçmalıklarının bir hastayı tedavi etmesinin önüne geçmesine izin vermeyecekti.

Ve kolundaki şey her neyse iğrençti.

Lavabodaki ışıkların altında adamın cildini inceledi. Yara kabarık ve parlak kırmızıydı ve etrafındaki sağlıklı, normal renkli bölgelere bile dokunduğunda tekrar tısladı.

"Bu nasıl oldu? Paslı bir şeye mi çarptın?
Size saldırdıklarında eski bir levye mi kullanıyorlardı?"

Cevap gelmeyince başını kaldırıp baktı. Vishous o elmas gözleriyle ona bakıyordu, yüzü pişmanlık çizgileriyle çizilmişti.

Kalbi göğsünde tekmeler atarken kendi kendine "Kendini kaptırma" dedi. Onu nerede bulduğunu sakın unutma, o çatı katındaki rafta.

"Ee?" diye sordu geri adım atarken. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

Gözlerini devirdi. "Tamam, sert bir adam ol - enfeksiyonunu teşhis etmeme yardımcı olsa bile. Ama onu açıp temizlememe izin vereceksin. Sonra da antibiyotik alacaksın. Hatta belki serumla."

Gerçi kendi kliniğinden daha yeni atıldığını düşünürsek, Manny'den bu konuda yardım alması gerekecekti. Bir sevk, daha az değil.

Tanrım, şu anda hayatından nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu.

V tezgahın altındaki dolabı işaret etti. "Altında neşter olan bir dikiş seti var-"

"Biliyorum, onu oraya ben koydum."

Yanında da ambulansa layık bir sağlık seti vardı. Kadın yükü kas gücüyle tezgâha taşıırken, adam kenara çekildi ve yardım etmeyi teklif etmeyecek kadar da akıllıydı. Gördünüz mü? O gerçekten Albert Einstein'ın azı dişleriydi.

"Lidokain istemiyorum," dedi V, steril gazlı bezi, antiseptik ekleyeceği tuzlu suyla durulama suyunu ve dikiş kitini sıralamaya başlarken.

Durakladı ve omzunun üzerinden baktı. "Bu acıtacak."

"Güzel."

Nefesinin altından küfrederek, kendi kendine bu işin peşini bırakmasını söyledi. Bu acı meselesi onu hiç ilgilendirmiyordu ve ayrıca, dürüst olmak gerekirse? Onu biraz incitmek istiyordu.

Eldivenlerini çıkardıktan sonra bölgeyi Betadine ile yüzeysel olarak temizledi ve işaret parmağıyla yarayı test etti. "İrinleri dışarı çıkarmalıyız."

Neşteri alarak yaranın tabanına gitti, bıçağı dikey olarak yerleştirdi ve yaklaşık yarım inç boyunca konturla ilerledi.

V'nin gövdesinin her tarafındaki kaslar tepki olarak gerildi ve onun ne kadar muhteşem yapılı olduğunu fark etmemeye çalıştı. Hiçbir yerinde yağ yoktu. Pürüzsüz, sıkı bir derinin altında sadece sert bir güç vardı, insan erkeklerinde gördüğü her şeyden daha fazla bir hayvandı.

Odaklan, Jane-

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

Hiçbir şey yok. Enfeksiyon yok. Kesinlikle ne sızıntı, ne koku, ne de başka bir şey vardı. Yaranın biraz daha yukarısını denedi. Ve daha da yukarı. Ancak on ila on iki inç uzunluğunda nereyi test ederse etsin, akyuvarları tarafından savaşılan bakteriyel bir istilayı düşündürecek hiçbir şey yoktu.

"Bu daha çok alerjik bir reaksiyona benziyor," diye sözlerini tamamladı. "İltihaplanma ve tahriş. Bunu sana ne yaptı?"

"Bilmiyorum. Ve bu dürüst bir gerçek."

Jane onun geniş göğüslerini, çenesinin çıkıntısını ve keçi sakalını inceledi. "Ne olduğunu görmedin mi?"

"Hayır, onu gördüm. Bana ve Butch'a saldırdı. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Jane doğruldu. "Daha az değil miydi?"

"Hayır. Kimse ne olduğunu bilmiyor, doğru mu? Siz geldiğinizde ben de bunu yapıyordum. Vampir gruplarını araştırıp o gölgelerden biriyle karşılaşan başka biri olup olmadığına bakacaktım."

Korku, bir yangın alarmı gibi, onun içinde dalgalandı.

Ve garip olan -belki de V'nin demek istediği, geçerli bir gerekçesi olduğunu kabul etmek istemediğinden değil- annesinin, Kâtip Bakire'nin gerçekten öldüğünü ancak o anda anlamış olmasıydı. Çünkü Jane'in ilk tavsiyesi, türe karşı bilinmeyen bir tehdit olduğu fikrine verdiği ilk tepki, gidip ırkın ruhani ve metafizik temeliyle konuşması gerektiği idi.

V'nin sesi aklından geçti, tartıştıkları zamanlardan: Bana bir kez bile nasıl hissettiğimi sormadın. Öldüğünü nasıl öğrendiğimi bile sormadın.

Jane boğazını temizleyerek, "Belki de Sığınak'a gitmeniz gerekiyordur. Belki de bilgi orada, aşağıda değil. Kütüphanede ya da... Bilmiyorum."

Vishous dövmeli şakağını başı ağrıyormuş gibi ovuşturdu. "Tutulan kayıtların hacmi şaşırtıcı. Yüzyıllar öncesine dayanıyor."

"Ama onlar yarışın tüm tarihi, değil mi? Ve bir şekilde organize edilmeleri gerekiyor."

"Tarihe göre. Konuya göre değil. Tüm Seçilmişler bana yardım etse bile, makul bir süre içinde hepsini gözden geçiremem ve ayrıca, eğer yakın zamandaysa? Artık kimse kayıt tutmuyor."

"Bunu düzeltmenin bir yolu yok. Ama Seçilmişler tarihi kaydettiye, böyle bir tehdit gibi büyük bir şeyi hatırlarlar, değil mi? Belki onlara sorabilirsin. Hepsi Rehv'in Büyük Kampı'ndalar. Onlarla konuşabilirsin ve en azından araştırmanı daraltabilirler."

"Evet, bu doğru. Bunu yapabilirim."

"Hadi gidelim-" Başını iki yana salladı. "Yani, sen. Sen gitmelisin."

Adamın gözleri kızınkilere dikilmişti. "Bu konuda biraz yardıma ihtiyacım var. Eğer ayıracak zamanınız varsa."

Jane elindeki gazlı beze baktı. Steril beyaz pedin ortasında kırmızı bir leke vardı.

Manny onu kliniğe yaklaştırmayacaktı. O da gidip Kardeşlik'in mülklerinden birinde kalacak, bir mahkûm gibi tıkılıp kalacak ve bu süreçte hayatına, iş ortaklarına ve diğer herkese lanet okuyacaktı.

Ya da V'ye işinde yardım edebilir.

Gittiği tüm o gizli toplantıları, kapalı kapıları, girmesinin istenmediği odaları, asla paylaşmadığı bilgileri düşündü.

"Sorun değil," diye mırıldandı. "Meşgul olduğumu biliyorum-"

"Bu konuda bir şey bilmemi istediğinden emin misin?"

Konuşurken sesinde acı vardı ve bir süredir incinmiş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Elbette bunu kabul etmek istememişti, çünkü hadi ama, kendi hayatı vardı ve hasta detaylarını onunla bile paylaşabilecek gibi değildi. Ama onun saatlerini nasıl geçirdiğine, hayatını nasıl amaçladığına, kendini nasıl adadığına dair pek çok şeyin dışında kaldığını hissetmişti. O ve Kardeşlik o kadar yakındı ki, iş ilişkileri ve mesai dışı, içsel şakaları, erkek maço şeyleri arasında aslında tek bir varlık gibiydiler.

V ile aralarında bir bağ olduğunu hissettiği sürece bunu hiç umursamadı.

"Senin bir şey bilmenle ilgili bir sorunum yok," dedi.

"Bundan emin misin?"

"Bu da ne demek oluyor-"

Elini kaldırdı. "Kavgaya etmek istemiyorum."

Derin bir nefes aldı, göğsündeki yıldız izi şekil değiştirerek genişledi ve yeniden yerleşti. "Ben de istemiyorum. Ve bunda ciddiyim. Muhtemelen her şeye bir anlam veren sen olacaksın. Sen tanıdığım en zeki insanlardan birisin."

Jane gözlerini kaçırdı ve yüzünde beklenmedik ve alışılmadık bir şekilde açan küçük güneş ışığını saklamaya çalıştı.

Bunu ona söylemeyecekti... ama bu iltifat onun için güzel ya da çekici olduğuna dair herhangi bir sözden çok daha fazla şey ifade ediyordu.

Onun gibi birinden mi geliyordu? Bu alabileceği en büyük övgüydü.

"Tamam." Sesi sertti, bu yüzden boğazını temizledi ve omuzlarını dikleştirdi. "Ben de seninle geleceğim."

-

Geceye daha çok zaman olmasına rağmen Throe yatağına yerleşti ve bulutlar kadar yumuşak yastıklara yaslandı.

Özel odasına çekilirken, çok uzun bir aradan sonra sınıfının geleneklerini takip ediyordu. Piçler Çetesi'ne katılmadan ve savaşmayı ya da ölmeyi öğrenmeye zorlanmadan önce, devraldığı bunun gibi bir malikâne, kendi yarattığı gibi hizmetkârlar ve insanın kendini iyi hissetmediğinde yaslandığı bunun gibi anlar hayatın normal akışının bir parçasıydı.

Aslında, önceki geceki garip göğüs ağrısından sonra çoktan iyileşmişti. Yani bu, ihtiyat ve lüks sevgisinin bolluğundan kaynaklanıyordu.

Ayrıca dışisiyle geçirilecek kaliteli zaman da vardı.

Bir elini uzatarak avucunu, amacına ulaşmak için bir araç olduğunu kanıtlamış olan eski kitabın kapağına koydu.

"Aşkım," diye mırıldandı gözlerini kapatırken.

Kitap onun dokunuşuyla ısındı, onunla iletişim kurdu, onu daha önce söndüğünün farkında olmadığı şekillerde doldurdu, o sokakta yaşadığı acı ve tükeniştikten sonra enerjisini geri kazandırdı.

Evet, diye düşündü, tamamen kendine döndüğünde, bir kez daha güçlenmişti. Aşkıyla daha fazla zamana ihtiyacı vardı ve sonra her şey yoluna girecekti -askerlerinden birinin kaybı onu tehlikeye atmış olsa bile, bu sadece geçici olacaktı. Daha fazlasını yapacaktı.

Throe, bir glymera üyesi için uygun bir şekilde düzenlenmiş yatak odasında sessizce uzanırken, düşünceleri yakın geçmişte bir gezintiye çıkıyormuş gibi

Müze turundaydı ve görevliler zaman zaman bazı tabloların önünde onu durduruyorlardı.

Şehrin kötü bir bölgesindeki o medyuma gittiğini ve sanki o şey onun adını söylüyormuş gibi kesinlikle Kitaba çağrıldığını hatırladı. Kara büyü arayışında olduğu doğrudu, her ne kadar o anda bunu ifade etmese de. O merdivenlerden ikinci kata çıkarken ve bedeninin pozisyonu değişmeden kendini başka bir boyuta taşınmış bulurken şu anda farkında olduğu tek şey, başarıya ulaşmak için mücadele eden taht hırsları olduğuydu.

Xcor ve Piçler Çetesi'nin gücü olmadan ve Konsey'in dağıtılmasıyla aristokrasi tamamen hadım edilmişken, ilerlemenin hiçbir yolunu göremiyordu.

"Ama sonra seninle tanıştım," diye mırıldandı.

Kitap ona gölgeleri nasıl yaratacağını göstermişti, büyü için kanından küçük bir fedakârlık yapması ve biraz acı çekmesi gerekiyordu. Çok kolaydı, tek hata her büyüünün tek seferde yapılmasıydı.

Keşke bu lanet şeyler için Amazon Prime olsaydı.

Halihazırda emrinde beş -şimdi dört- gölge varlık vardı. Kardeşliği yenmek için çok daha fazlasına ihtiyacı olacaktı. Gerçek bir orduya.

Bu büyüü tekrar tekrar yapma fikri onu huzursuz bir hayal kırıklığıyla doldurdu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Ve onlar daha iyi savunmaya ihtiyaç duyan bir silahtı. Eğer sadece mermilerle yok edilebiliyorlarsa?

Avucunun altındaki Kitap bir buz küpü gibi soğudu, sanki anlaşmazlığa düşmüş gibiydi ve başını yastığın üzerinde kitaba doğru çevirdi.

"Nasıl karşı çıkarsınız? Benim askerim hemen öldürüldü-ah!" Elini kapaktan çekti ve kaşlarını çattı. "Gerçekten mi? Zorunda mısınız?"

Aklının bir köşesinde, cansız bir nesneye ters ters bakarken, her şeyin ters gittiğinin farkındaydı. Yaptığı şeyle ilgili her şey sanki bir başkasının iradesine tabiymiş gibi geliyordu. Bu olaylar, bu seçimler, bu...yol...sadece yüzeyde kendisine aitti-

Kitap kapağını açtı; artık kullanılmaktan tozlanmamış olan sayfaları giderek artan bir hızla çevrilmeye başladı. Ve sonra bir folyoya yerleşti.

Yana doğru eğilerek sayfadaki mürekkebe baktı. Her zamanki gibi ona anlamsız geliyordu ama bunu daha önce de yaşamıştı. Gözleri için, dili için kendini tercüme edene kadar beklemek zorundaydı...

Göğsünde sıcak bir parıltıyla gülümsedi. "Benim inancım var," diye mırıldandı. "Ve inancım bana sahip..."

Sayfanın her yerinde, Eski Dil'in karakterleriyle yazılmış aynı cümle farklı boyutlardaydı, ifadeler kendi içine ve etrafına sığarak güzel bir desen oluşturunuyordu.

"Savaşmayalım aşkım," diye fısıldadı başını eğip dudaklarını sayfaya bastırırken. "Benim inancım var ve inancım da bana sahip." Sayfayı okşadı, bir kadının tenine benzeyen kadife yumuşaklığını hissetti. "Benim inancım var ve benim inancım bana sahip. İnancım var ve inancım bana sahip..."

Kalçalarında bir ereksiyon ortaya çıktı ve elini çarşafın altına soktu. Avucunu ipek pijamasının kemerinin altına sokarak kendini kavradı ve içinden bir şehvet bıçağının geçtiğini hissetti. Güçlü ve emin bir pompalama hareketi, sayfadaki kelimeleri tekrar tekrar söylerken mutluluğu bulması için gereken tek şeydi-

Kapının çalınmasıyla başını kaldırdı. Bu onun çayı olacaktı. Gümüş bir tepside Earl Grey, yanında küp şeker ve bir dilim limon.

Onu almak için gönderdiği gölge, dünya yok olana kadar orada bekleyecek, Throe'nun iradesine tabi olacak ve

Kendine ait değildi, çünkü hareket etse de kendine ait bir beyni yoktu.

Kitabının tam tersi.

"Aşkım," dedi dilini u z a t ı p sayfanın mürekkebinin yalarken.

Tadı bir kadının görkemli, uyarılmış seksi gibiydi ve boşalmaya başladığında dünyasında her şey yoluna girmişti...

Ve sonunda iyi bir yardım bile aldı. Ki bunu bulmak çok zordu.

YİRMİ

Rehvenge'nin George Gölü kıyısındaki Büyük Kampı, 1870'lerde Adirondacks'ta inşa edilen yazlık evlerin tipik bir örneğiydi. Sedir kiremitli, çok gözlü ve suya o kadar yakındı ki, bir karpuz çekirdeğini tükürebilir ya da boş G-n-T buzunuzu kolaylıkla göle atabilirdiniz, mülk eski zamanlara zarif bir selamdı. Özellikle de kışın. Arazisini çevreleyen dik, karla kaplı dağlar ve beş tuğla bacasından yükselen duman iplikleriyle, iyi bir kitapla kıvrılmak ve bahara kadar dışarı çıkmamak isteyeceğiniz türden bir yerdi.

Jane karların arasından arka kapıya doğru ilerlerken elleri ceplerinde ve başı eğikti. Hava o kadar soğuktu ki kulaklarının uçları yanıyor ve yanakları geriliyordu ama "sorunu" sönmek istemiyordu.

Acil bir durum yüzünden dikkati dağılmadan doğanın içinde olmak iyi hissettiriyordu ve durup yukarı baktı. Gökyüzü o kadar net parlayan yıldızlarla doluydu ki, bir tiyatro perdesindeki iğne uçları gibiydiler ve yüksek, neredeyse dolunay, kış manzarasının mavinin tonlarına dönüştüğü bir aydınlatma sağlıyordu.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı.

"Katılıyorum."

Kadın V'ye baktığında, adam gökyüzüne bakmıyordu. Ona bakıyordu.

Yüz ifadesi mesafeli olsa da, gözleri hiç de öyle değildi.

Kalbi hızla çarpmaya başladığında ondan uzaklaştı. "İçeri girsek iyi olacak."

Onlar arka verandaya çıkmadan önce mutfağın kapısı açıldı ve Seçilmiş Cormia başını dışarı uzattı. "Tam zamanında! Çörekler fırından yeni çıktı."

Sarı saçlı kadın, dizlerinin altında biten İrlanda örgüsü bir kazak giyiyordu ve gülümsemesi bir gün doğumu kadar güzel, sıcak ve davetkârdı. Phury'nin eşi, kibarlığın iğrenç olmayan nadir bir bileşimiydi, Z'nin ikiz kardeşiyle mükemmel bir eş olan gerçekten şefkatli bir insandı ve o olmadan Phury bağımlılık şeytanlarını asla yenemezdi.

Oh, iyi bir kadın aşkına. Böyle söylenmiyor muydu?

Harika. Şimdi yine göğsü ağrıyordu çünkü karakterinin o hain, kadın olmayan kız, zayıf kışkırtıcı mızdırıcı kısmı, Vishous için neden yeterli olmadığını merak ediyordu.

Ama bu tam bir saçmalıktı.

İçeri girerken Seçilmiş'e "Teşekkürler," dedi. "Ben acıktım."

Yalancı, yalancı, diye düşündü, gaz ocağının üstünde duran fırın tepsisini kontrol etme gösterisi yaparken.

Kardeşlik'le bu kadar uzun süre yaşadktan sonra büyük, profesyonel mutfaklara alışmıştı. Burası çok daha kişisel boyutlarda bir yerdi; altı gözlü makul bir Viking, normal bir buzdolabı ve Paskalya'da dua dağıtan bir rahip gibi BTU harcayan göbekli bir ocak vardı. Mekânın geri kalanı da daha az yer kaplayacak şekilde yenilenmişti.

Evin dönemine mümkün olduğunca sadık kalınmış, köşedeki antika kulübe, açıktaki kirişler lal ve griye boyanmış, eski döşeme tahtaları cilalanmış ama lekelenmemiş.

"Peki seni buraya getiren nedir?" Cormia yanına gidip çörekleri çatal ve parmak uçlarıyla bir sepete aktarmaya başlarken sordu. "Mesajında pek bir şey yazmıyordu, Vishous- bir nedene ihtiyacın olduğundan değil. Her zaman bekleriz."

V saldırıyı anlatmaya başladığında Jane kasap bloklarından oluşan adaya oturdu ve Seçilmiş'in mutluluğunun tükenişini izledi.

"Herkesi buraya getireceğim," dedi dişi adam sözlerini bitirdiğinde.

Çörekleri sıcak tutmak için sepetin üzerine bir havlu attıktan sonra Cormia oradan ayrıldı, ayak sesleri giderek azaldı ve ikinci kata ulaştığında başının üzerinde belirmeye başladı.

Yalnız kalan Jane, Vishous ile en son ne zaman aynı odada birlikte olduklarını hatırlamaya çalışırken buldu kendini -İkisi de tam anlamıyla uyandıklarında.

Xcor'un kaçırılması sırasında olduğuna karar verdi. Piç üzerinde bir değerlendirme yapmak için Mezar'a gittiğinde Vishous da nöbet tutuyordu. İkisinin de çocuk istemediğinden bahsetmişlerdi. Bu da o zaman içini rahatlatmıştı.

Şimdi mi? Bu anlaşma sadece daha fazla mesafe, daha fazla ayrılık gibi görünüyordu.

Vishous boğazını temizlediğinde kadın ona baktı ve sanki onun dikkatini bekliyormuş gibi, "Sana bir özür borçluyum. Geçen gece çatı katında seninle konuşma şeklim için. İğrenç ve savunmacıydım."

Sepete odaklandı. Üstündeki bulaşık bezi kırmızıydı, içini kaplayan ise maviydi ve bu kombinasyon ona Dört Temmuz'u düşündürdü.

"Sorun değil," dedi sonunda. "İkimiz de oldukça üzgündük."

"Olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Her şey için."

"Acıtan ne biliyor musun?" diye ağzından kaçırdı. "Gerçek şu ki

zaman ayırdı ve düzenlemeler yaptı ve düşündü başka biri hakkında. Burada değilmişim gibi hissettiriyor. Senin için önemli değilmişim gibi. Yani, evet, aldatma olayı var. Ama seksin mekaniğinin ötesinde ve üstünde, beni öldüren tek istediğim senin tarafından görölmekken, senin başkasına öncelik vermen. Gerçekten, gerçekten... görölmek."

Bir hışırtı ve bir gıcırtı duydu... ve başını kaldırıp tekrar baktığında, siyah deri ceketi ve geniş omuzlarıyla, silahlarını çoğunlukla gizlemiş, yüzü keskin açılarla dolu, eski moda ferforje aydınlatma armatürünün altında duran adam tam yanındaydı.

"Başka kimseyi istemedim," dedi. "Başka kimseyi istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Boğazı düğümlenirken fısıldadı: "O zaman bunu neden yaptın?"

"Kendimi asla affetmeyeceğim." Uzandı ve onun yanağına dokundu; eldivenli eliyle değil. Sıcak ve çıplak olan eliyle. "Ve haklısın. Seninle ilgili değildi - ta ki bunu yapamayacağıma karar verene kadar. Sonra her şey seninle ilgili oldu."

Cormia Seçilmişleri toplarken yukarıdan daha fazla yürüyüş sesi gelirken, birçok ayak sesi döşeme tahtalarını aşarken göz göze geldiler ve birbirlerini tuttular.

"Özür dilerim," dedi çatallaşan bir sesle. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla. Seni seviyorum Jane. Her zaman sendin... Korkunç, aptalca, affedilemez bir şey yaptım. Ve sekse gelince, ruhum üzerine yemin ederim ki ona dokunmadım. Boşalır boşalmaz onu gönderdim. Böyle bir şey yapamazdım. Yapamazdım."

Adamın yüzünü, zalimce güzel, dövmele yüzünü aradı.

"Beni incittin." Sesi o kadar sertti ki, kendi sesi gibi gelmiyordu.

"Biliyorum."

"Bunu bir daha yapma."

"I yapmayacağım." O yalın içinde ve bastırılmış a Öpücük içinalnına. "Sana söz veriyorum."

Adam doğrulurken bir şey kafasına dank e t t i ve kadın garip bir kahkaha attı. Sonra bir kıkırdama. "Aman Tanrım."

"Ne?"

"Az önce sana Pretty Woman'dan alıntı yaptığıma inanamıyorum." Ellerini yüzüne götürdü ve daha fazla güldü. "Ben Julia Roberts'tım, tam orada."

Keçi sakalı genişleyerek gülümsedi. "Filmi hiç izlemedim, bekle, hayır. Lassiter bir keresinde izlemişti. Hani şu kızıl saçlı hatunun alışverişe falan gittiği film mi?"

"İşte o. Her neyse, o ayakkabılarla yürüyebileceğimi hiç düşünmemiştim."

V hemen ciddileşti. "Seni onların içine koyan ben olduğum için özür dilerim."

"Sorun olmadığını söylemeyeceğim." Derin bir nefes aldı. "Çünkü değil."

"Biliyorum. Ve aynı fikirdeyim."

Kadın sesleri yükselirken Cormia mutfağa girdi ve omzunun üzerinden işaret etti. "Oturma odasında, büyük ocağın yanında toplandık çünkü en sıcak yer orası, öyle mi?"

V geri çekilip Jane'in ayağa kalkmasına izin verirken, "İyi karar," dedi. "Hadi yapalım şu işi."

-

Hiçbir şey.

Seçilmişlerden hiçbirisi, ne kâtip olarak görev yaptıkları sırada ne de ırkla ilgili herhangi bir konuşmanın parçası olarak bu gölge varlık gibi bir şey duymamıştı.

Kutsal kadınlarla görüşükten sonra V, Rehv'in eski ve harika evinden dışarı çıktı ve Jane'in onu takip etmesi için kapıyı araladı.

"Şaşırmadım," dedi.

"Bir şeyler bildiklerinden emindim."

İkisi karda ileriye doğru yürüdüler, nefesleri puf puf çıkıyordu, botları buzlu üst katmandan alttaki yumuşak şeye doğru çitirdiyordu.

Kahretsin, diye düşündü. Lanet olası sosyal medyayı kontrol etmek için hiçbir neden yoktu. Eğer Scribe Virgin'in kadınları bunu bilmiyorsa, gezegendeki Joe Schmoes da bilmeyecekti...

Öte yandan, Phury Seçilmişleri Sığınak'taki kilitlerinden uzunca bir süre önce kurtarmıştı. Yani görme çanaklarının düzenli olarak kullanılmaya başlamasıyla uzun, karanlık ve şeffaf olanın o sokakta ortaya çıkması arasında bir gecikme olmuştu.

"Sanırım geri dönüyoruz," dedi V yavaşlayarak dururken.

Hay sikeyim. Gitmek istemiyordu, çünkü Caldwell'e dönerlerse Jane çekip gidecekti-

"Peki ya Amalya?" diye sordu.

Ona döndüğünde, ay ışığının yüz hatlarının üzerine düşüşüne ve sarı saçlarını parlatışına kapıldı. Lanet olsun, onu öpmek istiyordu. Ona daha da fazlasını yapmak istiyordu.

"Pardon, ne?" diye mırıldandı.

"Hâlâ Direktör olarak Sığınak'ta. Belki bir şeyler biliyordur?"

"Benimle gelir misin?"

"Ah, evet. Elbette. Sanırım oraya çıkabilirim. Hiç denemedim."

"Sana yardım edebilirim." Kadın başını sallayınca, adam yaklaştı. "Kollarımı sana dolamam gerekecek."

Kadın sertleşince, adam ona fikrini değiştirmesi için zaman tanıdı. Ama sonra kadın başını sallayınca adam daha da yaklaştı ve deri ceketini soğukta gıcırdayarak elini uzattı.

"Gözlerini kapat," dedi ona.

V, talimatlara uyup uymadığını görmek için beklemedi. Zaten buna gerek de yoktu. Bunu neden söylediğinden bile emin değildi; belki de onun kendisi olduğunu unutmamasını umuyordu. Ya da daha büyük olasılıkla... ne kadar savunmasız hissettiğini görmesini istemiyordu.

Yavaş bir dizi hareketle kollarını ona doladı ve ona doğru adım attı.

Aynıydı. Farklı hissediyordu. Onu kucağıma aldığımda, sanki ilk kez yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum; başka bir bedeni kendi bedenimize yasladığınız ve tüm duyularınızın omuzlarınızın pazılarınızın iç kısımlarına nasıl çarptığına, başının çenenizin altına nasıl oturduğuna ve şampuanının nasıl koktuğuna uyum sağladığı o an.

Vishous ona gözlerini kapatmasını söylemişti ama göz kapaklarını kapatan oydu.

"Bana tutun," dedi kısık sesle. "İşte gidiyoruz..."

Dünya, onları her şeyin etrafında döndüğü evrenin merkezi haline getiren bir girdaba girdi ve sonra bir dalga ve bir çarpma oldu ve bir anda soğuk ve gece yok oldu.

Sığınak, yeşil çimenlerin ve rengârenk lalelerin gökkuşağıyla yıkandığı bir yerdi; iklimi, belirgin bir ışık kaynağı olmayan ama isteyebileceğiniz tüm aydınlatmaya sahip sütlü bir gökyüzünün altında daimi bir bahar öğleden sonrasıydı. Hava durgun ve mükemmel bir yetmiş iki dereceydi, nem sizi terletmeden her şeye nemli bir tını veriyordu. Greko-Romen benzeri mermer yapılar açık

Sundurmalar ve kemerli, camsız pencereler, bir tahta üzerine strateji ile yerleştirilmiş satranç taşları gibi dönümlerce alanı kaplıyordu.

Vishous onun gitmesine izin vermek istemedi. Ama bıraktı.

Ve geri çekildiğinde, ellerinin belini yumuşattığını hissetti - bu da şehvetin vücuduna sıçramasına neden oldu.

Cinsel hayal kırıklığı genellikle bir erkeğin en iyi arkadaşı olmasa da, onu tekrar istemek çok iyi hissettirdi. Sadece bu şekilde hissettiğini hatırlamak değil, aslında bu hissin, bu deneyimin içinde olmak.

"Nereye gidiyoruz?" Jane boğuk bir sesle sordu.

Kendini silkeleyerek tekrar odaklandı. "Annemin özel odasına. Amalya'yı orada bekleyeceğiz. Burada olduğumuzu zaten biliyor. Directrix biri bariyeri aştığında her zaman haberdar olur."

Yürümeye başladıklarında onun elini tutmak istedi. Yine de onu zorlamak ve işleri garipleştirmek istemedi.

"Tanrım, burası çok güzel," diye mırıldandı Jane. "Renkler bana gökkuşağının üzerinde bir yer olduğunu düşündürüyor."

"Ne?"

"Şu Judy Garland filmi var ya, yarısı siyah-beyaz yarısı renkli olan? Kız kardeşim Hannah, ölmeden önce... O ve ben her yıl izlerdik. Tanrım, beynim gidiyor. Neden adını hatırlayamıyorum? Toto adında bir köpek vardı. Ve eve dönmek istediği Em Teyze. Sarı tuğlalı yol ve Korkuluk. Teneke Adam ve Korkak Aslan. Tamam, bu beni delirtecek... o cadı ve o lanet maymunlar vardı. O maymunlardan nefret ederdim, hep kabuslar görürdüm, hayvanat bahçelerine gitmek istemezdim."

V filmin adını biliyordu ama onun konuşması hoşuna gidiyordu, o yüzden bunu kendine sakladı ve golf sahasına yakışır, mükemmel düzlükteki çim halının üzerinde yürürlerken onun anlatmaya devam etmesine izin verdi.

İleride, Yazı Tapınağı'nın yanında, sanki porselen bir yemek tabağı yere saplanmış gibi tertemiz duran yüksek, beyaz mermer bir duvar annesinin özel alanını belirliyordu. Avluya giriş için alışlagelmiş bir kapı yoktu. Bunun yerine, eğer hoş karşılanırsanız sizin için bir bölüm ayrılıyordu.

Hâlâ söylenmemiş çok şey varken yan yana yürürken, kötü bir havaya sahip oldukları için engellenip engellenmeyeceklerini merak etti, sanki karantina gerektiren varoluşsal bir mide gribinin taşıyıcılarıymış gibi. Ya da belki de Kâtip Bakire gittiği için herkes dışarıda kalacaktı-

Hayır. Açıklık ortaya çıktı, orada olan mermer şimdi yok.

İçeri adım attığında, yeniden akmaya başlayan çeşmenin sesi, belirli bir müziği ya da belirli bir ses dizisi olmayan bir koro gibiydi; daha çok ona, Ah, evet, diye düşündüren bir ambiyans. Bu iyi bir şey.

Annesi için iki kez yetiştirdiği ötücü kuşlar bir an sessiz kaldı. Sonra o güzel şarkılarına devam ettiler; ta ki kuşların gırtlaklarından çıkan cıvı cıvı nağmeler, hem bir ruh hali yaratmak hem de göze batmamak için o kadar mükemmel bir şekilde tasarlanmış bir manzaranın parçası olan parıldayan, akan su gibi olana kadar... Omuzlarınız gevşedi, içiniz rahatladı ve birkaç dakika önce hala çok kırık olan kalbiniz huzur ritmiyle atmaya başladı.

Jane ileriye doğru yürüdü, Çukur'da giydiği botlar artık karla kaplanmamıştı, çimen onları temizlemişti. Paltosu onu çok sıcak tutuyor olmalı, diye düşündü ve paltosunu çıkarıp bir elini kısa saçlarında gezdirdi.

Seni görüyorum, diye düşündü. Ve sen benim için çok güzelsin.

"Yani öylece bekleyecek miyiz?" dedi etrafta dolaşırken ve sonra annesinin süit odalarına giden sütunlu girişe adım attı. "Amalya bizi bulana kadar mı?"

"Evet."

"Hey, şuraya bak. Bir yatak ve eşyalar var -tamam, aslında eşya değil ama bir yatak var." Ona tekrar baktı. "Kâtip Bakire'nin gerçekten uyuyacağını düşünmemiştim. Bilirsin işte... bizim gibi."

V omuz silkti. "Orada ne yaptığını bilmiyorum."

Ani bir dönüş yaptı. "Oz Büyücüsü. Filmin adı buydu. Sanırım tamamen kaybetmedim."

Uzun bir sessizlik oldu. Ve Vishous onu sonsuza dek burada, beyaz mermerin üzerinde durmuş, kolunda parkası ve kar botlarıyla kendisine bakarken hatırlayacağını fark etti.

"Seni özledim," diye ağzından kaçırdı. "İtiraf etmek istediğimden daha fazla ve şimdi burada benimle olduğuna göre, bunu sana söylemekten kaçınmak için neden bu kadar çok çalıştığımı anlayamıyorum."

YİRMİ BİR

TErtesi gün öğleden sonra -öğleden sonra mıydı? Duvardaki saatin kolları ikiyi gösteriyordu ve sanki öğleden sonraydı -Sola, Ehlena ve uzun cüppeli diğer hemşirenin kateteri çıkarabilmesi için Assail'in odasından çıktı.

İki ya da üç saatlik parçalar halinde uyuyordu ve Sola da kendisi için getirilen bir karyola sayesinde aynı şeyi yapıyordu. Hâlâ bağlı olduğu için birlikte yatmaları mümkün değildi ama ayaklarını uzatıp onun yanında uzanmak iyi gelmişti.

Ehric, ona verdiği telefonda vovosu hakkında mesajlar gönderme konusunda gerçekten gayretliydi. Yaşlı kadının ocakta, kesme tahtasının başında, Evale'ye emir verir gibi işaret ettiği fotoğraflar da Sola'nın mutluluk ve rahatlamayla gülümsemesine neden oluyordu. Miami'de geçirdiği son bir ay boyunca vovó'sunun yavaşladığından endişe etmişti ama belki de bunun nedeni besleyecek daha fazla boğaz, organize edecek daha büyük bir ev, kiliseden daha fazlasıyla noktalanmış bir programa ihtiyaç duymasıydı.

Ehlena odadan dışarı çıktı. "Sanırım duş almak istiyor."

Sola dikkat kesildi. "Gerçekten mi? Yani, yaşasın! Kısıtlamalar kalktı mı?"

"Evet." Diğer kadın yavaşlama hareketleri yaptı. "Şimdi, nasıl olacağını gerçekten bilmiyoruz. Sizi telaşlandırmak istemem ama zihinsel durumu hızla ve hiçbir uyarı olmadan değişebilir. Bu yüzden lütfen dikkatli olun."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedi Sola acımasızca. "Onunla uğraşmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum... ama eğer böyle olacaksa, işlerin üstesinden gelebilirim."

Ehlana güven verici bir el uzattı. "Umarım buna gerek kalmaz. Ve bizi nasıl arayacağını biliyorsun."

"Duş alabilirsin diye mi? Ona bu konuda yardımcı olabilir miyim?" "Evet, Dr. Manello ona izin verdi. Odada bir sandalye var.

oturması için durak ve ayrıca üzerine monte edilmiş bir çağrı düğmesi

duvar, göreceksin. Bana ihtiyacın olursa bir oda ötedeyim."

Uzun cüppeli olan diğer hemşire odadan çıktı ve kolu aynı pozisyondaydı, sanki bir şey saklıyormuş ya da canı yanıyormuş gibi gövdesine yaslanmıştı. Ama yeterince nazikti, yaptığı selamlama hareketini ve mırıldandığı bazı saygı sözcüklerini sunuyordu.

Sola'nın yanıtı hoştu ama zaman kaybetmedi, o odaya geri döndü çünkü içinde bir his vardı

-Evet, Assail yatağın kenarında oturuyordu, sanki ayağa fırlayıp Kit Kat barından bir parça kopararak disko parçasına eşlik edecekti ve muhtemelen yüzüstü düşüp tüm dişlerini kıracaktı çünkü çarşafıya iş vermekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüzdü.

"Sana yardım edeyim," dedi öne doğru koşarken. "Ben hallederim-"

"Sende bir bok yok-"

Ama o yaptı. Ayağa kalktı ve sallanmadı, vücudu o ince bacakların üzerinde sağlamdı, nefesi sadece biraz kesildi, elleri kendi başına dengede dururken yayıldı.

"Şu haline bak." Sola gülümsedi ve gözyaşlarını geri kırpma zorunda kaldı. "Bir bakmışsın tur atmaya başlamışsın."

"Kolunuzu alabilir miyim?"

"Soracağını umuyordum."

Sola hızını onun ayarlamasına izin verdi ve küçük yaşlı bir kadın gibi sallanmasına rağmen umursamadı. Bir gece önce içinde bulunduğu ölüm sancılarının dışında bir ilerleme, bir tür ileri hareket olduğu fikri onun için yeterliydi. Evet, onun hâlâ ölümcül olduğunun farkındaydı ve bu gerçekte yüzleşmeye devam etmesi gerekecekti... ama elinden geldiğince bu şimdiki zamanda kalacaktı. Başka bir şey düşünmek çok zordu.

Tuvalete girdiklerinde, "Tamam, şimdi suyu çalıştıracağım," diye onu bilgilendirdi. "Ve sen de onu şuradaki güzel tuvalete park edeceksin - hadi oturak kapağını indirelim. Mükemmel. İyi iş çıkardın. Şimdi duşu başlatmama izin ver."

O söylediğı yere otururken, Sola bir kolunu fayanslı bölmeye doğru uzattı ve paslanmaz çelik kolu, armatürün tepesindeki oymalı "H" harfine kadar çevirdi. Sonra geri döndü-

Assail artık oturmuyordu. Tuvaletin yanında da değildi.

Lavaboya gitmiş ve aynada kendine bakıyordu.

Titreyen eliyle cama uzandı ve çukurlaşmış yanağının, fazla belirgin kaşının, gevşemiş dudaklarının yansımasına dokundu.

"Su neredeyse ılık," diye fısıldadı. Öyle olmasa bile. "Hadi, seni spreyn altına sokalım."

Ama Assail orada öylece durmuş, ölmekte olduğu belli olan bir adamın görüntüsüne bakıyordu.

Dizleri çözülmeye başladığında, bir kolunu zayıf bedenine atarak onu yakaladı. Adamın ağırlığı çok azdı ama kadın bunun üzerinde durmaya izin vermedi.

"Otur," dedi kapalı klozet kapağına geri oturmasına yardım ederken.

Sonra onun önünde diz çöktü. Adamın gözleri yaşlarla dolarken, kendini çok güçsüz hissetti.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı bir el havlusunu çubuktan çekerken. "Sadece içini dök."

Havlu bezi tekrar ikiye katladı, yumuşaklığını yüzüne bastırdı ve sonra bir şekilde kollarındaydı, güç almak için ona yaslanmıştı, vücudu onun üzerine çökmüştü.

Yavaş daireler çizerek avucunu sırtının ve göğüs kafesinin belirgin kemiklerinin etrafında gezdirdi. "Seni tutuyorum," diye fısıldadı kulağına. "Ağla, daha iyi hissedeceksin-"

Kapının çalınmasıyla kaskatı kesildi ve sanki ondan başka birinin kendisini bu kadar savunmasız görmesinden korkuyormuş gibi başını telaşla kaldırdı.

"Biz iyiyiz," dedi Sola sert bir sesle, başını tekrar aşağı indirip onu korurken. "İçeri girmeyin."

Ehlenna'nın sesi kapalı kapıdan duyuluyordu. "Sadece kontrol ediyorum. Sizi yalnız bırakayım."

"Teşekkür ederim."

Bir süre sonra Assail başını sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi kaldırdı. Ve o daha konuşmadan yüzünü sildi. "Duşu sonra yapalım-"

"Hiç düşünmemiştim..." Boğazını temizledi. "Geri döneceğimi hiç düşünmemiştim. Kendimi sonsuza dek kaybettiğimi sanmışım. Çok korkuyorum, Marisol. Ya ben... Tekrar kaybolmak istemiyorum."

Ona bu konuda endişelenmesine gerek olmadığını söyleyebilmek için dünyaları verebilirdi. Ama ona yalan söylemeyecekti.

"Seni bırakmayacağım. Ne kadar zamanın olursa olsun, ben burada olacağım."

Titreyen parmaklarıyla saçlarına, yanağına, çenesinin kıvrımlarına dokundu. Ve sonra ağzında oyalandı, alt dudağında tüy kadar hafif bir gezinti yaptı.

Adamın ne sorduğunu çok iyi biliyordu.
"Evet," dedi. "Mümkün olan en kısa sürede."

-

Marisol'un yüzüne bakan Assail umutsuzca dişisiyle birlikte olmak istiyordu. Onun çıplak ve altında olmasını, vücudunun seksileşmesini ve onunkine nüfuz etmesini, ikisinin aynı anda orgazm olmasını istiyordu.

Ne yazık ki orası ancak tehlikeli ve yorucu bir yolculuktan sonra ulaşılabilecek uzak bir ülke gibi görünüyordu. Ama oraya varacaktı. Seçilmiş Ghisele'ye sekiz saat sonra geri gelmesini söylemişti. Ona ihtiyacı olanı sağlarken kendi gücünü de korumak için Kardeşler'den besleniyordu ve belki bir kez daha beslendikten sonra paranoyasından kurtulup tekrar gerilemeye başlayacaktı.

O Seçilmiş'in damarını her aldığı anda, sıçramalar ve sınırlarla ilerledi.

Ama içinde Marisol'un kanı olmasını ne kadar isterdi.

Assail bir an için bu fanteziyi düşündü ama sonra yeniden odaklandı. Deliliği henüz yeni yeni dağılırken, anılarda ya da hayallerde çok fazla kaybolmaktan hoşlanmıyordu. Her iki durumda da, bu tür canlı düşünceler onu gerçekliğin dokun-tad-gör-işit'inden uzaklaştırıyor ve bu ayrışma onu dehşete düşürüyordu.

Bunu bir ömür boyu yetecek kadar yaşamıştı. "Hadi yatağa dönelim."

"Temiz olmak istiyorum," diye karşı çıktı. "Sadece kendimi... temiz hissetmek istiyorum."

Sanki iyi bir şampuan ve sabunlama bu kabusu ortadan kaldıracakmış gibi.

"Pekâlâ," dedi Marisol ayağa kalkarken. "Hadi yapalım şu işi."

Ayağa kalkmasına yardım etmesinden kesinlikle nefret ediyordu ve lavabonun üzerindeki aynadan dersini almıştı: Kadın ona hastane donunu çıkarması için yardım ederken, o kendine bakmadı.

Hayır, teşekkür ederim. Orada gördükleri, yüzünü ya da kel kafatasını sevdiğinden daha fazla hoşuna gitmeyecekti.

Ve kahretsin, yetişkin bir erkeğin yapması gerektiği gibi spreyn altında tek başına durmak istiyordu ama sıcak su yüzünden etrafta dönen sıcaklıkla birlikte tansiyonunun düştüğünü hissedebiliyordu. Yani sandalye o-

"Oh..." diye iç geçirdi. "Bu harika."

"Çok mu sıcak? Çok mu soğuk?"

"Mükemmel."

Arkasına yaslanıp kel kafasını fayans duvara dayadıktan sonra, inanılmaz akıntının bedeninden aşağı süzülmesine izin verdi.

"Seni yıkamamı ister misin?" Marisol sordu.

"Oh, evet," dedi. "Lütfen. Çok nazıksınız."

Kendisi için ne kadar az şey yapabildiğinden utanarak, sanki kibarlık bir şekilde zayıflığını telafi edebilirmiş gibi aristokrat tavırlarına geri döndü. Yine de Marisol onu hiç yargılamıyor ya da daha az saygı duyuyor gibi görünmüyordu. Aslında gülümsüyor ve yardım etmekten zevk alıyor gibiydi. Ve aşırı hassas cildini bezle nazıkçe yıkadı.

Onun ellerinin üzerinde olması çok iyi hissettiriyordu. Bitmesini istemiyordu.

"Hepsi bitti."

"Dişlerimi fırçalamak mı?" diye mırıldandı uykulu uykulu. "Kesinlikle."

Kadın, macunla doldurulmuş bir diş fırçasıyla geri geldi ve adam bunu kendisi yaptı. Sonra su kesildi, durakta yüksek sesle damlıyordu.

Marisol onu kalın havlulara sardı ve birlikte tekrar yatağa yatırdılar. Yastıklara yaslandığında, Dr. Manello'nun detoks için gelip onu evinden almasından bu yana yapmadığı kadar çok egzersiz yaptığını fark etti.

Assail aceleyle kadınının elini tuttu ve güçlü bir sesle konuştu. "Artık uyuşturucu yok."

Gözlerini kırptırdı. "Tamam. Doktorlara daha fazla istemediğini söyleyebilirim-"

"Hayır. Artık kokain yok. Asla." Başını sertçe salladı. "Bir daha asla yapmayacağım. Kullanmaya hiç başlamamalıydım ve sonra elimden kaçtı. Neredeyse beni öldürüyordu. Bu şeytani bir ilaç ve ben ondan asla kurtulamayacağım."

Sola eğildi ve gülümsedi. "Bunu duyduğuma sevindim."

Kadın ciddileştikçe, adam onun işlerini düşündüğünü hissetti. "Ben de bu işi bırakıyorum," dedi. "Artık bana göre değil."

"Bekle... Yasal mı gidiyorsun? Yani, tamamen yasal mı?"

Assail geçmişteki uğraşlarını düşünürken kaşlarını çattı. Yeni Dünya'ya geldiğinden beri para kazanmak için yanıp tutuşuyordu çünkü her zaman yaptığı şey buydu. Karaborsayı tercih ediyordu çünkü şirket vergisi ödemekten nefret ediyordu ve dahası, insan hukuk sistemini engellemekten zevk alıyordu. Ancak gezegenden uzak kaldığı süre içinde borsa çökmediyse, yüzyıllar ve yüzyıllar süren yaşamı boyunca harcayabileceğinden daha fazla parası vardı.

Aslında hiçbir zaman bir ihtiyaç olmamıştı, sadece dürtü vardı. Kazanmak için bir dürtü.

Ancak şimdi, son yaşadıklarından sonra -haftalar mı yoksa aylar mı olmuştu- bu tür arayışların bir parçası olmak istemediğini fark etti. Kahretsin, uyuşturucu işini çoktan kapatmıştı bile.

Fore-lesser'la anlaşmıştı. Silah ve mühimmat ithal edip satma planları vardı, ama gerçekten, ne için?

"Benim için artık böyle bir şey olmayacak, Marisol."

Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında, bunların mutluluktan olduğunu düşündü. Ama sonra o kadar da emin olamadı.

"Bu senin için iyi haber," diye sordu. "Öyle değil mi?"

"Tabii ki öyle." Kendini toparlamış gibiydi. "Duymak istediğim haber buydu."

"Lay with-"

Düşünceleri aniden durduğunda ve kafasında boşluktan başka bir şey kalmadığında paniğe kapıldı. Ne var ki, kafatasında cırcır böceklerinin meşhur sesini yaratan ve sonra kendiliğinden çözülen bu küçük bilişsel hıçkırıklar böyle devam ediyordu.

Marisol onunla konuşuyordu ve sözlerini tam olarak yorumlayamadığında telaşlanmamaya çalıştı-

"Benimle yat," diye ağzından kaçırdı. "Benimle yatmak mı? Ben iyiyim. Sana yemin ederim. Sadece şu küçük kesintilerim var. Yine de her zaman kendi başlarının çaresine bakarlar."

Olduğu yerde kaldı, sanki bir doktor gibi teşhis koymaya çalışıyormuş gibi ona baktı. Ama bir şey onu tatmin etmiş olmalıydı, çünkü başını salladı ve yavaşça yataktan kalktı. Kadın onun yanına uzanırken, adam da ona doğru yuvarlandı. İkisi de derin bir nefes aldı ve eğer gücü yetseydi adam ışıkları kapatırdı.

"Sabah daha iyi olacağım," diye mırıldandı. "Sadece dinlenmeye ihtiyacım var."

"Elbette. Hepsi olacak..." Yavaşça nefes verdi. "Sabah her şey yoluna girecek."

Sesinde doğru olmayan bir şeyler vardı ama uyku onu ele geçirdikçe, birlikte oldukları bir geleceğin hayalleriyle yetindi. Burası. Miami'de. Eski Ülke. Fark etmezdi.

Ama evet, onun yolundan gidecek ve bu hayattan kurtulacaktı.

Kader, neden daha önce emekli olmaya karar vermemişti?

YİRMİ İKİ

"A konuşabilir miyiz?"

Ertesi akşam Vitoria, kardeşi Eduardo'nun masasından başını kaldırdı ve silahını çıkarmayı düşündü. "Buraya nasıl girdin?"

"Kapı aralıktı."

Ofisin hemen içinde duran ve o otokratik, oyunu ben kazanırım sesiyle konuşan kadın tüm açılardan bakıyordu: Koyu renk saçlar çeneden küt kesilmiş ve bir perde gibi dümdüz ütülenmişti. Alexis Carrington Colby'nin gardırobundan çıkma asimetrik hatlara ve omuz vatkalarına sahip avangart siyah bir takım elbise giymiş anoreksik bir vücut. Burun estetiği ve kaş kaldırma operasyonu, öyle olmasa bile dramatik bir ışık altında görünmesine neden oldu.

Bayan Margot Fortescue. Özellikle de Vitoria sabah dokuzda galerinin çalışanlarına işleri devralacağını bildirdiğinde, her şeye karşı çok dirençli olduğunu kanıtlayan kişi. Neyse ki diğerleri sıcak ve açık davranmıştı. Zaten Caldwell'de kaç tane üst düzey sanat galerisi vardı ki? Züppelerin bile işe alınması gerekiyordu.

Alıcı değil de satış elemanı oldukları zaman öyleydi. Dünya kadar fark var.

Vitoria arkasına yaslandı ve ileride bu tür şeylerin üstünü sıkı sıkıya kapatmaya karar verdi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Bayan Fortescue kapıyı sertçe kapattı. Yine de her şeyi bir tür noktalama işaretiyle yaptığına şüphe yoktu.

"Kimliğinize dair bir kanıt istiyorum."

Bu sanki şok etmek için söylenmişti. Dismay. Sinirlendirmek.

Vitoria hiçbir yanıt vermeyince, Bayan Fortescue'nun mimari bir renderın parçasıymış gibi çizilmiş olan sol kaşı seğirdi. "Eee?"

"Hayat karşılıksız arzularla doludur." Vitoria gülümsedi. "Hayal kırıklığına uğramaya alışmayı öğrenmeliyiz-"

"Kim olduğunuzu bilmiyoruz. Herhangi biri olabilirsin. Eduardo ve Bay Benloise bize bir 'kız kardeşleri' olduğunu söylemediler. "

Bu son kelime, kadın kökenli bir aileden ziyade "hırsız" ya da "davetsiz misafir" anlamına gelen bir tonda söylenmişti.

Kadının gözleri masanın üzerine yerleştğinde, yüzündeki ifade uzaklaştı ve işte o zaman her şey netleşti. Ah, evet, Eduardo bu hassasiyet ve onaylamama timsaliyle biraz eğleniyordu, değil mi?

Vitoria gülümsedi. "Belli ki ailemiz hakkında bilgi almayı hak edecek kadar önemli biri değildiniz. Bu sadece sıradan ya da işle ilgili tanıdıklara olur."

Bayan Fortescue bir elini kurutma kâğıdının üzerine koydu ve eğildi. "Buralarda başka nelerin satıldığını biliyorum. Eduardo'nun nelerin kaydını tuttuğunu biliyorum-"

"Kendinizi sık sık sınırları aşarken mi buluyorsunuz? Yoksa ilk etapta bunları fark edecek öz farkındalıktan yoksun musunuz? Bence belki de ikincisi birincisini bilgilendiriyordur."

Kadın şaşkın görünüyordu. Ama hemen toparlandı. "Bütün bu yalanı ortaya çıkarabilirim. Eduardo bana bir şeyler anlattı ve ikisi içeri girmeyi bıraktığında

Burada çok fazla konuşma oldu. Ben sessiz kaldım ama bu uzun sürmeyebilir."

Vitoria öne doğru oturdu ve ellerini kardeşinin not defterinin üzerinde birleştirdi. Kullan-at telefonu çalmaya başlayınca sesli mesaja geçmesine izin verdi. "Burası bir sanat galerisi. Kardeşlerim sanat eserleri satıyor, sanırım burada çalışma sebebiniz de bu?"

"O küçük kitabı biliyorum." Kadın Vitoria'nın örttüğü şeyi işaret etti. "İçinde ne olduğunu biliyorum."

"Bana bir şey söyle, kardeşim son zamanlarda seninle temasa geçti mi?" Sadece taş gibi bir sessizlik olduğunda: "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Korkarım neşeli tavrınız ve kıyafetinizin gösterdiğinden daha az eğlenelisiniz."

"Öldüğünü söylüyorlar."

"Kim bu 'onlar'?" Cevap gelmeyince Vitoria başını salladı. "Bildiğini iddia ettiğinden çok daha az şey biliyorsun ve sanırım insanın konumunun tahmin ettiğinden daha az yüce olması hayal kırıklığı yaratabilir." Vitoria saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Saat altı oldu mu? Kapanış zamanı."

"Kim olduğuna dair kanıt istiyorum."

"Evet, bunu açıkça belirttiniz. Ancak ben sizin yerinizde olsaydım, sabah bir işim olup olmayacağı konusunda endişelenirdim."

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

"Hiç de değil." Ayağa kalkan Vitoria masanın etrafına geldi. "Kardeşlerimin yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu öne süren birini neden kovayım ki? Bu bir terfiyi hak ediyor. Şimdi sen git, ben de arkandan kapıyı kilitleyeyim."

-

"Bu yüzden Amalya'nın gelmeyeceğini düşünüyorum."

Jane konuşurken Vishous ona baktı. İkisi bütün günü avluda, annesinin özel odasının mermer zemininde, fıskiye'nin kenarına yaslanarak geçirmişlerdi. Taşın bile kışını uyutmaması Sığınak'ın tipik bir özelliğiydi. Bunca saat sonra bile, bir çift Wonder Bread şezlonguna uzanmış olabiliyorlardı.

"Sanırım değil." Saçlarını ovuşturdu. "Burada olduğumuzu biliyor.

Yani, bu işler hep böyle yürümüştür."

Aslında, yarı yarıya Directrix'in annesinin özel yatak odasından sihirli bir şekilde çıkmasını ve kendisinin seçilmiş kişi, Kâtip Bakire'nin özenle seçilmiş halefi olduğunu ilan etmesini bekliyordu.

Ama o ayakkabı henüz düşmemişti. Amalya'nın gelmemesine gelince? Bu, Jane'le saatlerce ve saatlerce kesinlikle ama kesinlikle zor konular hakkında konuştukları anlamına geliyordu. Jane'in işinden, Amalya'nın işinden ve aralarındaki mesafeden uzak durmuşlardı. Bunun yerine Assail'in iyileşmesi, Luchas'ın ilerlemesi, Lessening Society'nin dağılması, Dhestroyer Kehaneti -ve Sağ ve Sol Twix, Super Bowl tahminleri ve Atlantis teorisi gibi konuları ele almışlardı.

Bu sonuncusu, orijinal Hayalet Avcıları üzerine de bir alıntı savaşına girmiş olmalarından kaynaklanıyordu.

"Sana hiç sormadığım için özür dilerim," dedi

Jane usulca. Yeniden odaklandı. "Ne?"

"Anneni kaybetmen hakkında."

Bir duraklama oldu ve sonra gözleri onunkilere kilitlendi. Sessizlik uzadıkça, onu konuşmaya davet ettiğini biliyordu... kasıtlı olarak ona alan ve dikkat veriyordu.

V dizlerini yukarı kaldırdı ve eldivenli elini dizlerinden birinin üzerine koydu. Parmaklarını esneterek, örtüsü olmayan şeyi hayal etti. "Hani gece dışarı çıktığınızda başınızı kaldırıp gökyüzünü görmeyi beklersiniz ya? Ve ne zaman

sizi etkileyen bir şeyin birleşimidir, çünkü hava bulutlu ya da açık olabilir, yağmur ya da kar yağabilir... ve yine de tamamen kişisel değildir? Gökyüzü aynı anda hem tek başına hem de alakasızdır ve o da böyleydi. Her zaman oradaydı ve bilmiyorum; belki de benimle ve kız kardeşimle bağlantı kurmak için elinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Ama insanlarla ilişki kurma konusunda berbattı." Jane'e dikkatle baktı. "Bunu ondan anlıyorum." Sonra omuz silkti. "Yani benim için kişisel düzeyde böyle bir his var. Ama bir de daha önemli olan başka bir şey var. Yarış açığa çıkmış gibi hissediyorum ve bu hoşuma gitmiyor. Aynı anda çok fazla garip şey oluyor. Yani, o kayboluyor ve savaşın sonuna geliyoruz ve sonra ara sokakta o gölgeyle mi karşılaşıyorum? Bundan hiç hoşlanmadım, doğru mu? Bir yol ayırımındayız ve bazen yeni yön işleri iyileştirmiyor. Sizi tam da bok çukuruna düşürür."

Jane başını salladı. "Bana mantıklı geldi."

O bu sözleri söylerken V'nin tüm vücudunda bir gevşeme oldu, gerildiğinin farkında olmadığı kasları gevşedi.

"Sizce de..." Jane boğazını temizledi. "Annenle aranız düzelmediği için hayal kırıklığına uğramış olabilir misin? O hayatta olduğu sürece -ya da her ne idiyse- bir gün, çok ileride, senin ihtiyaç duyduğun kişi olabilme ihtimali var mıydı? Ama artık o da yok."

"Ondan bir bok istemedim."

"Herkesin annesinden bir şey almaya ihtiyacı vardır. İşler böyle yürür."

Adam gülümsediğinde, "Ne?" dedi.

"Kimse benimle aynı fikirde değil. Ama sen."

Jane kendi ellerine baktı, kaşları gerildi. "Benim erdemlerimden biri değil, ha."

"Aslında en çok sevdiğim yanın bu."

Kız şaşkınlıkla ona bakınca, hemen eğildi ve onu dudaklarından öptü -öpmemesi gerektiği halde. Sonra bu gafi örtbas etmek için ayağa fırladı ve elini uzattı.

"Sanırım gitsek iyi olacak."

Jane kendi başına kalktı, avucunu rüzgârda bıraktı - onun hakkında sevdiği başka bir şey. Ondan ya da herhangi bir erkekten asla bir şey istemezdi. Herhangi bir kadından. Herhangi birine. Jane kendi başının çaresine bakardı ve o kadar çok yetkinliği vardı ki, diğer herkesle de ilgilenebilirdi.

"Buraya geldiğimiz yoldan mı geri döneceğiz?" diye sordu kabaca.

"Evet, sadece odaklanıyoruz ve-"

Hızlı bir hareketle kendini onun bedenine yasladı, kollarını ona doladı ve tutundu.

Vishous gözlerini kapadı ve ona sarıldı, burnu boynunun tatlı sıcaklığında olacak şekilde başını aşağı eğdi. "Üzgün olduğumu söyleyemem."

"Ne için?" diye fısıldadı. "Seni öptüğüm için."

O cevap veremedi, adam onları dünyaya geri gönderdi.

Yine de Sığınak'ta yalnız kalabilmeyi diledi.

Sonsuza kadar.

YİRMİ ÜÇ

"I eve gitmek istiyorum."

Assail önünde yemek dolu bir tepsiyle yatağında doğrulup oturuyordu, gözleri uyanıktı ve normale dönmüştü, beyazları olması gerektiği kadar parlaktı. Sola, Ehlena ve Dr. Manello'nun yanında dururken, Assail'in talebi karşısında hem heyecan hem de korku doluydu.

Eğer ölümcül olsaydı, burada olması gerekirdi. Böylece bir şey olursa, bu tür şeylerle başa çıkmak için eğitilmiş insanlar tarafından halledilebilirdi.

"Alo?" dedi. "Üçünüzden biri cevap verecek mi?"

Sola diğer ikisine baktı ve bu kararın onun boyunu çok aştığını düşündü. O daha çok destekti. Duş almak. Dış fırçalama.

Ama onu bu klinik ortamdan bir süreliğine de olsa uzaklaştırmak istememek zordu. Tüm monitörlerden ve serumdan çıkarılmıştı. Kateter çoktan gitmişti. Ve amacını bilmediği birkaç hap dışında, çoğunlukla ilaç almıyordu. Kanser tedavisinin yol açtığı akut atak her neyse geçmişti. Şimdilik.

"Eee?" diye ısrar etti. "Son altı saat içinde beni kaç tane makineye soktunuz ve kendiniz dediniz ki

beynim normal sınırlar içinde çalışıyor. Öyleyse sorun nedir?"

Sola gülümsemek zorunda kaldı. Her geçen saat, tanıdığı ve kızdığı adama geri dönüyordu. Assail'in her zaman otokratik bir tavrı vardı, sanki tüm hayatını emirler vererek ve bu emirlerin sorgulanmadan yerine getirilmesini sağlayarak geçirmişti. Bu hem sinir bozucu hem de seksiydi - kadının o konuda onunla aynı fikirde olup olmamasına bağlı olarak değişiyordu.

"Hepimiz İngilizce konuşmayı unuttuk mu?" diye söylendi. "Yoksa yine faz aşımolarımdan birini mi yaşıyorum?"

"Şu -ne diyorsunuz onlara?" hakkında konuşalım. Dr. Manello ellerini beyaz önlüğünün ceplerine soktu. "Aşamalar mı?"

"Oh, hayır, yapamazsın." Assail işaret parmağını ileri geri salladı. "Buna kanmayacağım. Beni burada tutmak için bir bahane arıyorsun."

Ve sonra hepsi ona bakmaya başladı.

Sola boğazını temizleyerek, "Bana nelere dikkat etmem gerektiğini ve ne zaman arayacağımı söylediğiniz sürece, onunla ilgilenmek için orada olmaktan mutluluk duyarım. Ve her zaman dokuz-bir-bir-"

"Aslında," diye araya girdi Dr. Manello, "size aramanız için bir numara vereceğim. Göz açıp kapayınca kadar yanınızda olabiliriz. Bizimle doğrudan temas halinde olmanız en iyisi."

"Yani bu bir evet mi?" Assail'in gözleri doktorun üzerinde lazer gibiydi. "Gitmeme izin veriyor musun?"

"Bir şartım var," dedi diğer adam. "Ben ya da Doktor Jane dışarı çıkıp düzenli ziyaretler yapacağız."

"O zaman gelecek hafta görüşürüz." Assail gülümsedi. "Seni yazacağım."

Sola gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. Uyuşturucu işinden çıkmak ya da herhangi bir şeyi takvime bağlamak gibi yaptığı bu yorumlar, ona herhangi bir şekilde uzun vadeli planlar yapabilecek bir konumda olmadığını

hatırlatıyordu. Sola, bunun bir plan olup olmadığından emin değildi.

Kuruntu, inkâr ya da beynindeki sorunların bir parçasıydı ama er ya da geç gerçeklik ezici bir darbe olacaktı ve bundan onun adına nefret ediyordu.

Dr. Manello eliyle bir pshaw hareketi yaptı. "Çok tatlısın. Her on iki saatte bir deneyin - hayır, sekiz olsun." Daralma onun Gözler, Saldırı konuştu içinde a Başyapıt

Tiyatro tonu. "Yapmalısın."

"Evet, öyle yapmalıyım. Tabii burada beş yıldızlı lüks konaklamamızın tadını çıkarmaya devam etmeyi tercih etmezseniz?"

"Peki." Assail kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Seni nefesimi tutarak karşılayacağım."

"İşte ruh budur."

Sağlık personeli bir ambulans ayarlamak için dışarı çıktığında -ya da her neyse, belki de Range Rover'ı-ola kendini affettirdi.

"Hemen döneceğim," dedi Assail'e.

Koridorda Dr. Manello'nun arkasından seslendi. "Özür dilerim, sizi bir saniye alabilir miyim?"

Adam arkasını döndü ve gülümsedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Bunun sorun olmayacağından emin misin?"

"Evet, öyle. Bir şey olursa hızlıca oraya ulaşabiliriz ve beyin taramaları iyi görünüyor. Kuzenleriyle birlikte orada olacaksın ve biz gelene kadar onu kontrol edebilirler."

Sor ona, diye düşündü. Teşhis ve tedavinin tüm çirkin ayrıntılarını ona sorun.

Ve sonra onu en çok endişelendiren gerçekten korkunç soruları gündeme getirmelidir: Assail'in ne kadar zamanı var? Sonu kötü mü olacak? Yapabileceğin her şeyi yaptığından emin misin?

Dr. Manello elini onun omzuna koydu ve sıktı. "Her şey yoluna girecek. Ayrıca, onu buradan çıkarmak

ona iyi gelir. Ehlena şu anda Ehric'i arıyor ve bir eskort bulur bulmaz burada olacaklar."

Sola yeniden odaklandı, onu korkutan şeylerden kontrol edebileceği şeylere doğru ilerledi. Daha gl olduğunda, zor konuşmalar için zamanı olacaktı. Onu eve götür ve yerleşmesini sağla, dedi kendi kendine.

"Bana onun reçetelerini verecek misin?" Boğazındaki yumruyu temizledi. "Yoksa CVS'ye falan mı gitmem gerekiyor?"

"Size her şeyi vereceğiz. Merak etmeyin."

-

Doktor sözüne sadıktı. Yarım saat içinde Ehric Range Rover'la geldi ve Sola'ya içinde ayrıntılı talimatlar ve aranacak telefon numaraları olan bir çanta dolusu hap verildi. Ve sonra Assail tesisten kendi başına çıktı, sağlık personelinin, kuzeninin, hatta onun bile yardımını reddetti.

Belli ki bir gurur meselesiydi ve başını dik tutup çenesini çaba ve konsantrasyonla sıkarak mücadele ederken, gözyaşlarını kırpıştırmak zorunda kaldı. Ama park alanına ve cipin arkasına kadar kaymadan, düşmeden ya da bana yardım etmeden gelmeyi başardı.

İri yarı sarışın adam bir kez daha onlara eşlik ediyordu ve Sola Assail'in yanındaki arka koltuğa yerleşirken, adam n taraftan ona gülümsedi. "Seni tekrar görmek güzel. Bu şartlar altında olduğuna sevindim."

"Ben de." Assail'e baktı ve onun ne kadar solgun ve bitkin göründüğünden endişelenmemeye çalıştı. "Eve gitmek güzel."

Ve sonra yola koyuldular. Bu kez geçit sistemlerine ya da o tuhaf sise pek dikkat etmemişti. Assail'i izlemekle meşguldü.

Eforundan kısa bir süre sonra, pencereden dışarı bakarken mutlulukla parlamaya başladı ve kadın da bu duyguyla temasa geçmeye çalıştı. Ancak onu ölmesi için eve getirdiklerine dair üzücü gerçek, neredeyse geri dönüp kliniğe geri dönebilmeyi dilediği noktaya kadar onun için çok eziciydi.

Onun bu dirilişi sadece bir işaret fişeğiydi, gerçek bir ateş kaynağı değil.

Tanrım, bu tahterevalli çok yorucu, diye düşündü. Bir an onu eve götürmek için sabırsızlanıyordu; şimdi ise hastaneye dönmek istiyordu... Bir sonraki adımda ne hissedeceğini ya da düşüneceğini Tanrı bilirdi.

Köy yoluna çıktıklarında Assail, "Şu kara bak," dedi. "Ne kadar çok yağmış."

Yüzü sanki bir çocukmuş gibi merak doluydu ve koltuğunda öne doğru oturarak farlara ve yola odaklandı. Adam arkasına uzanıp etrafı okşamaya başladığında ne yaptığından emin olamadı - ta ki elleri birbirine değip adam kızın elini tutana kadar.

Gözlerini kapatarak başını arkaya yasladı ve yolculuğun hafif sarsıntılarını, ayak bileklerine üfleyen ısıtıcıyı, adamın avucunun sıcaklığını hissetti.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum, diye düşündü. Nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Geldik!"

Sola sarsılarak uyandı ve etrafına bakındı. Assail'in uzun araba yolundaydılar, camdan evi ileride ışıkla parlıyordu, sanki sahibinin sonunda eve döndüğünü anlamıştı.

Garajlara geldiklerinde ortadaki kapı yukarı doğru çekildi ve Ehric onları içeri çekti. Paneller tekrar yerlerine indirilene kadar kimse kıpırdamadı ve o ağır bölümler iner inmez herkes hemen dışarı çıktı.

Evale konağın kapısını açtı, adamın yüzü hem gergin hem de umutluydu.

Assail yardımını reddetti ve kuzeninin yanına giderken gülümsemeyi de ihmal etmedi. "Beni özledin mi?"

Evale sığ basamaklardan aşağı indi ve kollarını uzatıp ailesini kucaklayarak içeri kapandı. Sessiz sözler söylendi ve Sola onları yalnız bırakmak için başka tarafa baktı.

"Oh, dostum, orada kim yemek pişiriyor?" Rhage söyledi.

Sola derin bir nefes aldı ve büyükannesinin büyüsunün her türlüünü yakaladığından emindi. "Vovom," diye cevap verdi. "Ocağın başında o var."

"Belli ki o bir dahi."

Assail onunla birlikte içeri girmesini işaret ederken Sola, "Aynı fikirdeyim," dedi.

El ele çamurluktan geçtiler ve sonra mutfağa girdiler. Büyükannesi kullandığı tavadan başını kaldırmadı.

"Ellerinizi yıkayın," diye sertçe emretti. "Yemek zamanı."

Vovó'sunun tarzı buydu elbette -sevgisini kelimelerle değil, çabayla gösteriyordu. Ve Sola biraz gülümsemek zorunda kaldı - özellikle de beş kişilik masayı ve silahıyla tehdit ettiği zayıf adamın bardaklara su doldurduğunu görünce. Assail'e bakarken doğruldu ve sonra bayılacakmış gibi soldu.

"Markcus," diye azarladı Assail, "duygusallaşmayalım. Evdeyim ve iyi olacağım."

Sola gözlerini kapadı ve kendine bunun muhtemelen onun için en iyi tutum olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Pozitiflik iyi bir şeydi.

Assail gidip genç adama sarıldı ve ardından Rhage arka kapıya yöneldi. "Her ne kadar kalmak istesem de, sizi daha sonra yakalamam gerekiyor. Ama kendinize iyi bakın ve ihtiyacınız olursa bizi arayın."

Assail lavaboya gidip ellerini yıkamaya başlarken, "Yıkayacağız," diye söz verdi. "Hizmetiniz için her zamanki gibi teşekkür ederim."

"İyi anlaşma."

Adam onlara el salladı ve geceye doğru yürüdü. Herhalde biri tarafından alınıyordu, diye düşündü Sola.

"Burada beklememesi gerektiğine emin misin?" dedi.

"Burası gerçekten soğuk."

Assail başını salladı. "O iyi olacak."

Yemek tabakları ısınmakta oldukları fırından çıktı ve vovó'nun güçlü elleri tarafından masaya taşındı. Ehric ve Evale yolun karşısındaki bar lavabosunda ellerini yüzlerini yıkadıktan sonra okulda öğle yemeğine hazırlanan uslu çocuklar gibi yerlerine oturdular. Marcus da onlara katıldı ve Assail Sola'yı boş bir koltuğa götürüp onun için çekti.

O sıralarda büyükannesi hareket etmeyi bıraktı ve Assail'e bakmaya başladı. Yüz ifadesi donmuştu ama gözleri donmamıştı. Etrafında dolaşıp her şeyi not ediyorlardı.

Sandalyeyi Sola'nın poposunun altına yerleştirdikten sonra tereddüt etti.

"Otur," dedi vovosu masanın başını işaret ederken. "Şimdi çok yiyeceksin."

Assail kızardı ama emirlere uyarak sandalyeye oturdu. Sonra Sola'nın büyükannesi ciddi bir ifadeyle ona yaklaştı. Ellerini kendi boynunun arkasına götürerek, üzerinde küçük bir madalya asılı olan ince bir altın zincir çıkardı.

"Bu Aziz Raphael. S i z i koruyacak ve iyileştirecek. Bunu giyeceksin ve hiç çıkarmayacaksın."

Kolyeyi Assail'in boğazına taktı ve İspanyolca'ya geçerek Assail'in sağlığı için dua etti ve yüzünü yaşlı, güzel ellerinin arasına aldı.

Sola gözleri yaşarırken gözlerini ovuşturdu.

"Şimdi yiyin," diye tersledi vovosu. "Hepiniz. Çok zayıfsınız!" Büyükannesi sobanın başına dönerken, o da Sola'ya hızlı ve sert bir sarılma. Ve sonra Assail'in kuzenleri başladı yiyecekleri dolaştırıyordu. Ancak adamın kendisi sadece madalyaya baktı.

Sola boğazını temizledi. "Merak etme, seni din değiştirtmesine izin vermeyeceğim."

"Çok nazik bir davranış." Assail başını kaldırıp baktı. "Gerçekten de çok nazik."

"Geldiği yerde daha fazlası var." Sola bir tabak enchiladayı kabul etti ve açlıktan ölmek üzere olduğunu fark etti. "Her şey için bir azizimiz var."

Sobaya doğru döndü. "Bayan Carvalho?" Kadın başını çevirip baktığında madalyayı kaldırdı. "Teşekkür ederim. Onur duydum."

"Yiyin. Gece yarısı ayine gidiyoruz-"

"Vovó, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

"Evet," dedi Assail. "Bu mükemmel. Gerçekten de gitmeliyiz." Ve bu kararlar birlikte tabağını doldurmaya başladı,

Yüzündeki o özel gülümseme onu yenilenmiş gösteriyor. içten dışa.

Bir süre sonra Sola bu şekilde devam etmeye karar verdi. Birlikte ne kadar zaman geçirecekleri hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden sahip olduğu her saniyenin tadını çıkaracaktı.

Başka bir şey yapmak, almayı hiç beklemediği bir hediye aptalca harcamak demektir.

YİRMİ DÖRT

Assail, kalın bir et suyunda karalahana ve sosisin muhteşem bir kombinasyonu olan sopa de fubá ile başladı. Ardından üç porsiyon feijoada, beyaz pirinç üzerine tütülenmiş jambon karışımı ve yanında bol miktarda pão de queijo ile devam etti. Tatlı olarak sobremesa de banana com queijo dedikleri bir şey vardı.

Muzlu puding.

Tabiri caizse malları bir kenara koyan tek kişi o değildi. Marisol dahil herkes sanki son yemeklerinin üzerinden bir yıl geçmiş gibi yemek yiyordu. Yemeklerini bitirdiklerinde de sandalyelerini geriye itip öylece oturdular; masadan biraz daha uzaklaşmak için harcadıkları çaba onlara çok fazla iş gibi geliyordu.

Ama Assail'in aklında daha fazla bekleyemeyeceği bir şey vardı.

Marisol'e bakarak, "Lütfen üst kattaki odama çıkmama yardım eder misiniz? Kiliseye gitmeden önce bir duş alıp uzanmak istiyorum ve yardıma ihtiyacım olacak."

Marisol başını salladı ve ayağa kalktı. "Önce bir açıklık getireyim-"

"Hayır," dedi Bayan Carvalho sertçe. "Temizlik yapacağım. Sonra da dinleneceğim. Saat on bir yirmi gibi buradan ayrılıyoruz. Burada olmak istemiyorum."

geç."

Assail ayağa kalktı. "İzninizle sizi temin ederim ki hanımefendi, torununuzun yardımı sadece gerekli bir hemşirelik işlevi olacaktır."

"Sen iyi bir çocuksun. Şimdi git! Mutfağımdan çık." "Bu yemekle bizi çok onurlandırdınız."

Bu, tüm erkeklerin ayağa kalkıp ufak tefek, beyaz saçlı ihtiyarın önünde eğilmelerine neden oldu ve Bayan Carvalho'nun çizgili yüzüne vuran kızarıklık, onu memnun ettiklerini söyledi - her ne kadar bunu asla söylemeyecek olsa da.

"Bu kadar tören yeter," diye mırıldandı lavaboyu açıp Fildişi bulaşık deterjanını çıkarırken. "Hepiniz gidin." Ehric ve Evale talimatları harfiyen yerine getirerek mideleri ellerinde sanki kayalar taşıyorlarmış gibi Bel hizasına kadar inip, aşağıya, odalarına doğru gözden kayboldular. Marcus tereddüt edince Assail ona bir iyilik yapmak zorunda kaldı.

Bir kolunu genç adamın omzuna dolayan Assail sessizce, "Git ve dinlen," dedi.

"Emin misin?"

"Bu asla kazanamayacağınız bir tartışma. Ve ona hizmet etmenin başka yollarını bulacağız, size söz veriyorum."

Markcus başını sallayıp aşağıya doğru inen örneği takip ederken, Assail bir kolunu Sola'ya uzatmakta ve fiziksel durumunu bahane ederek onu kendine yaklaştırmakta özgürdü.

Evde giymesi için verilen yumuşak, ince önlüğün altında, cinsel dürtüsü uyanıp onu daha da diriltirken, ihtiyaç onu odaklıyor ve ona çok tanıdık gelen bir aciliyet veriyordu. Yine de, şık merdivenlerin köşesini döndüklerinde durakladı ve ofisini gördü.

"Ne oldu?" Marisol sordu. "Oturmak ister misin?" "Orada uzun saatler geçirdim." Kapıyı işaret etti. açık kapı aralığına, koridordan içeri sızan bir parça ışığa

karanlığa gömüldü ve sanki bir alametmiş gibi masasının üzerine düştü. "Çok fazla zaman ve çaba."

"Hadi," dedi nazikçe. "Şu anda hiçbir şey düşünmeyelim. Sana bir duş daha aldıralım."

Merdivenleri çıkarken onu yönlendirmesine izin verdi ve bacaklarının ne kadar zayıf olduğunu görünce şaşırdı. Kilo kaybına rağmen onu merdivenlerden yukarı taşımakta zorlanmışlardı.

Ebeveyn yatak odası da karanlıktı ve loş ışıkların yanmasını istedi.

"Hareket dedektörleri mi kurdunuz?" Marisol söyledi.

"Ah...evet. Yaptım." Buna dikkat etmesi gerekecekti. Vampirler ışık düğmelerini kullanmak zorunda değillerdi. "Şuraya bak. Ben... geri döndüm."

Oda daireseldi ve her tarafında pencereler vardı, kış manzarası kilometrelerce uzanıyordu. Tereyağlı ceviz ağacından yapılmış panellerde her şey yumuşak ışıktaki parlıyordu; şık ve çağdaş dekor, o inanılmaz gece ufkuna rakip olmayan bir arka plan oluştuyordu.

"Bunu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim." Yanına gitti ve nehre, uzaktaki dağlara, suyun karşısındaki şehre baktı. "Tüm bunların değerini şimdi çok daha iyi anlıyorum."

"Dinle, kiliseye gitmek zorunda değilsin. Büyükannem eski ekoldendir ve çok dindardır, ama bu demek değildir ki-

"Oh, gideceğim." Marisol'a doğru döndü. "Geleneklerinize aşına değilim ama öğrenmek isterim."

"Yani Hristiyan değil misin? Benim için önemli değil."

"Hayır, değilim." Aralarındaki mesafeyi aşarak ona yaklaştı ve bir elini boynunun yan tarafına koydu. Başparmağını kadının şahdamarına sürterek mırıldandı: "Söylesene, günahların bağışlanmasını sağlıyorlar mı? Korkarım aşağıdaki o iyi kadına yalan söyledim."

Marisol'un gözleri parladı ve sonra kapakları ağırlaştı. "Ona ne hakkında yalan söyledin?"

"Duş almak istemiyorum." Gözlerini kadının dudaklarına dikmiş, onların ayrılışını izliyordu. "Ve şu anda senden istenen şey hemşirelik değil."

Marisol onun bedenine doğru eğildi, elleri onun etrafında dolaştı. "Sanırım bunu affettirebiliriz."

"Öyle mi? Bu gerçekten de iyi bir haber."

Başını eğerek dudaklarını onunkilere değdirdi ve bu temas içinde bir enerji şimşeginin çakmasına neden oldu. Çok yumuşak, çok sıcak... çok hayati. Onu doğru düzgün öpmeyeli bir ömür geçmiş gibiydi ve ağzını hissetmek dünyasını döndürdü.

"Ah, Marisol," diye nefes aldı.

İşleri yavaştan aldı, dudaklarının hatlarını yeniden öğrendi, giriş için izin istedi ve aldı. Birlikte dairesel yatağa doğru ilerlediler ve uzandıklarında adam ışıkları daha da kararttı.

Onun kendisini çok fazla görmesini istemiyordu. Hatırlamasına güvenmesi onun için çok daha iyiydi; bu daha çekici bir tabloydu.

"Demek sende de uzaktan
kumanda var?" Assail başını
kaldırdı. "Ne için?" "Işıklar için."

Kahretsin, bu konularda daha dikkatli olması gerekecekti.

Ona cevap vermek için onu biraz daha öptü, ellerini kolundan aşağıya ve göğüs kafesine doğru kaydırды. Dokunuşunun altında sıvı altın gibiydi, ona doğru eğiliyordu, vücudu giysilerinin örtüsüyle gizlenmişti ama yine de hayranlık uyandırıcıydı. Ve ona dokundukça, uyarılmışlığının kokusu daha da yoğunlaştı ve çok geçmeden onun içinde olmak için acele etmek istemekle... bunun sonsuza dek sürmesini istemek arasında sıkışıp kaldı.

Geri çekilerek onun koyu renk gözlerine baktı ve kısa sarı saçlarını geriye doğru taradı. Doğal rengini özlediğine karar verdi. Onun Marisol'ü yapmacıksız bir güzelliğe sahipti, makyaj trendleri ve zaten parlayan güzelliğine hiçbir şey katmayacak ürünler gibi şeylerle uğraşmayacak kadar amaçlı ve dolaysızdı. Ama ona geldiği her şekilde yüceydi.

Sanki onun ne düşündüğünü biliyormuş gibi, polarının alt kısmını ve altındaki tişörtü aldı ve ikisini birden yukarı kaldırıp başının üzerine geçirdi.

"Marisol..." diye inledi.

Göğüsleri tıpkı hatırladığı gibiydi, mükemmel boyutlardaydı ve dantelle değil, basit bir pamuklu sütyenle kaplıydı. Titreyen parmaklarıyla köprücük kemiklerinin üzerinden... göğüs kafesine doğru... ve sonra sütyenin kenarından yukarı, önce bir tarafa, sonra diğer tarafa doğru okşadı. Bunu yaparken nefesi kesildi ve serbest kaldı, meme uçları sertleşti ve kendini gösterdi.

Önde bir toka vardı.

Bu da, şu anki ruh halinde, Yaratıcı'nın dünyada iyiliksever bir güç olduğunun açık bir işaretiydi.

"Seni görmem gerek," diye inledi Assail, bağları çözerken.

Bardaklar yana düştü ve avucunu kızın vücudunun ortasında gezdirirken nefesi kesildi. Onu memnun ederken ağzı açgözlü bir arayış içindeydi, uçlarını emiyor ve çıkardığı seslere, onun tadına ve seksinin kokusunun başını iyi bir şekilde uğuldattığı gerçeğine kendini veriyordu.

Mavi bir kot pantolon giymişti ve adam onu ve külotunu uzun, kaslı bacaklarından sıyırmak için zaman harcadı. Elleri kızın üzerinde geziniyor, göğüsleriyle ilgilenmek için geri döndüğünde onu okşuyordu. Ve sadece durdu

Onu örten bol önlüğün altına girmeye çalıştığında.

"Ben... Ben bunları takmak istemiyorum," dedi sert bir sesle.

"Pekâlâ. Ama benim hesabıma değil."

Klinikteki aynada gördüklerini düşünerek başını salladı.
"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü o sensin." Ona gülümsedi ve yüzüne dokundu.
"Hâlâ sensin."

"Fates, Marisol, sizinle yapmak istediğim çok daha fazla şey var ama enerjimin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

"Merak etme. Seninle her şey harika olacak."

Ani bir duygu seli gözlerinin dolmasına neden oldu ama bu hiç de seksi değildi. Tıpkı vücudu gibi, kel kafası,...

Yine de Marisol onun zavallı, cılız kollarında sırtüstü uzanmış, sanki bir tanrıymış gibi ona bakıyordu.

Aşk buydu, değil mi?

Konuşamadığında ve hareket etmediğinde kaşları gerildi.
"Ne oldu?"

Assail boğazını temizledi. "Birine onu önemsedığınızı söylemenin pek çok yolu vardır."

"Evet" -yüzünü biraz daha okşadı- "var."

Marisol onu ağzına götürdü ve üzerine çekti. Kalçalarının arasına yerleştğinde, onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve önlüğünün kemerini ereksiyonunun üzerinden aşağı indirmek için uğraştı. Ancak, vücudunda küçülmeye maruz kalmayan tek şey olan seksi yoluna çıkmaya devam etti.

Kadere şükürler olsun.

"Lanet olsun-" "Dur,
yardım edeyim-"

İkisi de sanki cennetin kapısının anahtarıymış gibi önlüğün kravatına uzandılar, elleri

Ayağı takılıp birbirine dolanıyor, adam kızın üzerinden düşene kadar arkasına yaslanıyordu. Bir ara her şeyin saçmalığı kafasına dank etti ve gülmeye başladı; sonra kız da ona katıldı.

"Bunu neyle bağladın?" dedi. "Vinç ve vinçle mi?"

"Makas!" diye a-ha'ladı. "Makasa ihtiyacımız var!" "Nereye?"

"Banyo mu?"

Marisol yataktan cırılçıplak fırladı ve Marisol Tanrı'dan gelen bir görevle banyoya girerken manzaranın tadını çıkarabilmek için iki büküm oldu. Ona yardım etmek için lavaboların üzerindeki ışıkları yakma dürtüsü geldi ama kendini tuttu. Ayrıca, onun çıplak vücudunun hareketini izlemek, ister ışıktaki ister gölgede olsun, şimdiye kadar gördüğü en güzel dansı.

Kadın zafer kazanmış bir şekilde geri döndüğünde, adam gülümsedi. "Biliyor musun, aniden selam vermediğime sevindim."

Marisol onu kalçalarından kavradı. "Sana zarar vermeyeceğim." "Biliyorum. Ve seni temin ederim ki bundan zevk alıyorum."

Ellerini başının arkasına koyduğunda, avuç içleri artık kel olduğunu dokunsal olarak hatırlattığında bir anlık bir yanılgı yaşadı ama sonra o keskin, çelik makası inatçı kumaş düğümü üzerinde kullanıyordu.

"Bu büyük bir tahrik edici," diye mırıldandı.

"Katılıyorum." Ona göz kırptı. "Neredeyse anladım!"

Kadın kurtarıcısını komodinin üzerine koymak için uzandığında, adam dudaklarıyla kadının göğüs ucunu bulma fırsatını yakaladı ve kadın makası kaleye yakın bir yere bıraktı.

"Yerde olmaları umurumuzda mı?" diye nefes nefese kaldı. "Hayır," dedi adam ağzındaki lokmanın etrafında.

Bu kez, önlükleri iterek yoldan çekmeye çalıştığında, önlükler sorunsuzca çekildi ve Marisol arkasına yaslandı.

İkisi de ereksiyonuna bakarken, kuru bir sesle, "Kilo kaybımın anatomimin bu kısmı üzerinde hiçbir etkisi olmadığını belirtebilir miyim?" dedi.

Marisol güldü ve sonra onu eline aldı - ve şimdi nefesi kesilen ve daha fazla dokunmak için yükselen oydu.

"Lütfen..." diye inledi.

"Daha fazla katılamazdım."

Adamın kalçalarını tekrar kavrayarak onun uyarılmasına açı verdi... ve oturarak kendini en muhteşem şekilde kazığa oturttu.

Assail'in gözleri geri yuvarlandı ve bedeni bütünlük hissiyle doldu. "Benim Marisol'um..."

-

Sola aşağı yukarı hareket etmeye başladığında bunun doğru olduğunu düşündü. Assail kesinlikle eninden ya da boyundan hiçbir şey kaybetmemişti. Onu doldurdu ve sonra biraz, çok inanılmaz germe, sahip olma o kadar toplam, vücudu zevk içinde yaşıyordu.

Ama ona karşı nazikti. Ritmi yavaşça sallanmaya devam etti, ama bu fazlasıyla yeterliydi. Ve adam da onunla birlikteydi, hızına göre hareket ediyordu, uyarılmışlığı kızın içine girip çıkıyordu, sürtünme o kadar iyiydi ki kızın nefes nefese kalmasına neden oluyordu.

"Marisol..." dedi tekrar, parmakları onun kalçalarını ısıırıyordu. "Oh, Tanrım..."

Adamın orgasmı kadının içinde yankılandı ve o da çok geride kalmadı, kendi salıverilmesi dışarıya doğru dalgalandı, onu ağlamak isteyeceği kadar büyük bir sevinçle renklendirdi.

İkisi de sakinleştğinde, doğrudan onun vücuduna temas etmemek için kendini kenara çekmeye dikkat etti ve hayatının geri kalanında onun yüzündeki mutluluğu hatırlayacaktı. Göz kamaştırıcıydı, değişmişti, her zamankinden daha genç ve canlıydı.

Kimin diğetine önce sarıldığını söylemek zordu ama ne önemi vardı ki. Sonrasında bildiği tek şey, kalp kalbe uzandıklarıydı, başı adamın kolunun kıvrımına sıkışmıştı, çıplak vücudu yorganın üstünde soğurken bile tavandan aşağı süzülen sıcaklık onu sıcak tutuyordu.

"Saldırı mı?"

"Evet," diye mırıldandı.

"Din değiştirmek zorunda değilsin." "Ne?"

Geri çekildi. "Eğer vovom bu gece çok satarsa, seni olduğun gibi kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Birlikte olmak için aynı olmak zorunda değiliz."

"Bunu bilmek güzel." Parmak ucuyla kızın ağzını okşadı. "Ama endişelenmiyorum."

"Vovom ikna edici olabilir."

"Beni şimdiden onaylıyor." Gülümsemesi hatırladığı gibiydi, seksi, biraz karanlık, çok çekiciydi. "Ne de olsa o ve ben birbirimize benziyoruz. İkimiz de işlerin nasıl yapılması gerektiğini takdir ediyoruz."

"Bu doğru."

"Şimdi duş alalım mı?" dedi. "Sabun konusunda sana yardım edebilirim."

"Yapabilir misin?" Aslında bu kulağa harika bir fikir gibi geliyordu. Sadece temiz olmayı sevdiği için de değil. "Bana yardım eder misin? Ne kadar nazik bir beyefendisiniz..."

Eğilerek onu öptü. Ve onu biraz daha öptü.

Sonunda sıcak suya ulaştılar. Ama biraz zaman aldı.

YİRMİ BEŞ

AJane malzeme dolabından geçip eğitim merkezinin ofisine girdiğinde saatini kontrol etti. Sekiz Manny onu kapı dışarı edeli yirmi dört saat olmuştu. Aşağı yukarı yirmi dört.

Tam olarak ne kadar hassas olacaktı?

Koridorda, klinik odalarına inerken kendini önlüklerini kurcalarken buldu. Çukur'daki odasında her zaman temiz üst ve alt takımlar bulundururdu ve V ile birlikte dünyaya iner inmez izin isteyip duş alır ve bol, pamuklu ve mavi ikinci derisini giyerdi.

Kadın yeniden ortaya çıktığında V silahlarını kuşanmış, Butch'la birlikte yeniden araziye çıkmaya hazırlanıyordu. Ayrılırken, sanki söylemek ya da yapmak istediği şeyler varmış ama yeni sınırların nerede olduğundan emin değilmiş gibi ona bakmıştı. O da aynı şekilde hissediyordu.

Onun hakkında... ve onun işi.

V'ye garip bir el sallayarak veda etti ve bundan sonra ne yapacakları hakkında hiçbir fikri yoktu. Last Meal'de buluşacaklar mıydı? Ya da... mesajlaştılar mı? Ya da...

Tanrım, sanki kocasıyla çıkıyormuş gibi hissediyordu.

Bilinmeyenlerle uğraşırken, Manny'nin onu tekrar kovup kovmayacağını ya da zorlayıp zorlamayacağını merak ediyordu.

"Hey."

Jane kısa bir süre durdu ve yukarı baktı. Şeytanın sözü: Manny ana muayene odasının önündeydi, kapı sanki az önce çıkıp gitmiş gibi arkasından yavaşça kapanıyordu.

"Hey, sen." Boğazını temizledi. "Nasıl gidiyor?"

Şüpheye düştüğünde, açık uçlu olanı seçmeyi düşündü: bu onun durumunu, güvertedeki hastaları, havayı... her şeyi kapsayabilirdi.

"Biz iyiyiz." Legal boyutta bir kâğıdı sağ elinden sol eline kaydırdı. "Daha da önemlisi, sen nasılsın?"

"Güzel. Evet. Gayet iyi."

Garip bir duraklama oldu. Ve sonra aniden gurur konusunda endişelenemeyecek kadar yorgun olduğuna karar verdi.

"Seninle tartıştığım için gerçekten üzgünüm," diye ağzından kaçırdı. "Ve haklısın. Biraz nefes almam ve daha iyi bir program yapmam gerekiyor. Perspektif duygumu tamamen kaybettim ve hastalarımın iyiliğini düşünmeme ve her zaman da düşünecek olmama rağmen, aşırı müdahil olarak ve bitkin düşerek bakımımı tehlikeye atmış olabilirim."

Manny rahatlayarak nefes verdi. "Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim. Ve dinle, bunu bir müdahale gibi algılamak istememiştim. Sadece başka nasıl halledeceğimi bilemedim."

"Doğru olanı yaptın."

"Şey, bu doğrultuda." Defteri kaldırdı. "Tada! Yeni programımız."

Eğildi ve sonra karalamalara bakıp gülümsedi. "Tamam, bir doktorun el yazısına sahipsiniz. Bundan daha önce bahseden oldu mu?"

Kaşlarını çattı ve kâğıdı geri çevirdi. "Tümünü büyük harflerle yazarak daha iyi yaptığımı hissettim?"

"Sanırım ayı doğru bildim. Ocak mı?"

"Um... aslında Şubat'ta başladım."

Güldü ve onun yanına geldi. "Elimizde ne var söyle bakalım."

Yaptığı küçük kutulardaki eşyaları işaret etti. "İkimiz de geceleri çalışıyoruz. Sonra da gündüzleri dönüşümlü olarak burada uyuyoruz. Böylece Kardeşler sahadayken bolca kapsama alanımız olacak, ancak güneş doğduğunda sadece birimiz açık olacak. Ve eğer burada akut vaka yoksa, ikimiz de eve dönüyoruz. Yine de her yedi günde bir, her birimiz tam yirmi dört saat izin alıyoruz ve bu da gün rotasyonu senkronize oluyor. Gördünüz mü?"

Başını salladı, midesindeki kasılmalar çözüldü. "Biliyorsun, bu işe yarayacak."

"Yine de bir parça daha var." Kadın başını kaldırdığında, adam hazırlıklı görünüyordu. "Başka bir hemşire tutmamız gerekecek.

-ve başka bir cerrah."

Jane ağzını açtı. Kapa çeneni.

Kendisine konuşmadan önce düşünmesini söyledi.

"Hemşire konusunda haklısın." Başını salladı. "Senin ve benim izinli olmamız adil değil ama Ehlena'nın böyle bir seçeneği yok. Yine de başka bir cerrah mı?"

Havers gibi biriyle gece gündüz çalışmayı hayal ediyordu ve kendisinin bu üstünlük taslamasını kaldıramayacağından çok emindi: Kuşkusuz, eğitilmiş bir doktor olan herhangi bir vampir glymera'dan gelirdi, çünkü bu sadece aristokratların talip olmasına izin verilen bir iş olarak kabul edilirdi.

Bekle... Türün içinde başka bir doktor daha var mıydı?

"Beni dinleyin." Manny avucunu öne doğru uzattı.

"Yapabiliriz

O zaman her gün bir programa geçelim. Ve daha fazla el daha az stres demektir."

"İyi eller olmaları şartıyla. Aklında biri var mı? Havers dışında biri olduğundan bile emin değilim?"

"O kadar ileri gitmedim."

"İki işe alımın da içinde olmak istiyorum."

"Başka türlü olmasını istemezdim. Yani bunu Gazap'a götürürken beni destekleyecek misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuştururken, kafasının içinde "Hayır!" diye bağırان bir ses vardı. Bu benim!" diyen yüksek sesli çığlığı hâlâ olaylara çok yakın olduğunu gösteriyordu. Elbette, Vishous bu tesisleri onun için inşa etmişti ve o ve Manny tüm uygulama standartlarını oluşturmuş, sipariş prosedürlerini çözmüş ve kurdukları sistemden gelen her bir vakayla ilgilenmişlerdi.

Ama her şeyden önce hastalarla ilgilenmesi gerekiyordu.

Ve onun kontrol arzusu, bu durumda, gecekonduların haklarının çiğnenmesi gibi hissettirdi.

"Evet, seni destekleyeceğim." Başını sertçe salladı.

"Sonuna kadar." "Bunun zor olduğunu biliyorum, Jane."

Kısa bir kahkaha attı. "Gerçek şu ki, burası, burada yaptığımız bu iş, benim bebeğim."

Bunu söylemenin komik bir yolu diye düşündü.

"Yani, sahip olduğum tek şey bu." Kaşlarını çatı. "Bekle, söylemeye çalıştığım şey-"

Manny elini onun omzuna koydu. "Neden bahsettiğini çok iyi biliyorum. Ben sadece bizi sürdürülebilir, maraton tipi bir duruma sokmak istiyorum. Çok uzun zamandır zorunluluktan koşuyoruz. Artık gelecek için paradigmamızı değiştirmenin zamanı geldi."

"Katılıyorum. Peki Kral'la ne zaman konuşmaya gidiyoruz?"

"Randevuyu ben alırım ve birlikte gideriz." "Bana haber ver yeter."

Manny'nin personel çizelgesinin hazırlanmasına öncülük etmesini, kendisini ve diğer herkesi denetleme konusundaki başarısızlığının bir kanıtı olarak görmemek zordu. Ve Tanrım, Manny'den gerçekten nefret ediyordu.

başka insanları işe alma fikrini kabul etmedi. Ama uyum sağlaması gerekiyordu. Uyum sağlayacaktı.

Ayrıca, Sığınak'taki önceki gece ve gündüzden önce Vishous'la en son ne zaman birlikte vakit geçirmişlerdi?

Onu terk ettiği fikrine hiç önem vermemişti. Her zaman sadece işini ve hastalarını düşünmüştü ve asıl mesele de buydu, öyle değil mi?

"Her neyse," dedi sertçe. "Ben yokken işler nasıldı?"

"Güzel, güzel. Assail'i serbest bıraktım."

"Sen mi yaptın?" O benim hastamdı, diye düşündü. "Yani, iyileşmeye devam mı etti?"

"Gitmesine izin vermezsem buradan kendi başına gitmeye hazırdı. Taramaların hepsi iyi görünüyordu. İşlevselliği iyiydi. Onları nöbet önleyici ilaçlarla gönderdim ve her sekiz saatte bir senin ya da benim gelip önümüzdeki hafta boyunca onları kontrol edeceğimizi söyledim." Ona gülümsedi. "Bu arada, ilk raundu senin almak isteyeceğini tahmin ediyorum, haksız mıyım?"

"Sen-"

Ehlana muayene odasından koşarak çıktı. "Sahada iki yaralı var. Kurşun yarası ve kırık bir bacak."

"Orospu çocuğu," dedi Manny. "Ameliyat minibüsünü getireceğim." "Adres nedir?" Jane sordu. "Ve yaralı kim?"

"Ticaret ve Yirmi Birinci Cadde. Vishous ve Butch. Phury aradım."

Jane bir an için dünyanın döndüğünü hissetti. Sonra eğitimi ve deneyimi onu yeniden odakladı. "Ben önden gidip onları dengeleyeceğim."

-

Bazen hayat size hızlı gelir.

Ölüm de öyle.

Vishous işe yaramaz alt yarısını kapı aralığına doğru sürüklerken, sol tekmesine lanet yağdırıyordu.

Ayağının doksan derecelik açısı dışında olması botun suçu değildi.

Aslına bakılırsa, boktan vurucu biraz sorumluydu. Butch'a ateş eden o aşağılık herife koşarak müdahale ettiğinde, V bir yer oyunu bekliyordu. Sürpriz neydi? Avcıyla birlikte onları ara sokaktan çıkarıp doğrudan bir Uber'in yoluna sokan bir yumruk atmaya başlamışlardı.

Frenler çarpıyor. Ford Explorer'da çıldıran insanlar. Karda ve buzda bir sürü patinaj.

Kaput ve ızgara üzerindeki darbenin ağırlığını daha küçük olan almıştı, ancak V bir şekilde sol bacağını ön spoylere sıkıştırmayı başarmıştı - cüssesi ve boktan ayakkabısının çelik burnu sayesinde.

Şak! Crackle! Pop!

Aşağıda hiçbir şey hissedemiyordu, bu yüzden ayak bileği çıkığı mı-yaşasın!- yoksa bileşik kırık mı-boo!- olduğunu bilmiyordu ama her iki durumda da, dik yürüme söz konusu olduğunda görevden alınmıştı.

Ve Butch'tan çok korkuyordu. "Elimizde ne var, Phury!" V tekrar seslendi.

Hâlâ yanıt gelmeyince Vishous öne doğru oturdu ve köşede neler olup bittiğini görmeye çalıştı. Kardeşi arabadaki insanların hafızalarını silmekle meşguldü ve hiç şüphesiz destek çağırıyordu.

Şu insanlarla uğraşmayı bırakın, diye bağırmak istedi. Butch'a git!

Oda arkadaşının ne durumda olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bu konuda herhangi bir bilgi edinmek için yolun aşağısını yeterince göremiyordu. Bildiği tek şey, lanet olası avcının tabancasının daha önce birkaç kez ateş almış olduğuydu V

ölümsüzleri dikeyden uzaklaştırmıştı ve havada kesinlikle vampir kanı kokusu vardı.

Polis vurulmuş olmalı.

"Lanet olsun, Phury! Konuş benimle-"

Birdenbire Jane'inin bir görüntüsü oluştu, sanki zihni evrene bir çağrı yapıyor ve onu çağırıyordu-

"Elimizde ne var?" dedi V'nin önünde diz çökerken. V geri çekildi. "Ha?"

"Bacağın. Çıkık mı yoksa kırık mı var?"

"Gerçekten burada mısın?" Ama sonra kendi kıcını tekmeledi. "Benim için endişelenmeyin! Ben hallederim-Butch orada vuruldu! Git!"

Sanki onu değerlendiriyormuş gibi bir an için göz göze geldiler. Ve sonra bir kez başını salladı.

"Onu yakaladım. Merak etmeyin. Ne olursa olsun, ben halledeceğim."

Sonra eğildi, onu hızlı ve sert bir şekilde öptü ve koşarak uzaklaştı.

Onun gidişini izlerken, tam bir gurur ve güven duygusu onu neredeyse gözyaşlarına boğdu.

İşine odaklanmasıyla ilgili ne tür sorunları olursa olsun, en iyi arkadaşının kurşun yarasını tedavi etmeye başka birinin -ne Havers'ın, ne Manny'nin, hatta ne de kendisinin- gitmesini istemezdi. Butch'un daha iyi ellerde olması mümkün değildi.

-

Tepesinden gelen yumuşak bir ses dikkatini üstündeki yangın merdivenine çekti ve burun deliklerini açarak derin bir nefes aldı.

Silahına davranırken "Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Misafirleri olduğuna dair bir uyarıda bulunamadan, bir binanın yan tarafına uzanan demir kafeslerden biri üzerine düştü, ağır

Ağırlık, omurgasını boynunun arkasından kıkına kadar sıkıştırıyordu. Çarpmanın etkisiyle kırık/çıkık/her neyse o ayağı uyanmaya ve konuşmaya karar verdi ve acı o kadar büyüktü ki bir anlığına bayıldı.

Avcının silahı elinden alması ve lanet partiyi başlatması için tek gereken buydu.

YİRMİ ALTI

Vitoria, Ricardo'nun West Point'teki evinden Cardwell'e yirmi beş dakikadan kısa bir sürede dönmüştü. Gecenin bu geç saatinde, saat onda, trafik yok denecek kadar azdı ve o da şimdiden rotasını belirleyip kestirme yollar keşfetmeye başlamıştı. Kiralık arabasıyla ilerlerken radyoda bulunduğu Latin radyosunu mırıldanıyor, manikürlü işaret parmağıyla direksiyonun tepesine vuruyordu.

Ancak galeriye geri dönmüyordu.

Hayır, hayır. Şehir merkezine giden ikinci çıkışta inmek yerine otoyolda kalmaya devam etti. Birkaç mil daha kuzeyde, otoyoldan ayrıldı ve şehrin teknik olarak banliyö sayılabilecek ama mimari açıdan beton, çelik ve büyük camlardan yapılmış modernist evleriyle finans bölgesine daha çok benzeyen bir kısmına girdi.

Eski moda haritasının yönlendirmeleri onu, zenginliklerini soğuk ve çorak alanları doldurmak için çirkin şeylere harcamayı tercih eden insanların diyarının derinliklerine götürürken, bunun çok mantıklı olduğunu düşündü.

Kesinlikle mükemmeldi.

Bir çeşit yeniden hesaplamadan sonra, aramaya geldiği ev, labirent gibi sokakların arasından bulunmuştu -Topluluğun homojenliğinin en uç noktasındaki konumu da mantıklıydı.

Vitoria adresin yanından bir kez geçti... bir dizi sola dönüş yaparak büyük bir daire çizdi... ve sonra tekrar geçti.

Ev iki katlıydı, bir tarafında tamamen camdan oluşan açık bir oda ve arkada bir çeşit kanat vardı. Diğerlerine kıyasla çok daha küçüktü ve pek de iyi bitkilendirilmemiş ya da aydınlatılmamış bir arsa üzerindeydi; ben geldim yerine neredeyse oradaydı.

Eğer bu bir bitki olsaydı, etrafındaki diğer bitkilerle uyumlu bir şekilde büyüyebilmesi için zaman içinde sulanması ve saksı değiştirilmesi umulurdu.

Ama emlak işleri böyle yürümezdi. Ve bir kez daha, beklediği gibi oldu.

Park etmek için uygun bir yer bulmak ciddiyetle düşünülmesi gereken bir konuydu ve çeyrek mil ötedeki küçük bir parkta karar kıldı. Kiraladığı araçtan çıkmadan önce, giydiği siyah parkanın kapüşonunu yukarı kaldırdı ve kullan-at telefonunu fermuarlı cebine yerleştirdi.

Dışarı çıktığında başını kıpırdatmadan etrafına bakındı. Gece o kadar soğuktu ki, sıradan yayalar evlerinden çıkmıyordu ve köpekleriyle dışarıda olan az sayıdaki insan da vücutlarının içine gömülmüş, dört ayaklı dostlarına ters ters bakıyordu.

Vitoria eve doğru geri dönerek uzaklaştı.

Araziye arkasındaki yoldan girdi ve yatay bir dalga şeklinde kesilmiş, yaprak dökmeyen çalıların arasından geçti.

Köpek çiti yok, ama evcil hayvan olmadığını tahmin edebilirdi.

Durup evi incelerken düşündü... Ah, bütün bu camları ne kadar da seviyordu. İçeri girmeden önce gözünde canlandıracağı o kadar çok şey, o kadar çok yararlı bilgi vardı ki.

Ve işte oradaydı... Almaya geldiği şey oradaydı: Evet, ev sahibi binadaydı. Ve siyah ipek bir bornozun içinde bir kadeh beyaz şarap içiyordu.

Vitoria olduğu yerde kaldı, izledi, bekledi. Başka kimse görünmeyince yaklaştı, çimenlerin üzerinden gölgeler içinde geçti çünkü ev dışarıdan değil içeriden aydınlatılıyordu.

Garajın uzak tarafında bir dış kapı vardı ve başka bir şans eseri kilit açmak zorunda kalmadı. Kapı iyi bir ev sahibi gibi açılarak iki arabalık bir alana girmesine izin verdi; bu alanın tam ortasına sadece bir araç - dört ya da beş yaşında beyaz bir Mercedes - park edilmişti.

Bu iş gittikçe kolaylaşıyordu.

Evin içine açılan çelik kapıya giden üç çıplak ahşap basamak vardı ve Vitoria birinci, ikinci... üçüncü basamakları çıkarken, giydiği siyah deri eldivenleri yumruk yaptı.

Tak, tak, tak.

Sonra tekrar dökülmüş beton zemine indi ve biraz kenarda durduğundan emin olarak bekledi.

Kapı açıldı, siyah cüppeli figür elinde soluk şarap kadehiyle arkadaki salonun ışıklarıyla aydınlandı.

Ev sahibi elektrik düğmesi için yanlarındaki duvarı okşarken sabırsız bir sesle "Alo?" diye sordu. "Jonathan? Anahtarını mı unuttun-"

Vitoria elindeki silahın tetiğini çekti ve namlunun ucuna vidaladığı susturucu tarafından güzelce susturulan üç mermi boşalttı.

Bayan Margot Fortescue'nun kolları sarsıldı, şarap bir sıçramayla omzunun üzerinden fırladı, geriye doğru düşerken ayakları birbirine takıldı.

Vitoria en üst basamağa sıçradı ve kapıyı tutup araladı.

Bayan Fortescue bir balık gibi soluk soluğaydı, mükemmel solgun teni kan basıncı düşmeye başladıkça daha da solgunlaşıyor, elleri üzerinde durduğu gri fayansı pençeliyordu. Kaygan bornozu açılmıştı ve altındaki beyaz ipek geceliğin üzerinde üç kan lekesi vardı.

Vitoria silahı eğdi ve tetiği üç kez daha çekti, ilk üçüyle amacına ulaştığından emin olsa da göğsüne daha fazla kurşun sıktı.

Ondan sonra başka hareket yok. Nefes almak da yok.

Kapı kendi kendine kapanacak ağırlıktaydı ama gürültü istemediği için sessizce yerine oturmasını sağladı.

Sonra geldiği gibi çıktı, Mercedes'in etrafından dolaştı ve bahçeye geri döndü. Dalgalı çitlere doğru koşarak çalılarının arasından geçti-

Kısa bir süre durdu, hareket etmedi.

Bu köpek sahiplerinden biri ve hayvanı diğer taraftaki caddede yürüyorlardı, çift hızlı hareket ediyordu, sahibi üşüdüğü için, standart kaniş ise belki de yeni dışkıladığı için enerjikti.

Vitoria silahını kılıfından geri çıkardı. Silahı bir daha kullanmamayı tercih ederdi çünkü potansiyel tanıkları öldürmek, cesetlerin odun gibi yığılmasıyla üstel bir şey haline gelebilirdi. Yine de yapması gerekeni yapacaktı.

Eğer çift şanslıysa, köpek hiçbir şeyin kokusunu almazdı. Başını çevirip havlamaya başlamazdı. Sahibinin köpek etkileşiminin kaynağını araştırmasına neden olmazdı.

Gecenin teması da bu değil miydi, diye düşündü Vitoria. İnsanın kendi işine bakması, pek çok durumda, uzun vadede sağlığını ve refahını korumanın en iyi yoluydu.

YİRMİ YEDİ

Jane Vishous'u yaralı bir halde yerde bırakmaktan nefret ediyordu ama onun o kapıda güvende olduğunu biliyordu ve kurşun yarasının aksine bacağındaki sorun ölümcül değildi. Ayrıca aklı başındaydı ve rengi de iyiydi.

Hızla hareket ederek yola koştu ve Phury'nin sildiği bir araba dolusu insanı atlattı... sonra siyah bir kan gölü içinde kıvranan bir avcının üzerinden atladı... ve sonunda Butch'u bulmak için bir sonraki sokağın karanlığına girdi.

"Merhaba," dedi tanıdık bir Bostonlu ses. "Seninle burada karşılaşmak... ne hoş."

Durdu ve etrafında döndü. "Neredesin?" "Çöp kutularının arkasındayım."

Yeniden yönünü değiştirerek metal kutuların sıralandığı yere doğru koştu. Polis tuğlaya yaslanmış dik oturuyordu, bacaklarını önüne atmıştı, bir kolu gevşek duruyordu, diğeri ise göğüs kafesinin yukarısında ve solunda bir yerde bulunan bir yarayı tutuyordu.

Jane tıbbi sırt çantasını çıkardı. "Nasıl gidiyor, oda arkadaşım?"

"Güzel, güzel." Butch zayıfça gülümsedi. "Bahar için tatil planları yapıyorum. Sanırım Marissa'yı Fashion'a götüreceğim."

Hafta, ve-" Hareket etmeye çalışırken inledi. "Siktir."

"Bir bakayım." Adam onun koruyucu elini çekmesine izin verdi ve kadın hemen derin bir nefes alarak rahatladı. "Tamam, sanırım başlangıçta düşündüğümünden çok daha omuzluyuz-"

Çınlayan silah sesleri onu etrafında döndürdü. Cip uzaklaşırken Phury silahını doğrultmuş, Vishous'un bulunduğu sokağa doğru hızla ilerliyordu.

"Kahretsin, V!" dedi. "İşte orada-"

"Gitmeye hazırım!" Butch ayağa kalkmaya başlarken homurdandı. "Geliyorum, V-"

Jane polisi tekrar yere itti ve orada tuttu. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Daha fazla atış. Ve sonra Phury tökezleyerek yola geri döndü. Dizlerinin üzerine çökerken Jane'in göremediği bir saldırgana bağırıyordu.

Sonra, bir korku filminden fırlamış gibi, gövdesi onu bir kukla gibi sarsan darbeler aldı, karların üzerine yığılırken görkemli saç yelesi geriye savruldu.

Jane ayağa fırladı ve telefonuna doğru gitti. "Burada kal-"

"Ben de geliyorum!"

Bir dizi patlamayla birlikte daha fazla mermi sesi duyulurken, işaret parmağını erkeğe doğru uzattı. "Dur. Orada kal."

Kendini bedensel formundan sıyrarak doğrudan ateş hattına koştu. V'nin bulunduğu sokaktan fırlayan kurşun mermileri tam içinden geçerek suda olduğu gibi dalgalanmalar bıraktı, etsiz bedeni giriş ve çıkışları donuk ısı parlamalarıyla kaydetti.

Jane karda kaydı ve Phury'nin yanına düştü. Aklındaki ilk ve en önemli şey Vishous'tu ama profesyonel olmak zorundaydı ve triyaj kuralları uygulanmalıydı.

Kadın elini uzattığında Phury'nin nefesi kesildi ve onu savuşturmaya çalıştı, çırpınan kolları kadının hayaletimsi formuna doğru ilerliyordu.

"Benim," dedi ısrarla, yüzünü onunkine yaklaştırarak. "Benim, Jane."

O sakinleşirken, silahlı çatışmada neler olup bittiğini görmeye çalıştı. Daha fazla ateş ediliyordu ve bunun iyi mi olduğunu bilmiyordu, çünkü Kardeşlik desteği gelmişti, yoksa kötü mü, çünkü diğer lesser'lar gelmişti ve V ölmüştü.

"Vurulduğum," dedi Phury deri ceketini tırmalayıp açmaya çalışırken. Fermuarı açmasına yardım etti ve sonra-

"Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı kurşun geçirmez yeleğine bakarken.

O şey işini yapmış, kurşunları yakalamış ve etinden uzak tutmuştu. Ama hala iç hasar olabilirdi-

Ara sokaktan fırlayan avcı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi koşuyordu. Boğazından siyah kan akıyordu, bir gayzer tıkırdıyordu ama piç kurusu hâlâ ayaktaydı ve yuvarlanıyordu. Ve silahlıydı.

Phury'ye odaklanarak elindeki silahı kaldırdı ve namluyu Kardeş'in kafasına doğrulttu.

Kurşun geçirmez yelekler sadece kapladıkları yerlerde işe yarıyordu. Kafatasına isabet eden bir kurşun ölümcüldür.

Ve sonra, daha küçük olan tetiği çekmeden hemen önce, Jane inanılmaz olanı gördü.

Vishous ayağa kalkmış ve bir şekilde ara sokaktan çıkıyordu. Yüzünün yan tarafı kanıyordu ve vücudunu sürüklüyordu ama çok kızgındı ve dövüşte tamamen katılmıştı. Hatta iki yumruğunda da hançerler vardı ve yüzünde bir canavarın hırıltısı vardı.

Olaylar ağır çekime girdiğinde, Jane eşiyle gurur duyduğu bir an yaşadı. Yaralı bile olsa, onu korumak için savaşıyordu.

ve galip geldi.

Ama sonra bir, iki, üç, hepsi aynı anda oldu.

Küçük olan tetiği çekti.

Jane kurşunu engellemek için kendini tamamen fiziksel hale getirdi. Ve Vishous iki bıçağı da fırlattı.

-

Assail kiliseye arabayla giden kişi olmayı tercih ederdi. Bir erkek olarak bunun kendi görevi olduğunu düşünüyordu. Ancak iki kadın arkadaşı gelenekler konusunda farklı düşünüyordu ve bu yüzden Range Rover'ın yolcu koltuğunda o otururken direksiyon Marisol'daydı.

En azından tadını çıkarabileceği güzel bir manzarası vardı. Göstergenin ışıltısında, kadının profili o kadar güzeldi ki, onu tamamen ele geçirdi, kalbi hariç her şeyi durdurdu. Beyzbol şapkası düşük olsa bile, yanağının kıvrımından, dudaklarının gürlüğünden, parkasının üstündeki boğazının sütunundan keyif alıyordu...

Aslında, gözlerini kaçıramıyordu. Ama en azından gücenmesine neden olmuyordu. Göz ucuyla büyükannesinin arka koltukta gülümsediğini gördü ve Marisol arada bir ona doğru bakıyordu, kızarması büyüleyici, gizli bir hediye idi.

Yine de onun için her şey mükemmel değildi.

Oturduğu yerde kıpırdanırken, altında tam bir takım elbise olmasına rağmen kaşmir paltosunun kıvrımlar halinde üzerinden sarkmasından hoşlanmamıştı. Ve takım elbisenin görüntüsünden daha da çok hoşlanmamıştı; düzgün formuna uyacak şekilde dikilmiş olan takım elbise şimdi onu cüceleştiriyor, onu babasının kıyafetlerini deneyen bir oğula dönüştürüyordu.

Kilosunu düşünürken mırıldandı: "Bir sonraki yemeğinizi şimdiden iple çekiyorum Bayan Carvalho."

"Büyük kahvaltı," dedi büyükanne. " ok büyük."

"Bu iyi. Yeniden kazanacak çok  eyim var."

"Hastayd n."

Bu sözler sanki bir tür günah çıkarma, başka bir durumda tahammül edilemez bir suçun affedilmesi gibi söylenmişti.

"İkiniz de daha iyi bir zamanda gelemездiniz," diye mırıldandı.

"Lo, uzanıp Marisol'un elini tutmayı ne kadar da çok istiyordu, özellikle de Marisol ona gülümserken. Ama ona ve büyükannesine saygısından dolayı ihtiyatlı davranmak zorundaydı.

Yaklaşık on dakika sonra, ona Eski  lke'de insanlar tarafından inşa edilenleri hatırlatan büyük bir katedralin yanındaki otoparka giriyorlard ; payandaları, sivri Gotik kemerleri ve vitray şeritleri onu uzun süre dayanamayacağı kadar yoğun ve içsel bir şekilde evine götürüyordu.

Marisol onları boşluklardan birinde durdurduğunda, "Oldukça güzel bir kilise," diye yorum yaptı.

Yüz arabaya yetecek kadar büyük bir alana park etmiş on be  araba daha vardı ve araçların hepsi  n tarafa giden yürüyüş yoluna yakın bir yerde toplanm  ti.

İner inmez Bayan Carvalho'nun kapısını açtı ve inmesine yardım etmek için elini uzattı. Her şeyi kapatt ktan sonra Marisol'un büyükannesine dirseğini uzattı ve kadın da dirseği tutarak kolunu onunkine doladı.

Marisol'un kendilerine gelmesini beklediler ve Marisol kadının yüzündeki ifadeyi çok sevdi. O hafif gülümseme.

"Hazır m s n?" dedi, nefesi gecenin soğuğunda bembeyaz kesilm  ti.

"Gidelim, hanımefendi, kaldırım." Büyükannesinin kaldırıma çıkmasına yardım etti. "İ te geldik."

Yoğun bir şekilde tuzlanmış olan bu yoldan ilerlerken, katedralin y kseklіğine baktı. Yapı güzel bir şekilde korunmu tu, hiçbir şey

İhtişamıyla soluklaşan iç aydınlatma, vitrayların arasından görünerek resimleri birer mücevhere dönüştürüyor.

"Her zaman gece yarısı ayinleri yaparlar mı?" Assail sordu.

"Bu bir kitle." Marisol büyükannesinin beyaz başının üzerinden ona baktı. "Buna ayin deniyor. Bu katedralde her hafta perşembe ve cumartesi günleri ve bazı tatil günlerinde yapılır. Caldwell'de çok aktif bir Katolik topluluğu var ve pek çok insan birinci ve ikinci vardiyada çalıştığı için bu ayinler çalışan insanlara başka türlü sahip olamayacakları ibadet zamanları sunuyor."

Arkalarından gelen sesler onu omzunun üzerinden bakmaya zorladı. Bir adam ve bir kadın arkalarından yürüyordu, ikisi de paltolarının içine gömülmüş, usulca konuşuyorlardı. Onlara bakarken, insanlar arasında yaşadığı sürece onlarla fazla vakit geçirmemiş olduğunu fark etmek garipti. Evet, iş anlaşmaları yapmıştı elbette, ama herhangi bir boş işle uğraşmamıştı.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, herhangi bir şirkette çalışacak fazla boş vakti olmamıştı.

Kilisenin kapıları ağır ve oymalıydı, alışkanlık ve görgü kuralları gereği kapıları açmak için öne atılmak istedi ama Marisol önce davrandı. Bu muhtemelen iyi bir şeydi. Çok güçlü değildi ve arabadan inerken bile zor nefes alıyordu.

İçeride kendini kırmızı halı kaplı, koyu renkli ahşap duvarları ve Latince yazılı taş levhaları olan geniş bir giriş odasında buldu.

"Vestiye şurada," diye mırıldandı Marisol.

Dış giysileri olmadan yeniden ortaya çıktıklarında, kendini bol takım elbisesi ve gevşek yakasını boynunda tutan tek şey olan kravatıyla uğraşırken buldu.

"Marisol," dedi büyükannesi, "şapkanı çıkarmalısın. Onu takamazsın."

"Vovó, yapmak zorundayım."

İkisi de ana dillerine döndü, tartışma sessiz ve hızlıydı. Sonra Bayan Carvalho homurdanır gibi bir ses çıkardı ve ileri doğru yürüdü.

Beyzbol şapkası takılı kalmıştı ve evet, Marisol'ün yüzünün tamamını olmasa da çoğunu gizliyordu ama şapkayı takmak zorunda kalmasından nasıl da nefret ediyordu.

"Hadi," dedi elini çekştirerek.

İbadet alanı, yüksek tonozlu tavanı, mermer heykelleri ve sonsuza kadar uzanan cilalı taş zeminiyle muhteşemdi. Altı bölümden oluşan dar sıralardaki yüzlerce ahşap koltuk, tahta oturmuş İsa'nın görkemli bir duvar resminin altına yerleştirilmiş bir sunağa doğru ilerliyordu. Gerçekten de oturma yerleri o kadar genişti ki, öndeki otuz kişi pek bir şey doldurmuyordu.

Marisol'un yönlendirmesiyle sol tarafa, içinde birilerinin olduğu son sıranın birkaç sıra gerisine yerleştiler. Marisol ortada, kendisi de koridorda olmak üzere kendilerini düzenlediklerinde derin bir nefes aldı.

Son zamanlarda nerede olduğu düşünüldüğünde, bu inanılmaz yerde olmak beklenmedik bir mucizeydi.

Ve sonra org çalmaya başladı, derin basları göğsüne, cınlayan tizleri... ruhuna ulaşıyordu.

Evimdeyim, diye düşündü.

Gerçi bu, nerede olduğundan ziyade kiminle olduğuyla ilgiliydi.

YİRMİ SEKİZ

AŞehrin öbür ucunda, sokağın başında, Vishous Jane'in yarı saydam halden tamamen cismani hale geçtiğini görünce çığlık attı, tam da o lanet avcı ateş etmeye başladığı sırada.

"Hayır!"

Tam Phury ile tetikçinin arasındaydı ve hastasını, kardeşini bedeniyle koruyordu. Kurşunlar ona saplanırken, V'nin mükemmel bir isabetle fırlattığı hançerler de saldırganın sırtına saplandı.

Dehşet ve öfkeyle dolan Vishous kendini havaya fırlattı, çıkık ayak bileği ona çelme taksa da momentumu bunu geçersiz kıldı. Hedefine kısa bir mesafe kalmıştı, bu yüzden bir top gibi kıvrıldı, fazladan mesafeyi yuvarladı ve sonra iki eliyle daha küçük olanın kafasına kilitlendi.

O kadar sert büktü ki, kafatasını omurganın ucundan kopardı, deri ve sinüs şeritlerinden başka bir şey tutmuyordu.

O ruhsuz piç kurusuna vermek istediği daha çok acı vardı ama Jane'e ulaşması gerekiyordu.

Ölümsüz bedeni bırakarak, karların arasından sırtüstü düşmüş olan Shellan'ına doğru ilerledi. Ona ulaştığında başını kaldırdı ve vücuduna baktı. Orada

Patagonia ceketinde kurşunların geçtiği yerlerde tutamlar vardı.

Nefes alış veriş tamamen yanlıştı; kısa, sıkı, hızlı. "Hayır..." diye inledi. "Seni tekrar kaybetmeyeceğim-"

Gözleri onunkilerle buluştuğunda bir şeyler söylüyordu. -Kan dudaklarına sıçradı, teni çok solgundu. "Aşk... seni..." Sonra ortadan kayboluyordu.

"Jane!" Kollarını ona doladı.

"Oh, Tanrım," dediğini duydu birinin. "Ne yaptı bu kız? O ne yaptı..."

Jane'in yerinde onun ellerinde bir şey vardı... mermiler. Kadının içindeki kurşunlar avuçlarına düşmüştü.

"O ne yaptı!"

Başını erkek sesine doğru salladı. Phury dehşetle ona bakıyordu, erkekten çıkan sözler sanki kendisini sorumlu hissediyormuş gibiydi.

Vishous karda onun olduğu yeri okşadı. Kanı oradaydı, kirli beyazı kırmızıya boyuyordu... ama o-

"Jane!"

Onun adını haykırdı. Ve sonra hiçbir cevap alamadan ve ruhunda dehşetten başka bir şey olmadan, ters döndü ve kendini o avcının üzerine fırlattı. Hiçbir işe yaramasa da leşe saldırdı, dişleriyle parçaladı ve elleriyle yırttı, pis, siyah kan üzerini kapladı

-Ta ki parlak bir çift far gözüne çarpana ve bir güç onu avının üzerinden fırlatana kadar.

Çırpınıyor, tekmeliyor, ısıyor, çılgına dönüyor, etrafındaki her şeye ve herkese karşı savaşıyordu-

Yumruk çenesine mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti, bir atom bombası gibi çarptı. Anında vücudu ve beyni gevşedi, ancak kafası boynunda bir okul bahçesindeki tetherball gibi sallanırken hala bilinci yerindeydi.

İradesi hemen geri geldi, aşkının intikamını alma ihtiyacı inkâr edilemeyecek kadar büyük bir güçtü ama kolları ve bacakları hiçbir komutu yerine getirmeyi reddetti. Kardeşlerinden birinin kollarında bir korkuluk gibi asılı kaldı, ağzından daha az kan damlıyordu, kıyafetleri yırtılmıştı, nefesi o kadar kısık ve gürültülüydü ki bir rüzgâr fırtınası gibi ses çıkarıyordu.

O anda annesini kaybetmenin ne sikim bir şey olduğunu anladı.

Dişinin yasını tutmadı. Hatta onun yarış için özellikle iyi olduğunu bile düşünmüyordu. Hayır... daha çok Jane'ini ona geri veren kişi olduğu için üzülmüyordu.

Kâtip Bakire'nin gitmesiyle mi? Jane'i her zamanki varoluş durumunda tutan sihir ya da her ne haltsa onun tehlikeye gireceğinden korkmuştu. Baktan şey başarısız oldu ve o kime gitti?

Artık dua edecek kimse yok. Sihrin devam etmesini isteyen kimse kalmadı.

Ve ne biliyorsunuz. Kader, küçük sürtük, onu tam da korktuğu ve varlığını kabul etmek bile istemediği bir pozisyona yerleştirmeyi uygun görmüştü.

-

Köpek Vitoria'yı görmedi.

Böylece sahibi bir gün daha ölecek kadar yaşadı.

Kıralık arabasına döndüğünde, Bayan Fortescue'nun mahallesinden çıkıp Northway'e geri dönerken acele etmedi ve tüm trafik kurallarına uydu. Ancak West Point'teki evine dönmüyordu.

Eski moda haritası onu bir sonraki varış noktasına götürdü - çünkü GPS araç sistemlerinde ve telefonlarda izlenebiliyordu - ve mimari önem açısından ilk durağından daha az etkilendi ve

cazipti. Bu kaba, alt-orta sınıf mahalle dizin kartları büyüklüğünde arsalara bölünmüştü, üzerlerinde oturan evler tek katlı ve kötü durumdaydı. Çoğunun kapı ve pencereleri parmaklıklarla kapatılmış, bahçelerinin etrafı da arabalar bariyerin içinde kalacak şekilde zincirli çitlerle çevrilmişti.

Streeter'ın evi solda, yedi numaradaydı ve arabayı çekip durduğunda, bu gece gittiği her iki yerin de sahiplerine uyduğunu düşündü: Bayan Fortescue'nun evi, büyük zenginliklerin dünyasına dışarıdan bakan ve umutsuzca sattığı şeyi alabilmeyi dileyen bir gösterişçiydi. Streeter sert bir hayduttu ve hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyordu.

Her şey düşünüldüğünde, Vitoria birincisi için koridoru geçmeden önce ikincisinden yüz tane alırdı.

Kullan-at telefondan ona mesaj attıktan sonra, biraz sabırla bekledi. Adam onu fazla tutmadı.

Adam tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, parkasının kapüşonunu aynı şekilde başının ve yüzünün üzerinden aşağıya doğru çekmiş bir şekilde ortaya çıktı. Kilitlemek için durakladı ve sonra ona doğru yürüdü, gözleri sanki kararlı bir şekilde kendi işiyle uğraşan ve başkalarını yalnız bırakan bir adammış gibi zincir bağlantıdaki kapıya giden çignenmiş yola sabitlenmişti.

Vitoria direksiyonun arkasından çıktı. "Bu gece alkol ya da uyuşturucu aldın mı?"

"Beşte bir esrar içtim."

"Sen kullanacaksın." Yürüdü ve yolcu koltuğuna oturdu. "Yolda uyuyacağım."

"Tamam."

Streeter onun oturduğu koltuğa oturdu ve sonra yola koyuldular, mahalleden çıkıp Kuzey Otoyolu'na girdiler.

"Bana hikayeyi tekrar anlat," dedi ellerini parkasının ceplerine sokarken ve kar botlarını

Ayak bilekleri.

"Two-Tone yaşlı hanımına-"

"Lütfen hiçbir kadına böyle hitap etme. Yoksa sana Short Dick demeye başlamak zorunda kalacağım. Devam et."

Dönüp baktı, yoldan geçen bir sokak lambasının ışığı şaşkınlığını aydınlatıyordu. "Ah, onun... evet, o her neyse... beni onların yerine bıraktı. Kaçak olduğunu, nerede olduğunu bildiğimi ve bunu ondan sakladığımı sanıyordu. Ona böyle bir şey yapmayacağımı söylediğimde, her şeyi yapmama izin verdi. Hâlâ eve döneceğini düşünüyor."

"Sonra ne olacak?" Vitoria gözlerini kapadı ve Streeter'ın mükemmel sesinin, berbat diksiyonunun ve dilbilgisinin üzerine çökmesine izin verdi.

"Onu son gördüğü geceyi hatırlamaya çalışmasını istedim. Onu daha sonra gördüğüm bara götürmüştü. İçki içmemek ve araba kullanmamak konusunda çok iyiydi."

Vitoria başını geriye yaslayıp ona doğru eğerek, "Asil biri," diye mırıldandı.

"Yolda bir telefon aldığını söyledi. Kavga ediyorlarmış ve adam telefonu almış, kadın da çok sinirlenmiş. Adam her kimse onunla konuşurken bir saat sonra Iroquois'in güney tarafında bir adamla buluşacağından bahsediyormuş. Iroquois Caddesi olduğunu sanmış, şehrin öbür ucunda. Adamın 'yarım mil' dediğini duyduğunu ve önce bir paket almaları gerektiğini söyledi."

Streeter, otoyol kuzeye giden iki şeride daralmadan hemen önce sağdaki bir TIR'ı geçti. "Kadın, adamın bir kadınla buluşacağını sanmış ama adam ona deli olduğunu söylemiş. Onu bara bırakmış, siktirip gitmesini söylemiş ve sonra onu aramaya çalışmış. Adam bir daha telefona cevap vermedi, o kadar. Ben de bunu düşünüyordum. Hayatım boyunca burada yaşadım. Kimsenin Iroquois Bulvarı'nın güney tarafı hakkında konuştuğunu duymadım. Ne düşünüyordu acaba?" Bir daha

Adam başını çevirdi. "Ama ben de sana bunu söylüyordum. Bir Iroquois Dağı var. Ve kesinlikle güney tarafı da var. Sonra hatırladım. Onun için çalıştığım zamanlarda Bay Benloise'ın kuzeyde güvenli bir yerden bahsettiğini duymuştum, bir şeylerin saklanabileceği bir yer. Neredeyse sınıra yakın olduğunu söylemişti. Iroquois orada."

"Umarım haklısındır."

Tek yön beş saat büyük bir zaman yatırımıydı. Ama gidip gelirken uyuyacak ve jet lag konusunda biraz ilerleme kaydedecekti.

Ve biraz dinlense iyi olur. Yarın galeride yoğun bir gün olacaktı. Polis bir önceki akşam işlenen gizemli cinayetle ilgili sorularını sormak için geldiğinde, zavallı Bayan Margot Fortescue hizmetçisi/sevgilisi/kız arkadaşı/her kimse tarafından evinin arka salonunda infaz tarzında vurulmuş olarak bulunduğunda, erkenden hazır olmak istiyordu.

Bir profesyonel tarafından.

"Yaklaştığımızda beni uyandır," diye emretti. "Ve hız yapmayı bırak. Polisin bizi kenara çekmesini istemiyorum."

Streeter siparişi kabul ettiğini başıyla onayladığında Vitoria tekrar gözlerini kapadı ve gülümsedi. Ricardo bu gece olanların hiçbirini onaylamazdı, özellikle de satış elemanını nasıl gönderdiğini. Oh, suikastın ardındaki mantık sağlamdı ve onun da katılacağı bir şeydi. Ama kız kardeşi? O silahla mı? Bir kadını bu kadar küstahça ama hesaplı bir şekilde öldürmek?

Ama o uzakta olduğu yıllar boyunca sadece İngilizce öğrenmemiştir.

Aldığı karanlık sanatlar dersleri, normal fiyatlarının iki ya da üç katına mal olmuştu: Bir kadın olarak, nasıl ateş edileceğini, nasıl dövüşüleceğini, nasıl öldürüleceğini öğretmeleri için erkekleri ikna etmek zorunda kalmıştı ve Ricardo'nun kız kardeşi olarak

her şey son derece gizli. Ya öğrenseydi? Onu kendisi de vurabilirdi.

Ancak zaman ve pratik sayesinde kendi sorunlarını çözme konusunda çok iyi hale gelmişti. Eğer bir Streeter kullanabiliyorsa, bunu yapmayı tercih ediyordu. Ancak onun gibi biri mevcut değilse? Ya da kişisel bir dokunuş gerektiren özel bir durum söz konusuysa?

Kendisi yaptı.

YİRMİ DOKUZ

AJane kendine geldiğinde sarsılarak doğruldu ve göğsünü kavradı. Parkasının önünde tutamlar vardı, beyaz tüyleri kanatan delikler, ama derin bir nefes aldığında boğulma sona ermişti. Acı da gitmişti.

Ancak sadece kısmen bedenseldi.

Etrafına bakınca irkildi. Karlı sokağın yerini yemyeşil çimenler, canlı çiçekler ve Sezar'ın Roma'sına aitmiş gibi görünen binalar almıştı.

Neden Sığınak'taydı?

"Vishous?" Ayağa kalktı. "V?"

Tamam, o zaman ölmüş müydü... yoksa bu kozmik bir yeniden başlatma gibi bir şey miydi? Yani, eğer "öldüyse", Kâtip Bakire'nin kaldığı yere geri dönmesini sağlayan varoluşsal bir gönderene geri dönüş mü?

Bir daire çizerek dönüp manzarayı inceledi. Muhteşem tarlanın tam ortasındaydı, V'nin ona Seçilmişlerin yatakhaneleri ve Yansıtma Havuzu olduğunu söylediği yerin tam ortasındaydı.

Devrelerini bir panik duygusu kapladı ama bunu çabuk atlattı. Kendini toparladıktan sonra ısırsa iyi olur diye düşündü.

mermi ve-

Hardy-har-har.

Hayır.

Evet, bu ifadeyi bir daha kullanması biraz zaman alacaktı.

Her halükârda, muhtemelen tamamen mevcut olmayı denemesi ve ne olacağını görmesi gerekiyordu. Parkasının fermuarını sonuna kadar açarak üzerindeki şeyi çıkardı ve kendine baktı. İradesini kullanarak, kendini acıya hazırlarken bile bedenini tamamen öne çıkmaya çağırdı.

Ama hiç yoktu. Tamamen bedenine girdiğinde kendini iyi hissediyordu - bu da iki şeyden biri anlamına geliyordu: Ya ölmüştü ve burası öbür dünyaydı ya da gerçekten ölümsüzdü.

Silah seslerinin nasıl geldiğini hatırladıkça Vishous için endişeleniyordu. Onun kendisine nasıl sarıldığını çok net hatırlıyordu, yüzü korkudan çılgına dönmüştü, fiziksel acısı aralarına girmiş, ona söylemek istediği şeylerden onu mahrum bırakmıştı.

Ve sonra her şey karardı.

Ona geri dönmeliydi, dünyaya geri dönmeliydi. Böylece ona iyi olduğunu söyleyebilecekti.

Onları buraya nasıl taşıdığını düşündüğünde, tam olarak ne yaptığını dair hiçbir fikri yoktu. Sadece ona tutunmuş ve işi yapmasına izin vermişti, gerçeklik etraflarında dönerken onun bedeni aynı anda hem tanıdık hem de egzotik bir şeydi.

Her neyse. Bunu yapabilirdi. Gözlerini kapatarak parkasını göğsüne yasladı ve bu âleme girip çıkmanın Caldie'deki bir posta kodundan diğerine geçmekle aynı şey olduğu teorisine dayanarak, kendini yukarı ve dışarı çıkmaya irade etti.

Hemen işe yaramayınca boynunu kırdı, derin bir nefes aldı ve bir kez daha denedi.

Üçüncü denemeden sonra küfretti ve bunun o kadar kolay olmadığını fark etti.

Biri gelene kadar burada mı kalacaktı? Kahretsin.

Proaktif olmaya karar vererek sakin manzarada yürümeye başladı. Elbette Amalya'ya, Directrix'e ya da kendilerini yenilemek için buraya gelmiş bir Seçilmiş'e rastlayacaktı... birine, herhangi birine.

Ama onun yerine bulduğu şey kendi pişmanlıklarıydı. Ve adamım, onunla konuşmaya başladılar.

"Benim neyim vardı böyle?" dedi çimlere. "Neden bunca zamanı boşa harcadım?"

Hastalarını tedavi etmek önemsiz değildi. Daha çok, vakalar arasında evrak işleriyle ve acil olmayan işlerle uğraşarak saatlerini harcıyordu. Neden eve gitmemiştii? V ile birlikte olabilirdi. Birlikte olabilirdi.

Ya da nöbetçi olsaydı, uyuyor olabilirdi. Netflix'te AHS veya Stranger Things izlemek.

Ama hayır, birileri ona ihtiyaç duyduğunda orada olma konusunda takıntılıydı...

Sanki Kardeşlik dağında telefonlar çalışmıyordu? Sanki biri gelip onu bulamazmış gibi? Sanki başka biri düşük seviyeli bir travma ile başa çıkabilirmiş gibi-

Cep telefonu. Lanet olası cep telefonu yanındaydı.

Telefonu çıkarıp Vishous'u aramaya gitti: "Lanet olsun."

Tamam, aramaların ya da mesajların çekmemesine hiç şaşırmamıştı. Hadi ya. Verizon diğer dünyaları da kapsıyor muydu? Ya da Sığınak şebeke içinde miydi?

A planına geri döndü. Birini bulana kadar etrafta dolaşacaktı.

Tanrım, Vishous'a iyi olduğunu söylemenin bir yolunu bulması gerekiyordu.

Sola o katedralde Assail'in iyileşmesi için o kadar çok dua etti ki, daha sonra eve dönerken avuçlarını birbirine bastırmaktan ön kollarının ve dirseklerinin ağrıdığını fark etti. Ve belki de ne olduğunu sormakla hata etmişti. Pek çok farklı Tanrı adamı ve kadını tarafından kendisine asla belirli sonuçlar için dua etmemesi, bunun yerine Tanrı'nın isteğini istemesi söylenmişti. Sorun şuydu ki, bununla ilgili bir sorunu vardı. Olayları saçma bir metafora indirgeyecek olursak, kendini Noel'de sana hep çorap alan teyzene gidip, "Hey, ne istiyorsan onu yap" demek gibi hissediyordu.

Sadece küçük bir açıklık, küçük bir yönlendirme önerdi.

Birdenbire direksiyonun arkasında irkildi ve "Vay canına, az önce Efendimizin yaşlı teyzesi olmadım" diye düşündü. Gerçekten. Ben-

"Ee, Assail, hangi dindensin?" diye sordu büyükannesi arka koltuktan.

Bunu takip eden garip duraklama sırasında Sola pencereden gökyüzüne baktı ve Tanrı'nın genel yönüne doğru başını salladı. Belli ki, vovosunun sorusu bu esprinin intikamıydı.

Ve ben çorapları severim, diye düşündü. Çoraplar iyidir, ayaklarınızı sıcak tutar, farklı renklerde olurlar. Hayatımda sahip olduğum tüm çoraplar için çok minnettarım, bana vermeyi seçtiğin çoraplar için-

"Marisol?"

"Sola?"

Diğer ikisi de onun adını söylediğinde dikkat kesildi. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Çorap mı?" Assail sordu. "Az önce çoraplardan bahsettin-"

"Çoraba ihtiyacın var mı?" diye araya girdi büyükannesesi. "Sana biraz daha getireyim. Herkesin çoraba ihtiyacı var."

En azından bu, vovosunun dikkatini din yolundan uzaklaştırdı. "Özür dilerim, sadece kendi kendime mırıldanıyordum. Yaya olarak da iyiyim, teşekkürler."

"Sana daha fazlasını getirdim," dedi büyükannesesi. "Saldır, soruya cevap ver."

Sola gözlerini kapattı. Sonra tekrar yola odaklandı. Ona cevap vermek zorunda olmadığını söylemek istedi ama-

"Ben agnostığım, Bayan Carvalho. Yine de ayin kesinlikle etkileyiciydi."

"Bizimle tekrar geleceksin, ama bir dahaki sefere bizim kiliseye.

Peder Molinero ile tanışacaksın-"

Sola başını salladı ve dikiz aynasından arabaya baktı. "Oraya geri dönemeyiz, Vovó. Bu bir seçenek değil. Sana bunu zaten söyledim."

Büyükannesinin gözleri kısıldı ve yaşlı yüzüne hüznün çökerken, Sola kadının her zamanki gibi sallanarak geri dönmesini diledi. Meydan okuma hayatı; yenilgi ise ölüm.

Köprünün sonuna geldiklerinde Sola, "Yine de katedrale gitmeye devam edebiliriz," dedi ve Hudson kıyısına inmek için ilk çıkışa yöneldi. "Değil mi?"

Assail her şeyin üzerindeydi. Hiç tereddüt etmeden: "Kesinlikle."

Büyükannesesi hemen toparlandı. "O zaman bir dahaki sefere Piskopos Donnelley ile tanışırsın. O seni kutsayacaktır."

"Çok fazla değilse bir ricam var?" Assail dönüp arka koltuğa baktı. "Lütfen gece yarısı ayinlerine katılabilir miyiz? Benim bir gece kuşu olduğumu göreceksiniz."

"Ben de bunu daha çok seviyorum." Sola başını salladı.

"Bu bana uyar.

Daha az insan."

"Gittiğimiz sürece ne zaman gideceğimiz umurumda değil."

Sola dikiz aynasına tekrar baktı. Büyükannesi memnuniyetle arkasına yaslanmış oturuyordu, yüzündeki gülümseme birilerinin gördüğünü bilse saklayacağı türdendi.

Sola direksiyondan bir elini çekerek koltuğun diğer tarafına uzandı. Assail'in avucunu kavradığında Assail ona baktı.

Seni seviyorum, diye mırıldandı.

Assail boştaki elini kaldırdı ve parmak uçlarını dudaklarına bastırdı. Sonra kolunu uzattı ve parmaklarını ağzına götürdü.

"Ben de seni seviyorum," dedi yüksek sesle.

Sola kızarıırken, büyükannesinin hafifçe güldüğünü duyduğuna yemin edebilirdi. Ama belki de hayal görmüştü.

Öte yandan, vovosu her zaman torunu için iyi bir Katolik çocuk istemişti ve Assail artık uyuşturucu satmama, kiliseye gitmeme olayını sürdürürse? Dua ettiği şeyi elde edebilirdi.

Sola aniden neşesini kaybetti.

Evet, bu olabilirdi... eğer Assail yeterince uzun yaşarsa. Ama bunun olma ihtimali nedir ki, diye düşündü üzüntüyle.

OTUZ

U p Sığınak'ta Jane'in ne kadar zaman geçtiği, geçmekte olduğu, her neyse, hakkında hiçbir fikri yoktu. On dakika da olabilirdi, bin yıl da ve aynı şeyi hissedeceğini hissediyordu. Bu açıdan, bu kutsal yerde dakikalar ufuk gibi görünüyordu, başlangıcı ve sonu yoktu: Ne kadar yürürse yürüsün, manzarayı çevreleyen orman halkasına asla ulaşamayacak gibi görünüyordu. Ne zaman sonunda ormanın içine gireceğini düşünse, her şey kendi üzerine geri dönüyor ve onu arkasındaki ağaçlarla birlikte karşı tarafa fırlatıyordu. Bu onu çıldırtmaya yetiyordu.

Şey, bu ve etrafta kimsenin olmadığı gerçeği.

Ve diğer sinir bozucu şey? Ne kadar zamandır dolaşıyordu ve buna rağmen ayakları yorulmamıştı, susamamıştı, acıkmamıştı ve çişi gelmemişti.

Evet, tamam, iyi, rahatsız olmadığı gerçeğinden yakınmanın delilik olduğunu fark etti - ya da Kâtip Bakire'nin çiçek tarhlarından birinde ormandaki bir kampçı gibi çömelmek zorunda kalmanın, Tanrı aşkına. Ama bu, kendisinin var olmadığının bir başka kanıtı gibiydi ve bu da ona kendini kaybolmuş ve yalnız hissettiriyordu.

O noktaya kadar, kendini tamamen bedensel olarak tuttu. Bir nevi "ben gerçekte hayatta değilim

şey.

Tanrım, Vishous'un kendine zarar verecek bir şey yapmaması için dua etti.

Endişeden aklını kaybetmemek için kendine bir rota belirledi, durumunu ve çevresini düzene sokma ihtiyacı pek gerekli olmasa da kendini gösterdi. Ne yani, sanki öbür dünyadan biri elinde bir panoyla buraya gelecek ve şöyle diyecekti: Bekle, Hamamları kaçırdın ve üçüncü turunda Sequestered Scribes Tapınağı'nı geçme hızın saatte 0.2 mil daha yavaştı.

Ne zaman bu kadar gergin oldu?

Her zaman dostu olan disiplin, kendini gelişigüzel her şeye bağlayan kırılgan bir tutamağa dönüşmüştü ve istilasını açıkça aşamalıydı, ele geçirirken fark etmediği türden bir şeydi.

Ta ki bir erdem olması gereken şey onu boğana kadar.

Kendine ve yeteneklerine her zaman sağlıklı bir güven duymuştu. Ve bu özgüveni hak etmişti, lanet olsun. Ama şimdi işine nasıl odaklandığını düşününce, bu istemsiz ama biraz da kritik düşünme zamanı sayesinde, obsesif-kompulsif çabalarını hastalarının kurtuluşuyla bir tuttuğunu gördü.

Savaşta tüm Kardeşlerin ve savaşçıların güvenliği ve emniyeti için.

Sanki ölümle aralarında duran tek şey oymuş gibi.

Rhage bir İlk ya da Son Yemeğe katılmayalı ne kadar uzun zaman olduğu konusunda ona meydan okumakta haklıydı ve şimdi neden onlara gitmediğini biliyordu: O uzun yemek masası, erkekleri ve kadınlarıyla, aileleri ve çocuklarıyla artık keyif alınacak arkadaşlar değildi.

Onlar gerçekleşmeyi bekleyen felaketlerdi.

Z'yi ailesiyle birlikte gülümserken görmedi. Onun yerine, sahada karnından vurulduğunu ve kan kaybından bayıldığını, kendisinin de onu tedavi etmek için oraya gittiğini ve içini açmak zorunda kaldığını hayal etti. Ama ya her iki kanamayı da bulmak yerine -ki bu durumda bulmuştu- çuvallarsa, inferior vena cava'daki ikincil kesici kaçırırsa ve adam orada ölürse?

O zaman artık o masada değildi, değil mi? Ya Bella ve Nalla? Hayatları sona ermişti. Çünkü Jane işini yeterince iyi yapmamıştı. Nalla'nın gecelerinin ve günlerinin geri kalanında gerçek anlamda bir babası yoktu ve Bella'nın kalbi sonsuza dek kırılmıştı. Aile mahvolmuştu.

Ya da Beth'in doğuma girdiği zamana ne dersin? Plasenta previa. Kliniğe sedyeyle geldi ve Jane L.W.'yi çıkarıp acil histerektomiye başarıyla yapmak yerine rahmin alınmasını beceremedi, böylece hasta kan kaybından öldü.

Bu durumda, Wrath'ın hayatı sona erer, tahttan iner ve tüm tür liderini kaybeder. Kardeşlik asla eskisi gibi olmaz ve travmanın da etkisiyle ertesi akşam dışarı çıkarlar ve içlerinden birkaçı acı çektikleri ve yas tuttukları için arazide öldürülür.

Sayılamayacak kadar çok örnek vardı. Layla bebekleriyle birlikte. Peyton, stajyer, kafasından vuruldu. Xcor. Rhage.

Her biri geçen yıl onun himayesine girmişti. Yoksa iki yıl mı olmuştu?

Sorun şuydu ki, kendi ailesiyle hiçbir ilişkisi olmayan hastalar üzerinde çalışmıyordu: Normal klinik koşullarda çuvallamak yeterince korkunçtu - işinde dürüst hatalar yapan ve bunu asla ama asla atlatamayan doktorlar tanıyordu. Ama bunun sevdiği birinin başına gelmesi? Her gece gördüğün? Birlikte gülüp ağladığınız, hayatınızı birlikte yaşadığınız birine?

İnsanların en yakınlarına ve en sevdiklerine davranmamalarının bir nedeni vardı. Yine de onun için bu, işinin tam tanımıydı.

Çıldırmasına şaşmamalı.

Durdu, etrafına bakındı ve belki de tüm bunların artık tartışmalı bir konu olduğuna karar verdi. Bir geleceği var mıydı ki? Yoksa sonsuza dek bu boyutta mı sıkışıp kalacaktı?

Peki ya Vishous? Kendini suçlayacaktı. Bir şekilde onun Phury'ye kalkan olma seçiminden kendini sorumlu tutmanın bir yolunu bulacaktı ve bu da felakete yol açacaktı.

Jane'in kalbi bilmediği ve kontrol edemediği şeylerle çarpmaya başladığında, lanet olası aklını kaybetmemek için önündeki şeye odaklandı.

Tapınağın dış hatlarını ve boyutlarını tam olarak algılayabilmesi için bir süre geçmesi gerekti. Beyaz mermer yapı kampüste gördüğü en küçük yapıydı, genişliğinden daha uzundu ve alışılmadık bir şekilde açık penceresi yoktu. Aslında bir mahzene benziyordu... ya da bir mezara-

Hiç ses çıkarmadan, kapı görevi gören panellerin bir tarafı dışa doğru açıldı.

"Alo?" dedi. "Amalya?"

Merdivenlerden inip çıkarken yardıma, cevaplara, rahatlamaya o kadar hazırdı ki... A k l ı n ı n bir köşesinde, hastalarına gelirken de böyle hissetmesi gerektiğini fark etti.

"Alo?" Ağır paneli araladı ve içeri baktı. "Oh... Aman Tanrım."

Otuza otuz metrekarelik alana girerken burası Ali Baba'nın mağarası, diye düşündü hayretle. Baktığı her yerde değerli taşlar vardı ve Jared Jewelers ya da Shane Co. tarzında değil, etraflarında bolca boşluk olan tek seferlik ışıltılar. Hayır, burası The Goonies'di... burada düzinelerce Tek Göz Willy vardı.

Kutular kesinlikle mücevher kalitesinde safirler, yakutlar, zümrütler... elmaslarla doluydu. Ayrıca ametist, opal, sitrin ve akuamarin inciler de vardı. Ve hepsi de küçük resim boyutlarında ya da daha büyüktü.

Temsil edilen zenginlik hesaplanamazdı ve o kadar anlaşılmazdı ki, şaşkınlıkla cömertliğe bakarak çöp kutusundan çöp kutusuna gitti. Hiçbirine dokunmaya cesaret edemedi, ancak taşların sıcak ellerinin arasından serin ve pürüzsüz bir şekilde kayarken nasıl hissedeceğini merak ediyordu.

Kasada başka şeyler de vardı ama onlara dikkat etmesi için biraz zaman geçmesi gerekti. Bir dizi mermer ve cam vitrin ve rafta, Devrim Savaşı döneminden kalma gibi görünen tabancalardan fosillere ve bir meteorit miydi? Ayrıca mücevherlerle kaplı bir kase de vardı. Bir asa-

Jane geldiği son kasalardan birinin önünde durdu ve kaşlarını çatı. Cam kırılmamış olmasına rağmen, orada her ne nesne varsa artık yoktu. Ama orada bir şey olduğu kesinlikle anlaşıyordu çünkü büyük bir karenin dış hatları, altındaki kırmızı kadifeye işlenmişti.

Sanki radyoaktifmiş gibi. Ya da kötü bir el tarafından sahiplenilmiş gibi.

-

Dünya'nın aşağısında, Hudson kıyılarında, Assail yatağından sıyrıldı ve tam bir sessizlik içinde bornozunu çekti. Marisol çarşaflarının içinde cırlıçıplaktı, vücudu sımsıkı sarılmıştı, artık sarı olan saçları yastığının üzerindeydi. Assail'in onu uyandırıp bodruma göndermesi ve büyükannesinin sabah onu olması gereken yerde bulmasını sağlaması gerekmeden önce sadece bir saat kadar daha kalabilecekti. Ama o

gitmesini istemedi. Onu olduğu yerde tercih ediyordu.

Onun üzerinde durup nefes alışını izlerken, kendini Bay Stoker'ın evreninden fırlamış bir şey gibi hissetmeye başlamıştı; ruhsuz ve aç bir vampir, emip kurutmak istediğı kırılğan insan hayatının üzerinde geziniyordu.

Gerçekte ne olduğunu öğrenirse onun hakkında böyle düşünecekti. Gerçekten de ona yalan söylemekten nefret ediyordu -hayatı boyunca hem aptallara hem de ailesine rahatça yalan söylediğı düşünöldüğünde bu ironikti- ama onun gerçeğe vereceğı tepkiden daha çok korkuyordu.

Pek çok şeyden rahatsız olan adam kendini zorlayarak merdivenlerden birinci kata indi ve kapıları arkasından kapattı.

Bunun, olayları gizli tutmak istemesi dışında başka bir nedeni daha vardı.

Ofisine girdiğinde, gövdesinde huzursuzluk dalgaları dolaşmaya başladı ve içeri girip masasına doğru ilerlemesi biraz zaman aldı. Yastıklı sandalyesine oturarak ellerini kurutma kağıdının üzerine koydu. Bilgisayarı açsa -ki açmadı- hesaplarına erişebilir, portföylerini kontrol edebilir, servetinin yükselen seviyesine bakabilir ve belki de buna eşlik eden bir şişkinlik hissedebilirdi.

Belki de değildir. Serveti onun için eskisi kadar önemli görünmüyordu.

Kendini destekleyerek sandalyeyi ayaklarıyla döndürdü ve soldaki en üst çekmeceyi açtı. İçinde yaklaşık bir Can Kurtaran rulosu büyüklüğünde koyu kahverengi bir cam şişe vardı.

İlk başta daha küçük olanları vardı. Sonra daha büyüklerine ihtiyaç duydu. Sonlara doğru, neredeyse bir bavul hazırlaması gerekecekti.

Assail uzanıp şişeyi alırken eli titredi. İçinde kokain yoktu, ince bir kalıntıdan başka bir şey yoktu.

İçeride. Sürpriz olmadı. Son bir hafta boyunca kokaini o kadar sert içmişti ki septumunda bir delik açmıştı.

Dairesel kabı avucunun içinde ileri geri yuvarlarken, neredeyse hiçbir gerçek değeri olmayan cansız bir nesnenin, bileğinin ucunda patlayan bir el bombası gibi onu nasıl iliklerine kadar soyabildiğine hayret etti.

Bekledi...bekledi...dürtünün gelip gelmediğini görmek için.

Olmadığında, bir anlık coşkulu bir özgürlük, düşmanını alt ettiğine, iblisi yendiğine dair yükselen bir zafer duygusu yaşadı - ve evet, güzel genç kızı aslında üst kattaki odasındaydı. Ama sonra ihtiyatlı bir his bu yanılsamayı iyileştirdi. Huzurlu ve rahat olduğu zamanlarda cazibeye direnmek kolaydı. İşin sırrı, rahat olmadığı zaman ortaya çıkacaktı.

Şişeyi çekmeceye geri koydu ve kapattı. O şeyi neden sakladığından emin değildi ve buna çok yakından bakmak istemiyordu. Bu, işleri yolunda tutmak için kendini soktuğu her şeyin acımasız bir hatırlatıcısı mıydı? Ya da bağımlılığına geri döndüğü zamanlar için bir yer tutucu olarak mı?

Assail bu cevaba dayanamadı çünkü kendisine güvenmiyordu.

İşte bu farkındalıkla bilgisayarını açtı, monitördeki mavi parıltı bir ateşin aydınlatması gibi ortaya çıktı. Şifreleri kolaylıkla geri geldi -ki bu rahatlatıcıydı- ve boğa piyasası sayesinde işlerin geldiği noktadan memnun olduğunu düşündü.

Delirirken para kazanmıştı.

Arkasına yaslanarak yorgun olup olmadığını anlamaya çalıştı. Harekete alışkın olmayan kaslarında bir ağrı vardı. Belli belirsiz acıkmıştı ama bir çare bulmak için gereken çabayı göstermeye isteksizdi. Ayrıca biraz da üşümüştü.

Evdeki sessizlik üzerine çökmüştü ve nedense tüm bu sessizlik ona bunaltıcı geliyor, el ve ayak bileklerindeki bağlar çözüldüğünden beri hissettiği mutlu rahatlamayı elinden alıyordu.

Bedeninde yaşamak için geri döndüğünden beri.

Artık hayat bundan mı ibaretti? diye düşündü. Bilgisayarının önünde pasif bir şekilde oturup, hiçbir katılımının ya da kontrolünün olmadığı güçler nedeniyle rakamların değişmesini izlemek mi?

Bağımlılığının ya da yasadışı işinin kaosuna ve çılgınlığına geri dönmek istemiyordu. Ancak zamanını nasıl geçireceğine dair başka bir seçeneği olmadığından, renk körlüğünün varoluşsal bir versiyonunu hissediyordu, dünya belli bir canlılık ve derinlikten yoksundu. Elbette, bağlı bir erkek olarak dışısı için yaşayacaktı, bu doğrudu. Ama bu şık odada bir mobilya parçası olmaktan daha fazlası olmalıydı.

Marisol, cehennemlik hakkında saygı duyulacak pek bir şey bulamazdı.

Bu durumda.

Assail çekmeceyi tekrar açtı. Şişenin yanında izi sürülemeyen bir cep telefonu vardı ve onu açmaya gittiğinde, ama tabii ki şarjı bitmişti, diye düşündü.

Belki de bu bir işarettir, diye düşündü. Ne de olsa, eğer bu işin dışındaysa, neden bu iş için kullandığı telefona erişme ihtiyacı duysun ki?

Huzursuz edici bir boşluk hissi ilerlemesine neden oldu. Şarj cihazı masanın altındaki prize takılıydı ve kabloyu alıp telefona biraz enerji verirken Samsung kapaklı telefonu ellerinin arasına aldı. O şey uyanana kadar bir süre geçti. Beklerken telefonu çekmeceye geri koymayı ya da belki de atmayı düşündü. Ancak sonunda kapağını açtı ve dört sesli mesaj olduğunu gördü.

Şifreyi girdiğinde, ilk olarak en eski mesaj geldi ve bu uzun zamandır kaydettiği bir mesajdı.

"Mesajınızı aldım. Kahve içmek için seni görmeye hazırım. Kendine iyi bak, dostum."

Eduardo Benloise. Önceden kararlaştırılmış bir kodda buluşma direktifine yanıt vermek. Peki Assail ve kuzenleri adamı belirlenen yerde yakaladıklarında? Eduardo'nun tarafındaki varsayım, bunun bir milyon dolar nakit para teslimatı için olduğu yönündeydi ve adam açgözlü olduğu ve ağabeyinden bir şeyler saklamayı sevdiği için, refakatsiz ve organizasyonundan kimsenin haberi olmadan gelmekten çok mutlu olmuştu.

Ama para el değiştirmemişti. Bunun yerine, Eduardo iradesi dışında alıkonulmuş ve Assail'in Range Rover'ının arkasına, doğru zamanda çekilecek bir manivela gibi, bir koli postasına gösterilenden biraz daha fazla özen gösterilerek yerleştirilmişti.

Assail mesajı Marisol'a doğru olanı yaptığını hatırlatması için saklamıştı.

Bu, onun ve ilişkilerinin üzücü bir bağı olmuştu.

İkinci mesaj iki hafta öncesine ait bir kapatma mesajıydı, yanlış arama. Üçüncüsü de öyle.

Dördüncüsü ise günün erken saatlerinde, yaklaşık on iki saat önce bırakılmıştı. Ve sadece aksanlı bir kadın sesiydi.

"İyi günler, efendim. Benloise Galerisi'nden yirminci Aralık tarihli satın alma işleminizle ilgili olarak arıyorum. Kayıtlarımıza göre teslimatta bir gecikme yaşanmıştır ve bu konuyu uygun bir zamanınızda görüşmek isteriz. Eğer bizimle daha önce irtibata geçtiyseniz, lütfen bu telefon görüşmesini dikkate almayın. Teşekkür ederiz."

Assail kaşlarını çattı ve mesajı tekrar oynattı. İki kez.

Evet, gerçekten de bir aksanı vardı ve bunu çok iyi örtbas ediyordu. "R" leri ve tonu pek doğru değildi.

Güney Amerikalıydı.

Ve hangi satın almadan bahsediyordu?

Mesajda numara belirtilmemişti ama buna gerek yoktu .
Telefonun arama kayıtlarında vardı.

"Saldırı mı?"

Marisol'un sesiyle başını kaldırdı. Merdivenlerden inmişti ve mutfağa doğru gidiyordu.

Telefonu çekmeceye geri koydu ve şarj aleti hâlâ takılıyken eşyaları kapatabildiği kadar kapattı. Sonra ayağa kalktı.

"Buraya, aşkım."

Dönüş yolunda ayak sesleri hızlı ama yumuşaktı ve açık kapıya yaklaştığında duraksadı. "Neden karanlıktasın?"

"Sadece hesaplarımı kontrol ediyordum." Monitörü gösterdi. "En azından önümüzdeki yıl için gaz ve elektrik parasını ödeyebileceğimi bildirmekten memnuniyet duyuyorum. Belki bir yıl sonra da."

"Oh...güzel." Marisol biraz öksürdü. "Ah, uyandığımda gitmiş olduğunu görünce endişelendim."

Adam kollarını uzatırken kadın öne çıktı. Adamın kilisede giydiği gömleği giymişti ve çıplak bacakları çok güzeldi.

"Benim için endişelenmemelisin." Onu kendine çekti ve göğüs kafesinden, tam kalbinin üzerinden öptü. "Ben gerçekten iyiyim."

"Yatağa dönmek ister misin?"

"Hmm...evet." Elleri kızın kalçalarına doğru gitti ve daha ne olduğunu anlamadan gömleğinin eteğinin altında, kızın çıplak teni sıcak ve pürüzsüzdü.

"Yukarı çıkalım mı?" dedi boğuk bir sesle.

"Seni burada istiyorum."

Onu sırtını masaya yasladı ve sonra klavyesini ve k l tablasını iterek masanın üzerine oturmasını istedi. Monitörü neredeyse kenara fırlayacaktı ama umursamadı.

Ofisin kapısını kapatmak isteyince koridordan gelen ışık kesildi ve o mavi ışık havuzu dışında karanlık odayı ele geçirdi-

Kahretsin, diye düşündü. Kapı. Zihniyle kapatmamalıydı. Yine de, en azından Marisol, artan uyarılma haliyle, fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Sessiz olman gerekecek," dedi iki parmağının ucunu kadının kalçalarına koyarken. "Kimseyi rahatsız etmemelisin."

"Nefesi kesilecek olanın sen olmadığını nereden biliyorsun?" diye karşı çıktı.

"Çünkü bu benimle ilgili olmayacak."

Bununla birlikte, masanın her iki yanındaki ikinci çekmeceleri çekip çıkardı ve bacaklarını açarak ayaklarını onun için yaptığı çıkıntılara koydu. Sonra dizlerinin üzerine çöktü.

Adam daha uyluklarının içini okşamaya başlamadan önce nefes nefese kalmaya başladı.

"Unutma," dedi dudaklarını kızın dizlerinden birine değdirirken. "Kimseyi uyandırmak istemezsin."

Ellerini kadının kalbine doğru götürürken ona dokunmadı. Henüz dokunmadı. Gömleğinin en alt düğmesini açtı. Sonra onun üstündeki düğmeyi. Ve sonra diğerini...

Sonuna kadar gitmek istiyordu ama birinin kapıyı çalması ya da daha kötüsü -ve duyulmamış bir şey- içeri girmesi ihtimaline karşı, kızın alçakgönüllülüğünü korumalıydı.

Gömleğinin kuyruklarını ayırıp yolundan çekerken son derece uyumluydu, ikiz kıvrımlar kalçalarının iki yanında durmaktan memnundu.

Ve işte oradaydı, çıplak ve geniş bir şekilde ona bakıyordu.

"Mmm," diye mırıldandı dizinden onu çok tahrik eden şeyin kenarına doğru öpüşürken.

Yukarı bakınca gülümsedi. Ellerini kurutma kağıdına dayamıştı ve vücudunu geriye yaslamıştı ama onu izleyebilmek için başını öne eğmişti.

Assail dilini uzattı ve herhangi bir önsözle işi bitirdi. Kadının ortasını yaladı ve cinsel organının üst kısmını fiskeledi. Sonra onu bir öpücükle mühürledi.

Bastırmaya çalıştığı inilti onu gülümsetti ama sonra yapacak işleri vardı. Onu içine çekti, sonra yaladı, acele etmedi, onun hissinin ve tadının, sıcaklığının ve telaşının tadını çıkardı - ve daha da fazlası için açgözlülükle, dizlerini daha da ayırdı, elleri kilitlendi, sıktı.

Alıştırma sesleri odanın sessizliğinde yüksekti. -Nefes alış veriş de öyle. Ve her ikisi de ona vurmaya başladığında seslerini yükseltti, dili, yüzünü sürerken kalçalarının ileri geri sallanmasına neden olan bir dart, dans alayıydı.

Boşaldığında, avuçları kurutma kağıdında gıcırdadı ve monitörü duvara çarpan bir kavis çizdi.

Yine de iyileşmesi için ona hiç zaman vermedi. Ne kadar acımasız bir görev yöneticisiydi.

OTUZ BİR

O Vishous, Pit'teki deri koltukta ESPN 30'a 30'un sesini duyarak kendine geldi, spiker eski toprak güreşçi Ric Flair'le ilgili bir haberin arka planını anlatıyordu.

V, göz kapaklarının ağırlığıyla orantısız bir çabayla gözlerini açtı. Hay sikeyim. Lanet spor salonunda bench press yaparken daha az enerji harcardı.

Odaklanabildiği ilk şey langırt masasıydı. Arkasındaki geniş ekran televizyon ikincisiydi. Üçüncüsü ise mutfakta duran iki erkekti, vücutları birbirine yakındı, başları eğikti, konuşmaları o kadar yumuşak bir fısıltıydı ki hiçbir şey duyamıyordu.

Butch ve Rhage'in ellerinde birer içki vardı: İlki uzun bir bardakta kahverengi bir şey içiyordu ama kesinlikle kola/Dr Pepper/Pepsi türünden değildi. İkincisinin elinde küvet büyüklüğünde bir kupa vardı ve V havayı koklamadan bunun marshmallow'suz Swiss Miss olduğunu, su değil sütle yapıldığını biliyordu.

Yine de nerede olduğu, etrafında kimlerin ve nelerin bulunduğu dair tüm bu ayrıntılar konuyla ilgili değildi. Bunlar beyni için daha çok geçiştirici şeylerdi, ince nane, başlangıç yemeği değil.

Acı onun varoluş amacından daha fazlasıydı ve bilinç durumu gittikçe daha fazla buharlaştıkça, Jane'i kollarında tuttuğu ve onu tekrar kaybettiği anıları, sanki bir avcı tepesinde duruyormuş ve kafatası çökmek yerine toz haline gelene kadar onu kurşun bir boruyla defalarca dövüyormuş gibi emin bir şekilde ona çarptı.

Ona verdikleri ilaç her neyse, etkisini metrelerce değil, santim santim kaybediyordu ve bu durum onu hayal kırıklığına uğratmıştı - ama nedenini tam olarak bilmiyordu. Ayıklık sadece daha fazla acı çekmek anlamına geliyordu.

Jane, diye mırıldandı. Jane...

Yanağından aşağı sıcak bir çizgi indiğinde, üzerine kimin mum damlattığını merak etti-

Gözbebekleri olmayan bir çift tuhaf göz beklenmedik bir şekilde önünde belirince geriye doğru sarsıldı ve başı arkasındaki deri mindere çarptı.

Lassiter bu lanet dünyada görmek isteyeceği son kişiydi; koca ağızlı, sarışın ve siyah dehşet tam da doktorun istemediği bir şeydi.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı V. "Yoluna git-"

Melek işaret parmağını dudaklarına götürdü. Şşşt. Her şey yolunda.

Jane gitti! V çılgılık atmak istedi. O gitti ve sen ya da buradaki herhangi biri umurumda değil-

Lassiter uzandı ve elini V'nin koluna koydu. Şşş. Her şey yolunda.

Lanet olsun!

Erkek sıkışınca V mutfağa baktı ve Butch ile Rhage'ın istenmeyen ziyaretçilerini neden kabul etmediklerini merak etti. Öte yandan, ikisi de Lassiter şovundan en az onun kadar bıkmıştı-

Bir anda dünya onun etrafında dönmeye başladı, sanki o bir huniydi ve her şey onun içine akıyordu.

Bildiği bir sonraki şey, Sığınak'ın çimenlerinde düz bir şekilde uzanırken yeşil çimenler ve sütlü gökyüzü ile çevrili olduğuydu. Ve sebepsiz yere, neden annesinin özel odası yerine şimdi hep çimlerin üzerine indiğini merak etti. Daha önce hep o avluya inerdi.

Belki de artık burada olmadığı içindir? Her neyse.

"Lassiter," diye mırıldandı. "Senin derdin ne lan?"

Doğrulduğunda gözlerini ovuşturdu ve Hazine'nin önünde olduğunu fark etti... ve düşmüş sıkıntı -melekti bu- hiçbir yerde görünmüyordu.

Bir süre sonra kasanın kapısının açık olduğunu fark etti -ki bu çok garipti. O şey her zaman kapalıydı.

V ayağa kalktı ve oraya doğru yürüdü çünkü çektiği acının ortasında yapacak başka bir şey düşünemiyordu ve ayrıca bacaklarının ağırlığını taşıyıp taşıyamayacağını merak ediyordu. Hah. Taşıyorlardı.

Kapıya vardığında neredeyse içeri bakmayacaktı ama bir şey ona gözlerini kaydırmasını söyledi-

Yolun karşısında bir figür vardı, sırtı ona dönüktü, başı eğikti, sanki bir çantanın içinde bir şeye bakıyordu-

Kısa sarı saçlı. Kıvrak vücutlu. Dişi. Çok dişi-

"Jane," diye inledi, bunun kendisine işkence etmek için ortaya çıkan bir hayalet olduğunu düşünüyordu.

Bir dönüşte geri dönmesi dışında.

Tanıdık, güzel bir yüzdeki şok, dünyanın yeniden dönmesine neden oldu.

"Jane!"

Bu, Lassiter'in şimdiye kadar yaptığı en acımasız şaka olsa da, V ona uydu, sığ alanda hızla ilerledi ve vücudunu kesinlikle shellan'ınki gibi görünen bir şeye çarptı.

"Vishous?" dedi, sanki onun da kafası karışmış gibi.

Başının arkasını avuçladı ve gözlerini kapadı ve onu öperken, bunun hayal gücünün bir ürünü olmaması için dua etti, ona verdikleri ilaçlarla buluşan kederin bir ürünü.

"Seni kaybettiğimi sandım," dedi boğuk bir sesle.

Bu sözleri söylerken, bunun sadece onun vurulmasıyla değil, aralarındaki mesafenin büyümesiyle de ilgili olduğunu fark etti.

Jane'in kolları, sanki bunu hissetmeye ihtiyacı olduğunu biliyormuş gibi onu sertçe sıktı. "Asla," diye karşılık verdi gözyaşlarının arasından. "Beni asla kaybetmeyeceksin..."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Şu an umurumda değil, sadece beni tekrar öp!"

-

Jane çaresiz bir güçle eşine tutunurken, muhtemelen Vishous'un nefes almasını zorlaştırdığını biliyordu ama hayatta olduğuna dair içgüdüsel bir güvenceye ihtiyacı vardı.

Oksijenin bir dakikalığına arka planda kalması gerekecekti.

"Tanrım, gittiğini sanmıştım," diye mırıldandı, sesi duygusallıkla yankılanıyordu. "Burada olduğuna inanamıyorum. Ne oldu ki? Neden sen- kahretsin, ben... ne dediğim hakkında hiçbir fikrim yok."

Geri çekilerek ona baktı. Sonra yüzüne dokunmak zorunda kaldı, parmaklarını şakağındaki dövmelerin, elmacık kemiklerinin ve keçi sakalının üzerinde gezdirdi. Elmas gözleri öylesine büyük bir sevgiyle parlıyordu ki, kadın alçakgönüllü ve pişmanlık doluydu.

Kendilerine verilen zamanı neden boşa harcamışlardı? Neden birbirlerinin izini kaybetmişlerdi? Bunun olmasına nasıl izin verdiler?

"V," diye araya girdi aceleyle. "İşime bu kadar daldığım için çok özür dilerim-"

"Ne dedin? Hayır, özür dilerim, tam bir pislik gibi davrandım." Kadın tekrar konuşmaya çalıştığında, adam başını salladı. "Seni tekrar öpebilir miyim? Lütfen, sadece izin ver-"

Hiç vakit kaybetmeden kollarını adamın boynuna doladı ve topuklarını yerden kaldırarak kendini onun ağzına doğru çekti. Ağızları bir kez daha buluştu ve yumuşaklık hissi onu iliklerine kadar sarstı.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen, sana ihtiyacım var."

Onun ne için yalvardığını çok iyi biliyordu ve hiç tereddüt etmedi. Duvarı hissedene kadar kendini geri çekti, önlüğünün bel bandına gitti, yayı gevşetti ve yere düşmesine izin verdi. Botlarının beni bırakması daha zordu ama soldakiyle bitiş çizgisini geçmeyi başardı ve Hazine'ye doğru tekmeledi. Ve altının yarısını çıkarmak için tek ihtiyacı olan buydu.

V kendi pantolon sorununu halletti, neredeyse fermuarını yırtarak açıyordu ve sonra tekrar boynuna asıldı ve bacaklarını kalçalarına doladı-

O kadar hızlı ve derinden girmişti ki bağırdı. Ve sonra ne yaptığını bilmiyordu ve umurunda da değildi.

Vishous doğası gereği hükmediciydi, dünyada inkâr edilemeyecek bir güçtü. Ve tam da bu şekilde seks yapıyordu: Onu öfkeyle dövüyor, vücudu onunkine çarpıyor, sırtını dayadığı mermer duvarın yapısal bütünlüğü hâlâ ayakta olmalarının tek nedeni oluyordu.

Ve bu bile "kesinlikle" yerine bir "belki" idi: Bu hızla giderse, onu taştan çimenlere doğru becerecekti ve bu hoşuna gidiyordu. Şiddete yakınlığı, acının bıçak gibi keskinliğini, ormana girip hırlayan bir canavar bulmuş ve onu alabilsin diye kendini yere bırakmış hissini seviyordu.

O, başka türlü hayatına girmesine izin vermediği kontrolden çıkmış kişiydi. Ve bunu özlemişti. Onu özlemişti.

Doruğa ulaşmaya başladığında gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı. Bu bağın kopmasına izin verdiğinin farkında olması onu panikletti - çünkü ya sonsuza dek kaybetseydi? Ya o yolun ortasında varlığı sona erdiyse? Ya da daha kötüsü... ya iş hayatındaki en önemli şeyken ve diğer her şey yavaş yavaş yok olurken olduğu gibi devam etseydi?

Sadece o da değildi. Vishous'un da üzerinde çalışması gereken şeyler vardı. Değiştirmesi gereken şeyler.

Yine de gerçek aşk, erkekle kızın tanışmasından çok daha fazlasını gerektiriyordu ve karşılıklı çekim işin kolay kısmıydı: Hayat kibarca arkasına yaslanıp birleşmiş iki ruh arasındaki sohbeti bölmedi. Bu, yumuşak bir ses tonuyla, personele açlar için kanepeler getirmelerini emreden, düzgün bir şekilde yetiştirilmiş bir boş zaman kadını değildi. Hayır, daha çok bir kokteyl partisine benziyordu; bazılarını iki kişilik küçük grubunuzda ağırlamaktan mutluluk duyuyordunuz... Diğerleri ise ayağı takılan, düşen ve kolektif ayaklarınıza kusan sarhoş erkek öğrencilerdi.

Vishous pompalamayı hafifletti. "Ağlıyorsun. Oh, kahretsin, canını yaktım-"

"Sadece birlikte olduğumuz için mutluyum." Adam başparmağıyla gözyaşlarını silerken kadın sustu. "Ve tek istediğim bundan daha fazlası."

"Ben de." Onu öptü. "Ben de bunu istiyorum."

Yüzündeki, o elmas gözlerindeki acı, tüm o soğuk, hesapçı zekânın altındaki derinliklere açılan bir pencereydi ve kırılganlığın onun Kardeşlerine bile gösterdiği bir şey olmadığını biliyordu. Bu ona bir armağandı, onun için hissettiklerinin bir kanıtı, neyse ki yıkılmamış ama sadece kısa bir süre için kısmen gizlenmiş olan ilişkilerinin temeliydi.

"Seni terk ettim," diye fısıldadı. "Bunu yapmak istememiştim ama yaptım."

"Ben de seni terk ettim." Başını iki yana salladı. "Ben hatalıyım-"

"Hayır, ben klinikteyken sen birçok gün evdeydin."
_"

"En son ne zaman içeri girdiğinizde elimde bir içki yoktu?"

Jane ağzını açtı. Kapa çeneni.

"Aynen öyle," dedi saçlarını geriye doğru tararken. "Mahmenlerim yola çıktığından beri sahada olmadığım her saniye içiyordum. Ondan önce de savaşın kızışması ve Xcor'la yaşananlar yüzünden sürekli güvertede olmak için gönüllü olan bendim. İşler beni de yiyip bitiriyor. Bu sadece senin suçun değil."

"Bunun bir daha olmamasını nasıl sağlayacağız?"

V kalçalarını döndürdü, seksi kadının içine girip çıkıyor ve onu inletiyordu. "Birbirimize bağlı kalıyoruz. İşte böyle."

Gülmek zorunda kaldı. "Bununla yaşayabilirim..."

Adam tekrar hareket etmeye, girip çıkmaya, girip çıkmaya başladığında, kadın bacaklarını adamın arka tarafına doladı.

"Bunun için yaşayabilirim," diye değiştirdi ikisi de orgazm olmaya başlarken.

OTUZ İKİ

Vitoria arabanın hızının değişmesiyle uyandı, Streeter üzerinde IROQUOIS MOUNTAIN RESERVE yazan bir çıkışta inmek için yavaşlarken saatte altmış sekiz milin sabit uğultusunun sesi azalıyordu. Manzaradaki değişiklikten bahsediyorum. Caldwell'in kalabalık yayılımı gitmiş, yerine kar ve dağlardan başka bir şey gelmemiştir.

Yerleşim ışığı yok, araba ya da kamyon yok, kilometrelerce uzanan soğuk vahşi doğadan başka bir şey yok.

Bu izolasyon beklenmedik bir şekilde korkutucuydu ve ona Kolombiya'da hiç ziyaret etmek istemediğı bazı ücra yerleri hatırlatıyordu. İster kutup tundrası ister yağmur ormanı olsun, alışılmışın dışına çıkmayı pek sevmezdi. Örneğin arabaları burada bozulursa onlara kim yardım edecekti?

Streeter ona baktı ve yüzünde uzak bir ifade vardı. "Uyanmışsın."

"Biz buradayız. Beni neden uyandırmadın?" "Artık ayaktasın," diye mırıldandı.

"Neyin var senin?" Onları kısa sürede bu kadar uzağa götürecek kadar cesur değilse, birincil desteğı olarak pek de başarılı olamayacaktı. "Ne."

"Az önce bir arkadaşımın mesaj aldım. Saatler süren gösteriler sırasında galeride güvenlik görevlisi olarak çalışıyor."

Okuyabileceği ne güzel bir hatırlatma. "Mesaj atıp araba kullanmamalısın."

"Margot Fortescue erkek arkadaşı tarafından evinde ölü bulundu."

Vitoria kaşlarını çatar gibi yaptı. "Her şeyi kendisinin yönettiğini sanan o kadın. Bugün onu oldukça kaba bir şekilde uyandırdım. Ne yazık."

"Eskiden kardeşini becerirdi. Bunu biliyor muydun?"

"Hangisi. Ve konuşmana dikkat et, olur mu?" Ceketinin fermuarını açtı. Silahı oradaydı. "Ben bir hanımefendiyim. Kulaklarım hassastır."

"Eduardo. Eskiden onunla birlikteydi." Streeter koltukların üzerinden tekrar baktı. "Onu sen mi öldürdün?"

Vitoria kaşlarını çatarak geri çekiliyormuş gibi yaptı. "Ben mi? Yüce Tanrım, ne düşünüyorsun? Tabii ki hayır. Onun ölü ya da diri olması neden umurumda olsun ki?"

"Margot bir şeyler biliyordu. Hepsi bu. Sadece merak ettim, o boktan şeyler sen onunla konuşurken falan mı ortaya çıktı?"

"Hiç de değil. Benden hoşlanmadığını, daha doğrusu hoşlanmadığını kabul ediyorum. Ama bu artık bir sorun olmayacak gibi görünüyor. Zaten başlangıçta da pek bir sorun yoktu." Farların aydınlatma alanına bir işaret girdiğinde Vitoria öne doğru oturdu. "Yaklaşıyoruz. Dört mil. Hangi yönün güney olduğunu biliyor musun?"

"Geldiğimiz yön bu."

Yollarına devam ederlerken, uzakta, ağaçların üzerinde yükselen dağa baktı. "Söylesene, Margot ne tür şeyler biliyordu?"

"İşin bu tarafı hakkında. Kardeşleriniz tarafından satılan başka şeyler olduğunu biliyordu. Ama detayları bildiğini sanmıyorum."

"Peki bunu onun hakkında nasıl öğrendiniz?"

"Two-Tone onu birkaç kez becerdi. Sanki içerideymiş gibi davranıyordu. Bana bundan fazlasını anlatmadı."

"Kadın ne kadar da erdem timsaliydi." Vitoria ileriye işaret etti. "Burada yavaşla."

Streeter, üzerinde IROQUOIS MOUNTAIN RESERVE yazan büyük bir tahta tabelanın işaretlediği kesişen yola geldiklerinde frene bastı.

"Bu taraftan," diye emretti.

İyi bir delege gibi gaza bastı ama çok geçmeden ileri gitmek imkânsız hale geldi. Artık sürülmüş geçit yoktu. Kar temizliğinden kim sorumluyorsa, tırmanışın eteğinde durdu.

"Geçit yok," dedi Streeter. "Daha fazla gidemeyiz. Bu işe yaramayacak-"

"Yaya olarak ilerliyoruz."

Ona döndü. "Ne?"

Cevap olarak eğildi, motoru parka aldı ve kontaktan anahtarları çıkardı.

"Yürüyoruz."

"Deli misin sen?"

"İkimiz için de teçhizatım var."

Arabadan indiğinde, soğuk düpedüz ürkütücüydü ama bu kolayca tedavi edilebilirdi. Öte yandan dağ? Boynunu bükerek karla kaplı zirvesine baktığında, yüksekliğiyle başa çıkabileceğinden pek emin değildi.

Yarım mil, dedi kendi kendine. Sadece yarım mil yukarı çıkmaları gerekiyordu.

Bagaja doğru yürüdü, eşyaları açtı ve kardeşinin geniş garajında bulduğu iki çift kar ayakkabısını çıkardı.

keşfettiği hazine. Pek çok işe yarar şey. Ayrıca bir Bentley Flying Spur ve bir Rolls-Royce Ghost da vardı, ikisi de malikâne kadar titizlikle bakılmış gibi görünüyordu.

Yarın başlayacak ulaşım güncellemesini dört gözle bekliyordu. Ama bu arabalar geceleri dışarı çıkıp ceset aramak için kullanılmıyordu. Hayır, bu onun kiralık aracının son göreviydi.

"Bunları giy." Streeter ona katılırken kar ayakkabılarından bir set fırlattı. "Kayışları ayarlanabilir."

"Bunlarla hiçbir yere gidemem."

"İyi zaman geçireceğiz."

"Ben sigara içiyorum."

"Tabii ki öylesin. Şimdi bahane üretmeyi bırak ve düzgünce giyinelim. Kayak eldivenlerim, ceketlerim, kar pantolonlarım ve bize yardımcı olacak diğer ekipmanlarım var."

Adamın biraz daha homurdanmasının ardından kendilerini hazırladılar ve yola koyuldular; kadın önde, adam arkada. Ayakkabılar onun açısından son dakikada alınan parlak bir malzeme olduğunu kanıtladı ve yol olan geniş düzlükte tırmanmaya başladıklarında kar yüzeyinde ilerlemelerini sağladı. Manzara beyaza bürünmüşken, tek tük bulutların arasından görünen ay ışığı kafa lambalarını gereksiz kılıyordu ama her ihtimale karşı ikisinde de birer tane vardı.

İlerlerken dışarıda olmak iyi hissettiriyordu, nefesi ağzından çıkıp bir omzunun üzerinden yükseliyor, vücudunun bacasından dumanlar çıkıyordu.

Arkasında Streeter hırıltılar çıkarıyordu. Ama egzersiz ona iyi gelecekti ve eğer ölürsa, onu olduğu yerde bırakacak ve baharda bulunmasına izin verecekti.

"Söyle bana, Streeter," dedi.

"Neden?" "Ha?" diye soluk soluğa kaldı.

Durdu ve etrafında döndü. Adam yaklaşık on adım gerideydi ve ona doğru yaklaşırken yüzü kıpkırmızıydı.

"Gerçekten onu benim öldürdüğümü mü düşündün?"

Ona cevap verebilecek kadar nefes alması biraz zaman aldı. "J-J-J-J-Jimmy beni arayan kişiydi. Kardeşi...CPD...."

"Galeri güvenlik görevlisi olan Jimmy mi?"

"Evet." Nefes almaya devam etti. "Dedi ki... maaş çekini alıyormuş... ve sen Eduardo'nun ofisindeymişsin... Margot'nun oraya girdiğini görmüş. Dışarı çıktığında... kızgın görünüyordu."

Vitoria hiç hoşnut olmasa da gülümsedi. Muhafızın bir polis kardeşi mi vardı? Lanet olsun. "Sizi temin ederim, o kadına bir şey olduysa, benim bununla hiçbir ilgim yok. Gelin, devam edelim."

-

Vishous, Sığınak'ın Hazine binasında, bir kolunu mermer duvara dayamış, diğer kolunu da dışısını kalçalarından tutacak şekilde sarmış, boktan pantolonunun içinde dimdik duruyordu. Kendini bir hastalığı atlatmış, türlerin sınırlarını aşip bağışıklık sisteminin kapısını tık tık tık çalan nadir bir insan gripi vakasını atlatmış gibi hissediyordu. Semptomların ortadan kalkmasıyla kendini yenilenmiş hissetti; gökkuşağı ve tek boynuzlu at tugayıyla birlikte etrafında ve içinde bir tür kayan yıldız-Disney saçmalığı devam ediyordu.

"Bırakmak istemiyorum," dedi.

"Beni tutmaktan yorulmuş olmalısın."

"Hayır." Öyle olsa bile umurunda değildi. "Ama rahatsız olmalısın."

Jane'i yavaşça yere bıraktı ve sonra birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

"Sanırım sormak istemediğim sorunun cevabını aldım," diye mırıldandı.

"O da neydi?"

V onun yüzünü inceledi. "Annem gittikten sonra senin hâlâ buralarda olup olmayacağın konusunda endişeliydim. Bilirsin, büyü ya da her neyse, hâlâ işe yarayacak mı diye. Ve çalışıyor."

"Evet." Gülümsemesi ışıltı ışıltıydı. "Ben hâlâ buradayım."

Tüm bu hisler yüzünden gözleri sulanırken, onları kafatasından kaşıkla kesip çıkarmak istedi. "Başka kimsenin beni böyle göremeyeceği için çok mutluyum, doğru mu?"

"Kardeşlerin seni seviyor."

"Onları seviyorum. Ama iş böyle şeylere gelince, içinde sadece senin olduğun kum havuzumu tercih ederim."

Eğildi. "Bu, oyuncaklarınla oynamak için kimseyle kavga etmek zorunda olmadığım anlamına mı geliyor?"

Ciddileşti. "Tam olarak bu anlama geliyor. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum." Onun yüzünü okşadı. "Gerçekten istiyorum."

V gülümsedi. "Ve bu doğrultuda, şu anda kafanızda her türlü Tonka, büyük bir kova aldım, sopamı çekebilirsin yorumunu yapabilir misiniz?"

"Tamamdır."

Güldükten sonra bir süre sessizce konuştular ve normal olmak inanılmaz bir histi - ki bu bir hayaletle vampir arasında da olabilirdi.

Bu teoriye göre, ikisi başka kiminle "normal" olabilir?

"Peki aşağı inelim mi?" Jane önlüğünün bol paçasını tekrar giyerken sordu. "Herkes endişelenmiş olmalı."

"Evet. Tabii." Adam fermuarını ilikledikten ve kadın da diğer botunu giydikten sonra ikisi de gitmek için harekete geçmedi.

V biraz zaman öldürmek için etrafındaki değerli taş kutularına baktı. "Biliyor musun, buraya daha önce hiç gelmemiştim."

"Tüm bu mücevherlere inanamadım."

"Bu ırkın zenginliği."

Başını iki yana salladı. "Buraya nasıl geldi?"

"Kim bilir."

"Peki tabancaları gördün mü?" Omzunun üzerinden bir dizi antika silahı işaret etti. "Peki sence burada ne vardı?"

Kaşlarını çatarak, boş olan mermer bir kutuya doğru ilerledi. Ancak kadife kaplı iç kısmına bir şey yerleştirilmişti. Ortasında dikdörtgen şeklinde yanık bir nokta vardı.

"Bu da ne?" diye mırıldandı.

"V, topallıyorsun. Sanırım ayak bileğini kontrol etmemiz gerekiyor."

Omzunun üzerinden baktı ve göz kapaklarını indirdi. "İç muayene yapabilir miyiz?"

"Sana mı bana
mı?" "İkisinde
de."

Jane boş kasanın önünde ona katılırken güldü. "Tuhaf, değil mi?"

"O bir kitaptı. Bahse girerim bir kitaptı. Dışında hiçbir tanımlama olmamasına rağmen."

Yine de burası, her şeyin ne olduğunu ve nereden geldiğini açıklayan küçük pirinç levhaların olduğu bir müze değildi.

Ama her neyse. Onun sorunu değildi. Tek bildiği, adamlarının sayfalarından birinde yanlış yerleştirilmiş bir virgül bulduğu ve öfkeyle kitabı kızarttığı.

Jane'i kollarına alırken, "Haydi, kadınım," dedi. "Yaşayanların ülkesine geri dönelim. Kardeşlerim artık

şu anda benim için bir arama ekibi oluşturduğundan şüpheleniyorum."

Onları yukarı çıkarıp diğer tarafa geçirerek malikânenin kasvetli girişine getirdiğinde Jane ona gülümsüyordu. Onları giriş kapısından içeri sokarken ve elindeki kupayı güvenlik kamerasına sokarken kolunu Jane'e dolamıştı.

Fritz yolu açmaya başladı, ama Vishous işi bitirdi, yaşlı köpeğin çıkmasına yardım etmek için ağır yükü genişçe itti-

Elbette, Kardeşliğin tamamı etrafta dolanıyor ve şafak çok geç olmadan onun zavallı kıcını bulmak için yola çıkmak üzereymiş gibi silahlanıyorlardı.

Tüm gözler ona çevrildi ve tanıdık yüzlerdeki şaşkınlık ve şoku gördüğünde, bir sürü aw-shucks onu sert bir şekilde vurdu.

Bunu örtbas etmek için onlara sinsi bir sırıtış attı. "Döndüm sürtükler, bizi özlediniz mi?"

Bazı bağırışlar oldu, sonra insanlar geldi, kucaklaşmalar ve normal şartlar altında kaşınmasına neden olan diğer saçmalıklar oldu. Ama bu gece değil. Bu gece değil. Jane'le yaşadığı onca şeyden ve hem kaybedip hem de bulduğu onca şeyden sonra, gerçek ailesine, bu ana, hayatta kendini bulduğu bu yere tutunmak istiyordu. Elbette savaş berbattı, gelecek bilinmiyordu ve tehlike her yerdeydi ama Jane yanındayken, kardeşleri ve evin savaşçıları gelip onu kucaklarken? Her şeyin yoluna gireceğini düşünmeden edemiyordu.

Fritz herkes için Son Yemek toplamaya gideceğini açıkladığında ve kardeşler kutlama içkileri için bara yöneldiğinde, Vishous kolunu tekrar Jane'e doladı ve onu dudaklarından öptü.

Kulağına eğilerek, "Yatak odamızı yeniden adlandırmak istiyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle. Ne kadar kalmamız gerekiyor?"

"Akşam yemeği, tatlı yok."

"Anlaştık."

Kalabalığı bilardo salonuna kadar takip ediyordu ki omzunun üzerinden bir şey ona baktırdı.

Lassiter fuayenin uzak köşesinde duruyordu, yüzü asık, gözleri çakmak çakmaktı. Adamın kesinlikle şakası yoktu. Gülmek yoktu. Neşe de yoktu.

Bir uyarı V'nin omuzlarını gerdi ve omurgasından kıkına doğru fırladı. Burada doğru olmayan bir şeyler var, diye düşündü. Ama ne olduğunu anlayamıyordu.

"V?"

Jane konuşurken, o kendini salladı ve düşmüş melek havada kayboldu.

"İyi misin, V?" diye sordu.

"Evet," dedi ve havuz odasına geri döndü. "Her şey yolunda. Her şey... gayet iyi."

Her şeyin artçı şoklarının onu paranoyaklaştırdığına şüphe yok. Melek muhtemelen Stranger Things'in 3. sezonunun ertelenmesine ya da başka bir saçmalığa üzülmüştü.

Lassiter'ın gerçekten önemseydiği tek şey kendisi ve televizyonu.

OTUZ ÜÇ

T Vitoria bir aptalın peşinde olduklarına karar verdiğinde şafak ufukta pembeye çalan bir kızarıklıkla gelişini ima etmeye başlamıştı. O, Streeter'ın zayıflayan ciğerleriyle birlikte Iroquois'nın eteklerine tırmanmış ve talimatlara uygun olarak yarım milden fazla ilerlemişti. Ya da iki. Ya da on iki. Yine de ne bir patika, ne de bir patikanın dalı görünmüştü.

Vitoria durduğunda kendisi de biraz nefes nefese kaldı ve o kadar derin bir hayal kırıklığının farkındaydı ki kafasının içinde İspanyolca küfürler ediyordu.

"Geri... dönmek...?" Streeter hırıldadı.

Etrafına baktı ve zirvede her ne varsa -piknik yeri, gözlemevi, park korucusu istasyonu- ona doğru ilerleyen karla kaplı bu tekil yoldan başka bir şey göremedi.

Streeter'ın kendisine getirdiği istihbaratı suçlama arzusu vardı ama bu ters etki yaratıyordu. Ve bu alınan bir dersti. Belirli bir sonuca yönelik arzusu, bilgi analizini renklendirmiş ve onları bu vahşi kaz kovalamacasına sürüklemişti.

Zaman ve enerji kaybı.

"Evet." Ana dilinde tek bir küfürün dudaklarından kaçmasına izin verdi. "Arabaya dönelim."

Önden gitmeye devam ederek küçük bir daire çizdi ve bir kar ayakkabısını diğerinin önüne geçirerek açtıkları iz üzerinde ilerlemeye devam etti. Aşağı doğru inmenin getirdiği bir rahatlama olsa da, öfkesi bu yardımın takdir edilmesine izin vermiyordu.

Belki de kardeşlerinin cesetlerini aramaktan vazgeçmek onun için en iyisiydi. Dürüst olmak gerekirse, onları bulmak istemesinin nedeni, her ne kadar onları uygun mezarlara koyabilirse doğru ve görevine uygun bir şey yapmış hissedecek olsa da, kapanış ve gömülme değildi. Hayır, onların iyi ve gerçekten gitmiş olduklarını bilmeyi arzuluyordu. Mucizevi bir şekilde ortaya çıkıp geleceğini çalmaları için işi yeniden kurması konusunda endişelenmesine gerek yoktu-

Vitoria yavaşladı ve sonra durdu.

"Ne?" Streeter onun arkasından inledi.

İşte oradaydı. Aradıkları kestirme yol, o kadar dar ve işaretlenmemiştir ki, karın maskeleyme özelliği nedeniyle tırmanışta görüldüğünü fark etmemiştir: Sadece bu farklı bakış açısı sayesinde ormandaki kırılmayı, yaprak dökmeyen ağaçların arasındaki deliği seçebilmiştir.

"Sürücümüzü bulduk," diye duyurdu.

Başarı ona enerji patlaması yaşattı ve Streeter'ın solunumunu kesinlikle iyileştirdi. İkili ormandaki insan yapımı tünelde hızla ilerledi ve işte oradaydı. Evet, burası kardeşinin sürgü deliği olmalıydı: Yapı tek katlı ve süssüzdü, sadece çatı çizgisinin hemen altındaki bir sıra ince pencere içeriye ışık girmesine izin veriyordu. Bir tarafa karla kaplı bir araba park edilmişti ve karşı tarafa da bir müstemilat büyüklüğünde bir petrol tankı yerleştirilmişti.

Yine de bunların hiçbirisi ona Ricardo'nun olduğunu söylemedi.

Kapı çok dikkat çekiciydi. Ne kolu ne de tokmağı vardı, sadece sayısal bir ızgara ya da parmak izi okuyucu seçeneği sunan bir güvenlik tuş takımı vardı.

Eğer burası neredeyse Kanada sınırında, ormanda bir av kulübesi olsaydı, neden böyle bir güvenliğe ihtiyaç duyasınız ki?

Vitoria ilerledi, kar ayakkabılarının sesi kulağında yankılanıyordu. Önsezilerden hiç hoşlanmazdı ama kapıya yaklaştığında çok net bir önsezi duydu.

Burada kötü şeyler oldu. Hem de çok kötü. Gerçi... yakın zamanda değil: kar örtüsü lastik izi ya da insan iziyle hiç bozulmamıştı ve Tanrı biliyordu ki karla kaplı araba uzun zamandır hiçbir yere sürülmemişti.

Sayısal kilidi açmadan önce durakladı ve gökyüzüne baktı. İspanyolca bir dua okuduktan sonra annelerinin doğum gününü yazdı.

Kilit otomatik olarak değişti ve sanki mezarın diğer tarafından gelen güçler onu içeri girmeye zorlamak istiyormuş gibi, içeriden gelen bir basınç kapıyı iterek bir aralık açılmasına neden oldu.

Vitoria farını yaktı, parlak, yakıcı mavi ışık gözleri alışana kadar canını acıttı. Elini uzatarak eşyaları daha geniş açtı, alnından gelen ışık yoğun karanlığı delip geçti.

"Ne görüyorsun?"

Streeter'a cevap verme zahmetine girmedi. Eğilerek kar ayakkabılarını bıraktı ve onlardan kurtuldu. "Sen burada kal," dedi ona.

"Sorun değil."

Bir ayağını eşikten içeri atar atmaz döndü... ve farının ışığıyla kapının hemen iç tarafında, yerde yatan kesik bir insan elini aydınlattı. Buruşmuş parmaklar kıvrılmıştı.

Avucunun etrafını sarmış ve olduğu yerde donmuş, çürümüş eti gri ve beyaz.

Temiz bir şekilde kesilmişti.

"Tetikte ol," derken kendini duydu.

"Evet. Tamam."

Streeter cevap verirken kaşlarını çattı ve bunu kendi kendine söylediğini fark etti. Onu tamamen unutarak içeri girdi ve kapıyı sonuna kadar olmasa da büyük ölçüde kapattı. Tanrı biliyordu ki içeride kilitli kalma riskini göze alamazdı... ama endişelenmesine gerek yoktu. İçeride de aynı tuş takımı ve parmak izi okuyucu vardı.

-

Elin bu amaçla kullanılmış olması gerektiğini düşündü. Birisi buradan kaçmış, o eli kesip izini kullanarak kardeşinin intikamından kurtulmuştu. Çünkü şifreyi bilmiyorlardı.

Dışarıdaki kadar soğuk olan havadan derin bir nefes aldığında küf ve küf kokusu aldı ama ölümlü çürümenin o tatlı kokusunu alamadı. Yine de, her şeyin üzerindeki toz tabakasına bakılırsa? Buraya uzun zamandır kimse girmemişti.

-Yani orada olabilecek cesetler çoktan çürüme sürecini tamamlamıştı.

Önce botları gördü. Sonra bacakları, lekeli mavi bir kot pantolonun içindeki uzun bacakları... Yani bu kardeşlerinden biri değildi, çünkü ne Ricardo ne de Eduardo bu tür pantolonlar giyyordu. Kot pantolonun içine sokulmuş erkek gövdesi bol bir sweatshirt giymişti ve her iki kolun dibinde de eller vardı. Yani parmak izi kaçış için kullanılan kişi de bu değildi.

Yüzünü buruşturan adamı incelerken irkildi. Adam ölürken büyük acı çekmişti, gri, donmuş yüzünde bir gözünün yuvasında çarpıcı bir yara vardı.

Bir yanık, diye düşündü. Birisi gözüne bir meşale ya da işaret fişegi saplamıştı.

Başını hareket ettirerek içeriği inceledi ve şaşırtıcı bir şey bulamadı: Mutfak, küçük bir banyo, üzerinde uyumak için karyolalar. Yiyecek ambalajları, gazoz kutuları ve bazı silahlar gibi az miktarda yerleşim kalıntısı vardı, bu yüzden kargaşa çıkmadan önce bir süredir burada olduklarını tahmin etti.

Farını daha yükseğe tutarak duvarların tepesindeki dar pencereleri fark etti. Akıllıca. Kimse içeriği görmek istemezdi-

Yolun karşısında, banyodan çok girişe benzeyen bir kapı daha vardı.

Vitoria cesedin üzerinden geçti ve bir mahzene inen merdiven boşluğuna doğru ilerledi. Işını kara deliğe girdiğinde, altta bir şey sıçrayarak yoldan çekildi ve eldivenli elini duvara cıvatalanmış bir korkuluğa koyarak dikkatle inmeye başladı.

Alt katın yarısına kadar hafif bir ölüm kokusu vardı, korkunç parfüm beyninin en eski bölümünü harekete geçiren, durma, geri dönme, hemen ayrılma düşüncelerini tetikleyen türden bir şeydi. Bunu yapmayı reddetti.

En altta durdu ve etrafına bakındı.

Hemen ileride üç hücre vardı ve birinde kilitli bir ceset vardı, kolu parmaklıkların arasından dışarı uzanıyordu, eli yoktu. Adamın kafası fena halde dövülmüştü, etrafında kurumuş bir kan gölü vardı, hasar ve çürüme yüzünden yüz hatları tanınmaz haldeydi.

Vitoria derin bir nefes aldı. Daha fazla kot pantolon. Kardeşlerinden biri değildi.

Arkasını dönüyor, o-

"Oh...Tanrım," dedi İspanyolca.

Aceleyle ha işaretini yaparken, midesi sıkıştı ve sonra kabardı - ağızını kapatmak ya da kusmak zorunda kaldı.

Bir ceset uzaktaki duvara yaslanmış, bileklerine kilitlemiş zincirlerle asılı duruyordu. Erkek çıplaktı, başı yana doğru sallanıyordu, boynunun bir yanından göğsüne doğru inen uzun kurumuş kan izi vardı, karnında da bir çeşit yara vardı.

Ellerinden ve saç modelinden Ricardo olduğunu anladı.

Ama emin olmak zorundaydı.

İleriye doğru yürürken öyle bir titredi ki dişleri birbirine çarptı ve elleri kalçalarına çarptı. Yana doğru eğilip ışığın yüz hatlarına ulaşmasını sağladığında ağlamaya başladı. Kurumuş gözler dehşetle açılmıştı, ağız sanki Ricardo hiç gelmeyecek bir yardım için ağlamış gibi şişmişti, et korkunç bir şekilde buruşmuş ve şeritler halinde dökülüyordu çünkü çok uzun zamandır ölüydü ama kimse cesedini almaya gelmemiştir.

Ricardo'nun başkalarına uyguladığı onca şiddet, doğrudan ya da dolaylı olarak neden olduğu onca ölüm, ona getirdiği katı kısıtlamalar, bu korkunç, yalnız ve acılı ölümü haklı çıkaracak pek çok şey vardı.

Yine de hayatı boyunca tanıdığı yüzün çürümüş kalıntılarına bakarken, tüm kötü şeyleri düşünmedi. Annelerinin doğum günündeki iek vazolarını hatırladı: Adamın bedeninin önünde olmasına rağmen, çocuğun ruhunu düşündü.

İkincisinin yasını tutacaktı, çünkü en çok ortak noktası oydu: Ricardo'nun hırslarının ocağı olan tüm o zorlu, ilk yoksulluk yılları onun için de aynı amaca hizmet etmişti. Birlikte kirli ve aç kalmışlar, sokaklarda dilenirken alay edilmişler, dövölmüşler ve kovalanmışlardı.

Duyguları onu ele geçirdiğinde, parçalanmak için bir cazibe vardı. Dizlerinin üzerine çöküp feryat etmek. Korkmuş bir yenilgiyle ellerini havaya kaldırmak ve Güney Amerika'ya güvenli bir şekilde geri dönmek.

Ancak buraya bunun için gelmişti. Silinmiş bir sayfa ve Eduardo da ölmüştü. Bunu şüphesiz biliyordu. Eğer biri Ricardo'ya bunu yaptıysa, o zaman diğeri de öldürülmüştü.

Vitoria bir devrim istemişti. Bu yüzden kan dökülmesini hazmedebilmesi gerekiyordu.

Kendini yukarı çıkmaya zorladığında, ilk basamakta ayağı takıldı ama diğerlerinin hiçbirinde takılmadı. En tepeye çıktığında boğazını birkaç kez temizledi ve burnundan nefes aldı. Nedense dışarı çıkmadan önce kokunun burnundan gitmesini istiyordu, sanki bu anıları silikleştirecekmiş gibi. Ya da belki de nefesini tutmaya çalışıyordu. Ya da...

Düzgün düşünemiyordu. Ama bunu hemen yapmaya başlaması gerekiyordu.

Hâlâ hafif aralık duran kapıya doğru ilerleyerek kabaca, "Hiçbir şey," dedi.

Dışarıda, Streeter dönüp sigara dumanı soluyarak aydınlanan gökyüzüne doğru yükseldi. "Hayır mı?"

Olumsuz bir ses olduğunu umduğu bir ses çıkardı ve her şeyi arkasından kapattı. Kar ayakkabılarını bir kez daha giymeden önce, kilit mekanizmasının devreye girdiğinden emin olmak için kontrol etti.

"Yani bu tam bir zaman kaybıydı," diye mırıldandı. "Evet. Öyleydi."

Eğer onu daha iyi tanısaydı ya da daha dikkatli dinleseydi, sesinin kısık olduğunu fark edebilirdi. Ve elleri titriyordu. Ve zor nefes alıyordu. Ama o kendini fazla kaptırmıştı ve bu mükemmeldi.

Kendini tekrar kar ayakkabılarına bağlayan Vitoria, öncekinden daha hızlı bir tempoyla bir kez daha yola koyuldu.

Cesetleri, hatta kardeşinin cesedini bile bırakmaktan başka çaresi yoktu. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmak ve işler o noktaya gelirse kolluk kuvvetleri tarafından aranmak onun için daha iyiydi. Bu da çok uzun bir zaman alabilirdi. Bu ileri karakol tamamen gözlerden uzak ve güvenliydi ve o ve Streeter'ın izleri yakında karla kaplanacaktı-

"Özür dilerim."

Vitoria adımlarını bozmadan omzunun üzerinden baktı. "Ne için?"

"Yanılıyorsun. Zamanını boşa harcıyorsun."

Şimdi ritmini kaybetmişti. "Sorun yok. Kendini bu konuda endişelendirme. Hepimiz hata yaparız."

"Teşekkürler, patron."

"Rica ederim, Streeter."

Yoluna devam ederken, Eduardo'nun günlüğündeki isimleri daha fazla takip etme planlarıyla dikkatini dağıtmaya çalıştı. Ama bu çok zordu. Tanrı aşkına, Ricardo'nun boğazı parçalanarak açılmıştı.

Bunu ne tür bir hayvan yaptı?

OTUZ DÖRT

Süneş doğduktan bir süre sonra Jane yüzünü yastığa gömdü. Çıplak bedeni yatağın üzerinde düz duruyordu ve bacaklarını iki yana açmıştı ve her ikisi için de iyi bir nedeni vardı. Üstünde devasa bir ağırlık vardı, hareket ediyor, içine işliyordu, ritmi gelgitte okyanustaki dalgalar gibiydi. Elleri aşağıda tutulmuştu, büyük avuç içleri ellerine bastırıyor, onu yerinde tutuyordu. Keskin ve lezzetli dişler omzuna gömülmüştü, ısırıkları derindi.

Vishous'un aynı anda tüm bu yerlerde olmayı nasıl başardığı, başka bir lanet zamanda düşünülmesi gereken bir konuydu.

Poposunu V'ye çarparak ne istediğinin sinyalini verdi ve V hemen harekete geçti, dişlerini serbest bıraktı ve ağırlığını V'nin üzerinden kaldırarak dört ayak üzerine kalkmasını sağladı. Kız bir masa gibi kurulur kurulmaz, V tekrar üzerine çıktı, vücudu o kadar büyümüştü ki kızın etrafında bir kafese dönüştü, bir kolu kızın yanına dikildi, diğeri gövdesinin altına, göğüslerinin arasına geldi. Eldivenli eli köprücük kemiğine kilitlendi ve kadın kendini iyice destekledi.

Pistonlama kuvveti o kadar büyüktü ki, adam onu tutmasaydı, yatak başlığına fırlayacaktı - ama neyse ki, erkeği hızı ve onu tek bir yerde tutacak kadar güçlüydü.

Lanet olsun, muhtemelen Butch ve Marissa'yı yatakta böyle vurarak uyandırıyorlardı.

Sonra özür dileycek bir şey.

Jane yaptıkları iş dışında hiçbir şeyle bir an bile vakit kaybetmeyecekti. Kendini bu deneyime bırakmanın, dikte etme, öngörme, planlama ve yürütme eğilimini bir kenara bırakıp kendini bırakmanın verdiği bir keyif vardı. V'ye duyduğu güven kanaldı; sevgi ise bağlantıydı. Ayrıca, en azından onun söz konusu olduğunda, V'nin adil bir geri dönüş yapmaya istekli olduğu bilgisi de vardı. İsteddiği ya da istediği her şekilde kendini ona verebilirdi-

Bir orgazm şimşegi çaktı, bir kırbaç şaklaması gibi seksine çarptı ve sanki bunu bekliyormuş gibi, V'nin pelvisi bir, iki... üç kez öne doğru çırpıldı. Bundan sonra, her şey onun içindeydi, ereksiyonu onu doldururken tekmeliyordu.

Sonra büyük çöküş oldu.

Gözleri odaklanabildiğinde saate baktı. Sabah 8:38.

"Sen dünyadaki en iyi çalar saatsin," dedi.

V'nin kahkahası alçak ve biraz da şeytaniydi. "Erteleme düğmeme basmak yok, ha."

"Hayır."

"Yazık."

Yuvarlandılar ve kaşıklaştılar ve sonra motive etmek zorunda kaldı. "İşte planımız" dedi. "Assail'in evine gidip kontrolleri yapacağım ve sonra günün geri kalanında geri döneceğim. Ehlena kliniğe bakıyor, Manny ve ben de akşam karanlığında çıkıyoruz."

"Bu yeni programı sevdim."

"Ben de öyle. Onu hala kontrol ediyor olmasaydık şu anda hiçbir yere gitmiyor olurum."

Dönüp Vishous'u öptü ve sonra onun kollarından sıyrıldı. Duşa doğru ilerlerken gülümsüyordu ve banyonun ışığını açmayı ihmal etmedi. Orada, aynada, uzun zamandır gördüğü en mutlu halini görüyordu ve bu manzaranın tadını çıkarmak istedi.

"Yarım saat içinde Payne'le buluşacağım," dedi V yataktan.

Jane tekrar yatak odasına doğru eğildi. "Öyle mi?"

"Evet." Kollarını başının arkasına koydu ve bacaklarını bileklerinden çaprazladı. "Bilirsin, antrenman yapmak için. Spor salonunda."

"Onunla annen hakkında konuşacaksın, ha?"

Gözleri başka yöne kaydı. "Günün bu saatinde yaparsak biraz mahremiyetimiz olur diye düşündük."

"Bence bu gerçekten iyi bir fikir."

"Mary orada olacak, biliyorsun." Jane kaşlarını çattı. "Gerçekten mi?"

"Bunu öneren bendim."

Jane biraz daha gülümsedi ve sonra Vishous'un o dağınık yatakta güneşin altındaki bir aslan gibi yatan devasa, çıplak vücudunun görüntüsünü takdir etmek için durakladı.

O elmas gözler tekrar ona döndü. "Bir fotoğraf çek," dedi, "daha uzun süre dayanır ve gittiğin zaman beni hatırlamak için cebinde tutabilirsin."

"Oldukça unutulmazsın."

"Beni utandıracaksın." Yan yattı. "Devam et."

Adamın cinsel organı kalçasının üzerinde, utanmazca, yarı dik duruyordu ve kadın ona baktıkça daha da sertleşiyordu.

V elini aşağı kaydırды ve kendini avuçladı. "Duştan çıkar çıkmaz seni tekrar kirletebilir miyim?"

"Sen-"

"Hâlâ açım. Telafi etmem gereken birkaç ay var, biliyorsun." Yukarı vur. Aşağı vur. "Ayrıca ben senin külotunun içindeyken dışarıda olman fikri hoşuma gidiyor."

Jane güldü. "Duşta sırtıma masaj yapmaya ne dersin?"

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi yataktan fırlarken. "Elimizi çabuk tutarsak senin önünü de benim yapmama yetecek kadar zamanımız var, değil mi?"

-

Kırk beş dakika sonra Sola, Assail'in mutfağında volta atıyordu. Halkın ona verdiği isimle Doktor Jane biraz geç gelmişti, kadın garaj kapısından içeri girerken bolca özür diledi.

Doktor ve hasta şu anda geniş yaşam alanındaydı, yumuşak sesleri anlaşılmazdı. Sola onlarla birlikte orada olmak istemişti ama ikisinin biraz yalnız kalmasının önemli olduğunu düşündü. Ayrıca yıkılmamak için kendine de güvenmiyordu. Assail'in gelişmeye devam etmekten, her geçen gün daha da güçlenmekten, gelecek hafta, sonraki ay ve ondan sonraki yıl burada olmaktan başka bir şey yapması mümkün görünmüyordu.

Adamın her geçen an daha iyi olduğuna yemin edebilirdi. Sorun şuydu ki, duygular gerçekliğe verilen bir tepkiydi. Onu dikte etmiyorlardı-

Kilerin kapısı açıldığında Ehrich ve Evale içeri girdiler. İki kardeş yarı uykuluydu, saçları tamamen aynı şekilde dikilmişti, sanki sadece birbirlerine benzemiyorlardı, aynı zamanda aynı şekilde uyuyorlardı.

"Bir şey var mı?" Ehrich masaya gidip otururken sordu.

"Henüz değil."

"Büyükannen hâlâ uyuyor," dedi yüzünü ovuştururken. "Çok sessizdik."

"Buna sevindim." Sola sobanın yanında durakladı. "Çok fazla ayakta kalmasından endişeleniyorum, yine de onu yatırmaya çalışırken iyi şanslar."

"Yiyecek listesinin doldurulmasını sağlayacağız," diye mırıldandı Ehrlic. "Akşam karanlığında, daha önce değil."

"İyi plan."

Sola çoraplarının içinde volta atmaya devam ederken, Evale dolapları karıştırmaya başladı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye teklif etti, kendi mutfağı olmamasına rağmen. Ve aşçı da değildi. Ve şu anda hiçbir şey hakkında bir bok bilmiyordu.

"Biberleri arıyorum."

"Doldurulmuş olanlar mı? Onlar buzdolabında." "Hayır, küçük olanlar-ah, evet. İşte burada."

Adam bir paketi tezgaha götürdü ve ağzına bir şey koymaya başlayana kadar pek dikkat etmedi-

"Hayır!" diye bağırdı ve ellerini havaya kaldırdı. "Dur!"

Assail'in kuzeni, bir daha asla eskisi gibi olmayacak bir pasta deliğine düşmek üzere olan bir hayalet biberle donakaldı. "Sorun nedir?"

"Onu yere bırak ve ellerini yıka! Bu seni hasta edecek!"

Kaşlarını çattı ve kötülükten daha sıcak olan buruşuk parçaya baktı. "Emin misin?"

"Bu bir hayalet biber; dikkatli kullanmanız gerekir. Sizi içten dışa yakacaklar."

"Dün gece yedim." Şeyi ağzına attı ve çiğnemeye başladı. "Onları sevdim."

Sola bir an hareket edemedi. Ama sonra patlayarak buzdolabına gitti, bir kutu tam yağlı süt aldı ve

dolapta bir bardak arıyordu. Biberlerin böyle bir hastada alınması arasında bir gecikme vardı ve eğer onu tükürmeye ve sütle durulamaya ikna edebilirse, Doktor Jane'e tedavi etmesi için başka bir hasta vermeyebilirlerdi-

Sola sadece heykele gitmek için etrafında döndü.

Evale çiğnerken hoş bir merakla ona bakıyordu, neden bahsettiğini anlayamıyordu ama onu tuhaf davranmasına izin verecek kadar seviyor ve saygı duyuyordu. Ve sonra haznesine bir saniye daha koydu.

Ehric oturduğu yerden, "Vur bana," dedi.

Bunun üzerine Evale dönerek odanın öbür ucuna bir hayalet biber fırlattı ve kardeşinin tam ağzına isabet ettirdi.

Sola elinde bir bardak sütle orada durdu ve görünüşe göre yok edilemez olan bu çift arasında göz tenisi oynadı.

"Şunlara bir bakayım," dedi elini uzatarak. "Hayır, birine dokunmak istemiyorum, paketi görmek istiyorum."

Belki de kafası karışmıştı, hayır. Selofan poşetin üzerindeki etikete yakından baktığında, üzerinde gerekli tüm uyarıların olduğunu gördü. Belki de bunlar işe yaramazdı, bozuk cephane gibi bir şeydi.

Hızlıca bir kokladı ve olması gerektiği kadar berbat koktuklarını fark etti. Yine de parmak uçlarıyla bir tanesini çıkardı ve dilini uzattı. Tam bir çiğnemeyele test yapmaktan daha iyisini biliyordu ve eğer dikkatini dağıtmaya ihtiyacı olmasaydı, doğrulama ile uğraşmazdı.

Bir yudum aldı. Ve bekledi-

"Aman Tanrım!" Eğilerek öksürdü. "Nasıl olur da-"

"Onlarla işin bitti mi?"

Evale elini uzattığında, paketi geri verdi ve süte vurdu. Ve o tüm bu olanları sakinleştirmeye çalışırken

HOLYSHIT dilinin ucunda, o ve Ehric biberleri teker teker toz haline getirmeye başladılar.

Sonra da dolaptaki diğer paketi aldılar.

"Nasıl yapabildiğinizi anlamıyorum-"

Doktor Jane ve Assail mutfağa geldi ve Sola onların ifadelerini okumaya çalıştı.

"Kuzen," dedi Ehric, "bir-"

"Hayır, hayır." Sola ikisinin arasına girdi. "Hayalet biberler olmadan da iyi. Değil mi? Sen de iyisin. Evet, belki sonra, teşekkürler."

"Siz ne yiyorsunuz?" Doktor Jane hazırlıksız bir şekilde sordu. "Bunlar mı?" Evale paketi gösterdi. "Oldukça keyifli."

Doktor Jane başını salladı. "Vishous bunlara bayılır. Onları şeker gibi yiyor."

Sola sadece başını sallayabildi. "Sizler harikasınız."

Sonra yeniden odaklandı ve Assail'in gözlerine bakarak bir cevap aradı. Assail ona göz kırptığında, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi.

"Pekala, ben artık gideyim." Doktor sırt çantasını taktı. "Manny hava karardıktan sonra burada olacak ve sanırım Ghisele de gelip ortağımın muayenesine yardım edecek."

Birdenbire Sola'nın içinde bir endişe gümbürdemeye başladı, kötü enerji fırtınası onu o kadar kötü sarstı ki, hala dilinde olan yanığı unuttu.

Arka kapıya yönelirken, "Sizi geçireyim Doktor Jane," dedi.

"Hayır-"

"O taraftan değil-"

"Garaj-"

Üç adam da aynı anda, onun Büyük Hayalet Biber'e fırlattığından daha büyük bir aciliyetle konuştu.

Olay.

"Üzgünüm," dedi. Elbette güvenlik endişeleri.

Doktor Jane kolunu ona doladı. "Bu taraftan gidelim."

Onlar yola koyulurken Sola, Assail'in arkalarından baktığını fark etti, ay ışığıyla parlayan gözleri çok yoğundu. Ama sonra kuzenleri onunla konuşmaya başladı ve o da mutfakta kaldı.

Garajın dışında, Jane her türlü soruyu önledi. "Durumu gerçekten iyi," dedi doktor. "Sanırım biraz rahatlamaya başlayabilirsiniz."

Sola kaşlarını çattı. "Peki ya kanser? Hâlâ beyninde, değil mi? Yani, rahatlamaya başlamam gerektiğini nasıl söyleyebilirsiniz?"

Doktor Jane neredeyse onun tepkisini yakalıyordu. Neredeyse. Ama bu ince geri çekilme ve gözlerin genişlemesi, biri sevdiğinin geleceğinden ölesiye korktuğunda ve durumu en iyi bilen kişi hakkında her bir lanet olası nüansı okuduğunda, bir Broadway sahne oyuncusunun tap-dans ve kol çemberi rutini kadar açık olan türden şeylerdi.

Diğer kadın boğazını temizledi. "Dinle, bence Assail ile konuşmalısın."

"Siz onun doktorusunuz."

"Lütfen, gidip onunla konuşun." "Kanseri hakkında."

Doktor Jane'in orman yeşili gözleri hafifçe sola kaydı. "Evet."

"Tamam. Yapacağım."

Sola bu sözleri belki de yersiz bir meydan okumayla söylemişti ama arkasını dönüp eve doğru yürürken bunu dert etmeyecekti. Mutfığa girdiğinde üç adam ona baktı.

Assail'in yanından geçerken, "Gidip konuşmamızın bir sakıncası var mı?" dedi.

Onu beklemedi. Adam da onu takip ederek ofisine ve ikinci kata çıkan merdivenlere giden koridora çıktı.

Kendi etrafında dönerken, her ne oluyorsa, onun daha yeni ağır hasta olduğunu ve bu nedenle hastaneye kaldırıldığını kendine hatırlatmak zorunda kaldı.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu alçak bir sesle.

Assail'in günahkâr kadar yakışıklı yüzü uzaktı. "Ne hakkında, lütfen söyle."

Sola kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Aklının bir köşesinde çok mu ileri gittiğini düşündü ama hayır, içgüdüleri ona bir şeylerin yolunda gitmediğini söylüyordu.

"Doktorunuz bana kanserinizden bahsetmiyor. İçimden bir ses kanser olmadığını için böyle diyor."

OTUZ BEŞ

A Marisol sanki bir bar kavgasına girecek ve kazanacakmış gibi karşısında dururken, Assail iyileşmesiyle hiçbir ilgisi olmayan bir yorgunluk hissetti. Aslında yakınlarla yalan söylemenin sorunu da buydu, diye düşündü. Gerçek olmayanlar her zaman tünemek için eve geliyordu ve ne kadar küçük ya da büyük olursa olsun, hiçbir zaman yanlışlığı haklı çıkaracak bir şekilde değildi.

Çünkü aslında sizi seven birine yalan söylemek için hiçbir zaman bir gerekçe yoktu.

"Kanser misin, değil misin?" diye sordu kadın.

Assail daha fazla zamanı olmasını diledi. Ama ne için? Sanki bu, olayların bu kısmını değiştirecekmiş gibi?

"Gel," dedi dirseğini tutarak. "Biraz yalnız kalmak istiyorum."

Kendini adamın elinden kurtardı ama onunla birlikte ofisine girdi. Adam kapıyı kapatırken, kadın tavandan yere kadar uzanan pencerelere doğru gitti.

Kadın elini uzatırken, "Lütfen perdeleri açmayın," dedi.

"Neden? Gün ışığını sevmiyor musun?" "Hayır, sevmiyorum."

"Yani?" Arkasını döndü. "Bana burada gerçekten neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Assail kendini bilgisayarlarının karşısındaki dolgu sandalyeye bıraktı. Çenesini yumruğuyla yukarı kaldırırken gözlerini ona dikti. "Kuzenlerim tarafından kandırıldığınız için üzgünüm."

Gözlerini kırptırdı, sanki haberi özümsemek için bir an bekliyormuş gibi. "Yani ölümcül değilsin."

"Öyleydim. Ama artık değilim."

Gülüğü kısa ve sertti. "Rahatlasam mı yoksa büyükannemi alıp hemen Miami'ye mi götürsem bilemiyorum."

"Dürüst olmamayı seçtikleri için üzgünüm."

Marisol ona bir parmak salladı. "Olayı çarpıtma. Onlar başlatmış olabilir ama sen yalanı devam ettirdin."

"Haklısınız."

Adam daha ileri gitmeyince, kadın tekrar kollarını kavuşturdu. "Bekliyorum. Ve her ne olursa olsun her şeyi bilmek istiyorum."

Boş kafasının içinde mantıklı kelimeler bulmaya çalışırken, hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu. Onun önünde zayıflığını açığa vurmak mı, yoksa karanlık kalbinin derinliklerinde gerçek sırrın onunla asla paylaşamayacağı bir sır olduğunu bilmek mi? Ona ne olduğunu söyleyemezdi. Kural olarak, kendi türü kendini insanlara açıklamazdı ve bu çalışma prensibinin ihlal edildiği çok nadir, son derece nadir durumlarda, eğer insan bir şekilde bazı şeyleri kabul edebiliyorsa, hayatını geride bırakmak ve vampir dünyasında yolunu bulmak zorundaydı.

Tam bir dalma gerektiriyordu. Bir daha asla geri dönmemeyi.

Ve bunu ondan istemeye hazır değildi - çünkü en önemli sorumluluğu olan ve dindar, Tanrı'dan korkan bir Katolik olan büyükannesi ya meşhur yol kenarına atılacaktı... ya da Bayan Carvalho da onunla gelmek zorunda kalacaktı.

Ve bu olmayacaktı. Marisol gerçeğe evrilebilse bile, gelenekleri, katı kuralları ve Tanrısıyla büyükannesi asla oraya ulaşamayacaktı.

Assail o harika yaşlı kadının hayatını mahvetmek üzere değildi.

"Bir dakikanız daha var," diye açıkladı Marisol, "sonra arabamın anahtarlarını alacağım."

"Bir yıldır kokain bağımlısıyım." Assail derin bir nefes aldı. "Bağımlıydım derken... her gece burnuma şişelerce kokain çekiyordum. Azgın bir kokain bağımlısıydım, Marisol. Bununla gurur duymuyorum ve evet, seninle birlikteyken bunu hardcore yapıyordum."

Kaşları kalktı. "Seni hiç uyuşturucu kullanırken görmedim."

"Neden senin önünde bir şeyler homurdandım ki? Beni bir eş olarak uygun bulmanı istedim, hâlâ da istiyorum. Bu, böyle bir izlenim yaratacak türden bir davranış değil."

"Damardan bir şey yaptınız mı?" "Hayır, hiç iğne kullanmadım."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu. "Ben, ah, bunu halledeceğini biliyordum."

"Ama benim kendi müşterim olduğumu bilmiyordun." Adam kadının çoraplarına odaklandı çünkü gözlerinde görecekerinden korkuyordu. "İnsan sık bir takım elbise giyip böyle bir evde yaşarken uyuşturucu bağımlılığını saklamak, bir sokakta karton bir kutuda yaşayan bir keş olmaktan çok daha kolaydır. Ama gerçek şu ki, sakatlık söz konusu olduğunda evsiz adam da ben de tamamen aynıyız."

"Detoks yapmışsın," diye mırıldandı.

"Evet, kullandım. Üç ay önce, kokaini bırakırken tıbbi gözetim altında tutulmak için kliniğe gittim. Ne yazık ki benim"-başına dokundu-"beynim iyi çalışmadı. Bir psikoz dönemi geçirdim."

"Neden kuzenlerin bunu söylemedi?"

"Delilikten ölmek üzere olduğumu söylemeler gelir miydin?" Ona elini uzatmak istedi ama olduğu yerde kaldı çünkü onu içeri tıkmak istemiyordu. "Kandırıldığınız için çok üzgünüm ve hâlâ o klinikte olmak yerine burada olmamanın sebebinin siz ve sadece siz olduğunuza inanıyorum. Ama sana yalan söylenmemeliydi. Bu yanlıştı."

Marisol ağzını açtı ama hemen konuşmadı. "Neden bana söylemedin?"

"Doğru düşünemiyordum. Ve bundan daha fazlası... Utanıyordum. Bağımlılık çirkin, iğrenç bir hastalık ve onun içinde kaybolacak kadar zayıf olduğumu bilmeni istemedim."

Tavana baktı. Tekrar ona odaklandı. "Yani ölmüyorsun."

"Hayır, değilim. Diğer yaşayan, ölümlü varlıklardan daha fazla değilim." Başını iki yana salladı. "Ve lütfen üzgün olduğumu bilin. Gerçekten üzgünüm."

Kızın ona doğru hareket etmesi uzun zaman aldı ve ilk başta kızın eşyalarını ve büyükannesini almak için odadan çıktığını düşündü. Ama sonra onun önünde durdu.

İşaret parmağıyla çenesini yukarı kaldırarak gözlerinin içine baktı ve aradığı şeyi bulması için dua etti.

Uzun bir süre sonra, "İyi olmana sevindim," dedi.

Kalacak mısın, diye düşündü ellerini hafifçe kalçalarına koyarken. Hâlâ benimle kalacak mısın?

Bu soruları kendine sakladı. Cevaplardan çok korkuyordu.

Tanrı çok garipti.

Sola Assail'in önünde dururken, kafiyele olsa da bunu muhtemelen yeniden ifade etmesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa o ayinde tam da bu tür bir kötü haber kırılması için dua etmiş, bu inanılmaz sonucu, bu ertelemeyi ummuştu.

Ama sevinçten havalara uçmak yerine, kendini ihanete uğramış gibi hissetti. Bir yanı ona yüksekten atmayı bırakıp Assail'in ve kuzenlerinin bakış açısını anlamasını söylüyordu. Diğer yarısı ise kendini manipüle edilmiş hissediyordu.

"Beni bu duruma soktuğun için senden nefret ediyorum." Başını salladı. "Ben de öyle."

"Sanırım eve gitmeliyim."

"Eviniz Miami değil ve bunu biliyorsunuz."

"Caldwell de değil," diye karşı çıktı. "On yıldır buradayım ve biliyor musun, hepsi berbattı. Bundan önceki on yılın ne kadar kötü olduğu düşünülürse bu çok iyi bir yorum."

"Büyükkanneniz sizin evinizdir. O neredeyse, siz de ikamet ettiğiniz yerdesiniz."

Lanet olsun sana, diye düşündü. Beni tanıdığın için.

"Marisol, ben bu hayatın dışındayım. Ben de senin kadar özgürüm. Yeni bir sayfa açmak istiyorum, her yerde. Miami, Caldwell, denizaşırı. Senin gibi benim de evim başka bir yerdir, belirli bir posta koduna bağlı değildir."

Ona bakarken ay ışığıyla parlayan gözleri sabit ve hüznüydü.

"Demek evde kuzenlerinle birliktesin." Ondan bir adım uzaklaştı. "Onlar her neredeyse sen-"

"Saçmalama. Bunun onlarla hiçbir ilgisi yok."

"Ses tonunuza dikkat edin. Saldırganlaşacak bir konumda değilsin." "Seni koruyabilirim. Kuzenlerim ve ben seni korumak için

İkiniz de bunu çok iyi biliyorsunuz."

Sola bakışlarını ona dikti. "Kendi başıma oldukça iyi bir iş çıkarıyorum."

"Bu sen istekli içinkumar senin hayat üzerinde
O mu? Büyükanneninki mi? Sayıların
güvenliği vardır."

"Gerçekten sadece kendi çıkarların için seninle kalmamı mı istiyorsun?"

"Ne gerekiyorsa."

Başını iki yana salladı. "Sende hiç gurur yok."

"Hayır. Hiç yok. Konu sen olunca yok."

Sola, adamın açmasına izin vermediği perdelere geri döndü. Tanrım, bu evde bir grup vampirle yaşamak gibiydi, gündüz saatlerinde her şey düğmeliydi. Yine de uyuşturucu satıcılarının tarzı buydu. Hepsi gece kuşuydu.

Opak kumaşa bakarak, çünkü içinden bakmak mümkün değildi, Assail, büyükannesi, iki kuzeni, Marcus ve kendisinin bir sürü olarak birlikte hareket etmeleri fikrini denedi.

Ona dönerek uzun süre baktı ve her şeyi tarttı. Adam haklıydı, birlikten kuvvet doğardı. Ve o hala çok zayıftı, vücudu çok bol dimi pantolonunun içine soktuğu düğmeli bluzun altında çelimsizdi.

Zihninde, onun utandığını söylediğini duydu. Sonra gözlerini ona ilk açtığı zamanı hatırladı ve beyazların tamamen kırmızı olduğunu görmüştü...

Ne acı.

"Temiz kalacak mısın?" diye sordu, adamın bu soruya vereceği cevaba nasıl güvenebileceğini merak ederken bile.

"Evet. Hayatım üzerine, Marisol. Bir daha asla uyuşturucu kullanmayacağım - bunun beni nereye götürdüğünü çok iyi öğrendim."

Kahretsin, diye düşündü.

Bir mr gibi gelen bir sreden sonra omuz silkti. "Seni bana yalan söylerken ya da kokain çekerken yakalarsam giderim. Sana olanak sağlamak, senin için bahaneler uydurmak ya da sana herhangi bir şekilde arkadan bakacakmışım gibi davranmak gibi bir niyetim yok. Tek bir şansın var ve hepsi bu. Anlaştık mı?"

Kendini dik tutarak hemen başını salladı. "Anlıyorum ve bunu kabul ediyorum."

"Ve seni din değiştirmeye zorlayacak. Büyükannem almaz ve İşpanyolca ve/veya Portekizce öğrenmek zorunda kalacaksın. İstesen de istemesen de sana öğretecek."

"Marisol..."

Assail'in sesi atallaştığında ona doğru gitti ve zayıf bedenini kucakladı. Cehennemi yaşamıştı ve tıbbi personel kesinlikle onu kaybedeceklerini varsaymıştı ve Sola her ne kadar gerçeği en başından söylemeyi tercih etse de, Assail haklıydı. Eğer mesele sadece bağımlılığından kurtulamaması ya da aklını kaybetmesi olsaydı muhtemelen buraya gelmezdi.

Ve bunu kabul etmek biraz çirkindi. Sanki kanser asil bir hastalıktı, ama biyokimyanız bir ilaçla lmcl zararınıza bir komplo kurmuşsa, o zaman sempati, destek ve anlayışı hak etmiyordunuz.

"zr dilerim," dedi saçlarına doğru. "Ben de. Ve seni seviyorum."

Adamın içinden geenrpteri ona doğru şeyi yaptığını hissettirdi: Adam böyle rahatlamıştı nk onu kaybetmek istemediği kadar o da onu kaybetmek istemiyordu.

"Sana ve bykannene çok iyi bakacağım," dedi kabaca.

Sola arkasına yaslanarak sert bir bakışla onu szd. "Bu iki yönlü bir yol. Ben kurtarılması gereken zor durumdaki bir ge kız değilim, senin de hayatta kalmana yardım edecek bir ortağım. Eğer

Benim başıma ödöl konduysa, Benloise ailesi de senin başına ödöl koymuştur. Sizin de bana ihtiyacınız var."

"Evet," diye mırıldandı. "Kesinlikle öyle."

Sola gülümsemek zorunda kaldı. "Sanırım sana söylemiştim, ha."

"Kesinlikle yaptın. Ve bu çok tahrik edici. Yukarı çıkıp bana biraz daha emir vermek ister misin?"

Gözlerini tekrar kısmıştı. "Lütfen de." "Lütfen... Lütfen..."

OTUZ ALTI

I Vitoria ertesi gün öğleden sonra saat dört sularında galeriye vardığında bir hata yaptığını öğrendi. Ve ne yazık ki yaptığı hatayı polisin önünde fark etti.

Binanın arka tarafına doğru ilerlerken, stresli ve konuşkan gruplar halinde bir araya toplanmış personele başıyla selam verdi. Pek fazla iş yapılmıyordu ama olan bitene bakarak bunu görmezden geldi.

Galeri alanına çıktığında, doğum yapan bir kadının balondan heykelinin önünde duran adamı hemen tanıdı.

"Siz Dedektif de la Cruz olmalısınız?" dedi ona doğru yürürken.

Ona döndü ve "sanata" odaklanmadığı için rahatlamış görünüyordu. "Bu doğru. Vitoria Benloise?"

"Yani ben." Evet, gramer olarak "ben" olduğunu biliyordu ama her zaman bunun kulağa çok sıradan geldiğini düşünmüştü. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Deri bir cüzdanı çevirerek açtı, içinden Dedektif José de la Cruz, Cinayet Masası yazan fotoğraflı bir kimlik ve pirinç bir Caldwell Polis rozeti çıktı. Sonra elini uzattı. "Benimle konuşmak için birkaç dakikanız var mı?"

Adam kırk yaşlarındaydı ve onunki gibi bir isimle, masanın farklı taraflarında olmalarına rağmen ondan hoşlanmıştı. Ayrıca adamın güzel, koyu renk gözleri vardı. Kıyafetleri sadeydi, spor ceket ve açık yaka profesyonel görünümlüydü ama havasız değildi ve havanın ne kadar soğuk olduğu düşünülürken, üzerinde bir tür palto veya parka olmamasına şaşırdı: Ağabeyinin Bentley'inden indiğinde, öğleden sonra güneşi parlarken bile, galerinin personel girişine kadar olan kısa mesafe boyunca iliklerine kadar üşümüştü.

"Kesinlikle, Dedektif." Onun elini sıktı. "Neler oluyor?"

"Dün gece işlenen bir cinayeti araştırıyorum."

"Oh, canım. Margot'la mı ilgili? Televizyonda haberleri gördüm. Ne büyük bir trajedi! Şehrin bu kadar güvenli olması gereken bir yerinde böyle bir şey nasıl olur?"

"Aslında cinayet kurbanlarının çoğu tanıdıkları kişiler tarafından öldürülüyor."

"Çok korkutucu." Göz ucuyla arkadan birkaç satış görevlisinin çıktığını ve onları izlediğini fark etti. "Söyleyin, size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Buradaki bazı kişilerle Margot'nun dün işten ne zaman ayrıldığını ve kiminle olabileceğini konuştum. Hepsi de bana işi yeni devraldığınızı söyledi."

"Burada kardeşlerimin çıkarlarını gözetiyorum, bu doğru."

"Sanki buraya dönmelerini bekliyormuşsunuz gibi konuşuyorsunuz. Yine de anladığım kadarıyla bir süredir Caldwell'den uzaktalar?"

"Öyleydiler."

"Son zamanlarda Ricardo ya da Eduardo'yu gördünüz mü ya da onlarla herhangi bir temasınız oldu mu?"

Üzgün bir ifade takındı. "Hayır, görmedim. Onlar için endişeleniyordum."

"En son ne zaman iletişime geçtiniz?"

"Aylar oldu."

"Ve polisi aramayı düşünmediniz mi?"

"Kolombiya'da yaptım. Onlar bir şey yapmayınca buraya geldim. Kardeşimin yerini tespit edemediğim takdirde yetkililere ulaşmak her zaman niyetim olmuştur."

Birden, Ricardo'nun o mahzende asılmış ve çürümüş görüntüsü boğazını sıktı. Ama şimdi duygusallaşmanın sırası değildi. Düşmanıyla konuşuyordu.

"Doğru. Tabii ki." Dedektif küçük bir defteri çevirerek açtı. Kalemle içine bir şeyler karaladı. "Peki ne zamandan beri buradasınız? Yani Caldwell'e ne zaman ve nereden geldiniz?"

"Kolombiya'dan dört gün önce geldim. Yoksa beş mi? Jet lag yüzünden kafam karıştı." Ona gülümsedi. "Dedektif, benimle üst katta konuşabilir misiniz? Gizlilik en iyisidir ve burada müşterilerim var."

Anlamasına yardımcı olmak için başını yolun karşısındaki iki kadına doğru eğdi. Avangart zenginlerden oluşan bu çift, her bir toynağı tuvalette duran tahnit edilmiş bir ineğin üzerine örtülmüş parçalanmış çarşaflardan oluşan bir sanat eserini inceliyordu.

"Evet, tabii. Yolu göster."

Vitoria onu yan taraftaki işaretlenmemiş kapıdan geçirdi ve merdivenlerden Ricardo'nun ofisine çıkardı. İlerlerken, bu durumda tüm varlıklarını ortaya koyması gerektiği teorisi altında yürüyüşünü kalçalarına ve kıkına yönlendirdi. Ancak, işleri düzgün tutmak zordu. Kalçaları ve baldırları dağa tırmanmaktan dolayı acı içinde bağıırıyordu. Dört saat önce aldığı iki Motrin etkisini kaybediyordu.

"İşte geldik," dedi metal merdivenin tepesindeki kapıyı açarken.

"Vay canına." Dedektif içeri girdi.

"Süslü." "Kardeşim bazı şeyleri belli bir şekilde sever."

"Açıkça." De la Cruz, görececek çok az şey olmasına rağmen etrafta dolaştı. "Nerede kalmıştık-oh, evet. Kardeşlerinin dönmesini bekliyor musun, beklemiyor musun?"

Onları birbirine yaklaştırdı. "İtiraf etmeliyim ki gerçekten endişelenmeye başladım. Özellikle Ricardo'nun bu kadar uzun süre kalkıp gitmesi hiç hoş değil ama yine de onlar erkek. Ne isterlerse onu yaparlar."

Vitoria karşıya geçti ve yüksek masanın önündeki misafir sandalyesini çevirdi. Koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı, böylece eteğindeki yırtmaç açıkta kaldı.

"İyi misiniz?" diye sordu dedektif. "Otururken yüzünüzü buruşturdunuz."

"Önemli bir şey değil. Sadece iyi bir egzersiz." Gülümsedi. "Spor salonunda oldukça sertleştim."

"Daha fazla çalışmalıyım." De la Cruz rahat adımlarla yaklaştı. "Çok güzel bir masa. Şu platformun üstünde."

"Ağabeyim bir izlenim bırakmayı severdi."

"Hoşlanmak mı? Ya da severdi."

"Üzgünüm, İngilizcem pek iyi değil." Alnına dokundu. "Peki benim terbiyem nerede? Size kahve ya da çay ikram etmeliydim."

"Sorun değil. Buraya gelmeden önce lokantaya uğradım." Boğazını temizledi. "Demek Kolombiya'da yaşıyorsun?"

"Evet, ama birkaç yerde evimiz var. São Paulo, Brezilya, Santiago, Şili-oh, ve tabii ki Punta del Este. Kardeşim emlakçılığı seviyor ve ben de onun evleriyle ilgileniyor, çalışanlarını ve mülklerini denetliyorum."

"Dostum, Ocak ayının ortasında Caldwell, New York'a gelmek için ekvatoru terk ettin. Alınma ama, gerçekten

Ricardo ve Eduardo için endişelenmelisin. Karım yılın bu zamanlarında buradan nefret eder."

"Onu tatile göndermelisin."

"Yine de beni seviyor." Gülümsedi ve küçük not defterine baktı. "Kardeşlerinizden biriyle en son ne zaman konuştuğunuz hakkında genel bir fikir verebilir misiniz?"

"Dediğim gibi, aylar aylar önceydi. Ricardo beni aradı."

"Konuşma nasıl gitti?" Omuz silkti. "Her zamanki gibi." "Yani sana tuhaf gelen bir şey olmadı mı?"

"Bağışlayın ama neden kardeşlerim hakkında konuşuyoruz? Yani, polise elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyarım ama bunun ölü bulunan kadınla ilgili olduğunu sanıyordum?"

"Sadece resmin tamamını görmeye çalışıyorum. Kardeşin Ricardo bu kasabanın önde gelen iş adamlarından biri ve buradaki herkes onu yaklaşık bir yıldır görmediklerini söylüyor. Diğer kardeşiniz de ortalıkta yok ve dün gece bu galeride çalışan biri ölü bulundu. Çok fazla insan kayboluyor gibi görünüyor." Ona dikkatle baktı. "Dikkatli olmak isteyebilirsin."

"Çok haklısın. Sanırım bütün bunları hiç bir araya getiremedim." "Ama Margot Forest hakkında."

"Özür dilerim, adının Fortescue olduğunu sanıyordum."

"Yasal adı Forest. Burada bulunduğunuz son birkaç gün içinde onunla herhangi bir etkileşiminiz oldu mu?"

Teşekkürler, Streeter, diye düşündü.

"Aslına bakarsanız," diye mırıldandı Vitoria, "dün gece ofisime geldi -yani kardeşim Eduardo'nun ofisine- gitmeden önce. Getireceği yeni bir sanatçı hakkında konuşmak istedi."

"O sanatçının adını hatırlıyor musunuz?"

Havadan rastgele bir isim çekti, galeride kulak misafiri olduğu bir isim. "Daymar Locust-ya da Locasta?" "Ah, evet.

Biri ondan bahsetmişti." Not. Not.

"Hanımefendi ile konuşurken aklınıza gelen başka bir şey oldu mu?"

Fortescue?"

"Hayır." Vitoria gülümsedi ve eteğinin kenarıyla oynadı.

"Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim."

"Kardeşinin ofisinde ne yapıyordun?" "Pardon?"

"Neden oradaydın? Eğer onun ofisiyse."

Vitoria bir sonraki hamleyi yapmanın çeşitli yollarını düşündü. Uygulayabileceği birkaç farklı yaklaşım vardı ve her birini sırayla gözden geçirirken, poker elindeki kartlar gibi olduğunu düşündü.

Sonunda iç geçirdiğini belli etti. "Dürüst olabilir miyim?"

"Söylememin sakıncası yoksa, bence olsanız iyi olur. Bu bir cinayet soruşturması."

Sanki düşüncelerini toparlıyormuş gibi gözlerini yana kaydırды. Sonra gözlerini tekrar dedektife çevirdi. "Kardeşlerim için gerçekten endişeleniyorum. Bildiğiniz gibi, kültürümüz çok farklı. Kız kardeşleri olarak, bir şeyleri kendi başıma öğrenmek yerine sabırla haber beklemem bekleniyor. Ama bir yıl sonra... Her neyse, Ricardo ile nerede olabileceklerini açıklayacak bir şey bulabilir miyim diye Eduardo'nun ofisine gittim. Gördüğünüz gibi garip bir durumdayım. Müdahale etmemi asla onaylamazlar ve eğer hayattalarsa? Bana çok kızacaklardır."

"Demek ailenizde her şey geleneksel, ha?"

"Çok." Sanki arapsaçına dönmüş gibi kasıtlı olarak başını öne eğdi. "Yetkilileri aramaktan korkmamın nedenlerinden biri de bu. Eğer kardeşlerim iyiye, onlar

adamın dünyasına karıştığım için bana kızgın. Ve gerçekten kötü bir şey olduğuna inanmak istemiyorum ama... başka ne düşünebilirim ki? Annemiz öldüğünden beri hep üçümüz kaldık. Maceracı ya da seyahat etmeyi bilen biri olarak dünyevi bir kadın değilim. Buraya tek başıma gelmekten korkuyordum ama onlar benim tek ailem olduğu için gelip onları bulmaya mecbur hissettim kendimi... Gevezelik ediyorum, değil mi? Beni dinleyin."

Kendisinden yayılan enerjinin doğru olduğundan emin olmak için Ricardo'nun bedenini bir kez daha hayal etti, sallanan başını, boynundaki yarayı, gri et şeritlerini gördü ve anında gerçek bir üzüntü, pişmanlık ve korku hissetti.

"Kardeşlerine ne olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu de la Cruz sessizce.

"Bilmiyorum." Gözleri yere kaydı. "Gerçekten bilmiyorum."

"Kardeşiniz Ricardo'nun uyuşturucu ticaretine karışmış olabileceğinin farkında mısınız?"

Vitoria başını kaldırdı. "Özür dilerim. O bir sanat tüccarı. Onun işi bu."

"Sizi kırmak istemedim." Adam elini kaldırdı. "Ama burada yaptığı her şeyin farkında olduğunuzdan emin değilim."

Vitoria ayağa kalkmaya çalıştı ama uyluk kasları koordinasyonsuz bir şekilde kasıldı. Bir tarafa doğru savrulurken de la Cruz koşup kolunu yakaladı.

"Kardeşlerim iyi adamlardı." Ya da en azından Ricardo öyleydi. Eduardo her zaman biraz gevşek biri olmuştu. "Onların anılarının varsayımlarla karartılmasına izin vermeyeceğim."

"Onlar hakkında yine geçmiş zamanda konuşuyorsun."

Kendini dedektiften uzaklaştırdı ve pencerelere doğru giderken tökezledi. Özellikle dışarı bakacak bir şey yoktu, manzara yoktu. Sadece Market Sokağı'nın dört şeridi boyunca 1920'lerden kalma vitrinler sıralanıyordu.

"Dinleyin Bayan Benloise, sizi üzmemek istememiştim." Bir duraklama oldu. "Sadece sizinle temasa geçmeleri ihtimaline karşı daha fazla bilgi sahibi olmanızın zamanı geldi diye düşünüyorum. Bu işin içine çekilmek istemezsiniz."

"Başka türlü bir iş hakkında hiçbir şey bilmiyorum." Arkasına döndü ve Escada ceketini düzeltti. "Size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Aslında, evet. Kardeşleriniz adına buradaki operasyonları devralmış gibi görüldüğünüz için, binadaki tüm güvenlik kamerası görüntülerini izlemek için izninizi istiyorum."

Vitoria gözlerini kırptırdı. Ve ana dilindeki laneti kendine sakladı.

Yaptığı hata buydu.

Kameraları hiç düşünmemişti. Nasıl olur da güvenlik kayıtlarını aramayı düşünmezdi? Ve onlarda ne olabilirdi?

Beyni hızlı bir şekilde çeşitli açıları gözden geçirdi. Hayır derse, bir tür mahkeme kararıyla erişim izni vermeye zorlayabilirlerdi - gerçi bunun için nasıl izin alacaklarından emin değildi, çünkü Margot burada çalışmıştı ama burada öldürülmemişti. Daha da önemlisi, eğer de la Cruz kardeşlerinin uyuşturucu ticaretindeki çabalarından gerçekten haberdarsa, polis yayınlardaki her şeyi bir yol olarak kullanabilirdi...

Neye? Merak etti. Ricardo ölmüştü. Eduardo da öyle olmalıydı. Ve olup bitenler hakkında hiçbir resmi bilgisi yoktu. Şimdiye kadarki tek bağlantısı Güney Amerika'daki hüsrana uğramış tedarikçilerdi ve onu ele vermelerine imkân yoktu: Bir kere Amerikalı yetkililer o kadar uzağa ulaşamazdı ve onu suçlayacak her şey tedarikçileri de suçlayacaktı.

Ama de la Cruz'a erişim izni verirse, belki onun yerine işi o yapabilirdi. Bilgisayarları nasıl çalıştıracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

görüntülerin nerede saklandığından bile emin değildi. Ama her iki ağabeyi de gizlilikleriyle ün salmışlardı. Olmaması gereken yerlerde kamera olmazdı.

Tıpkı burası gibi, diye düşündü tavana göz gezdirirken ve uzaktan bile kameraya benzer bir şey göremedi.

Ve Eduardo'nun yasadışı paranın izini sürdüğü göz önüne alındığında, ofisinde de kesinlikle hiçbir şey olmayacaktı.

Streeter'la mesai saatinden sonra buluşmasını nasıl açıklayacaktı? Ama... hayır, Amerika'ya vardığında kardeşlerinin bir ortağını araması yasadışı bir şey değildi. Galeride bir adamla buluşmak yasadışı değildi.

-Gerçi Streeter'ın uyuşturucu işine girdiğini kanıtlayabilirlerse.

O zaman Streeter onu suçlayabilir.

Vitoria omurgasını dikleştirdi. "Görüntülere bakmanızı çok isterim. Nerede olduğunu bilmiyorum ama?"

"Burada bir güvenlik odası var mı?"

"Bilmiyorum." Başıyla geldikleri kapıyı işaret etti. "Gidip öğrenelim."

Kadın çıkışa doğru yürürken de la Cruz da onu takip etti ve eşyaları açmadan önce onu durdurdu.

"Tüm bu olanlar için çok üzgünüm. Bunun sizin için zor olduğunu biliyorum."

Ricardo'yu o ölüm mahzeninde hayal ettiğinden emin oldu. Üzerindeki hüznü yuvarlanırken, çatallaşan bir sesle, "Ben de öyleyim. Ağabeylerim çok gelenekçiydi ve bu bir kız kardeş için boğucu olabilirdi. Ama beni çok severlerdi ve bu duygu karşılıklıydı. Ben gerçekten... günün sonunda sadece ne olduğunu bilmek istiyorum."

De la Cruz başını salladı. "Bir keresinde birini kaybettim. Eski ortağımı. Tanıdığım en iyi adamlardan biriydi ama bir sürü şeytanı vardı. Büyük şeytanlar." O derin kahverengi gözler, sanki dedektif kendi hayatından sahneleri yeniden yaşıyormuş gibi odaksızlaştı. "Bir gün ortadan kayboldu ve ne olursa olsun

Nereye baktıysam, kiminle konuştuysam... Asla bir cevap alamadım ve bu beni hala canlı canlı yiyip bitiriyor."

"Yani nasıl hissettiğimi biliyorsun."

"Nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum. Kardeşlerinin uyuşturucu satıcısı olup olmaması umurumda değil. Eğer öldürüldülerse, ortalıkta olmamalarının sebebi buysa, bunu kimin yaptığını bulacağım ve adaletin yerini bulmasını sağlayacağım. Anlıyor musunuz? Peki ya düşündüğümüz düzeyde anlaşmalara dahil olmuşlarsa? O zaman çok açıkta kaldılar ve onları canlı geri getirmek için iyi görünmüyor. Bu tür hamleler yapan insanlar insan hayatına çok az değer verirler ve eğer gerçek ya da hayali bir şekilde tehdit edilirlerse işler çabucak çirkinleşir."

Vitoria elini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı.

Kardeşinin görüntüsü bu kez çağırılmak zorunda değildi. Bir hayalet gibi ortaya çıktı ve ona musallat oldu.

"Herhangi bir şekilde zarar görecekləri fikrinden nefret ediyorum," dedi kabaca. "Özellikle de Ricardo'nun. Ona çok şey borçluyum."

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Teşekkür ederim." Gözlerini açtı. "Bu, Margot'nun... yani, kötü bir şeyler oluyorsa -ki kardeşlerimin bunun bir parçası olduğuna inanamıyorum- Margot da onlarla birlikte olabilir mi demek?"

"Şu anda hiçbir şeyi göz ardı etmiyoruz."

Elini onun koluna koydu. "Bir şey bulursan lütfen bana söyler misin?"

"Yapacağım, hanımefendi." Suratsızca başını salladı. "Size söz veriyorum."

OTUZ YEDİ

A Güneş Caldwell üzerinde alçalmaya başladığında ve trafiğin yoğun olduğu erken saatlerde şehir merkezindeki caddeler ve otoyol rampaları dolup taşıdığına Jo Early, Caldwell Courier Journal'daki masasında oturmuş, ağrıyan başını baş ve işaret parmakları arasına sıkıştırmıştı.

Daha ziyade, darbe fünyeli bir bombayı olası herhangi bir darbeye karşı çok dikkatli bir şekilde tamponlu tutmanız gibi.

Son birkaç haftadır baş ağrıları çekiyordu ve giderek şiddetleniyorlardı. Aslında bu seferki ona yeni bir ıstırap seviyesi sunuyordu; ışık hassasiyeti, boynunun dibindeki baskı ve mide bulantısı, tamamen onsuz yapabileceği üçlü bir tehditti.

Gözlerini kapatarak bir sonuca vardı: Her ne kadar mantıklı bir insan olmakla övünse de, bir tümörü olduğu çok açıktı.

Ya da Arnold Schwarzenegger'in Kindergarten Cop filminde dediği gibi, bir toomah.

Şaka bir yana, belki de göz yorgunluğundan kaynaklanıyordu. CCJ'nin online içerik editörü olarak işe başladığından beri bilgisayar ekranının karşısında uzun zaman geçiriyordu. O emlak ofisinde resepsiyonistlik yaptığı zamanlarda, programlama ve benzeri işleri

Ama bu yeni pozisyon sadece bilgisayar işiydi.

-

"Motrin ister misin?"

Tanındık bir erkek sesi buz kıracağı gibi kulağını delip geçerken, neredeyse ona bu işi veren adama, "Pavarotti" diyecekti. Ama o değil de kendisi olduğunu hissediyordu.

Gözlerini açarak Bill Elliot'ın ciddi, yenilikçi yüzüne baktı. "Yemin ederim, bu migrenden kurtulamıyorum."

"Göz reçetenizi kontrol ettirmeniz gerekiyor mu?"

"Gözlüğüm yok."

"Belki onlara ihtiyacın vardır?"

Evet, bu işe girmesinin nedeni Bill'di ve o ve karısı Lydia, otuzlu yaşlarının ortalarında olmalarına rağmen kendilerini ve evlerini Jo'ya açmışlardı. Yine de evlilik ve ipotek, yaş grupları arasında birkaç takvim yılından çok daha büyük ayrımlardı.

Henüz ergenliğe girmemiş on bir yaşındaki bir çocuk ile on dört yaşında ilk randevusuna çıkan biri arasındaki fark gibiydi.

Bir ömür boyu.

"Bir randevu alacağım." Arkasına yaslandı ve omuzlarını yuvarladı. "Bugünlük gidiyor musun?"

"Neredeyse. Bu gece benimle o depoyu kontrol etmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Çok isterim." Monitörüne baktı ve kafatasındaki çarpıntı şiddetlenince hemen masasına göz attı. "Ama hiçbir yere gidecek durumda değilim."

"Troy gelebilir."

"Keşke
gelebilsen."

Bill üzerine bir palto aldı ve boynuna kırmızı bir fular bağladı. "Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Arayacağım. Eğer o bölgede bir şey bulursan beni ara." "Tamamdır." Gülümsedi. "Umarım daha iyi hissedersin."

Adam uzaklaşırken Jo ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Açık haber odası neredeyse boştu, telefonlar artık çalmıyordu, insanlar kabinlerinden çıkmıştı, her şey duruyordu.

Gün nasıl bu kadar hızlı geçmişti? Uzak köşedeki kadınlar tuvaletine yönelirken hayret etti.

Caldwell Courier Journal'ın genel merkezi kısa bir süre önce kapsamlı bir tadilattan geçmişti - ya da işteki ilk gününde tanıştığı her bir muhabir ona böyle söylemişti. Gazeteye 1902'den beri ev sahipliği yapan çok katlı tuğla bina, personelin hissettiği kadarıyla iyi bir nedenden ötürü olmasa da, tamamen yeniden yapılmıştı.

Orta ölçekli şehirlerdeki pek çok gazete gibi CCJ de ölüyordu; sayfa sayısı ve reklam gelirleri azalıyor, haberleri kısalıyor, orta bölümü artık Caldwell'de üretilen içerik yerine USA Today oluyordu. Sadece bir önceki yıl iki kıdemli editör, yedi muhabir ve üç redaktörün işine son verilmiş, haber merkezinin kapladığı alanın küçültülmesi için tadilat yapılmış ve boşalan alan sürpriz bir şekilde bir teknoloji şirketine kiralanmıştı.

İş yerinin havası çok kötüydü ve Jo'nun işe alınmış olması bile bir mucizeydi. Yine de, internet işleriyle ilgilenecek ucuz ve genç birini arıyorlardı ve o da buna uyuyordu. Williams'tan aldığı İngiliz Edebiyatı diploması onlar için güzel bir bonus olmuştu, eğer artık gazetecilerin ne düşündüğü umurlarında olsaydı üstleri bununla övünebilirdi. Belli ki umursamıyorlardı.

Haber odasından geçerken, en azından dekoratörlerin griden farklı bir renk seçebileceğine karar verdi. Elbette, on yılın rengi buydu ama

İşten çıkarmalar ve bir ayağı çukurda-diğeri muz kabuğunda- havası, asfalt renginde halılarla çevrili olmak, eski yulaf lapasıyla yapılmış kabinler ve soğukta bırakılmış bir cesetle eşleşen duvarlar sadece depresyona katkıda bulunuyordu.

Sürpriz bir şekilde gri renkte olan banyoda yüzüne ılık su sıçrattı ve bunun iyi mi yoksa kötü bir karar mı olduğuna karar veremedi. Suyu kuruladıktan sonra aynada kendine baktı, yarı yarıya göz bebeklerinden birinin büyümesini bekliyordu. Ya da ağzının yarısının sarkmasını. Ya da kaşlarından birinde bir tür seğirme olmasını.

Hayır. Kızıl saçları, yeşil gözleri ve soluk teniyle her zaman olduğu gibiydi. Ama yanlış hissediyordu. Tamamen yanlış hissediyordu.

Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca vücudu ona her türlü düzeyde ihanet etmeye başlamıştı. Gece terlemeleri. Işık ve sestten ürkmesine neden olan baş ağrıları. Sabahın üçünde pastırma ve çikolata gibi garip zamanlarda garip şeylere açlık duyması.

Tabii ki, iyi haber şu ki, bir grup keşle birlikte yaşıyordu, bu yüzden sadece Oscar Mayer ve Hershey's Şurubu'na sahip değillerdi, aynı zamanda kombinasyonun ilham verici bir fikir olduğunu düşünüyorlardı.

Yine de tüm bu tuhaf semptomların altında Jo'yu en çok rahatsız eden şey, giderek artan bir huzursuzluk, iç kemirici, hiçbir şeye bağlı olmayan ama tamamen zorunlu bir yerinde duramama metronomuydu.

Geriye dönüp emlak şirketindeki işinden nasıl ayrıldığına baktığında, bunun iktidarsız bir aciliyetin ifadesi olduğunu gördü. Ve belki Bill ve vampirlerle ilgili tüm o şeyler de-

Keskin bir nişancı ön lobundan geçerek soluk soluğa kalmasına neden oldu.

Küfrederek tuvaletten çıktı ve masasına döndü. Bilgisayarını kapattı, ceketini giydi, kapı komşusu Tony'ye veda etti ve arka taraftaki karanlık otoparka doğru yola koyuldu. Her gün işe erken gitmeye çalıştığı için VW Golf'ü çıkışa yakın bir yere park etmişti ve arabaya bindiğinde araba kullanabileceğini umuyordu.

Çok zordu. Yola çıktığında, diğer arabaların farları o kadar parlaktı ki, güneş gözlüklerini takmak zorunda kaldı ve yirmi dakikalık yolu yaklaşık beş dakika kısaltmasına rağmen otoyola çıkmaya cesaret edemedi.

Yüzey yollarında dur-kalk yaparak yavaşça ilerlerken Bill'i ve o depo davetini düşündü. İkisi ilk olarak vampirlere duydukları garip ilgi yüzünden birbirlerine bağlanmışlardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı acı tekrar şiddetlenirken.

Başını sallayarak zihnini toparlamaya çalıştı, sanki çektiği acı bir engelmiş gibi yoldan çıkmayı reddetti. Evet, Bill'le vampir meselesi üzerine bağ kurmuşlardı, ikisi de Caldwell'de ayınlerin ya da dövüşlerin yapıldığı yerleri ziyaret ediyorlardı. Hatta bu konuda bir blog bile açmıştı-

Bir an için düşünceleri acının içinde kayboldu. Ama aklını kaybediyor olmanın dehşeti ona doğaüstü bir odaklanma sağlayarak onları tekrar yoluna soktu.

Her neyse, bir süreliğine şehirde başkalarının bahsettiği tuhaf olaylar ve görüntüler hakkında internette bir şeyler yayınlamıştı ama bundan vazgeçmek zorunda kaldı. Birincisi, bu zaman kaybıydı-

Hayır, değildi, diye karşı çıktı bir yanı. Bu bir zaman kaybı değildi.

"Her neyse."

Yine de tüm bunlardan vazgeçmişti. Ve Bill'i de terk etmişti. Onunla takılmadığından değil.

ona işi için verdiği destekten dolayı minnettar değildi. Sadece vampirler... artık onun için pek bir cazibesi kalmamıştı. Olmayan bir şey için neden endişelensin ki - özellikle de kendini bok gibi hissederken, yeni bir işe başlamışken ve Dougie ile çocuklarını ne kadar sevse de onların dairesinden taşınmak zorunda kalacağı gerçeğiyle yüzleşirken.

Hâlâ üniversite hayatı yaşıyorlardı.

Oysa o Bill ve Lydia'nın olduğu yere gitmeye çalışıyordu. Sonunda.

Jo bir kırmızı ışığa daha yaklaşıırken -bu gece neden hepsi kırmızıydı- ailesini düşündü. "Ailesini" diyelim. Sahip olduğu maaşla kendine ait bir ev alabileceğini hayal etmekte zorlanıyordu ama hayatının geri kalanında Chance ve Phillie Early'ye herhangi bir şey için gitmektense ikinci el ot dumanının etrafında yaşamayı tercih ederdi.

Onlar tarafından yetiştirmek istedikleri bir çocuk olarak değil, daha çok annesi babasına penceredeki küçük köpeği sevdiğini söylemiş ve çift Jo'yu yeni bir oyuncakları olacağı için eve almış gibi evlat edinilmişti.

Malikanelerinde bir rafa koyabilecekleri ve göstermek istediklerinde işaret edebilecekleri bir şeyle daha iyisini yapabilirlerdi.

Gerçek çocuklar bu şekilde çalışmaz.

Ama hepsi iyiydi. Üniversite eğitimini onlar tarafından karşılanmıştı ve sonra tüm parayı, gösterişi ve yalnızlığı geride bırakarak kendi yoluna gitmişti.

Kötü arkadaşlarla olmaktansa tek başına olmak daha iyiydi. Ayrıca, hiçbir zaman onlara uyum sağladığını hissetmemişti. Aslında hiçbir yere uyum sağlayamamıştı.

Jo sonunda dairesinin bulunduğu dönüştürülmüş eve vardığında, birkaç kez sokağın etrafından dolaşmak zorunda kaldı

bir yer bulmak için. Ve sonra ön kapıya doğru yürüyüş, kar meselesi üzerinde bir zihin egzersiziydi.

En azından sıfır dereceye yakın hava bir şeyleri uyuşturmaya yardımcı oldu.

Ucuz posta kutularını kontrol ettikten sonra ikinci kata çıkan merdivenlere yöneldi ve ağlamak istemesine neden olan bir karmaşanın içine doğru yolu açtı. Oturma odası pizza kutuları, nargileler ve Mountain Dew ile doluydu ve Dougie her zaman bir Febreze reklamına ait olduğunu düşündüğü kahverengi yastıklı kanepede -tedavi öncesi örneği olarak- oturmuş uyuyordu. Diğerlerinin nerede olduğunu sadece Tanrı biliyordu.

Mektupları tezgahın üzerine bırakmazdı. Bu hiç iyi gitmezdi. Mektupları yatak odasına götürdü, kendini içeri kapattı ve yatağa gitti. Oturuşu hızla geri çekilmeye dönüştü ve sonra gözlerini tavana dikti.

Başı çarparken ve tüm vücudunu hastalıklı bir ter kaplarken, Jo korkmaktan da öteydi. Dehşete kapılmıştı.

Onda çok ama çok yanlış bir şeyler vardı.

OTUZ SEKİZ

A Vishous, Rehvenge'in Büyük Kampı'nın göl kenarındaki verandasında cisimlendiğinde, donmuş suya bakmak için bir dakikasını ayırdı. Her iki yanında yükselen dağlar ve uzakta rastgele aralıklarla dizilmiş adalar, ona gerçek boyutlarda bir model tren setini hatırlatıyordu: Bu mükemmel manzaranın bir yerinde, kırmızı bir vagonu ve küçük dumanlar çıkaran bir motoru olan, balsa ağacından ve Elmer yapıştırıcısından yapılmış çeşitli eski görünümlü karakollara girip çıkan bir ray üzerinde seyahat eden bir dizi eski moda vagon olmalıydı.

O ve Jane buraya geri dönmeye karar verdiler. Bir dahaki sefere kendisi rotasyondan, Jane de klinikten çıktığında, bir gün ve geceyi burada geçireceklerdi ve bu harika olacaktı. Çok fazla yemek yiyecekler, sonra ev yapımı yorganların altına girecekler ve adam onu pazar gününe kadar on iki farklı şekilde becerecekti. İşlerini bitirdikten sonra da onu göğsüne yatırıp uyuyacaklardı ve günün yarısında uyandığında kendini yatak başlığına kelepçelenmiş olarak bulacaktı.

Bunun üzerine bazı Güney eyaletlerinde hala yasadışı kabul edilen şeyler yapacaklardı-

Kapı arkasından açılırken gıcırdadı ve Phury gülümseyerek dışarı çıktı. "V, kardeşim. Seni gördüğüme sevindim."

İkili avuçlarını çırpı ve birbirlerinin omuzlarına vurdu.

"İçeri geliyor musun? Yemek yemek ister misin?"

Phury içeriye giden yolu gösterirken umutlu görünüyordu. Sanki Jane'in hayatını kurtarması konusunda endişeliydi ve bu konuda kendisini rahatlatmak için bir fırsat yakaladığına inanamıyordu.

"Ah, evet." V omuz silkti. "Çok aç değilim ama tabii."

Birlikte içeri girdiler ve Phury eşyaları sıkıca kapattı. Ana açık alandaki ocak büyük bir ateşle kükrüyordu ve uzak tarafta, girişten mutfığa doğru, V fırından yeni çıkmış kızarmış bir hindi gördü.

Midesi o kadar yüksek sesle homurdandı ki Phury güldü. "Aç olmadığına emin misin?"

"Evet, o sert çizgiyi tekrar düşünebilirim kardeşim."

"Hadi, sana bir tabak hazırlayayım."

Eski evin döşeme tahtaları ağırlıkları altında inliyordu ve pervazlardan geçebilmek için birbiri ardına mutfığa girmeleri gerekiyordu.

"Otur," diye emretti Phury.

O da öyle yaptı. "Cormia nerede?"

"O ve diğer Seçilmişler bu gece malikânedeler." "Tur atıyorlar, ha."

"Bazı kan ihtiyaçları var." Kardeşi iki tabak çıkardı ve onları adaya getirdi. "Dinle V, o sokakta olanlar hakkında-"

"İyi olmana sevindim." V taburelerden birine oturdu. "Jane de öyle."

Phury'nin sarı gözleri V'ye kilitlendi. "Bilmeni isterim ki ondan bunu yapmasını istemezdim. Asla yapmazdım-

Orada kendimden ben sorumluyum. Başka kimse değil. İnanılmaz derecede kahramanca davrandı ve ona minnettarım. Ama bunun sonunda benim hayatta olmam ve senin hayatta olmaman korkunç bir sonuç olurdu."

"Biliyorum." V neredeyse uzanıp kardeşinin omzunu sıkacaktı. "Ve seninle benim aramda her şey yolunda. Endişe yok, doğru mu?"

"Teşekkür ederim." Phury derin bir nefes aldı. "Şimdi, aklında ne var?"

Phury hindiyi oyma bıçağıyla kesmeye, mükemmel dilimlenmiş et parçalarını soymaya ve tabaklara aktarmaya başladığında, V bunu tam olarak nasıl ifade edeceğini düşündü. Ve sonra karar verdi, siktir et.

"Sırada kim var?" diye sordu. "Bildiğini biliyorum. Bilmek zorundasın."

Phury dilim transferinin ortasında durakladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Annemden sonra. Sen Primale'sin. Halefi olarak kimi seçtiğini bilmek zorundasın. Başka kimseye söylemeyeceğim ama bunun neden bu kadar büyük bir sır olduğunu anlamıyorum."

Phury dilimi tabağa koydu ve sitrin gözleri sabit bir şekilde yukarı baktı. "Hiçbir fikrim yok. Ben de merak ediyordum. Bildiğini ve bunu kendine sakladığını sanıyordum?"

V küfrederek ceketini sıvazladı ve sonra durakladı. "Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil."

"Butch'tan bir deyim ödünç alırsak, teşekkürler bebek İsa."

Sigarasını yakarken kardeşinden uzakta nefes verdi. "Bu da onun saçma oyunlarından biri. Bilmeye hakkımız var. Bu konudaki tüm şaibeler hoşuma gitmiyor, özellikle de savaş sözde sona eriyorsa."

"Wrath'a sordun mu?"

"Hayır. Henüz değil."

Kardeşi oyma bıçağını bir kenara koyarken, "Dolma mı?" diye sordu.

"Nefes alıyor muyum?"

Phury kuşa bir kaşık soktu ve **t e p e l e m e** doldurdu. "Püre mi?"

"Sosunuz var mı?"

"Nefes alıyor
muyum?"

V gülümsedi. "Anlaşıldı. Sos için de olumlu."

Önüne bir tabak konulduğunda başını kaldırıp baktı. "Sebze yok mu? Armudun sapına baktığımdan değil."

"Bitkisel maddeler porselende yer israfıdır." Phury bir bıçak ve çatalı kasap bloğuna doğru itti. "Kendinize sorun, bezelye için pürenin veya dolmanın yüzey alanını feda eder miyim?"

"Seni seviyorum."

V zar zor içtiği el sarmasını lavaboya koyduktan sonra ikisi yan yana yemek yediler, Phury hâlâ ayaktaydı, V tabureye oturmuştu. Mutfak eski ve yeninin hoş bir karışımıydı, aletler son teknoloji ürünü, açık raflar, baş üstü kırışleri ve eski, elmas camlı pencereler her zaman oradaydı.

"Bilmediğim bir kehanet var mı?" V sordu. "Benim bildiğim her şeyi biliyorsun."

"Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

Vishous tabağındaki son yemeği de bitirdikten sonra bir sigara daha yaktı. "O zaman Wrath'la konuşacağım."

"Biliyor musun, senin mahmenle pek işim olmadı. O da benimkini pek sevmezdi - sonra yine her şeyi mahvettim."

"Seçilmişlere sor." V ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. "Buna katılacaklarını sanmıyorum, doğru mu? Sen onların

kurtarıcı."

Phury her anlama gelebilecek bir ses çıkarırken, V kardeşinin boşunu aldı ve Kohler'in yanına getirdi. "Bulaşık makinanız nerede?"

Phury titriyor gibiydi. "Ah... üzgünüm, bizde yok. Ben hallederim."

"Güzel. Bu sünger saçmalığı beni aşar." V lanetini omzunun üzerinden kaldırdı. "Tabii leğenini yakmamı istemiyorsan-"

"Hey, Vishous?"

V lavabodan yana döndü. Phury pozisyon değiştirmiş, gaz ocağının yanındaki tezgâha yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, biri etten diğeri protez olan uzun bacaklarını çizmelerinden çaprazlamıştı. Kaşları aşağıya doğru inmiş, çok renkli saçları bir tür gün doğumu gibi omuzlarına dökülüyordu.

"Neye ihtiyacınız var?" V talep etti. "Her ne ise, ben varım."

"Biraz affetmeye ne dersin?" V geri çekilirken Phury kısık bir sesle, "Sanki benim hatammış gibi hissediyorum," dedi.

"Neymiş o?"

"Senin mahmen türünü terk etti." Kardeş başını arkaya yatırdı ve evin içinden gökyüzüne bakıyor gibiydi. "Yani, belki ben ortaya çıkıp Cormia'ya aşık olmasaydım ve tüm Seçilmişleri serbest bırakmasaydım... belki de Kâtip Bakire etrafta kalırdı, biliyor musun?"

"Oh, kesinlikle hayır." V sert gözlerle kardeşini süzdü. "Bunların hiçbirine sahip değilsin. Ortadan kaybolmak onun seçimiydi. Kimse kafasına silah dayayıp onu barışmaya zorlamadı. Sonuç olarak, kıcı yeterince öpülmediği için kendi yarattığı ırkı siktir edip gitmeye karar verdi. Bu onun başarısızlığı, senin, benim, kız kardeşimin ya da bir başkasının değil."

Phury başını salladı. "Bir bütün olarak türün kaybının yanı sıra, mahmenlerinizi sizden ve Payne'den aldığım için endişelendim. Sanki sana bir şekilde ihanet etmişim gibi. Bu beni öldürüyor."

V adama doğru yürüdü, o büyük omuzları kavradı ve Phury'yi iyice sarstı. "Kendine gel. Onunla ilgili bir düşünce daha harcama. O senin zamanına değmez ve ne kadar çabuk benim tarafıma geçersen o kadar mutlu olursun. Ve mahmen saçmalığını unut. Bir dişinin bir şey doğurması onun bir mahmen olduğu anlamına gelmez ve Kâtip Bakire söz konusu olduğunda bu ırk, ben ve kız kardeşim için de geçerliydi." Omuz silkti. "Kendine bir sor, eğer Cormia ile bir yavrunuz olsaydı, eşinin o çocuğu herhangi bir nedenle, herhangi bir koşulda terk edeceğini hayal edebilir miydin - bir saniye bile düşünebilir miydin?"

"Hayır." Phury başını salladı. "Hiç de değil."

"Bu bir mahmen. Peki ya baldızın? Sence Bella Nalla'yı bir şey için mi terk ediyor?"

"Tanrım hayır. Hayatta olmaz. Hayır."

"Beth? Layla? Mary? Hiç sanmıyorum. O yüzden suçluluk saçmalığını kes. Irkın zar zor iş gören bir efendisi vardı. Bu bir fırsat, hiçbirimizin endişelenmesi gereken bir trajedi değil."

Phury derin, ürpertici bir nefes aldı. "Sanırım haklısın. Teşekkürler, V."

"Rica ederim. Çok yumuşaksın ama seni seviyorum."

Adam güldü, tıpkı V'nin istediği gibi. Ama gerçek şuydu ki... Phury onun endişelendiği kardeşlerden biriydi. Çok büyük bir kalbi vardı. Bu hem iyi hem de kötü haberdı.

Vishous geri çekildi ve bir sonraki durağa gitmeye pek niyeti yoktu ama bir şey bulana kadar da vazgeçmeyecekti.

Birinden cevap. Ve en azından gemide tam bir rosto vardı.

"Yerinde olsam," dedi arka kapıya doğru giderken, "birinin senden bir şey çalmış olmasından daha çok endişelenirdim."

"Hmm?"

"Jane ve ben az önce Hazine'deydik, bilirsiniz, üst katta. Onu sonra orada buldum - her neyse, oradaki dosyalarınızdan birinde kayıp bir şey var."

Phury kaşlarını çattı. "Sığınağa gitmemesi gereken hiç kimse gitmedi. İzin verilen ilk grubumuzdan başkasına asla erişim izni verilmez."

"O zaman tanıdığın biri."

"Kayıp olan ne?"

Vishous elini kapı koluna koydu. "Kitap gibi bir şeye benziyordu."

"Bir kitap mı?" Phury sordu.

"Bilmiyorum. Bu bizim tahminimizdi. Belki de yanılıyoruz-"

O anda V'nin telefonu çaldı ve onu çıkardı. "Kahretsin, şehir merkezinde sorun var."

OTUZ DOKUZ

IIY

Bunu yapmak zorunda değilsin."

Marisol Range Rover'ının direksiyonunun arkasından konuşurken Assail başını salladı. "Bu noktada bunun bir zorunluluk olduğunu düşünüyorum. Büyükannen bizim için durmadan yemek pişirdi ve yemeklerine ne kadar bayılsak da, tek taraflı çabaları kendimizi centilmenlikten uzak hissetmemize neden oluyor."

Göstergenin ışıltısında, kadının yüzüne vuran gülümseme çok güzeldi, küçük ve özeldi, sanki onun ve evindeki diğer erkeklerin düşünceli hali büyükannesini çok derinden etkilemişti.

"Her zaman böyle görünmeni isterdim," diye mırıldandı. "O zaman tek yapman gereken vovoma iyi davranmak."

"Niyetim bu."

Hudson Nehri'nin üzerindeki köprü yukarıdan aydınlatılmıştı, yükselen asma kirişleri boyunca uzanan aydınlatma, sanki nehrin üzerinde büyük kanatlar süzülüyormuş gibi görünüyordu. Daha önce onları hep yırtıcı bir kuş gibi hayal etmişti. Şimdi ise onları çok daha barışçıl görüyordu. Bir güvercinin. Ya da belki de dallara konmak için gelen mevsimlik bir kardinal.

"Hayatın sizi getirdiği yerlerin şaşırtıcı olduğunu düşünüyorum." Dişisine bir kez daha baktı. "Ben olsam asla

Eski Ülke'deyken kendimi burada, Caldwell'de hayal ettim."

"Biliyorum, değil mi? Her şey çok rastgele ama yine de bir şekilde kaçınılmaz görünüyor?"

"Bana aileden bahset. Büyükannen dışında."

Marisol'daki değişim anıydı, ani bir gerginlik onu koltuğunda sertleştirdi ve kaşlarını çattı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"İstemiyorsanız onlardan bahsetmek zorunda değilsiniz."

"Sorun değil."

"Belki de başka bir konu daha iyi olur?" "Sen nasıl istersen."

Ne yapacağını bilemediği için sustu. Araçtaki garip sessizlik, köprünün uzak tarafındaki Kuzey Otoyolu'na girmeleri ve kuzenlerinin deyimıyla Büyük Hannaford'un bulunduğu banliyö bölgelerinin ilkinde kadar birkaç çıkışta ilerlemeleri boyunca sürdü.

Marisol onları alçalan bir rampaya ve dört şeritli bir yoldaki kırmızı ışığa doğru yönlendirirken, "Sanırım bu dükkâna daha önce gelmişim," dedi.

"Ehric bana gitmemiz gereken yerin burası olduğunu söylüyor," diye teklif etti Assail, "ve ben bu tür şeyleri tartışmam."

Gerçekte, uzun zamandır bir süpermarkete gittiğini sanmıyordu... pekâlâ, yani çok, çok uzun zaman olmuştu. Kendi mutfak becerileri yok denecek kadar az olduğu için hep dışarıda yemek yiyen bir erkek olmuştu ama Marisol bunu değiştiriyordu. Tıpkı her şeyi değiştirdiği gibi.

Markete vardıklarında, kadın girişe çok yakın bir yerde onlar için bir yer buldu ve adam dışarı çıkıp ince siyah kaşmir paltosunun düğmelerini ilikledi. Altında takım elbiselerinden biri vardı, bu tür bir şey için biraz abartılıydı, sanatsal olarak konuşursak - ama bu biraz randevuydu, değil mi?

"Size kolumu verebilir miyim?" diye teklif etti.

Onun bu jesti kabul etmesi rahatlatıcıydı ve cafcıflı bir şekilde aydınlatılmış girişe doğru yürürlerken, kendi kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Her şey yolundaydı. Aile konusunu kendi haline bırakacak, eve döndüklerinde kuzenleriyle birlikte Bayan Carvalho'ya güzel bir yemek hazırlayacak ve umarız ondan sonra Marisol'le birlikte gizlice üst kata çıkıp baş başa eğleneceklerdi.

Sonra ne olacak, diye sordu kafasının arkasından bir ses. Yarın da aynı şey mi olacak? Saatlerini geçiren bir ev kadını-

"Pardon, ne dediniz?" Marisol otomatik kapılar onlar için ayrılırken sordu.

"Hiçbir şey, aşkım. Bir araba alalım mı?"

Yanına gidip bir tanesini diziden ayırdı ve sonra mağazanın içine girdiler, öyle büyük bir fazlalıkla çevrelenmişlerdi ki, adam bir an için aptallaştı. Marketin içinin güneşin dış kabuğu kadar parlak olması da yardımcı olmamıştı. Bir de reyon reyon renkli etiketlerin, logoların ve hesaplanamaz çeşitlilikteki gıda maddelerinin gözüne soktuğu hakaret vardı.

"Sakın bana hiç süpermarkete girmediğini söyleme," dedi Marisol. "Everest Dağı'na bakıyormuş gibi görünüyorsun."

"Bu... biraz ürkütücü."

"Önce sebze yemek ister misin?" Adam öylece dururken, kadın hafifçe güldü. "Belki de bunu yeniden ifade etmeliyim. Önce sebze yiyelim. Benimle gel."

Assail onu sola doğru takip etti, önceden hazırlanmış buketlerin selofana sarıldığı bir çiçek sergisinin yanından geçti. İki demet beyaz gül aldı.

"Bunlara bayılacak," diye mırıldandı

Marisol. "Biri senin için."

Onları arabaya bindirirken onu öptü ve sonra meyve ve sebze sergilerinden oluşan bir ormanın içine girdiler.

Marisol onları bidonların ve çalıların ortasında durdurup beklentiyle ona bakarken, kararları kendisinin vermesi gerektiğini fark etti ve Eski Ülke'den tarifleri hatırlamaya çalıştı.

Belki de bunu biraz daha düşünmeliydi.

Ama mutlaka bir şeyler hatırlayabilirdi. Elbette... bir yemek, bir çorba, bir et düşünebilirdi.

Anlaşıldığı üzere, Assail'in anılarında çok gerilere gitmesi gerekiyordu. Büyüdüğü şatoya... yangın önleyici olarak ana yaşam alanından ayrı bir mutfağı vardı ve küçüklüğünü ve kaba meşe masanın altında saatlerce kaldığını, köpeklerin hayvan leşlerini, kök sebzeleri ve tahılları uygun yemeklere dönüştürmesini izlediğini hatırlayabiliyordu.

"Şalgam. Soğan. Patates. Havuç," diye duyurdu.

Serbest bırakılan bir baraj gibi, hazırlamak istediğı şeyle bağlantı kurdu ve şimdi yolu yönetirken, seçip seçerken ve plastik torbaları doldururken bir gurur duygusunun farkındaydı... sonra kadını ve arabasını et tezgahına götürdü ve kuzuyu güvence altına aldı.

Daha sonra süt ürünleri reyonuna girdiler ve ne kadar kremaya ihtiyacı olduğunu düşünmek için duraklamak zorunda kaldı-

Marisol alçak ve gergin bir sesle, "Babam bir suçluydu," dedi.

Assail bir anda kıpırdamadan durdu ve sonra gözlerini ona çevirdi.

"Seni şok mu ettim?" dedi sıkıca. "Gerçek bu. Hapishanede, hiçbir zaman tam olarak öğrenemediğim koşullar altında öldü. Bir kavga olabilir. Ya da kanser. Ama ben onun öldürüldüğüne inanıyorum, her ne kadar bunu büyükannemin önünde asla söylemeyecek olsam da."

Assail gözlerini kırıştırdı. "Çok özür dilerim."

Omuz silkme ve kollarını kendi etrafında sarma şekli onun kalbini kırdı. "İşte böyle girdim... sana

Bilirsin, benim tarafım. Bana nasıl çalınacağını öğretti. Bir yerlere nasıl girileceğini. Yakalanmadan bir şeyleri nasıl alacağımı. Ve bilirsiniz, tüm bunlar genç nesle aile mesleğini öğretmek için olsaydı iyi olurdu, tabiri caizse. Ama bunu yapmasının nedeni bu değildi. Sevimli ve silahsız birinin harika bir hırsız olabileceğini keşfetti ve böylece istediği uyuşturucular için satacak daha fazla şeye sahip olabilirdi. Hepsi onun içindi."

Aniden yumurta bölümüne baktı. "Bunlar neredeyse bitmek üzere. Vovó kahverengi olanları tercih ediyor."

Marisol yanına gitti, iki karton seçti ve kırık kabuk olup olmadığını kontrol etmek için kapaklarını açtı. Bunu yaparken de sözlerine şöyle devam etti: "Aslında hırsızlıkta iyiydim çünkü onun benimle gurur duymasını istiyordum. Çok iğrenç, değil mi? Babam beni sevsin diye daha iyi bir ahlaksız sapık olmak. Sanırım bu yüzden Ricardo Benloise ile birlikte oldum. Benden büyük, güçlü ve onaylamayan biriydi. Tekrar memnun etmeye çalışabileceğim biriydi."

Assail'in içinden kıskançlık pençesi geçerken, bağlı olduğu erkeğe aslında adamı öldürmüş olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

Bunun bir adamı nasıl neşelendirdiği komik.

"Ricardo babama çok benziyordu... tek farkı kaba değil, gösterişliydi. Ve çok zekiydi. Emin olmak için garip bir dinamikti. İnsanların hayatlarında bizi incitenlere benzeyen kişiler bulduklarını söylerler, böylece ilişkiyi yeniden yaşayabiliriz. Doğru yapalım ya da öyle bir şey. Neden bahsettiğimi bilmiyorum."

Süt ve yumurta reyonunda, dondurma dondurucularının karşısındaki koridorda bu samimi sohbeti yapıyor olmaları bir açıdan son derece tuhaftı. Ama kesinlikle onun konuşmasını engellemeyecekti.

"Peki ya annen?" diye sordu.

Marisol omuz silkti ve kabuk kontrol görevini unutmuş gibi göründü. Ama sonra hem denetlemeye hem de konuşmaya devam etti. "Ben küçükken ölmüş. Tanrıya şükür büyükannem ben küçükken devreye girdi ve hiç ayrılmadı." Arabanın kenarından eğildi ve yumurtaları özenle yere bıraktı. "Bu yüzden ona her zaman göz kulak olacağım. Ayrıca, Tanrım, korkunç bir hayatı oldu. O gerçek bir hayatta kalan."

"Sen de öylesin."

O çok sevdiği gülümseme geri geldi. "Sanırım öyleyim."

Assail araya girdi ve onu göğsüne bastırdı. Onun başının üstünden bakarken, bilinçaltında koridorun uzak ucunda, önceden kesilmiş ve parçalanmış peynir teşhirlerinin yanında duran insan erkek ve insan dişinin hareketlerini takip etti. Her ikisi de mavi kot pantolon ve koyu renk parka giymişlerdi ve turuncu ile beyaz kaşar şeritlerinin değerlerini tartışıyor gibiydiler.

Bu kadar çok enerji harcamak için bunun oldukça anlamsız bir konu olduğu aklına geldiğinde, o dalgalanan huzursuzluk hissi ona geri döndü.

"Sanırım alışverişimiz bitti," dedi geri çekilirken. "Gidelim mi?"

"Hadi şu dondurma standını patlatalım." "Pardon?"

Güldü. "Sadece bir deyiş."

Aldıklarının parasını ödemek için kasadan geçtiler ve görevleri paylaştılar; kadın arabadan bir şeyler seçiyor, adam da gıda maddelerini okuyucunun kırmızı lazer artı işaretinin üzerinden geçiriyordu. Bir barkodun başarıyla kaydedildiği her seferde makine bip sesi çıkarıyor ve bedensiz bir kadın sesi fiyatı söyleyip poşete koymasını söylüyordu.

Her biri. Tek. Zaman.

Sonunda, silahını çıkarıp makineyi öldürmeyi ciddi ciddi düşünüyordu.

Park yerine tekrar geldiklerinde, huzursuz hissi geri döndü. Yiyeceklerin cipin arkasına taşınmasına yardım ederken, süpermarkete gidip geldikleri bunun gibi sonsuz geceleri hayal etti.

Burada hiçbir zorluk yoktu, fethedilecek ya da üstesinden gelinecek hiçbir şey yoktu. Değerini kanıtlamak için büyüyen bir çetele yoktu.

Sadece kök sebzeler, küçük bir kutuda krema, iki kartonda yumurta.

Assail kendini, psikoza, tıbbi personeli ve hastasını geride bırakarak klinikten eve dönerken hissettiği sevinçli ışıltıya geri dönmek isterken buldu. O zamanlar dünya olasılıklarla dolu görünüyordu. Şimdi ise tüm bunların nereye gittiğini merak ediyordu.

Aslında dünya hakkında hiçbir şey değişmemiştir. Marisol'le birlikte köprüyü tekrar geçerken, iyimserlik üretmeye çalıştı ve başarısız oldu.

"Peki ya aileniz?" Marisol sordu. "Onlar hala hayatta mı?"

"Mahmenim ve babam yaşlılıktan öldüler." "Bunu duyduğuma üzıldüm."

"Neyse o. Bir süre önce olduğu gibi artık beni rahatsız etmiyor."

Ki bu gerçektir.

Onu rahatsız eden şey, birlikte olmak istediği kişiyi bulmuş olmasıydı... ama artık dünyadaki yerinin neresi olduğunu bilmiyordu.

Her zaman kendi kendini yönetmiş olan bir erkek için bu, içinde bulunulması rahat bir durum değildi.

"Dr. Manello bu gece geliyor, değil mi?" Marisol sordu.

Assail gözlerini Hudson Nehri'nin buz gibi soğuk sularına dikti. "Unutmuşum. Ama evet."

Ve yine Ghisele'i getiriyordu.

Tanrım, bu da düşünmek istemediği başka bir şeydi. Beslenmek ona kendine sakladığı her şeyi hatırlatıyordu. Ayrıca Marisol dışında herhangi bir kadına herhangi bir şekilde yakın olma fikrinden nefret ediyordu.

Yine de biyoloji her şeyin önüne geçti. Ya da belki de daha çok çiğnendi.

Bu açıdan kader gibi bir şeydi.

KIRK

A Bu mesaja yanıt olarak Büyük Kamp'tan ayrıldıktan sonra Vishous şehir merkezinde, müziğin sesini sokağın başından sonuna kadar duyabileceğiniz kadar yüksek sesle müzik yapan bir tekno kulübün yaklaşık iki blok ötesinde yeniden bir araya geldi. Z zaten olay yerindeydi, John Matthew ve Qhuinn de öyle.

Ancak savaşıacak bir şey yoktu: Görünürde hiç lesser yoktu. O gölge şeylerden de hiçbiri yoktu.

Hayır, bu olay sonrasıyla ilgiliydi.

İki kardeşi ve John Matthew yerde yatan bir figürün etrafında diz çökmüşlerdi ve V yakın çekim için yaklaştığında küfretti. Bu, tuzlu çamurda mahvolan iyi giysiler giymiş bir erkek sivildi.

Ölüm geliyordu, diye düşündü V, kamburunun üzerine çökerken. Ve hızlıca. Erkeğin teni kireç gibiydi, dudakları acıdan geriye kıvrılmıştı, kolları ve bacakları sanki gelmeyi reddeden pozisyonel bir rahatlama arıyormuş gibi sallanıyordu.

"Ne oldu lan?" diye mırıldandı V, eğilip karın içindeki silahı alırken.

Otomatik silahın şarjörünü kontrol ettiğinde üç mermi kaldığını gördü.

"Ona ateş ettim," diye mırıldanıyordu erkek. "Ona... ateş ettim... ama kurşunlar hiçbir şey yapmadı... ona hiçbir şey yapmadılar..."

Lanet olası cüceler, diye düşündü V.

Qhuinn erkeğin elini tutarken, "Dayan," diye mırıldandı. "Bizimle kal. Yardım geliyor."

Köşeden bir konuşma sesi geldi ve V ayağa kalktı. Dört insan -üç erkek ve bir kadın- kısa bir süre durdu.

"Kahretsin, Johnny'nin yaptığı boku mu aldı?" dedi içlerinden biri. "Ambulansa ihtiyacın var mı? Seni tutuklayamazlar. aşırı doz için yardım alıyorsun-"

Vishous gruba yaklaştı ve onlarla zaman ya da oksijen kaybetmedi. Zihinlerine tek tek ulaştı ve hepsini kapattı. Hiçbir şey gördüklerini hatırlamamaları için hafızalarını sildi ve beyinlerinde açlık çanları çalarak onları sarhoş yollarına gönderdi.

Dunkin' Donuts'ı çılgınca arayacaklardı. Ve başka hiçbir şey hatırlamayacaklardı.

Tıbbi yardım hangi cehennemdeydi? V yere düşen erkeğe yeniden odaklanırken düşündü.

Tam bu sırada seyyar cerrahi minibüsü olay yerine geldi ve Jane direksiyonun başındaydı. Hızlı bir şekilde sivil değerlendirdi ve ardından V zavallı çocuğu bir sedyeye koyup tedavi alanına götürmesine yardım etti.

Qhuinn kokpite doğru ilerleyip direksiyona geçerken, "Ben kullanacağım," dedi. "John Matthew ve Z bölgeyi arayacaklar."

V, Jane'e, "Sana yardım etmeme izin ver," dedi.

"Kalbini izleyebilmem için göğsünü temizletebilir misiniz?"

"Anlaşıldı."

Jane kilitli dolaplardan ekipman çıkarmak için arkasını döndüğünde, Qhuinn gaza bastı ve V Butch'un giyeceği türden kıyafetleri çıkarmaya çalıştı: her şey pahalı ve el yapımıydı. Eşyaları tedavi etmek zorunda kalması çok kötü.

sanki tek kullanımlıkmış gibi. İpek gömleğe kadar indiğinde, düğmelerle uğraşmadı, ama iki yarıyı birbirinden ayırdı ve-

"Oh...siktir," diye mırıldandı.

Jane etrafında döndü. "Açık bir yaramız var mı?"

Bok haklıydı. Erkeğin iyi gelişmiş göğsü yara bere içindeydi, derisi şeritler halinde şişmişti.

Tıpkı V'nin o gölgeyle iki adım attığında olduğu gibi.

V yüzünü sivilin yüzüne dayadı. "Neydi o? Neye benziyordu?"

Erkek odaklanmakta zorlandı. "Ona ateş et-"

"Biliyorum." V o sallanan ellerden birini kendi eline aldı ve sıktı, belki bu çocuğun odaklanmasına yardımcı olur gibiydi. "Bana ne olduğunu söyle."

"Bir gölge... İçini görebiliyordum... Bir anda ortaya çıktı... mermiler hiçbir şey yapmadı... mermiler..."

Orospu çocuğu. "Etrafta başka kimse var mıydı? Başka birini gördün mü?"

"Hayır. Hayır... hayır..."

hayır... hayır..."

"Tutukluyor!" Jane söyledi.

V döndü ve portatif defibrilatörü yakaladı, üzerindeki küçük masanın mandalını açtı ve makineyi öne doğru çekti.

Ameliyat ünitesi buzlu yolda sarsıla sarsıla ilerlerken Jane eğildi ve göğüs kompresyonuna başladı. Vishous'un elektrotları takmasına yetecek kadar uzun bir süre ellerini bıraktı ve sonra ikisi de geri çekildi.

"Temiz," dedi.

Vishous düğmeye bastı ve elektriği içeri gönderdi, sivilin göğsü masadan kalktı, kolları savruldu.

Jane içeri girdi ve şahdamarını test etti. "Hiçbir şey yok. Yine bir şey yok."

Geri gelmeyecek, diye düşündü V.

Bundan sonra iki tur daha yaptılar. Nabız hâlâ atmayınca Jane göğüs kompresyonlarına devam etti ve V'ye standart ilaç protokolünü uygulamasını emretti. Ama çocuğa adrenalin ve başka şeyler pompaladıktan sonra bile... hala hiçbir şey yoktu.

Yaklaşık on dakika ve Tanrı bilir kaç kilometrelik bir yoldan sonra Jane geri çekildi ve başını salladı.

"Onu kaybettik." Lanet okudu. "O gitti."

V minibüsün ön tarafına doğru baktı. "Hey, Q, bizi Havers'a götür. Burada bir ceset var, hasta değil."

-

Throe tüm olanları kulübün çatısından izledi. Bu kez kendine dikkat etmişti, çünkü ne bekleyeceğini bilmiyordu ve önceki kibri -yaratılışının yenilmez olduğunu varsaydığı şeye dayanıyordu- yerini çok daha uygun bir ihtiyata bırakmıştı.

Artık sokak kıyafetleri yoktu. Tamamen siyah giyinmişti ve yüzünü örme bir maskeyle kapatmıştı, böylece hiçbir yeri görünmüyor ya da ışığı yansıtmıyordu. Ayrıca vücuduna bağlanmış silahlar ve mermilerle ağır bir şekilde silahlanmıştı. Son olarak, saldırının gerçekleşeceği yerin rüzgar altında kalmasına dikkat etmişti ve yalnız da değildi. Bu akşam yanında iki gölge getirmişti; birini sokak seviyesine gönderecek, diğerini de yanında bekleyecek ve gerekirse koruyucu destek olacaktı.

Throe, Kardeşlerin olay yerine hızla geleceklerini hissediyordu ve geldiklerini varsayarsak, kendisini herhangi bir şekilde teşhis etmemeleri çok önemliydi. Öne çıkmaya hazır değildi. Henüz hazır değildi.

Ve sonra zevkine göre çok fazla bekleme vardı. Saldırının gerçekleşmesi beklediğinden çok daha uzun sürdü,

Çünkü hedeflenen hedef geç kalmıştı, bu da rahatsız ediciydi.

Ama sonra her şey plana göre ilerledi. Buluşmaya çağrılan erkek sonunda geldi ve Throe gölgelerden birini aşağı göndererek olanları dikkatle izledi. Bu, varlıklarının geleneksel silahlar olmadan savaşma yeteneği de dahil olmak üzere pek çok açıdan bir sınavdı. Onlara Naasha'nın kadim hellenini öldürmelerini emrettiğinde, onlara bir bıçak vermişti. Geçen akşam onları Kardeşlerin peşine gönderdiğinde de aynı şeyi yapmıştı. Ancak o dövüşe tanık olduktan ve yarattıklarının bedenleriyle neler yapabildiğini gördükten sonra, onları silahlandırmanın bir israf olabileceğini fark etti.

Ve haklıydı da. Gölgeleri yıldıırım hızıyla şekil alıyor, giysileri parçalamadan ya da deriyi yırtıyormuş gibi görünmeden acı veren dallar çıkartıyordu. Gerçekten de aristokrat, saldırının vahşiliğiyle baş edemeyeceğini anladı ve ayaklarından geri düşerek yere yığıldı; silahını çıkarmak için çabalarken Throe neredeyse araya giriyordu.

Ancak kurşunlar gölgeyi durdurmak yerine, formun içinden geçip varlığın arkasındaki binalardan sekti.

Throe daha önce de olduğu gibi bir tür acı hissetmeyi beklemişti. Ancak hiçbir şey olmamıştı; saldırı yavaşlamamıştı bile ve yemeğin son kısmının servis edilmesine izin vermek cazip gelmişti. Ancak Throe'nun olayın rapor edilmesine ihtiyacı vardı. Bu nedenle, tabiri caizse köpeğini geri çağırmış, gölge topuklarına geri dönmüş, bir balon bir kez daha ona bağlanmıştı.

Aşağıda, caddede, karların içinde bir sürü soluklanma ve yuvarlanma olmuştu ve sonra erkek tahmin edildiği gibi yapmıştı. Özensiz bir elle cep telefonunu çıkarmış ve bir şeyler mesaj atmıştı.

Ve Kardeşler, kendilerini düşünmeyi tercih ettikleri kurtarılar gibi, Throe'nun şüphelendiği şeyi doğrularak dşmşlerin yanına gelmişlerdi: Evet, bir acil durum sistemi vardı.

Tehlike altındaki vatandaşların tür içinden yardım isteyebilecekleri ve alabilecekleri bir yöntem. Bu sahip olunması gereken önemli bir bilgiydi ve strateji ile yönetilecekti.

Kahramanca gelenler yaralı erkeğin etrafında kümелendikçe, Throe kalıp tanıklık etmeye devam etmeyi şiddetle arzulamıştı.

Ama risk çok büyüktü, özellikle de başka bir Kardeş geldiğinde.

Throe, söze dökülmemiş bir emirle gölgelerini yolculuğa çağırmış ve onlar da evlerine dönerek büyük evin arkasındaki karlı avluya varmışlardı.

Throe durdu ve soğukta seçeneklerini değerlendirdi. Bu akşam bir saldırı daha yapma ihtimali vardı ama hayır. Bu ilk saldırının doğal seyrinin nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordu. Hikayenin sosyal medyada yayılması ve ifade edilmesi ne kadar zaman alacaktı. Yarıştaki diğerlerinin, özellikle de diğer aristokratların nasıl tepki verdiğini. Büyük Kör Kral Gazap'ın ne yaptığını.

Biri toplumsal anlaşmazlık tohumları ekerken, bu şekilde başlatılan şenlik ateşinin sınırların dışına çıkmaması ve daha büyük hedefi desteklemeyen yönle yayılmaması için dikkatli davranmak zorundaydı.

Başlangıçta, Kardeşliğe saldırmak ve Kralı öldürmek için bir gölge ordusuna ihtiyacı olduğunu düşünmüştü. Ancak biraz daha düşündükten sonra böyle bir cömertliğe ihtiyacı olmadığına karar verdi. Bunun yerine, elindekileri toplumsal huzursuzluk yaratmak için kullanabilirdi ve bu, emellerini gerçekleştirmesi için çok daha iyi bir yoldu. Yeterince kısa bir süre içinde bunun gibi yeterince saldırı gerçekleşirse, Wrath ve Kardeşliğin zayıf olarak algılanması uzun sürmezdi: Vatandaşlarını koruyamadıkları için haklı bir düşüş yaşayacaklar ve ırk bir kahraman aramaya başlayacaktı.

Ve boşlukların doldurulması gerekiyordu, değil mi?

Bu fizik kurallarından biriydi.

"Gelin," diye emretti balonlarına. "Soğuktan kurtulalım. Domino taşları daha yeni düşmeye başladı ve biraz daha zaman alacak."

Doğal olarak, gölgeleri tam olarak onlara söylediği şeyi yaptı.

KIRK BİR

NSola yiyeceklerin getirilmesine yardım ettikten ve Assail ile kuzenleri yemek pişirmeye başladıktan kısa bir süre sonra Dr. Manello hastayı kontrol etmeye geldi - ki bu iyi, harika, her neyse, diye düşündü Sola.

Sadece... şey, uzun cüppeli diğer hemşire de onunla birlikteydi. Ve hey, kadın son derece profesyonel ve ilgiliydi, ama Sola bir "işte benim adamım" duygusu hissettiğini itiraf etmek zorundaydı. Ki bu çok saçmaydı.

Kendine mola vermek yerine aşağı indi ve zaten düzenli olan misafir odasını toplamak için on dakika harcadı. Sonra biraz televizyon seyretti. Ve sonra...

Bir türlü sakinleşemeyince, duş almanın iyi olacağına karar verdi ve Assail gelip onu bulduğunda çıplaktı ve sıcak spreyn altındaydı: Bir an yalnızdı ve hızlıca bir şeyler yıkıyordu... sonra, duş kabininin hemen dışında karanlık bir şekil belirdi.

Kapıyı sarsarak açtı ve soğuğa doğru eğildi. "Dr. Manello ne dedi? Her şey yolunda mı?"

Assail sözlü olarak cevap vermedi. Bunun yerine kıyafetlerini çıkardı ve nemli karo zemine düşmelerine izin verdi.

Cinsel organı tamamen dikleşmiş, kalçalarından dışarı doğru çıkmıştı.

"Sana ihtiyacım var," dedi hırlayarak.

Ona yer açmak için geri adım attığında, adamın son zamanlarda sürdüğü bir tür nefis kolonyanın baş döndürücü kokusunun farkına vardı. Kahretsin, bu şey burnuna ve vücuduna girdi-

Onu kendine doğru çekerken elleri sertti ve ağzı da aynıydı, öğütüyor, alıyor, talep ediyordu. Kız da onu öperken garip bir tadın farkına vardı, sanki şarap içmiş gibiydi. Hiç de nahoş değildi, sadece... daha önce hiç içmediği bir Cabernet türüydü.

Ellerinden birini uyarılmış bedenine koyduğunda, onu okşamaya başladı ve hemen doruğa ulaştı, karnının üzerine boşaldı, boşalmalar sıcak ve güçlüydü. Aklının bir köşesinde, adamın bu kadar erken boşalmış olmasından, seansın kendisi için başlamadan bitmesinden dolayı bir anlık hayal kırıklığı yaşadı.

Daha fazla yanılmış olamazdı.

Ne olduğunu anlayamadan adam onu yukarı kaldırdı ve kadın kabinin cam panellerinin tepesine tutundu. Kendisini kalça hizasında asılı tutan adam sert bir hamleyle kızın içine girdi, giriş erotik bir keskinlikle kızın içini kesti. Adam kadının içinde hareket etmeye başladığında, sanki kanı parıltılara dönüşmüş gibi vücudunda alışılmadık bir karıncalanma meydana geldi.

Çok sıcak. Çok ağır. Çok sert. Ve sonra ağzı göğüslerindeydi, ıslak emme meme uçlarına kilitlenirken karanlık kafası hareket ediyordu.

Aklının bir köşesinde, saçlarının şimdiden uzamaya başlamış olmasının ne kadar harika olduğunu düşündü.

Ve sonra hiçbir şey hakkında düşünmedi. Orgazmı bir dalgalanma değildi - bir kükreme, onu içten dışa yakan büyük bir ateş topuydu, duyumlar zevk dışında bilincindeki her şeyi silip süpürüyordu.

Üç hamle sonra onunla birlikte boşaldı, kalçalarını leğen kemiğine kilitledi, seksi onu doldurdu.

Ama Assail durmadı. Devam etti, onun ırzına geçti, ağzını göğüslerinden boynuna götürdü, orada onu ısırdı ve emdi. Dişlerini sıkarak ses çıkarmamaya çalıştı. Burası mahremiyetin olduğu üst kat değildi. Hayır, adam sanki bekleyemeyecek kadar sabırsızmış gibi ona bodrum katında gelmişti.

En azından kuzenleri ve Marcus yukarıda yemek yapıyorlardı, büyükannesi erkekler ona bakmaya çalışırken hayal kırıklığıyla onları denetliyordu.

Ancak bu her an değişebilir.

"Daha fazlasını istiyorum," dedi Assail onun kulağına. "Senden... daha fazlasını istiyorum."

Bir elini adamın ensesinden geçirerek onu kendine doğru çekti. "O zaman al. Her şeyimi al-"

Canını acıtacak kadar zevkli bir şey ona kendini unutturdu ve duş kabini üzerindeki hakimiyetini kaybedince haykırdı. Bir gıcırtyla eli camdan aşağı kaydı, pozisyonunu değiştirdi, onları birbirine çarptı, kaygan ten ve garip açılar onu düşmeye göndermek için komplo kurarken kollar, bacaklar, vücutlar birbirine karıştı.

Assail onu yakalamak için çırpınırken tahriki serbest kaldı ve ardından kanalizasyonun yanında yere yığıldı.

Gülmeye başladı. Elinde değildi.

"Tamam, bu bir trafik kazasıydı," dedi ona bakarken. "İyi ki ben-"

Adamın kendisiyle birlikte gülmediğini fark edince durdu. Sonra yüz ifadesi iyice belirginleşti. Acı, karanlık ve işkence dolu, yüzünü sıkıca içine çekmişti.

"Sorun ne?" diye sordu.

İşte o zaman giderden kaçan suyun hafif kırmızı rengini fark etti. Kahretsin. Adet dönemi.

"Yaralı değilim," diye azarladı. "Bu bir kadın meselesi."

Kadının ayağa kalkmasına yardım ederken, son derece dengesiz görünüyordu. "Çok özür dilerim."

"Ne için? Ayda bir kez oluyor."

Assail sadece başını salladı ve onu kendine yaklaştırdı. "Ben... çok üzgünüm."

Sola gözlerini devirerek kollarını ona doladı ve onu sıktı. "Ben gayet iyiyim."

Nazik fırçalarla kızın boynuna sokuldu ve başını eğmeden önce onu usulca öptü.

Orada o kadar uzun süre kaldılar ki, su sıcaklığını kaybetmeye başladı ve o zaman bile ayrılmak istemiyor gibiydi.

"Dışarı çıkmalıyız," dedi ona. "Neyin peşinde olduğumuzu merak edecekler ve büyük ihtimalle en azından kuzenlerin bunu doğru anlayacak."

Onlar adına karar vererek suyu kesti ve dışarı çıktı. Askıda iki havlu asılıydı ve ikisini de çıkarıp birini ona uzattı.

Adamın elini kabul ederken titrediğine yemin edebilirdi. "Dr. Manello senin hakkında bir şey söyledi mi-"

"Her şey yolunda gitti," diye kabaca cevap verdi. "Ben iyiyim."

Assail kurulanmak için arkasını döndü ve o da adamın pürüzsüz teninin altındaki kaslarının değişimini izledi. Sadece birkaç gün geçmiş olmasına rağmen, adamın cüssesinin bir kısmını şimdiden geri kazandığına yemin edebilirdi ama muhtemelen, saçlarının çıktığını düşünmesi gibi, bu da onun iyimserliğinin doğruluğundan fazlasıydı.

"Assail, sorun ne?"

Durdu, yenilgiye uğramış gibi başı öne eğildi. "Ben... Ben sadece çok üzgünüm."

"Ne için olduğunu anlamıyorum." Havluyu kendi etrafına sardı. "Her şey yolunda. Biz iyiyiz. Ben iyiyim."

İyisin."

Bu şekilde devam ederken, bunu kime anlatmaya çalıştığını merak etti: ona mı yoksa ona mı?

-

Assail buharlı banyodan çıkıp birinci kata çıkarken, bu işin tam olarak nasıl yürüyeceğini düşündüğünü merak etti.

Hayatlarının geri kalanında bir insanla birlikte olacağını nasıl düşünmüştü?

Kilerin kapısını açıp boğazını temizlediğinde mutfaktaki tüm gözler ona çevrildi.

"Marisol hemen geliyor. Bana izin verir misiniz? Korkarım banyoda, yani banyoda kayıp düştüm." Bu yalan kendi kulaklarına saçma geliyordu ve sadece Marisol'un büyükannesi sanki bu mükemmel bir şeymiş gibi başını salladı.

hissediyordu. Yine de torununun erdemine inanmaya teşvik edilmişti ve en azından kuzenleri ve Marcus bu konuda sessiz kalmıştı.

Assail kafası karmakarışık bir halde merdivenlerden kendi odasına doğru yürüdü ve ikinci kata vardığında her şeyini çıkarıp tuvaletine girdi. Işıkları açarak aynada kendine baktı.

Tavandan gelen ışığın altında düpedüz şeytani görünüyordu, derin gözlerinin kafatasının içinde oturduğu yerde büyük gölgeler vardı, vücudu Marisol'un duşundaki yoğun seanstan bile henüz tatmin olmamıştı, az önce aldığı Seçilmiş'in damarı ona güç veriyordu.

Beslenmenin getirdiği rehavet henüz etkisini göstermemişti ve yakında göstermesi için dua etti.

Bu şekilde tehlikeliydi, dışisine bu kadar yakın olan ama ona tam olarak sahip olamayan bağlı bir erkek.

Ve bununla, onun seksinden daha fazlasını kastediyordu.

Başını ellerinin arasına alarak, dilini inmiş dişlerinin sivri uçlarında gezdirdi.

Marisol'u ısırmak istememişti. Daha doğrusu... ona daha fazlasına ihtiyacı olduğunu söylediğinde ve o da her şeye sahip olmasını istediğinde, rızası için uygun bir bağlam yoktu. Onun damarını aşkla almıştı, ona umutsuzca istediği şekilde sahip olmuştu, ama bunu yaparken...

Ona şiddet uyguladım.

Marisol'un ne istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ve böylece affedilemez bir şey yapmıştı.

Kızın ayağı kayıp boğazındaki temas koptuktan sonra, beslenme çılgınlığı içinde ne yaptığını hemen fark etmişti. Yarayı yalayarak gizli bir şekilde kapattıktan sonra ona her şeyi anlatamayacak kadar dehşete düşmüştü ve şimdi burada midesinde bir çukur ve kalbinde bir acıyla duruyordu.

Neden onun haberi olmadan devam edebileceklerini düşünmüştü ki? Kader... Neden her şeyin yolunda gideceğini varsaymıştı? Birincisi, ondan yüzyıllarca daha uzun yaşayacaktı. O yaşlanırken kendisinin yaşlanmamasını nasıl açıklayabilirdi? Gerçekten de, ölmeden yaklaşık on yıl öncesine kadar yirmili yaşlarının sonundaymış gibi görünecekti ve aynı şey kuzenleri için de geçerli olacaktı.

Bir de beslenme meselesi vardı. Düzenli olarak dişi bir vampirin damarını almak zorunda kalacaktı ve artık sağlıklı olduğu için böyle bir tepki verebilirdi.

Marisol'u istiyordu, başkasını değil. Bu yüzden ona bu gece olduğu gibi saldırmak zorundaydı; aç, talepkâr... ve onun damarını alarak.

Gün ışığına gelince? Bu saçma gece kuşu kartını oynaması bir noktaya kadar iyiydi. Ama ya mevsimler değiştiğinde ve on dört saatten fazla gün ışığı olduğunda? On altı mı? Ne yapacaktı, bir gün

Güzel bir yaz öğleden sonrasında, dışısı pikniğe gitmek mi istiyordu? Bununla nasıl başa çıkacaktı?

Gözlerinin önünde alevler içinde kalması dışında.

"Saldırı mı?"

Gözlerini kapatarak, onun sesini duyunca tüm vücudu eğildi. "Marisol... aşkım."

"Sanırım bana burada neler olduğunu anlatmanız gerekiyor."

Uzun bir süre sonra, başka bir yol göremeyince, boğuk bir sesle, "Katılıyorum. Ne yazık ki."

KIRK İKİ

A Mobil cerrahi ünitesi şehir merkezindeki sokaklardan gürültüyle geçerek Caldwell'in diğer tarafındaki köprüye doğru ilerlerken Jane baş üstü bölmelerinden birine girdi ve temiz bir çarşaf çıkardı. Yumuşak beyaz kumaşı kıvrımlarından kurtararak vücudun üzerine serdi ve ardından sivilin yüzünü ve başını örtecek şekilde yukarı çekti. Sonra da Vishous'un yanına oturdu.

Adam uzanıp elini sıktığında, kadın ona baktı. "Onu nasıl geri getireceğimi bilemedim."

"Kalbi buna dayanamadı. Yapabileceğin başka bir şey yoktu."

"Biliyorum."

"Buraya gel."

V onu kendine çekti ve kadın onun gücüne yaslandı, büyük bedeni onu yakaladı. Kafasının içinde her şeyi sırayla gözden geçirdi, onun gelişinden ve değerlendirme yapmasından masaya transferine... göğüs kompresyonuna... defibrilatöre... ilaç protokolüne kadar.

"Üzerinde herhangi bir kimlik var mıydı?" diye sordu. "Q?" V seslendi. "Kimliğini buldun mu?"

Qhuinn direksiyonun arkasından, "Evet, anladım," dedi. "Tanıdığım kimse yoktu, ben de Saxton'a mesaj attım."

Jane konuştu. "Aileyle konuşmak istiyorum. Bulunduklarında yanlarında olan kişi ben olmak istiyorum."

"Tamamdır," dedi V.

Qhuinn omzunun üzerinden baktı. "Havers'a varış süresi yaklaşık yirmi dakika."

"Onlara yolda olduğumuzu mesaj attım," diye mırıldandı Jane. "Ama biz de arayalım mı?"

V başını salladı. "Biraz soluklanalım. Geldiğimizi biliyorlar."

"Pekâlâ." Üzüntüsünden nefes verdi. "Tanrım, bu birinin oğlu. Belki de eşinin. Ben sadece... Bir hastayı kaybetmekten gerçekten nefret ediyorum."

"İşte bu yüzden harika bir doktorsun."

Cesede bakarken, yakın akrabalarına ne söyleyeceğini düşünmeye başladı ve birkaç farklı yaklaşım denedi. Tipik olarak, aile üyelerinin iki şeyi bilmesi gerekiyordu: mümkün olan her şeyin yapıldığı ve acının minimumda tutulduğu-

V'nin çenesinin altındaki parmak ucu gözlerini V'nin gözlerine getirdi.

"Butch'la ne kadar sıkı fıkı olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi. "O polisin nasıl olduğunu..."

"Siz ikiniz kardeşsiniz." Biraz gülümsedi. "Daha yakın olamazdınız."

"Geçen gece o sokakta olduğumuzda ve Butch yaralandığında"-V boğazını temizledi-"ve ona ulaşamadığımda? Ölüyor diye çok korkmuştum. Sonra sen oradaydın ve onu tedavi etmek için gidişini izlerken düşündüm ki..."

Uzun bir duraklama oldu, elmas gözleri onun yüzünü inceliyordu. "Dünyada ona bakmasını tercih edeceğim başka kimse olmadığını düşündüm, buna ben de dahilim. Sana o kadar güveniyorum. Sana o kadar inanıyorum."

Jane kendini gözyaşlarını kırptıştırırken buldu. "Seni sevdiğimi söylemenin en iyi yollarına sahipsin."

"Hayır." Eldivenli eliyle kızın yüzünü okşadı. "On altı dil konuşabiliyorum, doğru. Ve tüm bu kelimelere rağmen, bazen buradakileri nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum" - göğsünün ortasına dokundu- "sana doğru şekilde ifade edemiyorum."

"Bence gayet iyi yapıyorsun-"

Göz ucuyla bir şey kıpırdadı ve tedavi masasına doğru baktı.

Muhtemelen cerrahi birimden bir vardiya tümseğe çarptı.

"Havers'a vardığımızda cesetle birlikte morga gitmemiz gerekiyor. Bence bu çok önemli, ne bileyim, onu orada sağ salim görmek istiyorum." Bu not üzerine, arkadaşına doğru eğildi. "Hey, Qhuinn? Saxton sana geri döndü mü-"

Karavanın içinden gelen ses, oksijen için nefes nefese kalan bir zatürre hastasının sesine benziyordu; bu tıkırtı, akciğerlerdeki gevşek sıvı ve tıkanmış bronşiyal tüplerin bir kombinasyonuydu.

Ve sonra ceset, çarşaf yüzüne örtülmüş halde ayağa kalktı.

"Yaşıyor!" diye bağırarak öne fırladı ve bezi çekip almaya gitti. "Uyanıksın-"

Her şey ağır çekime girdi: eli çarşafa uzandı ve onu geri çekti, örtü düştü, yüz... korkunç, çarpık yüz ortaya çıktı.

Boyun omurları teker teker kırılan bir baykuş gibi ona doğru dönüyordu.

Jane çığlık attı.

Ölü hasta doğrulup arkadaşına bakarken, Vishous'un beyni, her ne kadar büyük ve güçlü olsa da, gerçeği yakalamak için bir iki saniye harcadı:

1. O şey canlı değildi. Her neyse, hala ölüydü.
2. Bu, Weekend at Bernie's'in sert komedi skeçlerinden biri değildi. Bir zamanlar bir Ayakta dikilen adamın artık gözbebeği olmayan beyaz gözleri ve saldırmaya hazırmiş gibi aşağı doğru inen dişleri vardı.

Ve 3. Burada oksijen tankları vardı ve motor dizelle çalışıyordu. Yani V silah kullanamazdı. Tabii hepsini havaya uçurma riskini göze almak istemiyorsa.

"Qhuinn! Dur!" V bağırdı.

Ama ağabey, Jane'in çılgılığı yüzünden çoktan frene basmıştı, her şey ivme yüzünden ileri doğru sarsılıyordu ve buna ölü erkek de dahildi.

Cesedin gövdesi tekrar muayene masasına çarparken, Vishous kendini Jane'in önüne atarak onu itti.

"Defol git buradan," diye tısladı V. "Senin için endişelenmek istemiyorum."

"Yapmak zorunda değilsin, unuttun mu?"

Hasta taşınması için belinden ve ayak bileklerinden bağlanmış, üzerinde çalışabilmeleri için göğüs bandı serbest bırakılmıştı. Ve bu bir avantajdı. O ölü orospu çocuğu V'ye saldıracaktı gibi yaptı ama sıkıştığını fark etti.

O boğazdan kutsal olmayan bir çılgılık çıktı ve sonra o şey onu yerinde tutan bağları yırtmaya başladı.

Tam o sırada Qhuinn silahlarını çekerek arkaya atladı.

"Kurşun yok!" V bağırdı. "Kahrolası mermi yok! Oksijen!"

Vishous bir saldırı düzenleyemedi, o ağır, naylon kayışlar koptu ve ceset Evil Dead'den fırlamış bir şey gibi üzerine geldi, kafası saniyede milyonlarca kez ileri geri sallanıyor, vücudu eklemleri donmuş gibi yanlış hareket ediyordu.

V arka kapılara doğru yığılırken, etrafından dolanıp mandalı yakaladı ve kolu serbest bırakarak hastayla birlikte cerrahi üniteden karların üzerine düştü.

Şey onun üzerine indi ve güçten bahsetti. Çocuk hayattayken iyi bir yapıya sahipti ama bu şey her neyse ona süper kahraman güçleri vermişti: V saldırıyı hançerlerini - ya da artık minibüsten kurtulduklarına göre silahını- çıkaracak kadar uzun süre durduramadı.

O hırıltılı surat rahat edemeyeceği kadar yakındı, çeneleri şakırdıyor, dişleri birbirine çarpıyordu, sanki kafatasından bir yumurta kabı yaptıktan sonra V'nin beyninin tadına çoktan bakmıştı. Ve lanet olsun, ağzından iğrenç bir koku geliyordu, sanki zaten içten dışa çürüyormuş, sindirim sistemi bozuluyor, organlar sıvılaşıyor, geriye kalan tek şey kemiklermiş gibi.

Muhteşem Qhuinn'e girin.

V bir anda rahatladı ve bir an için nedenini anlayamadı. Ama sonra Qhuinn'in kollarını göğsüne doladığını, kardeşinin tüm gücüyle geri çekilirken yüzünü buruşturduğunu gördü.

Ölü adam çılgına döndü, bir uluma daha çıkardı ve kafasını sağa sola savurarak Qhuinn'in yüzünü ısırmaya çalıştı.

V bunun kötü bir fikir olduğunu hemen anladı. "Seni dişleriyle yakalamasına izin verme!"

Qhuinn tutuşunu değiştirdi, avuçlarından birini hastanın alnına vurdu ve boğazını ortaya çıkarmak için geri çekti.

Mükemmel.

Ancak V her iki hançerini de kılıfından çıkarmak üzereyken kafasına bir şey girdi ve bir türlü çıkmadı.

Kurşun astarlı eldivenini ısırdı ve lanetini serbest bıraktı. "Bırak!" diye emretti Qhuinn'e.

Kardeşi itaat etmeyince, V neredeyse adamı tokatlayacaktı. "Bırak onu!"

Qhuinn işin özünü anladı ve yine de tereddüt etti, ama sonra şey kafasını ve dişlerini ısırarak için öne doğru salladığında neredeyse onu yakalıyordu.

"Üç deyince!" Qhuinn hırıltılar ve çığlıklar arasında bağırdı. "Bir, iki, üç!"

Kardeşi ellerini serbest bırakarak menzilden çıktı.

Ve Vishous nükleer bir defibrilatörle hastanın göğsüne vurdu, parlayan avucu tam göğüs kafesinin üzerine geldi-

Tiz ses o kadar yüksekti ki, V sağır oldu- ve hakkında konuşmak

senin sarsıntıların. Hastanın vücudu tokatlandı, çırpındı, tekmeledi, savurdu ve Vishous'u da beraberinde götürdü; enerji alışverişi vücut ile V'nin avuç içi arasında bir kilit oluşturdu.

Tam kolunun yuvasından çıkacağını düşündüğü anda, balon gibi bir patlama oldu ve hasta artık yoktu, V'nin üzerine yumuşak bir parçacık yağmuru yağıyordu ama odaklandığı şey bu değildi. Bir varlık gecenin içine doğru kaçıyor gibiydi ve bu bir gölgeydi.

Ya da bu varlıklardan birinin bir parçası.

Önceki saldırı sırasında bir şey sivile geçmişti. Ve bu şey ya çocuğu öldürdü ya da ikinci "ölüm" geldiğinde serbest bırakılmak üzere içinde saklanıyordu.

Bunu takip eden sessizlikte, onun ve Qhuinn'in soğuk havadaki sert nefes alışverişlerinden başka bir şey yoktu.

"Bu da neydi böyle?" Qhuinn sordu.

Jane yanlarında belirlediğinde, Vishous deri ceketini çıkardı, hareketleri sarsıntılı ve koordinasyonsuzdu. Sol kolunu indirir indirmez kolunu iki yana açtı ve kalbi hızla çarpmaya başladı.

Tenine baktığında, daha önce savaştığı gölgenin etinde bıraktığı kızgın kırmızı çizgiyi ölçtü.

Yara solmuş muydu? Solmuş gibi görünüyordu. Bu güvende olduğu anlamına mı geliyordu?

Yoksa ona da mı bulaşmıştı?

Qhuinn bilmese bile Jane onun aklından neler geçtiğini tam olarak biliyordu. Eğildi ve gizlice eşyaları inceledi.

"Kesinlikle iyileşti," diye fısıldadı. "Bunu söyleyebilirim. Tam olarak neye benzediğini hatırlıyorum."

Bir cep telefonu çaldı. Zil sesi, mesaj değil.

Beyni allak bullak olan Vishous şaşkınlıkla etrafına bakındı ama sonra Qhuinn kendi telefonunu çıkarıp cevap verdi.

"Hey, Sax. Tamam. Kardeşi Havers'la birlikte klinikte mi? Doğru, köprünün uzak tarafındayız." Kardeşin uyumsuz mavi ve yeşil gözleri dönüp V'ninkilere kilitlendi. "Ama küçük bir... bir sorun yaşadık... buna bir komplikasyon diyelim."

KIRK ÜÇ

"D tekrar kullanır mısınız?"

Marisol soruyu sorarken Assail'in beyni ne sorduğunu anlayamadı ve sanki bunu fark etmiş gibi banyoya biraz daha yaklaşıp sesini alçalttı.

"Bana söylemen gereken şey bu mu?" Keşke öyle olsaydı, diye düşündü.

Ben senin düşündüğün gibi değilim. Ben senden farklıyım. Bir insanmışım gibi görünüyorum ve sen beni insanmışım gibi sevdin, ama ben-

"Oy! Saldır! Marisol!"

Merdivenlerden yukarı doğru bağırarak aceleci ses görmezden gelinebilecek türden değildi: Bu Ehric'ti ve ses tonunun ardında korku vardı.

Assail hemen en yakındaki dolaba uzandı ve dolu bir silah çıkardı. "Ne?"

"Bayan Carvalho! Bayıldı!"

Marisol merdivenlere doğru fırladı ve Assail de aynı şeyi yaptı - ta ki yolu yarılıp çıplak olduğunu fark edene kadar. İki kat geri dönerek bir bornoz aldı ve üzerine geçirdi - ve alışkanlıktan dolayı silahını avucunun içinde tuttu.

Mutfağa indiğinde masanın yanında ilk gördüğü şey Bayan Carvalho'nun ev terliklerinin plastik tabanları oldu. Tabanlarında tutuşu sağlamak için papatya desenleri vardı ve aşınmış, biraz da kirlenmişlerdi.

Yanına gelip dizlerinin üzerine çöktüğünde, aptalca bir şekilde onların görünmesinden hoşlanmayacağını düşündü.

Marisol çoktan büyükannesinin yanına inmiş ve kadınla acilen konuşmaya başlamıştı. "Vovó?"

İspanyolca'ya girip çıkıyor, kelimeleri birbirine takılıp düşüyor, dehşete kapılmış bir izdiham kaçışıyor ve sürüdeki zayıfları eziyordu.

"Ne oldu?" Assail talep etti.

Ehric başını salladı. "Ocakta yemek pişiriyorduk. O da burada oturuyordu. Bir ses çıkardığını duyduk ve sonra sandalyeden düştü."

"Dr. Manello'yu ara-"

Ehric telefonunu çıkarıp geri çekildi ve Assail Marisol'un omzuna dokundu. Marisol ona baktığında yumuşak bir sesle, "Doktoru çağırmalıyız. Hem de hemen."

Marisol gözyaşlarını geri kırıptı. "Onu hastaneye götüremeyiz. Normal bir hastaneye değil. Yapamayız... O burada yasal olarak bulunmuyor. Sınır dışı edilme riskini göze alamam."

"Merak etmeyin. Ben her şeyi halledeceğim."

Marisol yeniden büyükannesine odaklanırken Ehric yaklaştı ve Assail'in kulağına konuştu. "Dr. Manello hemen hemşireyi gönderiyor. Doktor Jane'in eli kolu bağlı olduğu için eve arabayla gitmesi gerekecek."

Arka kapı keskin bir şekilde çalındı ve bir kadın sesi "Ben Ehlena" diye seslendi.

Evale ve Marcus onu içeri almak için öne atıldılar ve hemşire hiç vakit kaybetmedi. Masanın uzak tarafına geldi ve bir spor çantasını yere koydu.

"Merhaba Marisol," dedi. "Büyükanne'nin adı ne?"

"Bayan Carvalho." Marisol onun sıkıca tuttuğu elini okşadı. "Doğru, Vovó, senin adın bu."

Hemşire bir tansiyon aleti ve stetoskop çıkarırken, "Bilmem gereken herhangi bir tıbbi durumu var mı?" diye sordu.

Marisol, "Hayır, yok," diye yanıtladı.

"Herhangi bir ilaç kullanıyor mu?" Marisol başını sallayınca hemşire, "Son zamanlarda hastalandı mı?" diye sordu.

"Hayır. O çok sağlıklı..."

Assail geri çekildi ve kuzenleri ile Marcus'un yanında durdu. Hemşire verimli bir şekilde çalışıyordu ama pek bir şey belli etmiyordu. Sorular sormaya devam ederken yüzü sakinliğini koruyordu ve Marisol ona çalışması için yer açmak amacıyla arkasına yaslanmak zorunda kaldı.

"Yakın zamanda uzun bir süre arabada kaldığını mı söylüyorsunuz?" Ehlena söyledi. "Kan pıhtılaşması geçmiş i var mı...?"

-

Sola orada kalmaya, tıbbi sorulara uygun şekilde yanıt vermeye ve büyükanne'sine destek olmaya çalışıyordu ama sürekli geçmiş e dönüyordu... annesini çeşitli katlarda sarhoş halde bulduğu anlara.

Bazıları halı kaplıydı. Diğerlerinde fayans vardı. Birinde ahşap vardı.

Hayır, iki odun vardı.

Onları bir dizi anlık görüntüyle hatırlıyordu ve kokuları da vardı - hepsi de kötüydü. Alkolikler genellikle iyi kokmazlardı; kusmuk, vücut kokusu ya da sadece tüketilen son litre tekilayı değil, aynı zamanda vücutlarının çürümesini ve arızalanmasını da yansıtan nefes.

Büyükannesi hiç sarhoş olmamıştı. Bir yerde olacağını söylediğinde asla gelmemişti. Asla öfkeyle elini kaldırmamış ya da genç bir kıza sırf varlığı için küfretmemişti. Hiçbir zaman intihara kalkışmamış, Sola'nın elinden hapları almasına neden olmamıştı. Hiçbir zaman arkasında yiyecek için para bırakmadan günlerce ortadan kaybolmamıştı. Hiç uyuyakalmamıştı bile.

Büyükannesini bu halde görmek Sola'yı birlikte büyüdüğü iki uç arasında sıkıştırıyordu ve gözyaşları içinde dua etmemek için kendini zor tutuyordu.

Bunun üzerine masanın üzerinden Evale'e baktı -çünkü karşılaştığı ilk gözler onunkilerdi. "Yatak odasına git. Tespihi İncil'inin üzerinde. Onu buraya getirir misin?"

"Tespih nedir?" diye sordu adam kiler kapısına doğru ilerlerken.

"Üzerinde haç olan boncuklardan bir kolye. Orada göreceksiniz."

Yeniden büyükannesine odaklandı. Hemşire önce sağ, sonra sol gözüne bir kalem ışığı tutuyordu.

"Sence neler oluyor?" Sola sordu. "Bana bir şey söyleyebilir misin?"

"Dr. Manello yolda. Şu anda sadece triyaj yapıyorum - nabızı zayıf, tansiyonu düşük ve sanırım biraz kan tahlili yapmak isteyeceğiz. İnsanlarla benden daha iyi anlaşıyor."

Sola bu sonuncusu karşısında başını salladı. "Yani buna neyin sebep olduğunu bilmiyor musun?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var." Ehlena hastasına gülümsedi. "Ama uyanıksınız ve bu gerçekten iyiye işaret. Acıyan bir yeriniz var mı Bayan Carvalho? Baş ağrınız var mı? Baldırlarınızda ağrı var mı?"

"Hayır" anlamında başını sallaması yavaş oldu ama kararlıydı.

"Parmaklarımı sıkabilir misiniz?" dedi hemşire iki avucunu bir avucuna dayarken. "Sıkabilir misin? Güzel. Bu tarafa ne dersin? Güzel. Kaç parmağımı kaldırıyorum. Üç mü? Mükemmel. Tüm testlerimi geçtiniz, Bayan Carvalho."

"İşte et lokantası."

Evale iyice yıpranmış boncuklarıyla zinciri uzatırken, Sola onu düzeltme zahmetine girmede. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim-"

Tiz ve kulağa acı veren bir alarm sesi duyuldu ve herkes yerinden sıçradı.

"Lanet olsun ocağa!" Assail koşarak karşıya geçti ve ocakta yanmaya başlayan bir şeyi söndürdü. "Ehric -Kapıyı aç. Sıcaklığı ve dumanı dışarı atmamızdır."

Sola göz ucuyla adamların bulaşık bezlerini alıp alarmin altında sallayışlarını izledi ve sessizlik geldiğinde rahatlardı ama gerçek durum için bir gelişme değildi.

Bu ancak büyükannesi oturup ayağa kalkarsa ve patatesleri çok uzun süre açık bıraktıkları için insanlara bağırmağa başlarsa gerçekleşebilirdi.

Ehlana ayağa kalktı. "Ben Dr. Manello'yu arayacağım. -Olabildiğince hızlı geliyor. Bana izin verir misiniz?"

Sola hemşireye başıyla işaret etti, o da köşeye geçip cep telefonunu kulağına dayadı ve sessizce konuştu.

Büyükannesine doğru eğilen Sola, tespihi vovó'sunun eline tutuşturdu ve İspanyolca konuştu. "Beni bırakma."

"Sen o adamla evlen," dedi vovosu zayıf bir sesle. "Onunla evlen."

"Tamam, Vovó. Söz veriyorum." "Bana söz verir misin?"

"Ölmüyorsun."

"Bu Tanrı'nın isteği, benim değil. Artık seni sevecek biri olduğunu bildiğim için O'na dönmekten mutluyum."

Sola gözlerini kaydırđı. "Hiçbir yere gitmiyorsun, Büyükanne."

"Onun yanında güvendesin. Sana bakıyor... sanki onun tüm dünyası senmişsin gibi. Bu beni mutlu ediyor, artık mutlu ölebilirim."

"Böyle konuşmayı kes. Hemen şimdi."

"Çocuk..." Büyükannesi odaklanmakta zorlanıyor gibiydi. Ama sonra uzandı ve Sola'nın yüzüne dokundu. "Ben yaşıyım. Benim zamanım geldi, sonsuza kadar yaşayamam. Ama şimdi... Endişelenmeme gerek yok. O seninle ilgilenecek. Onunla evleneceğine dair bana yemin ettiğın sürece huzurluyum."

Sola tekrar gözlerini silmek zorunda kaldı. Bu gerçek olamaz, dedi kendi kendine. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Büyükannesini bunca yolu sadece ölsün diye kuzeye getirmemişti.

Tanrım, onu öldürdüm, diye düşündü.

"Marisol, bana yemin et." Sesi zayıftı; talebi ise değildi. "Yoksa huzur içinde olamam."

"Sana yemin ederim... Onunla evleneceğim."

KIRK DÖRT

Tir doktorun işinin en zor kısmı, ölen hastaların aileleriyle konuşmaktır. Yas tutan bir eşin, çocuğun, babanın, annenin, erkek kardeşin, kız kardeşin gözlerinin içine bakmak ve onlara, öğrendiğiniz ve elinizde olan her şeye rağmen sevdiklerini hayatta tutamadığınızı söylemek zorunda kalmak... bir kabustu.

Ama böyle bir şey hakkında ne demiştiniz? Jane mobil cerrahi ünitesinin boş muayene masasına bakarken düşündü.

Karavan yavaşlayıp şişman bir dönüş yaptığında, Vishous'un yanına oturdu ve olaylar dizisini bir perspektife oturtmaya çalıştı. Mantıklı bir çerçeveye. "Zombi" kelimesi kullanılmadan açıklanabilecek bir çerçeveye.

Göklerdeki Tanrı, diye düşündü. İlk defa değil. Artık bir bedenleri bile yoktu.

"Neredeyse geldik," dedi Qhuinn ön taraftan.

Jane, V'nin etrafında eğilerek cerrahi ünitenin iç kısmına ve ön cama baktı. Karla kaplı yaprak dökmeyen ağaçlar ve iskelet ağaçlardan başka bir şey göremiyordu - hayır, durun, çiftlik evi vardı.

Havers'ın yeraltı tıbbi tesisi Hudson'ın uzak tarafında, bir ormanın derinliklerinde bulunuyordu ve

Çeşitli giriş noktalarından ulaşılabilirdi ve hepsi de birbirinden çok uzaktı. Kullanacakları yer, arkada ahır olan sahte çiftlik eviydi, barışçıl insanların ikamet ettiği yer gibi görünen, diğerlerini gizlemek için bir aldatmacaydı.

Bu noktada teslimatlar ve ne yazık ki uygun olduğunda cesetler devreye giriyordu.

Qhuinn onları arabanın etrafında döndürdükten ve ahırın yanına park ettikten sonra Jane karavandan indi ve derin nefesler aldı. Sivilin en yakın akrabasına ne söyleyeceği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. Ölüm nedeni: Travmatik yaralanmaya bağlı kalp yetmezliği. Yeniden canlanma nedeni: ipucu yok. İkincil ölüm nedeni: Arkadaşının eliyle yakılması.

"Hadi," dedi V, bir kolunu onun omuzlarına koyarken.

Soğukta orada öylece durduğunun farkında değildi ama Qhuinn çoktan ahırın yan kapısını açmış ve bekliyordu. Programa ayak uydurarak, güvenlik monitöründen kayıtlarını yaptırıp asansöre binmelerine izin verildiğinde ve kliniğe indiklerinde kafasının içindeydi. İndiklerinde, insan hastanelerindekilere tıpatıp benzeyen, sıcak, iyi aydınlatılmış, tamamen dekorsuz bir koridora girdiler.

"Kahretsin, hangi yöne gideceğimi hep unutuyorum," diye mırıldandı. Evet, tıpkı Aziz Francis gibi. Kaybolmuştu ve hiçbir tabela yoktu. "Bu taraftan," dedi V.

Marissa'nın takip edemediği birkaç dönüşten sonra bir köşeyi döndüler ve neredeyse tüm Kardeşlik'in bir arada durduğunu gördüler. Yarışın doktoru ve Marissa'nın ayrı yaşadığı ağabeyi Havers, kaplumbağa kabuğu gözlükleri ve papyonuyla üniversite profesörü edasıyla yanlarındaydı.

Jane ve iki refakatçisi yaklaşırken herkes iyice sessizleşti ve V ile Qhuinn çok zor soruları yanıtlarken Jane geride durdu. Ve biraz daha cevapladı.

Ve...

"Affedersiniz," diye araya girdi. "Ama en yakın akrabası nerede? Onu hemen görmek istiyorum."

Havers boğazını temizledi. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Doğru olduğunu bildiğim şey."

"Bunun akıllıca olduğundan emin misin?"

Jane kaşlarını çattı ve ne yaptığını bilmeden şifacının yanına yaklaştı. Kendisinden daha uzun boylu olmasına rağmen, gözlüklerine doğru baktı.

"Eğer önerdiğin buysa, ona yalan söylemeyeceğim," diye tersledi. "Yaptığımız her şeyi bilmeye hakkı var ve eğer bir şeyi açıklayamıyorsam, bunu ona söyleyeceğim."

Havers, "Daha büyük sonuçları olabilir," diyerek tedbirli davrandı. "Bu, türün geneli için bir tehdit olabilir ve kimse paniğe neden olmak istemez."

Şifacı, Kardeşler'den destek almak için etrafına bakınırken, işi bitmişti. "Benim sorunum değil. Ben önce bir doktorum, geri kalanınız politika hakkında endişelenebilir. Şimdi ölü hastamın kardeşi nerede?"

Herkesin sadece Vishous'a bakıyor olması onu çok kızdırmıştı. Sanki onun tarafından yönetilmesi gereken bir sorun muydu?

"Yüzde yüz haklı," dedi Vishous. "Ona ne bildiğini ve ne bilmediğini söylemeli. Bunu bir bağlama oturtmak bize kalmış. Ama yalan ya da hile olmayacak ve söyleyeceklerine kimsenin müdahale etmemesini sağlayacağım. Bununla ilgili bir sorunu olan var mı?"

Sonuncusu bir soru gibi ifade edilmemişti ve Havers'ı sert gözlerle süzüyordu.

Şifacı yere baktı ve başını salladı. "Ama tabii ki. Bu taraftan."

Havers onları koridorda biraz daha ilerlettikten sonra yarısı dolu, çok sayıda sandalyenin bulunduğu bir bekleme alanına götürdü. Onlar geçerken Jane etrafta dolaşan, oturmuş televizyon izleyen ya da resepsiyonda sıra bekleyen hastaları ve aileleri fark etti. Birçoğu şifacıya el salladı, ona gülümsedi, saygıyla selamladı ve o da karşılık olarak nezaket gösterdi.

Havers'ın karmaşık doğasını hatırlatan bir şeydi. Ona yardım için gelen insanlara karşı iyiydi, gerçekten öyleydi. Bazen onu tokatlamak istemenize neden olan şey sadece bu alanın dışındaydı.

Artık tabelalar, oklarla insanları RADYOLOJİ, AMELİYATHANE, OBSTETRİK, SAĞLIK BAKIMI gibi yerlere yönlendiren baş üstü levhaları vardı.

Sonunda Havers onları, her iki yanında ikişer tane olmak üzere dört kapalı kapısı olan kısa bir koridora götürdü. Yanlarında gizli etiketlerde AİLE DANIŞMANLIĞI yazıyordu.

Havers panellerden birine vurmaya giderken, "O burada," diye duyurdu. "O Aarone, Stanalas'ın oğlu."

V şifacının kolunu yakaladı. "İçeri yalnız girecek. Sen ve ben burada bekliyoruz."

"Aslında, Vishous, neden sen ve ben birlikte içeri girmiyoruz?" Jane ona doğru döndü. "Sen de oradaydın. Benim sunamayacağım bazı bilgiler sunabilirsin."

"Tamamdır."

Kapıyı çalan Jane'di ve sessiz bir "Buyurun" sesiyle kapıyı açtı. Sarı saçlı ve soluk gözlü, çok iyi giyimli genç bir erkek altı sandalyeden birinde oturuyordu. Gergin olduğu her halinden belliydi, avuç içleri uyluklarını aşağı yukarı okşuyor, omuzlarını geriye geriye çekiyordu.

"Merhaba Aarone," dedi Jane içeri girerken. "Ben Dr. Jane Whitcomb, bu da eşim Vishous."

Eğitim. Seninle kardeşin hakkında konuşmak için buradayım-" Üvey kardeş." Erkek Vishous'a baktı.

Arkasına baktı.

"O benim üvey kardeşim, ama çok yakınız. Ne oluyor? Ne oldu? Bir telefon aldım ve buraya geldim ama kimse bana bir şey söylemiyor - Whinnig iyi mi?"

Kelimeler aceleyle çıkmıştı, endişesi açıkça onu yeniyordu.

"Vishous ile konuşmak için izninizi alabilir miyim?" Erkek başını salladığında, kadın ona yaklaştı. "Yanınıza oturmamın bir sakıncası var mı?"

"Evet, elbette." Aarone ayağa kalktı ve elini sıkmak için avucunu uzattı. "Terbiyesizliğimi bağışlayın."

Jane oturdu ve adam yeniden yerleşene ve o solgun gözler ona dönene kadar bekledi. Ve sonra konuştu. "Çok üzgünüm, kardeşiniz Fade'e gitti."

Vampirlerin geleneksel ölümle iletişim kurma yöntemini saygıyla kullandı ve tepki anında geldi. Erkek titremeye başladı, gözleri yaşlarla doldu.

"Ne-nasıl? Tamamen sağlıklıydı. Daha birkaç saat önce onunla ilk yemeğimi yedim. Bu nasıl oldu?"

-

Jane bu üzücü olayı tam bir profesyonel gibi ele aldı ve Vishous sırtı kapıya dönük dururken -Havers'ın aklına parlak fikirler gelme ihtimaline karşı- eşine daha da fazla saygı duydu. Sakin ve kararlı bir ses tonuyla erkeğe olanları olay olay anlattı. Açıklanamayan kısımları ise kabul etti ve soruları elinden geldiğince cevapladı.

Ve sonra erkek V'ye baktı. "Ona saldıranın ne olduğunu bilmiyor musun? Anlamıyor muyum?"

Vishous boğazını temizledi. "Şu anda çıkarabileceğimiz tek sonuç Omega'nın stratejisini değıştirdiğı ve sahaya yeni bir şey gönderdiğı." Bu varlıklar şeytani olanın bir parçası olarak okunmamış olsa da, arkalarında başka ne olabilirdi? "Yine de bu işin aslını öğreneceğiz, size söz veriyorum."

Genç erkek ayağı fırladı ve dar alanda volta atmaya başladı. "Ve bu arada, gömecek bir cesedim yok. Sadece bir kabus hikayesi ve bir sürü bilmediğim şey var."

"Özür dilerim," dedi Vishous uzaktan.

Jane öfkmesini ondan daha iyi kontrol etti. "Bunun çok zor olduğunun farkındayım. Ben de bir kardeşimi kaybettim ve açıkçası bunu hâlâ atlatabilmiş değılim. Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydik, gerçekten."

Erkek durdu ve onunla yüzleşti. "Whinnig'in Fade'e ulaştığını nereden bilebilirim?"

"Nazik bir erkek miydi? Adil ve nazik bir erkek mi?"

Öfkeden önce gelen o gözyaşları yeniden ortaya çıktı. "Whinnig en iyisiydi. O benim en yakın arkadaşımdı. Her yere birlikte giderdik. Her zaman birbirimizden ayrılmazdık-özellikle de tüm ebeveynlerimiz... baskınlardan sağ çıkamadıktan sonra."

V üzüntüyle gözlerini kapadı. Çok fazla kayıp var. Omega'dan nefret ediyordu, gerçekten nefret ediyordu-

Vishous göz kapaklarını tekrar açtı. "Bana bir şey söyle, kardeşin bu gece nereye gideceğinden bahsetti mi?"

Eğer ayrılmazlarsa, Aarone neredeydi?

"Biriyle buluşacaktı. Ama kim olduğunu bilmiyorum." Erkek yana baktı. "Lessening Topluluğı'yla hiç ilgisi olmadı, eğer bunu nereye bağlayacaksanız."

"Hiç de değıl. Sadece merak ediyordum."

En azından yardım çağırarak için kullandıkları cep telefonu ellerindeydi. V elinden geldiğince çabuk onu inceleyecekti. Numaraları arayacaktı. Kişiler. Yine de, hadi ama.

Omega, lanet olası bir telefon görüşmesiyle insanlara ulaşip onlara dokunacak mıydı?

Aarone, "Ve bu vasiyetle birlikte çok kötü bir şans," dedi.

"Ne vasiyeti?" V sordu.

Genç erkek bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Whinnig ve benim farklı mahremlerimiz vardı. İlk o doğdu ve mahremi doğum yatağında öldü. Bir hafta kadar önce, ailesinin o tarafındaki amcasının yakın zamanda öldüğünü ve ona bu büyük mülkü bıraktığını öğrendik. Kardeşim ve benim durumumuz iyi, bu doğru. Ama bu talih kuşunu onunla kutlamam için beni davet etti. Seyahat edecektik, bu kış havasında Caldwell'den uzaklaşacaktık... ama bu artık olmayacak."

V erkeği tekrar ölçtü. Kıyafetleri iyiydi, kaşmir paltosu ve şık mokasenleri para ve zevk gerektiren türden di. Aksanı da tam anlamıyla Glymera aksanıydı.

"Amca kimdi?" V dedi.

Verilen isim hiç tanıdık gelmedi. Ama aristokrasinin saçmalıkları onu pek de rahatsız etmemişti.

Jane konuştu. "Sana bir danışmanla konuşmanı önermek isterim, Aarone. Buradaki klinikte onlardan birkaç tane var. Yas tutma konusunda gerçekten yardımcı olabilirler."

"Kimseyle konuşmak istemiyorum."

"Bunu aklınızda tutun. Ve herhangi bir sorunuz olursa ya da benimle tekrar konuşmak isterseniz, tek yapmanız gereken sormak ve ben burada olacağım." Garip bir duraklama oldu. "Seni alabilecek biri var mı? Eve gitmene yardım edecek?"

Daha çok saç sürükleyerek. "Kız arkadaşım evimde. Bu bizim ikinci yıl dönümümüz. Bizim için bir şeyler hazırlıyor olması gerekiyordu ve bu gece Whinnig'le çıkmamamın tek nedeni buydu. Kötü zamanlama, ha."

"Onu arayıp gelip seni almasını istemeye ne dersin?" Jane teklif etti.

"Ben iyiyim."

Jane ayağa kalktı ve elini erkeğin omzuna koydu. "Sanırım şu anda yalnız kalmaman senin için en iyisi olacak. Bu, bilmediğimiz her şeyle daha da kötüleşen kötü bir şok."

Bir süre sonra erkek gözlerini Jane'e dikti. "Kardeşin miydi yoksa kız kardeşin mi? Kaybettiğin mi?"

"O benim küçük kız kardeşim Hannah'ydı. Küçük yaşta öldü ama ben her şeyi hatırlıyorum."

"Ve sen bunu atlatamadın."

Jane başını salladı. "Hayır ama bu hayatımı yaşamadığım anlamına da gelmiyor. Hayatımız boyunca ölülerimizi de yanımızda götürürüz ve olması gereken de budur. Ve tekrar söylüyorum, eğer iyilerin ve adil olanların Solgunluk'a gittiğine inanıyorsan, o zaman kardeşin orada. Buna inanın. Nasıl öldüğü onun kim olduğunu değiştirmez, anlıyor musun? Ne olursa olsun, bu onun hatası değildi ve bu onun ölümden sonraki hayatını değiştirmeyecek."

Bir duraklama daha oldu ve sonra erkek ayağa kalkıp kollarını Jane'e doladı. İkili birlikte dururken V saygıyla yere baktı.

Ve sebepsiz yere mahmenini düşündü.

KIRK BEŞ

ASola, Assail'in bulunduğu yerden sadece iki kapı aşağıda olan büyükannesinin hasta odasının önünde dururken, bu tesisin içini bir daha asla görmek istemediğine karar verdi. Kaçırıldıktan sonra yaşadıkları, Assail için buraya gelişi... ve şimdi de bu mu?

İşi bitmişti ve üç vuruşta oyun dışı kalırsın kuralının geçerli olması için dua ediyordu.

"Çok uzun zamandır içerideydi." Yanındaki Assail'e baktı. "Yani, ona ne yapıyorlar?"

Dr. Manello inanılmazdı, onları rekor sürede buraya getirdi, daha fazla test yaptı, her şeyi kontrol etti. Ama cehennem gibiydi. Sola önemli olmadıkları zaman uzuvlardan nefret ederdi. Peki ya böyle bir şey olduğunda? Ayaklarının yere sağlam basmaması dayanılmaz bir şeydi.

Kapalı kapıya bakarken panelin arkasını görmeye çalıştı. X-ışını görüşü de işe yaramayınca, zihin okumayı denedi ve yine bir sonuç alamadı. Sonunda, çaresizlik içinde, geleceği görmeye çalıştı.

Kesinlikle olmaz. Süper güçler için çok fazla.

"Ne olursa olsun," dedi Assail yumuşak bir sesle, "bununla başa çıkacağız. Yalnız değilsin."

Yeniden ona odaklandı. Yüzü asık, gözlerini kırpmadan yere bakıyordu. Profili her zamanki gibi çok çarpıcıydı, elmacık kemiklerinin ve çenesinin açılar çok mükemmeldi, simsiyah saçları teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu, kaşları zarif bir çizgiydi.

Onunla omuz omuza dururken, şimdiye kadar hep yalnız hissettiğini fark etti. Büyükannesi bakılması, gözetilmesi gereken biriydi, bir ortak değil. Ve Sola'nın en büyük korkusu, kanunun yanlış tarafında olduğu zamanlarda, ona bir şey olursa vovosuna ne olacağı olmuştur. Kadının sahip olduğu tek şey oydu.

Sola'nın kendi sağlığı ve güvenliği bu nedenle bir yük haline gelmişti.

Ama şimdi, bu kriz her neyse onun tam ortasında, bir desteği olduğunu fark etti; hem de silahlı çatışma tarzında değil. Hayır, yanında karar verme sürecini birlikte yürütebileceği biri vardı. Acısını paylaşabileceği. Devam etmeden önce düşüp parçalanmaya ihtiyaç duyduğunda sırtını yaslayabileceği biri.

Uzandı ve onun elini tuttu. "Burada olmana çok sevindim."

Onunki kadar hüzünlü gözlerini kaldırdı. "Seni bu konuda terk etmeyeceğim."

Eğer bu bir yemin değilse, neyin yemin olduğunu bilmiyordu.

Eğilerek elini adamın yüzünün yan tarafına koydu ve kendi eliyle dudaklarını okşadı. "Teşekkür ederim-"

Hasta odasının kapısı açıldığında kaskatı kesildi ve doktorun yüz hatlarını okumaya çalıştı. "Ne?" diye sordu.

Ancak Dr. Manello kabalıktan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. "İyi görünüyoruz. Gerçekten çok iyi görünüyoruz."

"Bekle ne?" Başını iki yana salladı. "Nesin sen-bekle, Ne?"

Gölümsedi. "Kalbi iyi. Kan tahlilleri iyi. Kan pıhtısı ya da felç belirtisi yok. Tansiyonu hala biraz düşük ama fazla yiyip içmediği için susuz kalmış ve biraz dinlenmesi gerekiyor."

"Artık yemek pişirmek yok!" Sola ayağını yere vurdu. "Arabadan indiğimizden beri o lanet ocağın başında, oturmasını ve onu beklememizi söyledim. Çok inatçı!"

Çabuk başlamasına rağmen, öfke patlaması çabuk söndü ve ardından Sola'nın Assail'e karşı sarkmasına neden olan titrek bir rahatlama geldi.

Dr. Manello başını salladı. "Gördüğüm kadarıyla biraz sabit fikirli. Ve dinle, bundan sonra beni kullan. Ona daha iyi davranması gerektiğini söyle yoksa doktorunu çağırıp ona isyan yasasını okuyacaksın."

Sola elini çarpan kalbinin üzerine koydu. "Ödümüzü kopardı."

"Sanırım kendini korkuttu. Bir şey kaçırmadığımızdan emin olmak için onu bir ya da iki gün burada tutmak istiyorum."

"Bu harika bir fikir. Onu istediğin kadar tutabilirsin." "Bil diye söylüyorum, bu plandan memnun değil."

"Öyle olacağını sanmıyorum," diye mırıldandı Sola. "Ama bu onun kararı değil."

Dr. Manello onun omzunu sıktı. "İçeri girin. İsteddiğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz ve sorularınız olursa beni arayın. Serum sizi telaşlandırmaz. Ona sadece sıvı ve elektrolit veriyoruz. Monitörler de sadece takip etmek için var. Yarın akşam bazı testleri tekrarlayacağım ve ne durumda olduğumuzu göreceğiz. Ama yine de burada birkaç gün gözlem altında kalması benim için harika olur."

"O zaman yapacağımız şey bu. Teşekkürler, Doktor." "Rica ederim."

Sola Assail'e baktı. "Onunla biraz yalnız kalmak ister miyim? Böylece ona bağırabilir miyim?"

Eğilerek selam verdi. "Ama elbette. Burada bekleyeceğim."

Onu tekrar öptükten sonra, bir intikamcı gibi kapıya yöneldi, bağırarak niyetiyle kapıyı ardına kadar açtı ama sonra büyükannesini büyük yatakta küçücük görünce ani bir sarsıntı geçirdi. Doktorun serum ve ekipman konusunda onu önceden uyarmış olmasına gerçekten çok sevinmişti. Eğer daha iyi bilmeseydi, paniğe kapılabilirdi.

"Vovó, sen burada kalıyorsun," dedi Sola, kadın daha ağzını açmadan. "Kes şunu artık. Bu doktorun emri ve ne derlerse onu yapacağız."

Küçümsemekten bahsediyorum. Büyükannesinin kaşları o kadar aşağıya inmişti ki, jaluzilerin arasından bakıyormuş gibi görünüyordu.

Ama hiç tartışma olmadı. Bu da Sola'ya olanlardan korkan tek kişinin kendisi olmadığını söylüyordu.

Sola içeri girdi ve yatağın yanına bir sandalye çekti. Vovó'nun elini tutarak biraz gülümsedi. "İyi olmana gerçekten çok sevindim."

Bir homurtu duyuldu. Ama sonra büyükannesi iç çekti. "Düşündüğümünden daha yaşlıyım."

"O araba yolculuğunda seni oldukça zorladım. Bunun için özür dilerim."

"Burada olduğumuz için mutluyum. Her şeye değdi."

Bir süre sessizlik içinde oturdular. Sonra büyükannesi gözlerini kapattı.

"Eğer onunla evlenmezsen, öleceğim-"

"Vovó! Ne diyorsun sen!"

Büyükannesi bir kapak açtı. "Eğer onunla evlenmezsen beni öldürecek ve ölümüm hayatının sonuna kadar vicdanını sızlatacak. Ben de bunu söylüyorum."

Sola tam da bunu kesinlikle hak etmediğini söyleyecekken, büyükannesi ona göz kırptı. "Yakaladım seni."

"Bu hiç iyi değil, Vovó. Bunu sen de biliyorsun." "Elimden gelen her şeyi kullanacağım."

"Dinle, mesajın alındı. Tamam mı? Daha fazla baskı yapmana gerek yok. Senin için, eğer böyle bakmak istiyorsan, töreni görecektik kadar uzun yaşamak. Kulağa nasıl geliyor?"

"Ama o zaman asla koridora çıkmayacaksın. Sadece beni burada tutmak için."

"Bunu göreceğiz."

"Nerede o?"

"Dışarıda bekliyorum."

"Onu içeri getirin. Torunumu görmek istiyorum."

"Biz henüz evli değiliz, Vovó," dedi Sola kuru bir sesle.

"Benim hatam değil, değil mi?"

-

Assail o hasta odasının dışında kaldı, eğitim merkezinde bir aşağı bir yukarı koşmak istemesine neden olan ürkek, sinir bozucu bir enerjiye saplandı.

Gerçekten de, tüm bu vicdanlı olma meselesi onun için endişe doluydu. Ömrü boyunca kendinden başka kimseyi umursamadıktan sonra, Bayan Carvalho'yla bu kadar ilgilenmek bir değişiklikti -üstelik şimdi taşıdığı suçluluk duygusu da cabasıydı-

Marisol kapıyı aniden açtığında sertleşti. "O iyi mi? Şifacıyı çağırayım mı?"

Marisol başını salladı ve gülümsedi. "Seni görmek istiyor."

Assail evden çıkmadan önce üzerine geçirdiği bol kaşmir kazağını düzeltti ve kendini

Keşke günlük pantolon yerine smokin giyseydi.

Sanki resmiyet bir şekilde yaşlı kadının hayatta kalma şansını artıracakmış gibi.

Hasta odasına girdiğinde, beyni noktaları birleştirirken kısa bir ayrışma hıçkırığı yaşadı... ve Marisol'un büyükannesinin, onca zaman geçirdiği odanın aynısında olduğunu fark etti. Ama anılar onu ele geçirip işe yaramaz hale getirmeden önce, kendini toparladı ve gülümsemesini söyledi.

"Bayan Carvalho," dedi yatağa yaklaşırken. "Gerçekten de çok iyi görünüyorsunuz-"

Yaşlı kadın zayıf bir sesle onun sözünü kesti. "Eğer torunumla evlenmezsen, ben ölürüm-"

"Vovó!" Marisol tersledi. "Şu anda ciddi misin sen!"

Kadın kolunu alnının üzerine koydu. "Kendimi baygın hissediyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum-"

Telaşa kapılan Assail kapıya doğru hamle yaptı. "Hanımefendi! Çağırmalıyım-"

"Saçmalık," dedi Marisol ellerini kalçalarına koyarken. "Neden o makinelerin hiçbiri çalışmıyor?"

Bayan Carvalho kolunu indirdi ve bu mantığa sinirlenmiş gibi göründü. "Bunlar işe yaramaz. Hurda yığınları."

"Bunu hemen durdurmalsın-"

Marisol'un büyükannesi Assail'e baktı. "Torunuma baktırmalıyım ve seni seçiyorum-"

"Tamam, bu kadar." Marisol ellerini havaya kaldırdı. "Biz gidiyoruz-"

Assail yatağın yanına yaklaştı ve yaşlı kadının elini tuttu. Gözlerinin içine derin derin bakarak sesini alçalttı. "Ben onu hak etmiyorum. Bunun farkında olmalısın."

Bayan Carvalho öyle derin gülümsedi ki, gençliğindeki güzelliğiyle parıldıyordu. "Ve bu

bu yüzden seni seçtim. Onun en iyisi olduğunu biliyorsun." "O her şey. O tüm dünya."

"Beni mutlu ediyorsun. Şimdi uyuyorum. Sen iyi bir adamsın."

Gözler kapanmaya başladığında Assail başparmağını o boğumlu elin üzerinde ileri geri ovuşturdu. Kemikler rahat edemeyeceği kadar yüzeye yakındı; Marisol'un -ve şimdi kendisinin- hayatındaki bu demirbaşın önünde sonsuzluk olmadığını hatırlatıyordu.

"Ben iyi bir adam değilim," diye fısıldarken buldu kendini. "Yakınından bile geçmiyorum."

"Tanrı insanın göremediğini görür," diye mırıldandı Bayan Carvalho.

Kadın boştaki elini uzatıp Marisol'e açık bir şekilde seslendiğinde, torununun büyüğünün çağrısına cevap vermesi biraz zaman aldı. Ama sonra Marisol da tutunmaya başladı, ikisi de yataktaki zayıf, vahşi ruh tarafından birleştirildi.

Bunu izleyen koyu sessizlikte Assail korkuyla Marisol'a baktı. Büyükannesine bakıyordu, yüzü üzgün ve ciddiye.

Şimdi ne halt edeceğim, diye düşündü.

KIRK ALTI

Qhuinn, şafağın erken, kış tekmeleyen ışığı gökyüzünden yağmadan önce hepsini Kardeşlik'in malikânesine zar zor geri götürdü. Kardeşi mobil cerrahi ünitesinin frenlerine basar basmaz Vishous yan kapıyı açtı ve zıplayarak Jane'ine yardım etmek için uzandı. Elini kabul ettiğinde, ihtiyacı olmamasına rağmen, ona küçük bir şekilde yardım etmek çok iyi hissettirdi.

Eşyaları kapattıktan sonra üçü koşar adımlarla girişe doğru ilerledi ve antreye girdi. Yüzünü kameraya yerleştirir yerleştirmeden iç kapı açıldı ve Beth onları içeri aldı.

"Az önce başardınız," dedi Kraliçe. "Endişelendik. İçeri gelin ve yemeğinizi yiyin."

Klinikte bulunan diğer kardeşler eve ışınlanmıştı ama V dönüş yolunda Qhuinn'e destek olmak istemişti. Dekompresyon süresine de aldırılmamıştı.

Bazı geceler diğerlerinden daha uzundu. Bazıları da düpedüz cehennem gibiydi.

Beth ve Qhuinn kalabalık yemek salonuna doğru ilerlerken V geride kaldı. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Jane zarif kemerli geçitten tıka basa dolu, gösterişli masaya baktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Elbette."

Kız o yöne doğru gitmeye başladığında, adam onun elini tuttu ve orman yeşili gözlerinin içine baktı.

"Bana gerçekten ne yapmak istediğini söyle. Dürüst ol."

"Çok yorgunum." Sarktı. "Ama bunu sana söylemeye korkuyorum çünkü... şey, her şeyin eskisi gibi olacağını düşünmeni istemiyorum."

Vishous çullandı ve onu kaldırdı. "Seni Çukur'a götürüyorum. Ve seni soya paketleri ve ketçapla besleyeceğim. Ve bu hiç yemediğin kadar güzel bir yemek olacak."

Güldü. "Biliyor musun, MSG seviyem biraz düşük."

"Aslında soya sosu konusunda yalan söyledim. Fritz'i arayacağım ve biraz yemek getirmelerini söyleyeceğim, tamam mı?"

Jane onun kollarında rahatladı ve vücudunun gevşek hissi hoşuna gitti. "Kulağa mükemmel geliyor. Herkesi seviyorum ama ben... Şu anda çene çalamıyorum ve kabalık etmek istemiyorum."

"Anladım, doğru mu?"

Dişisi kollarındayken kendini bir dağ kadar güçlü hissedene V, görkemli, çok renkli fuayeden geçerek büyük merdivenin altındaki gizli kapıya doğru ilerledi. Onları yeraltı tüneline götürürken, bağlı olduğu erkek önde ve tam ortadaydı ve bu koruma içgüdüğü ve amacı, çok uzun zamandır sahip olmadığı bir topraklamaydı. Bok tekmeleri ayaklarının altındaki betona tam anlamıyla farklı bir şekilde iniyordu ve beyni onu bir lazer gibi hissettirecek şekilde keskindi.

Bunu seviyorum, diye düşündü. Beni o kadar korkutuyor ki.

Ama Jane'e güvenebilirdi. Bunu ruhunun derinliklerinde biliyordu. Onun üzerinde sahip olduğu bu gücü asla kötüye kullanmazdı, hatta muhtemelen sahip olduğunun farkında bile değildi.

"Neden gülümsüyorsun?" dedi usulca.

Çukurun kapısına geldiklerinde durdu. "Benim için aşktan daha önemli olan ne biliyor musun?"

"O da ne?"

V onu yüzüne bakabilecek şekilde çevirdi. "Güven benim için daha önemli. Ve fark ettim ki... sen benim arkamı kolluyorsun."

Jane uzandı ve onun yüzünü okşadı. Sonra parmak uçlarını şakağına dövme olarak yapılmış olan sembollerin üzerinde gezdirdi.

"Güven," dedi, "aşk için kullanılan başka bir sözcüktür."

Gülümsemesi o kadar ışıltılıydı ki onu öpmek zorunda kaldı. Ve ilk başta, bu bir tür komünyondu, saygılı ve cinsel olmayan bir ağız fırçasıydı.

Bu uzun sürmedi. Ne olduğunu anlamadan önce, onun içine doğru yalayıp ilerliyor, onu ayağa düşürüyor ve sertleşen vücuduna karşı tutuyordu.

Elleri omuzlarından beline, kalçalarına ve kıkırına doğru iniyordu. Ve daha uzun boyunu onun etrafında kıvrırken, başı dönmeye başladı.

"Jane..."

"Evet," diye fısıldadı.

Bunu bulundukları yerde yapmak istiyordu ama Fritz'in yemek siparişi almak için gelip onları kontrol etmesinden endişe ediyordu. Zavallı köpekçik yüzyıllar süren hizmetinde çok şey görmüştü ama bir kardeşin aydınlık bir tünelde eşine çıkması sınırları zorluyordu.

"Hadi, acele edelim," dedi V. "Senin içinde olmam gerek."

Sığ basamakları tırmanarak küçük salona girdiler ve yatak odalarına varmadan önce kıyafetlerini çıkarmaya başladılar. V, özensiz bir tekmeye kapıyı arkalarından kapattı ve sonra bir sürü soyunup öpüşmeye başladılar.

"Seni çıplak seviyorum," diye homurdandı eşinin ağzına karşı, sonunda hiçbir engel olmadan karşı karşıya durduklarında.

Bütün bu dikey saçmalıklar uzun sürmedi. Sonrasında bildiği tek şey - çok şükür - yatakta Jane'in üstündeydi ve yapmak istediği pek çok başka şey, ağzını, dilini, ellerini istediği pek çok yer olmasına rağmen, gerçekten onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Herkesten, hatta erkek kardeşlerinden bile ayrı var olan bir erkek için dışisiyle, Jane'le bu bütünlüğe sahip olmalıydı. Yanında hem güçlü hem de savunmasız olabileceği tek kişi, zeki, güzel, şefkat dolu dışisi sadece ve sadece oydu.

Haklıydı.

Günün sonunda, mutlak güven gerçek aşkın çalışma tanımıydı.

-

Jane başını kaldırıp Vishous'a bakarken, Vishous'un derinlere inebilmesi için pelvisini eğdi ve kendini vahşi bir tutku saldırısına hazırladı. Bu sefer öyle olmadı. Vishous ona vurmak yerine -ki bunu hiç sorun etmezdi- yavaş bir dalgayla hareket etti, ereksiyonu içeri ve dışarı kayıyordu, tutku evi yakmak yerine güzel bir mum yakmak gibiydi.

Ve tüm bu süre boyunca ona baktı, o elmas gözler, o harika, alaycı, çoğu zaman soğuk ama asla acımasız olmayan, lacivert kenarlarıyla elmas gözler onunkileri delip geçti.

Nedense, doruğa ulaşmaya başlamadan hemen önce, kendini bir kez daha onun yüzüne uzanırken buldu.

"İyi olacaksın," derken kendini duydu. "O gölge senin içinde değil. Sen o sivil değilsin, sana söz veriyorum.

Bu senin başına gelmeyecek."

Vishous dondu kaldı, gözleri büyüdü. "Ne oldu?" "Bir şey yok. Koluna bak. Devam et."

Birkaç kez hızlı hızlı göz kırptı. Sonra yarayı kontrol etmek yerine, çatlayan bir sesle, "Nereden bildin?" dedi.

"Neden merak etmeyesin ki?" Omuz silkti. "Nasıl merak etmezsin? Senin yerinde olsaydım, benim de aklımdan bu geçerdi. Sen de sivilin yaralandığı şekilde yaralandın, sadece çok daha az ölçüde. Yayılabilceğinden ya da içimde bir şey barındırıyor olabileceğinden endişelenirdim ama olan şey bu değil."

Yer değiştirip kol kaslarına baktığında bakışları daraldı. "Daha iyiye gidiyor."

"Katılıyorum. Kesin olarak bilmesek de, bunun olumlu bir işaret olduğunu varsaymak mantıklı. Ayrıca, siz de farklı davranmıyorsunuz ve dürüst olmak gerekirse, o sivilin yaraları vücudunun yarısından fazlaydı - yarısından fazlası."

V yeniden onun gözlerine odaklandı. "Gitmesini istiyorum. O pisliği artık tenimde istemiyorum."

"Bu gölgeler düşündüğümüzden çok daha tehlikeli."

"Lanet Omega gitmeli."

"Katılıyorum."

Bir süre sonra başını eğdi ve onu tekrar öpmeye başladı, o da onu öptü, ona her şeyini verdi, sadece kendi sakatlığı konusunda değil, yarışın geleceği konusunda da onu rahatlatmaya çalıştı. Bu belki de çılgıncaydı. Ama bazen yapabileceğiniz tek şey buydu - umudunuzu ve sevginizi partnerinize akıtmak, çünkü gerçekte olanları değiştirmeyecek veya iyileştirmeyecek olsa bile desteğe ihtiyacı vardı.

Jane tatlı bir iç çekişle serbest bırakılmanın içine doğru eğildi, gelgit sessiz ve derin bir şekilde doruğa ulaştı, sıcaklık ve

uyarılmasının etrafında sıkılaşıyor, tatlı, tatlı rahatlama onu temizliyor, en azından şimdilik, bu gece gördüğü tüm çirkinlikleri siliyordu.

"Oh, Tanrım, Jane..." V de orgazm olurken inledi.

Zevk sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu ve sonra sıcak bir koza içinde kaşıklaşıyorlardı, yorgan vücutlarının üzerine çekilmişti, adamın başı yastığın üzerinde, kadının başı adamın kolunun içindeydi.

Karanlıkta öylece yatarlarken Jane gözlerini kapattı.

Uykuya dalmaya başlarken "Peki ya yemek?" diye mırıldandı.

"İhtiyacım olan tek şey bu,"
diye yanıtladı V. "Benim
de..."

Uykuya dalmadan önceki son düşüncesi, hayır, aslında bunun daha önce işten yorgun argın döndüğü zamanlardaki gibi olmadığı oldu. Yorgun olduğu doğrudu ve bu işinden kaynaklanıyordu. Ama burada yalnız olmak yerine, bu işte birlikteydi.

Sevdiği kişiyle.

KIRK YEDİ

Dedektif de la Cruz, sizi görmek ne güzel.

Vitoria galeri boşluğunda ilerlerken adama elini uzattı. "Sizi bu kadar erken beklemiyordum. Saat daha sabahın onu bile değil."

"Trafik hafifti."

Bir gün önceki kıyafetlerinin bir versiyonunu giymişti; ceketini bu kez koyu kahverengi, pantolonu siyah, ayakkabıları çamurlu ve kurumuş tuz lekeleriyle çizgiliydi. Elinde bir şey vardı ama bir defter değildi. Bir pano mu? Hayır, ince bir dizüstü bilgisayardı.

"Konuşmak için bir yere gitmek ister misin?" dedi.

"Ama tabii ki. Bu taraftan."

Onu Ricardo'nun ofisine giden merdivenlere doğru götürürken, içini bir endişe kapladığının farkındaydı. Kendine, bu tür bir sıcakla başa çıkamıyorsa, kardeşlerinin yasadışı imparatorluğunu yönetebileceğini düşünmeye hakkı olmadığını hatırlatarak bunu gizledi.

Ve hayır, de la Cruz'la buluşmak için istasyona gitmiyordu. Ona ya bunu ya da kendisinin ona gelmesini seçme şansı vermişti. Zor bir karar değildi.

Ağabeyinin geniş bowling salonundan bozma ofisine geldiklerinde masaya doğru yürüdü ama yarı yolda durdu ve topuğunun üzerinde döndü.

"İşte yine kabalık ediyorum. Size bir kez daha içecek bir şeyler ikram etmeyi unuttum."

"Ben böyle iyiyim.

Teşekkürler."

"Nasıl istersen."

Yolun geri kalanında ilerlerken, önceki gün oturduğu sandalyeyi yerinde bıraktığını fark etti ve geri döndü. Ricardo bunu onaylamazdı ve onu ait olduğu yere yerleştirmek zorundaydı.

Pembe ve siyah Chanel takımını düzelterek onunla yüzleşti. "Söyleyin bakalım Dedektif, güvenlik kayıtlarında bir şey buldunuz mu?"

"Evet. Yaptım."

Ona bakarken, yüzünün yavaşça korku ve endişeye yakın bir ifadeye bürünmesini sağladı. "Kardeşlerim iyi mi?"

"Birlikte oturabilmemiz için diğer sandalyeyi getirmemin bir sakıncası var mı?"

"Hayır. Hiç de değil."

Oturmak zorundaymış, yoksa düşecekmiş gibi davranarak saçlarını omzunun üzerinden geçirdi, yeniden düzenlediği sandalyeye oturdu ve bacak bacak üstüne attı.

Bu kadınlık gösterisinin altında tamamen hesaplama yapıyordu.

De la Cruz sağ tarafta ona katıldı ve dizüstü bilgisayar dizlerinin üzerine koydu. "Güvenlik odasından almamıza izin verdiğiniz dizüstü bilgisayar sayesinde güvenlik görüntülerine erişebildik. Kayıtların bu kadar geriye gitmesi bizi çok şaşırttı."

"Ne kadar uzağa
gittiler?" "Bir yıldan
fazla."

"Bir yıl mı?"

Sanki yüz hatlarını okumaya çalışıyormuş gibi gözleriyle adamın yüzünü takip ediyordu. "Peki ne buldun?" diye sordu zayıf bir sesle.

"İlgili görüntüleri izole etmenin zor olacağını düşündük, ancak kardeşiniz çok düzenliydi. Her sabah -aslında tam da bu saatlerde- aşağıdaki galeri alanında yürürdü. Görüntüleri izlemeye başladığımızda bunu fark ettik ve bu alışkanlığı sayesinde söz konusu geceye biraz da olsa odaklanabildik."

"Ona ne oldu?" diye sordu düz bir sesle.

Kahverengi gözleri ciddileşti. "Bu görüntüleri izlemek sizin için zor olacak. Ama size bu görüntülerdeki herhangi birini tanıyıp tanımadığınızı sormak zorundayım."

Avuçlarını dizlerine dayayarak eteğini birkaç kez aşağı çekti ve sert bir yutkunma gösterisi yaptı - aslında bu bir rol değildi. Bir anda oldukça duygusallaşmıştı. "Gergin olduğumu fark ettim."

"Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama kardeşlerinizin katillerini yakalayacaksak, elimizdeki her yolu denemeliyiz. Ve sen de onlardan birisin."

"Yine de onların işleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Bunu anlıyorum. Ama bazen işler karışabiliyor." Dedektif kendi başına dokundu. "Zihin, bildiğimizin farkında olmadığımız şeyleri hatırlayabilir."

"Göster bana."

Dizüstü bilgisayarın kapağını çevirip açtı. Birkaç komut yazdıktan sonra, yüzünü ona dönecek şekilde çevirdi.

"İlgili görüntüler çeşitli kameralardan kopyalanmış ve birleştirilmiştir. Bunun sonucunda sağ alt köşede zaman sayacının ve besleme numarasının değiştiğini göreceksiniz. Ama sadece neler olduğuna konsantre olun, tamam mı?"

Vitoria eğildi. Ekranın ortasında bir video kutusu vardı ve galerinin arka girişinin dış sahanlığının siyah-beyaz bir tasvirini gösteriyordu. Tıpkı de la Cruz'un söylediği gibi, yan tarafta yanında romen rakamı "I" olan beyaz bir zaman sayacı vardı.

"Hazır
mısın?"

"Evet."

Bir şeye çarptı ve sayaç hareket etmeye başladı. "Bunu fark edeceksiniz-"

"Şşşt," dedi iki figür ortaya çıkarken.

Erkekler. Uzun boylu ve iri yapılydılar, içlerinden biri güzel bir palto giymişti. Diğer i ise bir çeşit deri ceket giymişti. İkisi de aşağıya baktığı için yüzlerini görmek zordu ve onlar için açılmadan önce kapalı kapının önünde sadece bir an durdular. Belli ki biriyle konuşmak için durakladılar ve sonra içeri girdiler ve kamera görüntüsü değişerek galeri alanına geçti.

Üzerinde dış giysisi olmayan bir adam onları sanatın olduğu yere götürdü ve oldukları yerde durmalarını söylemiş olmalı ki tek başına Ricardo'nun ofisinin kapısına gitti. Her iki tarafta da iki koruma vardı ve anlık bir tartışmanın ardından ilk koruma, belli ki yukarıya bir mesaj götürmek üzere ortadan kayboldu.

Daha sonra, yüksek kaliteli paltolu adam nöbetçi çiftle konuşurken, deri ceketli ortağı da yerleştirilen parçaların etrafında bir gezintiye çıktı. Ve sonra ilk adam paltosundan bir şey çıkardı; bir puro. Eliyle işaret etti ve sanki nöbetçilerden sigara içmek için izin istiyormuş gibi konuştu.

Soldaki bekçi bir tabelayı işaret etti ve başını salladı. Paltolu adam başka bir şey sordu. Bir saniye sonra, sağdaki nöbetçi omuz silkti... merdivenin kapısını açtı-

Saldırı o kadar hızlıydı ki Vitoria'nın gözleri takip edemedi. Paltolu adam aniden diğer muhafızın üzerine atılıp boynunu kırarken, deri giysili olan da gelip diğerini bıçakladı. İki kez.

"Tanrım," dedi İspanyolca. Bu işin nereye varacağını anlamak zor değildi.

İki adam arasında kısa bir konuşma geçti. Sonra Overcoat'un uşağı bıçaklanan muhafızı sergilerden birinin arkasına sürükledi ve her ikisi de Ricardo'nun ofisine giden merdiven boşluğunda gözden kayboldu.

Dedektif sessizce, "Kardeşinizin ofisinde ya da merdivenlerinde kamera yok," dedi. "Yani tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz."

Ancak sonuç belliydi. Birkaç dakika içinde iki adam ortaya çıktı ve uşak omzunun üzerinden birini tutuyordu.

"Bunun kardeşiniz olduğunu düşünüyoruz," dedi dedektif. "Ricardo."

Evet, diye düşündü gözleri yaşarırken. Takım elbiseyi, ayakkabıları ve kafasının arkasını tanıyabiliyordu.

Adamlar varlıklarının fark edilip edilmediğini ya da bir alarmin çalınıp çalınmadığını anlamak istercesine etraflarına bakınırken bir duraklama oldu. Sonra hızla hareket ederek personel bölümüne girdiler.

"Arka tarafta hiç kamera yok." Dedektif boğazını temizledi. "Ama dışarı çıktıklarını göreceksiniz..."

Ve işte oradaydılar. Arka kapıdan çıkıp kamera menzilinin dışında kayboldular.

Vitoria arkasına yaslandı ve üzgünmüş gibi davranmak zorunda kalmadı. Elini ağzına götürerek gözlerini kapadı. Iroquois Dağı'ndaki o cıvata deliğine gittiğinde ve kardeşinin cesedini o bodrumda bulduğunda, hikâyenin sonunu öğrenmişti. Dedektif ona sadece başlangıcı vermişti.

Konuşabildiğinde kaba bir şekilde, "Eduardo'dan ne haber? Ondan bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Yapmadık."

"Neden biri onlara zarar versin ki?" diye sordu, kısmen iyi görünmek için ama aynı zamanda gerçek üzüntüsünün bir ifadesi olarak.

Bir zamanlar çocuktular. Hepsi çocuktu... bir zamanlar. İşler nasıl bu noktaya gelmişti? Yine de, gençlik yıllarının ne kadar zor ve korkunç geçtiği ve Ricardo'nun onları bu yoksulluktan nasıl kurtardığı düşünüldüğünde, başka nasıl sona erebilirdi ki?

"Neden..." diye nefes aldı.

"Bayan Benloise, gerçekten buna cevap vermemi istiyor musunuz?" Kendini geçmişten çekip çıkardı.

"Evet."

"Zaman damgasına dikkat ederseniz, mesai saatinden çok sonra olduğunu görürsünüz. Yine de kardeşiniz geç saatlere kadar çalıştığı için binada üç güvenlik görevlisi var ve güvenlik kameraları sadece arka kapıyı ve galeri alanını izliyor, kardeşlerinizin ofislerini veya bu binanın arka kısmının tamamını değil. Ve gerçek şu ki, görüntüleri izlemeye devam ettiğimizde, mesai saatleri dışında kardeşinizi üst katta görmek için gelip giden bir dizi başka insan vardı. Kendinize şunu sormalısınız: Ne tür meşru bir iş yapıyor olabilir?"

"Ben... Bilmiyorum." Adamın nazik kahverengi gözlerine baktı. "Peki ya cesetler? Ayrıldıklarında ölü muhafızlar var mıydı?"

"Adamlardan biri geri geldi. Şafaktan hemen önceydi. Hızlı çalıştı ve onları dışarı çıkardı. Güvenlik koduna ya da anahtara bir şekilde ulaşmış olmalılar. Personel sabah dokuzda geri döndüğünde her şey temizlenmişti."

Vitoria arkasına yaslandı ve dümdüz önüne baktı.

"Size sorum şu," dedi dedektif, "kardeşinizi kaçırın adamlardan birini tanıyor musunuz?"

"Tekrar izleyeyim."

Ekрана yaklaşabildiğı kadar yaklaşarak görüntüyü iki kez daha gözden geçirdi. Tekrar arkasına yaslandığında yalan söylemesine gerek kalmamıştı.

"Hayır, görmedim. Onları daha önce hiç görmedim."

Ama gelecekte onları tanıyacağı kesindi. Bu yüzden tekrar ve sonra bir kez daha izlemişti.

De la Cruz boğazını temizledi. "Bu sizi şaşırtmamalı ama o paltolu adam kardeşinizi görmeye ilk kez gelmiyordu."

"Hayır mı?"

"O gecedен önce de oraya gitmiş. Elimizde saldırıdan yaklaşık bir ay öncesine ait görüntüler var ve galeriye birkaç kez gitmiş."

Vitoria kayıtsız bir ses çıkararak önüne baktı ve zihninde o iki katilde de gördüğü özellikleri canlandırdı.

"Bayan Benloise, bana kardeşinizin West Point'teki evinde kaldığınızı söylemişsiniz."

"Evet," derken kendini duydu. "Öyleyim."

"O binayı aramızın ve orada bulunan herhangi bir video izleme ekipmanına erişmemizin bir sakıncası var mı?"

Vitoria düşüncelerini toparlamaya çalıştı ve bir süre sonra başını salladı. "Elbette. Buyurun."

Görüntülerde başka insanların görünmeyeceğini düşünmek saflıktı - polisin görmesine izin verdiği şey sayesinde yasadışı faaliyetlerle bağlantılı olarak tutuklanabilecek insanlar.

Daha fazla erişim izni vererek kendisine ve hırslarına zarar mı veriyordu? Ya devralmaya geldiği iş tüm bu kanıtlar yüzünden mahvolursa? Öte yandan, polis şüphesiz söylediklerinden çok daha fazlasını biliyordu.

Ve eğer her şeye sıfırdan başlamak zorunda kalsaydı, o zaman yapardı.

Dedektif tekrar konuşmaya başladı ama kadın ona hiç dikkat etmiyordu. Bu gelişen durum karşısında satranç hamlesi yapmaya çalışmakla meşguldü. Ve sonunda, West Point'teki evle ilgili olarak gerçekten bir seçeneği olmadığını biliyordu. Onlara izin vermezse, burada galeride olduğu gibi olacaktı - koyabileceği engelleri ortadan kaldırmak için kesinlikle bir mahkeme bulacaklardı.

Ayrıca, bu iki saldırganın durdurulması çok önemliydi; bunu ister kendisi perde arkasında yapsın, isterse polis önden yapsın: İş hayatına devam etmek istiyorsa, Ricardo ve Eduardo'nun kız kardeşi olarak hedef haline gelebilirdi; öldürmek ya da öldürülmek hiç bu kadar geçerli olmamıştı.

Tabii bu, o adamların hâlâ hayatta olduğunu varsayarak söylenmişti. Belki de kaderleri başka biri tarafından çoktan çizilmişti?

"Sana elimden geldiğince yardım etmek istiyorum," diye mırıldandı, söylediği şeye uygun olsun ya da olmasın.

"Bunun için minnettarız." Bir duraklama oldu. "Size bir sorum daha var. Mesai saatinden sonra geldiğiniz gece burada ne yapıyordunuz?"

Vitoria kendini salladı. "Özür dilerim?"

"Üç gece önceki güvenlik kayıtlarında arka kapıya geldiğiniz ve bir adam tarafından galeriye alındığınız görülüyor. Lütfen ne yaptığınızı açıklayın mı?"

Boğazını temizledi ve üzgün görünüyordu. "Kardeşlerimden haber alamadığım için onların verdiği bir numarayı aradım.

Bütün bunlardan çok önce. Bir adam cevap verdi. Uygun olur olmaz galeriye gelmemi söyledi ve ben de geldim."

"Bu adam galeri için mi çalışıyor?"

"Sanırım güvenliği o sağlıyor. Beni çok rahatsız hissettirdi. Beni tehdit etti, ben de korktum ve olabildiğince çabuk oradan ayrıldım. Ve bilirsiniz, garipti. Margot ve ben - öldürüldüğü gece ayrılmadan önce beni görmeye geldiğinde... bilirsiniz, bunu asla bir araya getiremedim..." Endişeyle başını kaldırıp dedektife baktı. "Ama konuyu ona getirdi. Bana... adamın ona asıldığını ama kendisinin onu geri çevirdiğini ve... yani korkmuş görüldüğünü söyledi."

"Adamın adı ne?"

"Streeter. Onun adı Streeter. Bundan daha önce bahsetmemiştim çünkü geldiğim yerde böyle şeylerden bahsetmeyiz. Ama artık her şey farklı. Her şey... artık farklı."

"Merkeze gelip ifade vermek ister misiniz?"

"Bunu yarın yapabilmemin bir yolu var mı? Ben gerçekten... gidip uzanmak istiyorum. Kendimi iyi hissetmiyorum..."

"Kesinlikle."

Onun gözlerinin içine baktı. "O kötü adamları yakalamanızı istiyorum, Dedektif de la Cruz. Ricardo'ya yaptıkları ve diğer kardeşime de yapmış olmaları gereken şey yüzünden hayatlarının geri kalanını hapiste geçirmeleri gerekiyor."

De la Cruz başını salladı. "Bu benim işim Bayan Benloise. Ve bu işte çok iyiyim."

KIRK SEKİZ

A Gece çöktüğünde ve Jane yataklarında uyumaya devam ettiğinde, Vishous çıplak bir şekilde bilgisayarının başına geçti ve Kaptan Kirk koltuğuna oturdu. Odadan çıkarken deri ceketini de yanına almıştı ve bir el sigara yaktıktan sonra ceketin ceplerini karıştırmaya başladı.

Sivil Whinnig'in silahı sıradan bir kaniş atıcısıydı, hiç de özel olmayan bir Smith & Wesson dokuz milimetreydi ve şarjörü çıkarırken mermileri kontrol etti. Üç tane kalmıştı ve onları avucunun içinde yuvarlayarak sıkıştıkları yerden kurtardı.

Neden o varlığa karşı çalışmamışlardı? V, peşinden gelen gölgeye ateş etmiş ve onu yaralamıştı. Ama Whinnig, kurşunlarının hiçbir etki yaratmadan geçip gittiğini söylemişti ve yaraları kesinlikle güçlü bir düşmandan gelen yılmaz bir saldırıyla tutarlıydı.

Belki de rapor yanlıştı. Ne de olsa ölen ve geri gelen çocuk savaş eğitimi almamıştı. Ama Tanrım, sizi öldürmeye çalışan şeyi yaralayıp yaralamadığınızı fark etmek için ne kadar eğitilmiş olmanız gerekiyordu?

Öne doğru oturarak, düz dipleri ve bakır renkli şapkalarıyla üç kurşunu küçük bir sıra halinde dizdi.

Dick's Sporting Goods mağazasından alabileceğiniz türden bir sivil cephanede görmeyi beklediğiniz şey.

V'nin endişelendiği şey Omega'nın bir prototipi geliştirip geliştirmediydi. Onu daha etkili bir silah haline getirmek için yaratılışındaki zayıflıkları destekliyordu. Vampir ırkının düşmanı ruhsuz, şeytani ve lanet gezegenin başına belaydı ama aptal olmaktan çok uzaktı. Ve vurulmaya dayanamayan bir silah, dayanabilen bir silahtan daha az etkiliydi.

V bir süre arkasına yaslanıp sigara içti, beyni değişkenler üzerinde çalışıyordu.

Zihnindeki hesap makinesi ona sürekli sıfırları gösterdiğinde sinirlendi ve saldırı hakkında türler arasında henüz bir şey olup olmadığını görmek için bazı Facebook gruplarını kontrol etmeye karar verdi. Kardeşi Aarone eve gitmişti ve şüphesiz glymera'daki insanlarla konuşuyordu.

Hayır. Henüz bir şey yok.

Yine de aristokrasi kendini sosyal medyanın üstünde görüyordu.

Cep telefonu bir mesajla çaldığında elini uzattı ve o şeyi yakaladı. Kimden geldiğini ve ne hakkında olduğunu görünce küfredip ayağa kalktı.

Yatak odasına dönerek, Jane'i ya da yan odada uyuyan Butch ve Marissa'yı rahatsız etmek istemediği için gizlice içeri girdi. Çıplak ayağını şifonyerin köşesine çarpana kadar giyinme konusunda da gayet iyiydi.

Tabii ki, HOLY FUCKING WHAT THE FUCKBITCHASSFUCKINGPIECEOFSHIT WAS THAT'ı saklamayı başardı.

ama gümbür gümbür tahtaya temas sesi kontrol edebileceği bir şey değildi.

"V?" Jane uyukulu bir şekilde söyledi.

"Hey." Ayağını ovuşturdu. "Özür dilerim. Seni uyandırmak istemedim."

Elbette, şimdi ayağa kalktığına göre, tatlım, alt bacağımı bu taraftan kesebilir misin? Bu harika olur. Teşekkürler.

"İyi misin?"

"Mükemmel." Şifonyeri karıştırırken, karşısına çıkan ilk pantolon benzeri şeyi kaptı ve çekti. Sonra da bir tişört çekti. "Kardeşlik toplantısından önce bir saniyeliğine gitmem gerekiyor."

"Mmm, seni seviyorum. Ben kliniğe gidiyorum, saat kaç?"

"Akşam altıda. Yirmi dakikan daha var. Ben de seni seviyorum."

Gözlerini kapatıp konsantre oldu.

...ve bir Tilt-A-Whirl'den sonra Öteki Taraf'a, Sığınak'a çıktı. Hiç vakit kaybetmeden, kırpılmış halı sahada ama "gerçek" çimlerin üzerinden Hazine'ye doğru yürüdü.

Binaya yaklaştığında, Phury giriş kapısından çıktı ve bir elini kaldırdı. "Hey, kardeşim," diye seslendi. "Geldiğin için teşekkürler."

"Sorun değil." Adam ona tuhaf bir bakış atınca V yavaşladı. "Ne? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"İlginç pantolon."

"Huh-oh, lanet olsun."

V alt tarafını kontrol ederken aklından geçen tek şey Tanrı'ya şükür başkası değil de Phury'ydi: Jane'in pembe pazen pijamalarını giymişti. Hani şu üzerinde My Little Cocksucking Pony yazanlardan. Lassiter'in evdeki tüm kadınlara hediye ettiği pijamalar... Lassiter My Little Motherfucking Pony'yi sevdiği için değil, düşmüş melek kadınlar bunları giydiğinde cehennemliklerinin kâbuslarında Apple Jack ve Rainbow Dash'i görmek zorunda kalacaklarını bildiği için.

Ve şimdi V, hayranıymış gibi bir set takıyordu.

Oh, ve not: onlar yüksek sulardı çünkü o shellan'ından on inç daha uzundu.

"Bu karanlıkta giyindiğim son sefer olacak, doğru," diye mırıldandı.

"Hey, daha kötüsü de olabilir." "Öyle mi? Nasıl?"

"Üstünü de giyebilirdin."

"Onları çıkarsam gücenir misin?" "Üzerinde boxer mı var?"

"Sikeyim hayır."

"O zaman o yavruları oldukları yerde tutalım, olur mu?" Phury ona küçümseyici bir gülümseme verdi. "Seçilmişlerden herhangi biri buradaysa diye. Alçakgönüllülük, bilirsiniz."

"Şahsen ben tek taşlı mucize rutinimi buna tercih ederdim ama evet, tabii. Sen nasıl istersen." V başıyla Hazine'nin içini işaret etti. "Elimizde ne var Primale?"

"Bu kötü." Phury'nin parlayan sarı gözleri kısıldı. "Aslında epik derecede kötü."

İkisi içeri girdiler, ateş gibi parlayan mücevher kutuları bankalaşmıştı, zenginlik aynı anda hem olağanüstü hem de bir as-you-do idi.

Kardeşi yanık izinin olduğu vitrinin yanına gitti. "Bil bakalım burada ne vardı?"

"Fritz'in yemek kitabı ve sonunda onu geri aldı." V eliyle sigara sarmak için etrafı yokladı ve yanında sigara getirmediğini fark etti. "Lanet olsun."

"Zaten burada sigara içmene izin vermezdim." Phury çantanın cam kapağını açtı. "Bu da bir yemek kitabıydı aslında. Ama kimsenin eline geçmesini istemeyeceğin türden bir kitap - zaten o yüzden buradaydı."

"Akciğer kanseri olamayacağımızı hatırlatmak isterim," diye mırıldandı V. "Ve burada her şey mükemmel, unutma. Bahse girerim nefesimi versem, gül yaprakları

Ama konudan saptım. Yemek kitabı mı? Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu bir büyü kitabı. Ona sahip olan kişi kötü şeyleri hayata geçirebilir."

V şakayı hemen bıraktı. "Gölge varlıklar."

"Ben de öyle düşünüyorum. Bu şeyler birden ortaya çıkmaya başladı, değil mi?"

"Ama Omega'nın neden bir kitaba ihtiyacı olsun ki? Eğer nasıl yapılacağını biliyorsa-"

"İlk gece haklıydın. Bunun Omega olduğunu sanmıyorum. Bu da elimizdeki bir dizi sorundan yalnızca biri." Kardeş elini yanık yerin üzerinden geçirdi. "Çünkü şuna bakın, kitabın burada saklanması bir diğer nedeni de yok edilememesiydi - eğer onu yakar ya da sayfalarını yırtmaya çalışırsanız, tüm büyüleri bir anda serbest bırakırsınız. Bu yüzden burası tek güvenli yer olarak kabul edildi. Kimsenin ona ulaşamaması gerekiyordu."

"Nereden geldi lan bu?"

"Kökeni hakkında bir bilgim yok. Ben sadece Direktör Amalya'nın bana söylediklerini aktarıyorum. Gerçekten çok üzgün - sadece kitabın kaybolmasından dolayı değil, ikimiz de burada olmamaları gerekirken Sığınak'a kimin girdiğini merak ediyoruz. Jane ve sen ne zaman buradaydınız da kitabın gittiğini fark ettiniz?"

"Sana ertesi gece söyledim. Seni Büyük Kamp'ta gördüğümde. Jane ve ben sadece-şey, o vurulduktan sonra buraya geldi." Lassiter'ı düşündü. "Ve ona geldim. O bana işaret etti."

Phury küfretti. "Bu konuyu Wrath ile konuşmam gerekecek."

V açık olan kapılara baktı. Ve hayatında diplomatik davranması gereken bir an varsa, o anın şimdi olduğuna karar verdi.

"Dinle dostum, bunu nasıl kibarca söyleyeceğimi bilmiyorum." Kelimelerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Ama Seçilmişlerinizden birinin bu işin sonunu getirme ihtimali var mı?"

Oooooooooor, o boku oraya koyabilirdi.

"Kesinlikle hayır." Phury ona ters ters baktı. "O dişiler -"

"Dışarıda, dünyada. Bağlantılar kuruyorlar. Audience House'da, internette, çalışırken tanıştıkları insanlarla ilişkiler kuruyorlar. İçlerinden birinin bunu kendi ya da bir başkasının kullanımı için almadığını nereden biliyorsunuz?"

Phury kalın kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu ve V, eğer kardeşi kibar bir erkek olmasaydı, dişlerini kırarak türden yumruklar atacağından oldukça emindi.

"Seçilmişlerim asla ırkı tehlikeye atacak bir şey yapmaz."

"Ama bunu iyice düşün." V avuçlarını havaya kaldırdı, sakın olalım. "İzin almadan kimsenin buraya girmesine izin yok. Yani ya iki şeyden biri oldu. Erişimi olan biri kitabı aldı ya da erişimi olan biri kitabı başkası için aldı. Başka mantıklı bir açıklama yok."

-

O gece saat sekizde Vitoria kardeşinin Bentley'sini galerinin yedi blok aşağısındaki bir park yerine çekti. Burası yasal bir park yeri idi, ancak saat akşam altıyı geçtiği için parkmetreye bir şey koymak için bir neden yoktu.

Tahmin edilen kar yağışı gelmişti ve sürücü kapısını açmadan önce siyah sweatshirt'ünün kapüşonunu çekti ve fermuarını kapattı.

dağa tırmanırken ısınmak için kullandığı parkasını giydi. Telefonunu kontrol etmek için bir süre durakladıktan sonra dışarı çıktı ve rüzgâr yüzüne taneler savururken başını öne eğdi.

Bentley'den uzaklaşırken kapıyı açık, anahtarlığı da orta konsolun üzerinde bıraktı.

Ne yazık ki, birinin Flying Spur'u çalmasının ne kadar süreceğine dair iddiaya girecek kimsesi yoktu. Havanın kötü olduğu doğrudu ve bu da yaya trafiğini ve dolayısıyla hırsız sayısını azaltabilirdi. Ama bu 250.000 dolarlık bir sedandı. Keşin biri ya da bir başkası iyi talihin avantajını kullanacaktı. İnsan ırkı böyledir.

Vitoria hızlı adımlarla ilerliyordu, elleri cüssesine cüsse katan parkanın ceplerindeydi, başı hâlâ eğikti, yüzü kapüşonla gizlenmişti.

Şehir merkezinin derinliklerine doğru ilerledi... ta ki birkaç blok sonra nehri geçen köprüye varana kadar.

Su yolunun karşısındaki dört şeridi besleyen çok sayıda iniş ve çıkış rampası sayesinde, yüksek kaldırımların altında geniş, karanlık bir dünya vardı ve korunaklı alana doğru ilerlerken hızını korudu. Burada rüzgârın şiddeti azalmış ve karın kaya gibi sert, donmuş toprağa düşmesi engellenmişti. Çorak araziye evsiz insan kümeleri kaplamıştı; bedenleri pis battaniyelerin içinde öyle bir kıvrılmıştı ki, yoksulluğun ay yüzünde birer kayaya dönüşmüşlerdi. Etrafta ise uygunsuz bir ciddiyetsizlik sergileyen çocuklar gibi, terk edilmiş sayısız içki şişesinin etrafında gevşek gazeteler dans ediyordu.

Tepemizdeki trafik, arabaların ve kamyonların ağır yükleri, ara sıra öksüren korna veya siren sesleri ile sürekli bir ortam gürültüsü akışıydı.

Vitoria uzak tarafa, otoyolun yeryüzünden yükselmeye başladığı yere kadar yürüdü, iki düzlemin ayrılması özellikle özel bir alan yaratıyordu.

Ve işte oradaydı.

Streeter tam da buluşmak üzere sözleştikleri yerdeydi, uzun boylu vücudu kutup gezisi sırasında giydiği kıyafetlerin aynısıydı. Kadın yaklaşırken adam sigarasını söndürdü ve nefesini verdi.

"Hey, ne oluyor-"

Onu iki kez vurmuş. İkisinde de göğsünden.

Susturucu işini çok güzel yaptı: En yüksek ses, yere düşmesi ve yüz üstü yere çakılmasıydı.

İki adım ileri atınca ona doğru yaklaştı. Nefes nefese kaldığında, bir elini onu savuşturmak istercesine yukarı kaldırırken diğer eliyle göğsüne tutundu.

Bir kurşunu adamın alnına, son kurşunu da boğazının ön kısmına sıktı.

Sonra Vitoria silahını yeniden kar pantolonunun kemerine soktu ve başı eğik, elleri ceplerinde uzaklaştı.

Giderken, vücuduna yaslanan namlunun sıcaklığını fark etti ve garip bir şekilde en son ne zaman seks yaptığını düşündü. Karnının alt kısmına sıcak, yuvarlak ve sert bir şey değmeyeli uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman... Gerçi bunun bir nedeni de eve döndüğünde tedbirli olmanın zor olmasıydı. Burada böyle bir sorunu olmayacaktı.

Ama bu başka bir zamanın meselesiydi. Şimdi, akşam için yaptığı plana devam etmek zorundaydı.

Galeriye dönmek için bir otobüse ya da metroya binmeyi tercih ederdi. Bir taksi daha da iyi olurdu. Ama kimsenin onu görmesi ya da onunla etkileşime geçmesi riskini göze alamazdı.

Böylece köprünün altından çıktı ve şehrin bir caddesine bağlandı.

Şimdi kar taneleri bir kez daha üzerine düşüyor ve nefesi bir lokomotifin motorundan çıkan duman gibi puf puf çıkıyordu.

Galeri görünene kadar neredeyse kırk beş dakika yürümüştü ve arka girişten tamamen kaçınmıştı. Bunun yerine, meşru bir müşteriymiş gibi ön kapıdan içeri girdi. De la Cruz sayesinde, bir sebepten ötürü ağabeyinin ana girişte izleme kameraları olmadığını biliyordu. Öte yandan, yasadışı ortakları arka kapıdan girip çıkıyorlardı ve Ricardo'nun güvenlik kamerası görüntülerini polise vermek gibi bir niyeti kesinlikle yoktu.

Hayır, biraz daha düşününce, Vitoria bunu kendi kayıtları için sakladığına bahse girmeye hazırdı, birinin aklına parlak fikirler gelme ihtimaline karşı bir sigorta poliçesi olarak.

O da ön kapıdan çıkmış. Ve güvenlik alarmını çalıştırmamıştı.

Bu şekilde, binadan ayrılıp geri döndüğüne dair hiçbir kayıt olmayacaktı. Ve bu amaçla, galeri alanını ve Ricardo'nun ofisine açılan kapıyı izleyen kamera alanını atlatmaya dikkat etti.

De la Cruz'un kendisine gösterdiği görüntüleri defalarca izlemiş olmasının bir diğer avantajı da kör noktaların nerede olduğunu bulmuş olmasıydı.

Bu doğrultuda, güvenliğin olmadığı karanlık bir köşeye gitti ve orada bıraktığı ofis kıyafetlerini tekrar giydi. Ardından parkasını, kar pantolonunu, kapüşonunu ve silahını içi boş üç boyutlu bir kurbağa taburesinin içine sakladı. Daha sonra dolambaçlı bir yol izleyerek görünmeden personel bölümüne girdi.... sadece paltosu ve çantasıyla dışarı çıkma şovu yapmak için.

Kameralar tarafından izlendiğinden ve kaydedildiğinden emin bir şekilde galeri alanından geçti ve kadraj dışında olmasına rağmen ön kapıyı kontrol etti... ardından kameranın gözüne tekrar girdi ve arka çıkışa doğru yürüdü.

Alarmı çalıştırdıktan sonra dışarı çıktı ve kapıyı kilitledi.

Sonra sola baktı. Sağa baktı.

Kaşlarını çattı.

Çerçevenin dışına çıkarak, etrafı kontrol edip Bentley'in nerede olması gerektiğini görmesinin ne kadar süreceğini tahmin ettiği kadar bekledi.

Anahtarları kasıtlı olarak karıştıran elleriyle tekrar içeri girdi ve kapıyı tekrar kilitlediğinden emin olarak alarmı devre dışı bıraktı. Sonra telefonunu çıkardı. Düşürdü. Aldı ve saçlarını yolundan itti.

Titrettiği elleriyle bir numara çevirdi ve telefonu kulağına götürdü. Arama üçüncü çalışta cevaplandığında, sesinin panik içinde olduğundan emin oldu.

"Dedektif de la Cruz? Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama tuhaf bir şey olursa sizi aramamı söylemişsiniz. Arabam çalınmış gibi görünüyor."

KIRK DOKUZ

O assail kovalandığına dair gördüğü kâbusun hemen ardından, dört uzvunu da sallayan bir sarsıntıyla uyandı. Bir an için nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu - hâlâ arkasında avcılarının olduğu bir ara sokakta mıydı? Marisol ona yardım etmesi için çığlık atıyor muydu -ama ona giderse ölümü de beraberinde getireceğini biliyordu...?

Ama sonra eğitim merkezinin dinlenme odasına baktı ve gerçekliğin en son sekansı aklına geldi: Marisol'le birlikte büyükannesini Kardeşlik'in kliniğine getirmeleri; her şeyin yolunda olduğuna dair iyi haberi almaları; ikisinin, ihtiyaç duyulması halinde Marisol'le birlikte gün boyunca kalmaya karar vermeleri.

Sonra bu sandalyeye oturdu ve açıkça bayıldı. "İyi misin?"

Odanın diğer ucuna baktı. Yemeklerin servis edildiği tezgâhta Marisol bir tepsiye bir şeyler koyuyordu: buharda pişen iki fincan, yumurta, mücver.

"Evet, evet tabii ki." Doğrulup gözlerini ovuşturdu. "Uykuya dalmak istememiştim."

"İkimiz de çok yorgunuz." **Yanımıza** geldi ve bir sandalye daha çekti. "Sanırım kahvaltı için

Akşam yemeği burada ve bu bana uyar. İki kişiye yetecek kadar var."

Aç değildi ama bunun nedeni yakın zamanda yemek yemiş olması değildi.

"İşte." Oturdu ve tepsiyi dizlerinin üzerine koydu. "İç bunu."

Kaba olmamak için kadının uzattığı bardağı aldı ama birkaç yudum aldıktan sonra bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Yeterince gergindi.

"Yumurta?" diye sordu.

"şu anda değil. Yine de teşekkür ederim."

"Dediğim gibi, ikimize de yetecek kadar var."

"Teşekkür ederim." Arkasına yaslandı ve fincandan avuçlarına aktarılan sıcaklığa konsantre oldu. "Çok naziksiniz."

Marisol yemeye devam ederken, gergin bir sessizlik olduğunun farkında değildi, ama sonra nefes verdi ve çiğnemeyi bıraktı.

"Bak, çok üzgünüm," dedi. "Ama ciddi olmadığını biliyorsun, değil mi?"

Assail kaşlarını çattı. "Bağışlayın beni, ne?"

Marisol çatalını bıraktı ve kâğıt peçeteyle ağzını sildi. "Büyükannemin benimle evlenmezse öleceğine dair söylediği şeyler var ya? Bunların hepsi saçmalık, sadece bizimle oyun oynuyor. Bu bir bahane değil."

"Beni rahatsız edecek hiçbir şey yapmadı." "Bundan emin misin? Çünkü bunu yaptığından beri mesafeyi ve gerginliği hissettim ve seni suçlamıyorum. Sen. Kimsenin böyle bir baskıya ihtiyacı yok. Sadece hiçbir şey beklemediğimi bilmeni istiyorum. Nasıl olursak olalım benim için sorun değil."

Assail gözlerini kapattı. Konuşmaya çalıştı.

Başarısız oldu. "Vay canına," dedi kuru bir sesle. "O kadar kötü, ha."

Göz kapaklarını kaldırdı. "Özür dilerim, ne?"

"Evinde bana anlatmaya çalıştığın her neyse. Bilirsiniz, bayılmadan önce."

Kadın ayağa kalkarken, adam öne doğru oturdu. "Marisol..."

Adam sözünü bitiremeyince, Gatorade'lerin ve kolaların bulunduğu buzdolabına doğru yürüdü. Hiçbir şey almadan vitrine bakarak mırıldandı: "Fikrini değiştirdiysen sorun değil. Yani bizim hakkımızda."

"Yapmadım."

Marisol tekrar ona döndü. "Evet, öyle. Bunu gözlerinde görebiliyorum. Sesinde var. Her yerinde. Bir şeyler değişti, peki hangisi - beni mi istiyorsun yoksa bu hayattan çıkmak mı istiyorsun?"

Adam sessiz kalınca başını salladı. "Bil diye söylüyorum, her iki durumda da iyi olacağım. Sensiz gayet iyi olacağım - sana aşık olmadığım için değil, beni bir kurşundan başka bir şeyin alaşağı etmesine izin verirsem lanetleneceğim için."

O konuşurken, Assail boynunun yan tarafına odaklandı... onu ısırduğu yere.

"Lütfen gözlerimin içine bakar mısın?" diye mırıldandı elini boğazına götürürken. "Neye bakıyorsun öyle?"

Assail başka bir yol olmasını istedi. Bir kez daha kendisine bir çözüm gelmesi için dua etti. Farklı bir yol için kadere yalvardı.

Ancak sonuçta ortada bir yalan yoktu ve bu yalanı sürdürmeye devam edemezdi. Bunun ona kadınına mal olacağı ya da daha iyi bir zaman olması gerektiği önemli değildi, kadının bunu bilmeye hakkı vardı.

"Ne," diye tersledi. "Sadece söyle."

Assail kahve fincanını yere bırakırken, bunun onun hayatında yaptığı son şey olacağının farkındaydı.

ona verdi.

Ağırlığını kaydırarak sandalyeden kalktı ve ince ipek gömleğinin düğmelerini teker teker çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Şu anda seksle ilgilenmiyorum, bilginize."

Gömleğinin kuyruklarını serbest bırakarak aşağıya kadar indi ve kol düğmelerini çıkarıp pantolonunun cebine koydu. Gömleğin iki yarısını açarak omuzlarından yere düşmesine izin verdi.

"Bana ne gördüğünü söyle Marisol," diye emretti.

"Ne?" Sabırsızlıkla başını sallıyordu. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bana bakın. Bana yakından bak. Ne görüyorsun?"

Gözleri adamın göğsünde ve karnında üstünkörü bir gezinti yaptı. "Bir adam görüyorum. Seni görüyorum. Yani, ne görüyorsun?"

"Buraya geldiğin ilk gece nasıl görüdüğümü hatırlıyor musun?" Kızın yüzünü buruşturması hatırladığını gösteriyordu. "Vücudumun neye benzediğini hatırlıyor musun?"

"Hastaydın."

"Öleceğimi düşünmene yetecek kadar, değil mi?" "Bu yüzden o lanet yolculuğa çıktım."

"Peki şimdi neye benziyorum. Nasıl değiştim?" Bu sonuncusu bir soru değildi. Bir meydan okumaydı.

Omuz silkti. "Sen çok daha sağlıklısın. Daha güçlüsün. Daha kendinsin."

"Kaç gün oldu, Marisol."

Şimdi kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Üç. Dört mü?"

"Peki ya saçlarım?" Eskisinden rahatlıkla iki ya da üç kat daha uzun olan saçlarını çekti. "Nasıl farklı?"

Adam onu itmeye devam ettikçe, kadındaki değişim çok küçük ama çok güçlüydü. Öfkeyle hareketlenmek yerine durgunlaştı ve zorlukla nefes alıyor gibiydi.

"Şu anda karşınızda durduğum halime kıyasla nerede olduğumu bir düşünün," dedi kabaca. "Ve son birkaç gündür bunları fark ettiğinizi ve bunun nasıl mümkün olduğunu sorguladığınızı kendinize itiraf edin. Ne kadar hızlı kilo aldığımı, ne kadar hızlı toparlandığımı gördünüz. Farkı gördüğünüzü biliyorum ama bunu aklınızın bir köşesine koydunuz, değil mi? Merak ettin ama sonra iyi olduğum için o kadar minnettar oldun ki..." Başının yanında bir puf hareketi yaptı. "Üzerinde durmadım."

Marisol kollarını gövdesinin etrafında kavuşturdu. "Demek daha iyisin."

"Kendinize nasıl olduğunu sorun. Kendinize neden diye sorun. Ve cevaplar birbirini tutmayacaktır. Çok hızlı bir şekilde çok fazla gelişme var ve hiçbir şey saklamadığımı biliyorsun çünkü beni kıyafetlerim olmadan gördün. Bende doğru gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyorsun. Bunu çok uzun zamandır hissediyorsun - beni takip ederken seninle yüzleştiğim ilk andan beri. Arka planda hep vardı, ama çok yakından bakmamak için çok fazla neden vardı."

Kadının ondan bir adım geri çekilmesi kalbini kırdı. Ama kendine bunun kaçınılmaz bir son olduğunu ve bu yükü onun değil, kendisinin taşıyacağını hatırlattı.

Ona gerçeği söyleyecek ve ardından, büyükannesinin yakında klinikten ayrılmakta özgür olacağını göz önünde bulundurarak, ikisinin de anılarına saldıracaktı. Evet, ikincisini kendini açığa çıkarmadan da yapabilirdi ama Marisol'e olan aşkı, gerçeği itiraf edip onun tiksinti ve öfkesini hissetmesini gerektiriyordu çünkü her ikisini de hak ediyordu. Ve bunu yapmak için başka bir nedeni daha vardı. Yakında yine Ghisele'den beslenecekti ve en azından bu şekilde Marisol'le cinsel ilişkiye girip onun incinmesi riskini göze almayacaktı. Ya da ne olduğunu anlamadan ondan bir şey almış olmayacaktı.

Bağlı bir erkek olarak çok tehlikeliydi.

"Öyle değil mi Marisol? Anlayamadığınız ve açıklayamadığınız şeyleri merak ettiniz."

"Evet," diye fısıldadı, kahverengi gözleri kocaman açılmıştı. "Elin boynunda."

"Öyle mi?"

"Evet. Banyoda aynaya baktığınızda ve oradaki morlukları gördüğünüzde kendinize ne söylediniz?"

Sesi çok sessizleştirdi. "Hiçbir şey."

"Regl mi oldun? Duştayken giderde kan vardı, regl mi oldun?"

Marisol'un gözleri başka yöne kayd. "Ah, hayır. Hayır, yapmadım."

Bakışlarının kendisine dönmesini beklemek zorunda kald. "Ben senin gibi değilim, Marisol. Çok özür dilerim. Ama ben sizden biri değilim."

Aniden, göğsünün yukarı ve aşağı, daha hızlı ve daha hızlı pompalamaya başladığını gördü. "Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim. Senin bilebileceğinden çok daha fazla üzgünüm."

Bununla birlikte, üst dudağını dişlerinden kıvırdı ve köpek dişlerini aşağı indirerek bir hırıltı çıkardı.

-

Sola, tanıdığını sandığı adam dişlerini göstererek karşısında dikilirken kalbinin gümbür gümbür atışından başka bir şey duymuyordu. Hareket ettikleri gerçeği dışında kozmetik olduklarını iddia edebileceği dişler.

Gözlerinin önünde uzadılar. "Çok üzgünüm, Marisol."

Ya da en azından Assail öyle demiş olmalı. Hiçbir şey duymıyordu.

Gözleri adamın yüzünde, boynunda... göğüs kaslarında... o karın kaslarında gezindi. Ve aslında farkına varmadan merak ettiği şeyi açıkça gördü: Özellikle son kırk sekiz saat içinde, elli kilo almış gibi görünüyordu.

Kasları, derisi artık gevşek değildi, vücudu eski haline dönmeye başlamıştı.

Aklından hızla başka şeyler geçmeye başladı: Onu gün ışığında hiç görmemişti. Camdan evi, mahremiyet için olduğunu düşündüğü tuhaf perdelerle örtülüydü, ama şimdi? Sonra bir açılıp bir kapanan ışıklar vardı. İnsanlar-

Baş dönmesi onu sardı. Kuzenleri. Bu tesisteki herkes.

Doktor Jane evinden gelip gidiyordu ama şimdi düşününce, yolda onu bırakacak ya da alacak herhangi bir araba olmadığını fark etti. Aynı şey Rhage için de geçerliydi. Ehric ve Evale...

Sonra Sola duştaki giderin etrafındaki kanı hatırladı... ve boğazındaki morlukları. Şahdamarının üzerinde. "Oh...Tanrım."

Bilinçli bir düşünce olmadan, dönüp odadan dışarı fırladı, olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde koştu, aklında hiçbir hedef olmadan koridorda hızla ilerledi - sadece vücuduna enerji veren yüksek oktanlı panik.

Ancak o zaman parlak bir parıltı hedefi haline geldi, sanki ufukmuş gibi, özgürlükmiş gibi ve ona yaklaştığında cam bir kapıyı yırtıp içeri girdi-

Bir havuzdu. Olimpik büyüklükte bir havuz-

Her şey kaydedildiği anda Assail tam önünde belirdi. Birdenbire orada beliriverdi.

Sola çılglık attı, ses geniş kubbeli fayans alanda yankılandı ve bir kez daha dönüp koşmaya çalışırken ayağı takıldı. Sert bir tokatla yere düştü, sırt üstü döndü ve yengeç yürüyüşüyle ondan uzaklaştı, dehşet ve zihninin ona gösterdiklerini, söylediklerini işleyememesi bunu bir kâbusa dönüştürdü.

Bu gerçek olamaz-

Assail olduğu yerde kaldı. Ve sonunda, onu sıkıştırmadığı ya da herhangi bir şekilde saldırgan olmadığı gerçeği dehşetini kırdı.

Sola elleri ve ayaklarıyla kürek çekmeyi bıraktı ve poposunu fayansa indirdi. Nefesi hala ciğerlerinde patlıyordu, korkusu göğsünde bir kükreme gibiydi... ve yine de o...

Kalbim kırıldı.

Assail orada gömleksiz ve sarsılmış bir halde dururken, gözlerinde öyle derin bir acı vardı ki, başka koşullar altında olsa onun için ağlardı-

"Hey, burada iyi miyiz millet? Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Sola vücudunu erkek sesine doğru döndürdü. İri yarı sarışın adam, Rhage, kafasını içeri uzatmıştı ve gerekirse müdahale etmeye hazırmış gibi görünüyordu.

O bir erkek değil, diye düşündü.

O bir vampir-

Etrafı onlar tarafından sarılmıştı. Yüce Tanrım, büyükannesi hastane yatağındaydı ve-

Sola kusmaya başladığında, bir yığın havlu gördü ve onlara doğru süründü, avuç içleri ve ayakkabıları nemli fayansın üzerinde gıcırdadı, midesi yumurtaları boşalttı, tam da onları yakalamak için bir şey kaptığı sırada.

Göz ucuyla iki adamın -vampirlerin- konuştuğunu gördü. Rhage onaylamıyormuş gibi başını sallıyordu ama Assail sanki hiçbir müdahaleye izin vermeyecekmiş gibi bedenini onunla diğer adamın arasına sokmuştu.

Assail'in parfümü, o baş döndürücü, koyu baharat, havadaki kloru aniden yok etti.

"Bunu sen düzelt," dedi Rhage. "Bunu düzeltmen gerek, adamım.

Yoksa ben yaparım."

Assail bir şeyler söyledi ve adam-vampir, lanet Vampir-sol.

"Beni öldürecek misin?" diye mırıldandı.

"Hayır. Burada ikinize de zarar gelmeyecek." Assail başıyla çıkışı işaret etti. "Ve büyükanneniz tıbbi olarak taburcu olur olmaz, ikiniz de gidebilirsiniz. Bir daha asla... bir daha asla beni ya da herhangi birimizi görmek zorunda kalmayacaksınız. Hatırlamayacaksınız bile."

"Her şeyi hatırlayacağım," diye ısırdı.

"Hatırlayacağım-" "Hayır, yapmayacaksın."

Bunun ne anlama geldiğini tahmin ederken o baş dönmesi geri geldi. "Bana ne yapacaksın?"

"Öyle bir hale getireceğim ki bunların hiçbirini hatırlamayacaksın. Hepsi yok olacak, buradaki bu an ve ondan önce benimle ilgili olan her şey senin için var olmayacak. Hayatına geri döndüğünde bunlardan kurtulmuş olacaksın."

"Sana inanmıyorum."

"Bu doğru-"

"Bana kaç kere yalan söyledin?"

"Marisol..." Sesi çatallaştığında boğazını temizledi. "Marisol, benim yanımda hiç incinmedin ve hiçbir şeyin sana endişe ya da acı vermesine izin vermeyeceğim."

"Bu doğru değil," dedi kabaca. "Sen bana ihanet ettin. Şu anda acı çekiyorum."

Gözlerini kapadı ve başını öne eğdi. "Çok üzgünüm _."

"Benden uzak dur," dedi, "ve seni büyükannemin yakınında istemiyorum. Ve şunu bilin. Eğer ikinizden biri ona bir şey yaparsa, hepinizi öldürürüm. Ne olduğunuz umurunda değil ve şu anda ona pompaladığınız o ilaçları ya da her ne haltsa onu bırakmasını istiyorum. O ve ben hemen şimdi gidiyoruz. Buradan siktir olup gidiyoruz."

ELLİ

P Sığınak'tan ilk olarak Hury ayrılmıştı ve V'nin de kardeşinin boktan adımlarını takip etmeye niyeti vardı. Ancak şaşırtıcı olmayan bir şekilde, az önce tüm Seçilmişlere attığı gölge göz önüne alındığında, adam onu gerçekten etrafta istemiyordu. Bu yüzden Hazine'yi kapattıktan sonra, V kendini bir mucizenin peşinden giderek kardeşine biraz alan açarken buldu.

Dolaşmak demek istedi.

Kâtip Bakire'nin özel odasına yaklaşırken, muhtemelen bunun ilkinden daha fazlası olduğunu düşündü. Attığı her adımda, Kardeşlik toplantısına yetişebilmek için durup hayalet gibi dışarı çıkmaya niyetleniyordu. İleriye doğru attığı her adımda, gerçekten de yönünü değiştirmek istiyordu. Bir adım, iki adım, üç adım, dört adım... Aklında başka bir hedef vardı.

Yine de barış yoluna gitmek yerine, geri çekilen panelden annesinin odasına girdi ve o avluda durdu. Ötücü kuşlar onun varlığını fark ettiklerinde sustular ve o orada ne kadar uzun süre kalırsa, o parlak renkli kanatlar o kadar çok çırpındı ve küçük kavrayışlı ayaklar küçük şeyleri dallarında bir aşağı bir yukarı kaydırды - gergin volta atmanın kuşhanedeki karşılığı, diye karar verdi.

V, Jane'in küçük kız kardeşi hakkında söylediklerini düşünüp duruyordu. Kaybının nasıl hiç geçmediğini.

Bu tür bir bağlamda düşünıldüğünde, mahmeninin onun doğumunda öldüğünü hissetti. Kendine karşı dürüst olursa - ki böyle durumlarda dürüst olmaktan nefret ederdi- hiç olmamış olanı sanki daha çok olmuş bir şeymiş gibi özlüyordu. Ve şimdi Kâtip Bakire gerçekten gittiğine göre, bir şekilde hiç sahip olmadığı şeyin yasını tuttuğunu fark edecek boşluğa sahipti.

Ve FFS, bu ona muazzam bir iç gözlem israfı olarak göründü: Her ne kadar Mary'ye ve onun tüm bu konuşma olayına saygı duysa da, ister özel olarak ister anime gözlü ve sosyal hizmet alanında yüksek lisans yapmış birinin önünde olsun, zayıflıklarını ortaya dökmek onu hiçbir zaman rahatlatmamıştı.

Çok fazla sayıda insan kendilerini mağduriyet kisvesine büründürerek, dünyanın koşarak gelip hak edilmemiş bir şefkatle doldurmasını bekledikleri bir kimlik boşluğu yarattı.

Bununla birlikte, belki de sadece savunmacı, yargılayıcı bir pislikti.

Muhtemelen. Tanrım, artık kendisiyle ne yapacağını bilmiyordu. Son zamanlarda her yerdeydi.

Beyaz mermerin üzerinden geçerken su fıskiyesinin önünde durdu. Sonra sert taştan dış kenarına oturdu. Su, musluğundan çıkıyor ve her zaman tam olarak aynı yerde olan kristal damlacıklar halinde düşüyordu; sprey, kumaştaki bir desen gibi, kavisli inişinde sabitlenmiş ve tamamen simetrikti - aşağıda nasıl olacağının aksine, tüm rastgele parıltılar ve bu nedenle bir şekilde daha güzel.

Kâtip Bakire'nin ırkı alaya almasını düşündü: Seçilmişlerinin nasıl davranması gerektiğini kapsayan emirlerini

yaşamak ve ibadet etmek... onun yetiştirme programı... sınıfların kuralları ve düzenlemeleri.

Kendisine soru sorulmasını bile yasaklamıştı. Yani, kelimenin tam anlamıyla, hiç kimsenin, Wrath'ın bile ona bir şey sormasına izin verilmemişti.

Tamam, iyi, Butch'un bundan kurtulmasına izin vermişti. Ama hepsi bu kadardı.

Onunla ilgili anılar aklını kurcalarken, belli bir neden olmaksızın suya uzandı ve lanetinin parmak uçlarını derinliklerde gezdirdi

Kolunun üst kısmına garip bir sıcaklık vurdu ve aşağı baktı.

Gölgenin etinde açtığı yara sanki kovalanmış gibi büzüştü ve kayboldu, kırmızı renginden geriye hiçbir şey kalmadı.

"Bu ne lan," diye nefes aldı

V. Ve sonra kafasına dank etti.

"Kurşunlarımı," diye duyurdu ötücü kuşlara. "İşte bu yüzden lanet olası mermilerim işe yaradı."

-

Kardeşliğin eğitim merkezine geri dönen Sola, büyükannesinin hastane odasına daldı.

"Gitmeliyiz," dedi sıg dolaba doğru giderken. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen gidiyoruz-"

Vovosu yatakta doğruldu. "Neden bahsediyorsun?"

"Biz gidiyoruz." Büyükannesinin kıyafetlerini aldı ve etrafında döndü. "Seni giydirmemiz gerek. Sana yardım edeceğim.

."

"Gitmiyorum-"

"Evet, öylesin." Sola yorganı geri çekti. "Biz-" "Marisol! Sorun ne!"

Bu keskin ses tonu, çocukken onu her zaman etkilemişti ve içindeki on yaşındaki çocuk, yetişkin dürtülerinin önüne geçerek onu olduğu yerde dondurdu.

Ama zavallı yaşlı kadına vampirlik yapacak değildi. Tanrı aşkına.

"Onlar kötü insanlar," diye boğuldu Sola. "Onlar... iyi insanlar değiller, Vovó. Kaçmamız gerek-"

"Ne diyorsun?" Büyükannesi boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkardı. "Bize iyi davranıyorlar. Bize iyi davranıyorlar-"

"Bu konuda seninle tartışmayacağım." "Güzel. O zaman gitmiyoruz!"

Sola gözlerini kapattı. "Evet, öyleyiz. Güvenliğimiz söz konusu olduğunda bana her zaman güvendin. Her zaman. Bizde işler böyle yürür. Ve sana şimdi söylüyorum, buradan gitmeliyiz."

Büyükannesi kollarını göğsünde kavuşturdu ve ters ters baktı. "İyi insanlar değil mi? Kaçırıldığın gece seni kim serbest bıraktı?"

"Kendimi özgür bıraktım."

"Seni Caldwell'e geri götüren kişi. Yaralandığında seninle kim ilgilendi."

"Bu konu hakkında konuşmayacağız-"

"Dün gece hastalandığımda, benim için kim geldi? Kim seninle kaldı? Şimdi benimle kim ilgileniyor!"

Sola panik içinde serum hattına baktı. "Sana ne verdiklerini bilmiyoruz!"

"Aklını kaçırmışsın. Daha iyi hissediyorum. Gitmiyorum. İstersen gidebilirsin. Ben kalıyorum."

"Benimle geliyorsun-"

Sola elini uzattığında, büyükannesi onu tokatlayarak uzaklaştırdı. "Sen benim patronum değilsin. Aptal olmak istiyorsan git. Ama ben burada kalıyorum ve sen bana hiçbir şey yaptıramazsın." Şunlar

Gözleri bir kaplanınki kadar vahşiydi. "Kötü adamları tanırım, kötü insanları tanırım, senden daha fazlasını yaşadım. Zulüm gördüm, bana da yapıldı. Bu insanlar kötü değil. Bizi koruyorlar. Bize yardım ediyorlar. Bizi iyileştirirler-ve o adam? O seni seviyor. Seni tüm kalbiyle seviyor ve sen aptal bir kızsın. Aptal!"

İngiliz treni o noktada bitti. Ardından gelen İspanyolca öfke neredeyse Sola'nın botlarını uçuracaktı.

Büyükannesi nihayet nefes aldığıında, Sola araya girdi. "Neyle uğraştığını bilmiyorsun."

"Eğer kötü olduklarını düşünüyorsan sen de öyle." Büyükannesi kapıya doğru el hareketleri yaptı. "Git. Seninle konuşmak istemiyorum. Git hadi! Seni kovuyorum! Sen iyi değilsin-"

Bir anda alarmlar çalmaya başladı, tiz uyarılar Sola'nın zaten stratosferik olan üssüne yeni bir panik katmanı ekledi.

"Vovó?" dedi büyükannesi konuşmayı kesip nefes almakta zorlanıyor gibi görünürken. "Vovó!"

ELLİ BİR

V Sığınak'tan dışarı fırladı ve malikânenin fuayesinde yemiden şekillendi. Büyük merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci kata kadar uçtu ve Wrath'ın soluk mavi çalışma odasına daldı. Kardeşlik toplantı için toplanmaya başlamıştı bile, herkes birbiriyle konuşuyordu, tüm o erkek sesleri aşması gereken bir duvar gibiydi.

Neyse ki o odaya daldığında hepsi sessizliğe gömüldü.

"Anladım," diye nefes nefese kaldı. "Buldum!"

Genel bir boğaz temizleme sesi duyuldu ve ardından biri "My Little Pony hayranı olarak ortaya çıkmaya hazır mısın?" diye mırıldandı.

"Ne?" V dedi.

"Alınma ama," diye araya girdi bir başkası, "sen şu Dash'inle ciddi ciddi Rainbow'laşmışsın."

Rhage avuçlarını yukarı kaldırdı. "Ki bu harika-" "Hey, nasıl istersen-"

"En iyi arkadaşım bir Apple Jack-"

"Neyle yaşamak zorunda olduğumu görüyor musun?" Butch kederle söyledi. "Rengi umurumda değil, beni öldüren kesimi. O kadar ayak bileğini göstermek. Kışın mı?"

V ikinci kez kendine baktı ve manzara en ufak bir iyileşme göstermemişti. Hâlâ yüksek sular. Hâlâ pembe. Hâlâ pazen.

Still Fuck Me Pony.

Wrath babasının büyük masasının arkasından konuştu. "Biri bana onun ne giydiğini söyleyebilir mi?"

Vishous o lanet pijamaları o kadar hızlı yırttı ki neredeyse dikişleri patlayacaktı ve onları ateşe atacaktı ama bildiği tek şey Jane'in onları sevdiğiydi.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu kardeşlerine, teker teker göz göze gelirken. "İşimiz bitti mi şimdi? Sivilleri neyin öldürdüğünü konuşalım diye mi? Yoksa siz bir avuç göt yiyici daha fazla zaman kaybetmek mi istiyorsunuz? İnsanlar ölürken."

Ateşin yanındaki köşeden biri, "Tamam, ayıp olmasın" dedi.

Ve bu da tufanı başlattı. "Şu anda kendimi çok utanmış hissediyorum-"

"Tamamen utanç içindeydim ve sadece kendimi ifade ediyordum-" "Biri beni baloncuklu ambalaja sarıp, bana bir köpek yavrusu verebilir mi?

Tutmak mı? Çünkü iş/yaşam dengem ciddi şekilde bozuldu-"

"Diğer cevizine ne oldu? O midillilerden biri aç mıydı?"

Bu sonuncusu Lassiter'in ağzından çıkmıştı ve V ciddi ciddi üzerine yürüyüp o meleği yumruklamayı düşündü.

Ama V'nin tüm bildiği, fidiotun som altından bir jockstrap giydiğiydi.

Masasının arkasında Kral gülümsüyordu. "Biliyorsun, normalde görüşümü kaçırmam. Bu o lanet zamanlardan biri değil."

Rhage yardımsever bir tavırla, "O bir nakey," dedi. "Şey, yarı nakil, ve eğer alırsan esintide dışarıda olan iş yarısı

benim sürüklenmem. Ve şunu söylemeliyim ki, bir şeylerin muhatabı olmamak çok güzel-"

"Benim küçük denizkızım!"

"Su hortumun nasıl-"

"Harpoon, sen Hollywood musun?"

"Tamam, bu da ne demek oluyor?" diye mırıldandı Rhage. "Ve hepiniz orospu çocuğusunuz -her biriniz-"

"Pekâlâ," dedi Wrath. "Yeter. V, ne buldun?"

"Bir et, bir sebze ve bir de kızgınlık." dedi birisi. "Ve itiraf etmeyi reddettiği bir örgü bağımlılığı."

Kral yumruğunu masasına vurarak buna bir son verdi ama hâlâ gülümsüyordu. "V. Ne."

V rapora başlamadan önce hepsine kışını öpmelerini söylemeyi düşündü. Ama hem kendi kışının hem de o kışın açıkta olduğunu düşünürsek, birilerinin bu teklifi kabul edebileceğinden ve o zaman onları öldürmek zorunda kalacağından endişe ediyordu. Bu da ortalığı karıştırırdı. Ne de olsa Fritz'e bir iyilik yapmak istiyordu ama o köpekçik ve ekibine iş yaratmanın daha etkili yolları vardı.

Ayrıca, Kral'ın golden retriever cinsi köpeği George, insanlar çok fazla bağırıp taşkınlık yaptığında endişeleniyordu. Köpek zaten sahibinin bacağına yaslanmıştı. Gerçek şiddet onun etrafında patlak verdi ve onu danışmana göndermek zorunda kalabilirlerdi.

V ciddileşti. "Dün gece saldırıya uğrayan sivil, gölgeye ateş ettiğinde kurşunlarının etkisiz kaldığını söyledi. Benim deneyimim böyle değildi. Bana doğru gelene ateş ettiğimde, mermilerim hasara yol açtı. Az önce Sığınak'a gidene kadar bunu kabullenemiyordum. Elimi suya soktum ve yaramın kalıntıları bu şekilde iyileşti." Parmaklarını şıklattı. "İşte o zaman kafama dank etti. Mermilerimizin içinde Sığınak'tan gelen su var. Her şey için doldurduğum o içi boş uçlar

Aradaki fark bu. Belli ki maddi bir fark. Çünkü kutsalın o küçük destekleyici atışı olmadan, o lanet varlıklar yavaşlatılamaz ve eğer sizi ele geçirirlerse? Öbür dünyada kötü şeylerle birlikte Norman Reedus olursun."

Kardeşlik yüz yıl öncesine kadar mermilerine hep bu şekilde davranmıştı. Avcılara karşı işe yaramıştı ve belli ki gölgeler için de aynısını yapmıştı.

"Cephane stoğumuzu arttırmayı düşüneneğim," dedi. "Hepimizin hazırlıklı olmasını istiyorum. Bu saldırılardan sonra hiçbirinizin böyle olmasını istemiyorum. Ben de öyle olmak istemiyorum."

Bir anlaşma homurdanması oldu ve sonra Wrath konuştu. "İnsanlar kıcımıza tekmeyi basmadan içi boş uçları toptan nereden alabiliriz?"

"Ben hallederim," diye bitirdi V. "Merak etmeyin Lordum. Ben her şeyi halledeneğim."

"Güzel. Ve Phury, şu küçük kitap sorununu konuşalım." Kral etrafına bakındı. "Sanırım artık gölgelerin nereden geldiğini biliyoruz. Ama orada olmamaları gerekirken kimin orada olduğunu bilmiyoruz."

-

Eğitim merkezinde, Jane tam ofisin cam kapılarından çıkıyordu ki bir hasta alarminin çalmaya başladığını duydu. Koşar adımlarla yatan hasta odalarından birine daldı ve Sola'nın yatakta yatan büyükannesinin yanında durduğunu görünce şaşırdı.

Jane etrafta dolaşıp monitörleri kontrol ederken ve onları sustururken "Merhaba," dedi. "Ne durumdayız?"

Bayan Carvalho, diye düşündü Jane. Manny ona itirafla ilgili mesaj atmıştı.

Jane Sola'ya gülümsedi ve sonra hastaya yeniden odaklandı. "GörünüŖe göre kalp atıŖ hızınızda bir yükselme olmuŖ. Kendinizi nasıl hissediyorsunuz? BaŖınız dönüyor mu? Miden bulanıyor mu?"

Bayan Carvalho çenesini kaldırdı. "Ona dıŖarı çıkmasını söyle. Burada kalmasına izin vermiyorum. Gitmesini söyle. Hemen Ŗimdi."

Jane iki kadın arasında bir ileri bir geri baktı. Sola da en az büyükannesi kadar taŖ suratlıydı, genç kadının gözleri yere kilitlenmiŖ, kolları göğsünün üzerinde kavuŖturulmuŖtu.

Bunu bir tekne dolusu garip sessizlikten baŖka bir Ŗey izlemeyince Jane boğazını temizledi. "Her ne kadar kiŖisel bir konuya girmiŖ olsam da, sizi muayene etmek istiyorum Bayan Carvalho. Sizin için-"

"Sorun değıl. Yine de gidiyor. Git hadi. Git! Git! Aptal kız."

İspanyolca bir açıklama daha vardı ve Jane bunu tercüme edemediğı için memnundu. Orada çok özel Ŗeyler olduğından emindi - tıbbi durumlarla hiçbir ilgisi olmayan ve dolayısıyla kendisiyle de hiçbir ilgisi olmayan Ŗeyler.

"Dinleyin," diye çekindi Jane. "Gidip stetoskopumu alacağım ve size kısa bir süre izin vereceğim. Geri döndüğümde, eğer bu sorun çözülmezse" - Sola'ya baktı - "Ne yazık ki sizden gitmenizi istemek zorundayım."

Büyükanne, "Ŗimdi yap," diye emretti.

"Hemen döneceğim," diye mırıldandı Jane.

Odadan dıŖarı adımını attığında sıçradı. Assail dinlenme odasından çıkıyor ve aynı anda gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

"O iyi mi?" diye sordu telaŖla. "Marisol'un büyükannesi mi?"

Hmm, diye düşündü Jane. Belki de çift suçüstü yakalanmıŖtı?

"Sanırım öyle. Sadece onu kontrol etmem gerekiyor."

Gömleğinin kuyruğunu kıvırmayı bitirdikten sonra ne yapacağını şaşırmış görünüyordu. "Umarım...şey, umarım her şey yolundadır."

"Neden içeri girmiyorsun?" Jane gülümsedi. "Sanırım bir aile tartışması ya da başka bir şey olmuş olabilir. Belki yumuşatmaya yardımcı olabilirsin."

"Bundan şüpheliyim," dedi erkek üzüntüyle. "Bundan cidden şüpheliyim."

Jane kaşlarını çattı. "Hey, orada işim bittikten sonra - herhangi bir terslik olmadığını varsayarsak- sınavımızı yapmama ne dersin? Ghisele de Luchas'ı beslemek için aşağı geliyor. Eminim senin için bir şeyler yapacaktır."

"Ben iyiyim. Ama teşekkür ederim."

"Bu gerçekten bir teklif değildi," dedi nazikçe. "Daha çok üzerinde birlikte çalışacağımız bir plan gibiydi. Çok iyi durumda olsan bile hâlâ benim hastamsın."

O sadece başını sallayıp dinlenme odasının kapısından geri döndüğünde, Jane takvim bunu bilmese bile dolunay olduğuna karar verdi. İnsanlar bu gece deli olacak.

Elinde stetoskopuyla Bayan Carvalho'nun odasına tekrar girdiğinde, Sola'nın bir tartışmayı kaybetmiş gibi dışarı çıkmasına nedense hiç şaşırmadı. Ve kadın o kadar üzgündü ki, önünde ne olduğunun farkında değil gibiydi - böylece birbirlerine çarptılar.

Jane, Sola'yı sabitlemek için uzanırken, "Tüh, özür dilerim," dedi. "Benim hatam."

Diğer kadın o kadar hızlı ve o kadar uzağa sıçradı ki, neredeyse kendini koridorun karşısındaki beton duvara çarpacaktı.

Aslında, korku içinde geri çekildi, gözleri panikledi, yüzü cehennem gibi soldu, vücudu titriyordu.

Tamam, diye düşündü Jane. Sola'nın büyükannesi yaşlıydı ve bir tür bayılma nöbeti geçirmişti, ancak Manny'nin izole edebildiği akut bir sorunu yoktu - bu yüzden bu yüksek

duygu tamamen yersizdi. Ve Sola'nın buraya gelip Assail'in bu kadar tehlikedeyken yanında durarak neler yaşadığını düşünürsek... bunun gerçekten tek bir açıklaması vardı, değil mi?

"Sana söyledi," diye mırıldandı Jane. "Ne olduğu hakkında. Değil mi?"

Sola'nın ellerinden biri postunun açık yakasına daldı ve küçük bir altın haç çıkardı. "Benden uzak dur. Sadece uzak dur-"

"Bu işe yaramıyor, bilginize." Jane kadına hüzünlü bir gülümseme verdi. "Yine de filmlerde ve kitaplarda harika sahneler yaratıyor. Ruhsuz, tanrısız ya da ölümsüz değiller. İnan bana, bu dünyada insan tarafında gördüğümünden daha fazla sevgi, daha fazla bağlılık - ve trajik bir şekilde daha fazla ölüm - gördüm."

Sola gözlerini kırptırdı. "Bekle... Ne?"

"Ben vampir değilim." Jane yassı köpek dişlerini gösterdi. "Gördün mü?"

Puan yok. Hiç olmadı, olmayacak da."

Elbette hayalet meselesi hakkında sessiz kalmak en iyisiydi. Şu anda bu bilgiyi paylaşmak pek yararlı olmayacaktı.

"Ne-nasıl... Neden buradasın?"

Jane omuz silkti. "Birine aşık oldum. O da bana aşık oldu." Sonra ben öldüm ve annesi beni hayata döndürdü; yarı-tanrıların kayınvalide olması harika bir şey. "Artık burada yaşıyorum."

Sola ellerini yüzüne götürdü, sanki aklını kaybetmediğine dair kendini rahatlatmaya çalışıyordu. "Bunların hiçbirini anlamıyorum. Nasıl olduğunu anlamıyorum..."

"Bu zor bir geçiş, yalan söylemeyeceğim. Benim için zordu. Ama buradaki tek insan ben değilim -Manny de öyle."

"Dr. Manello?"

"Mmm-hmm. Aslında o benim kayınbiraderim. Vishous'un kız kardeşi Payne ile çiftleşti. Manny de en az senin kadar insan."

I. Ve sonra Rhage'in eşi, Mary-"

"Rhage. Büyük sarışın adam."

"Erkek. Onlar 'erkek' kelimesini kullanırlar, 'adam' değil." Jane önünde durdukları kapalı kapıya baktı. "Bak, büyükannenin dengesinin yerinde olduğundan emin olayım. Sonra da benimle küçük bir gezintiye çıkmaya ne dersin? Sadece konuşabiliriz." Ellerini havaya kaldırdı. "Bana güvenebilirsin. Hipokrat yemini ettim, zarar vermeyeceğime yemin ettim, tamam mı?"

Sola cevap verene kadar uzun, çok uzun bir süre geçti. Kadın cevap verdiğinde de kısa bir baş sallama hareketiyle yetindi.

"Burada bekle." Jane beyaz önlüğünün cebinden telefonunu çıkardı. "Manny'ye mesaj atıp birazdan döneceğimizi söyleyeceğim -büyükannenin iyi olduğunu varsayarsak. Sonra da protokolü bozup size burada neler olduğunu anlatmaya çalışacağım."

ELLİ İKİ

"N "Phury," diyordu Wrath'ın çalışma odasında, "kitabın kokenini bilmiyorum. Amalya ile konuştum ve bana bu konuyu daha detaylı araştıracağını söyledi. Şimdi, açık olan şu ki..."

Phury kayıp kitap hakkında konuşmaya devam ederken, Vishous bir el sarması almaya gitti ve kaslı gömleğini sıvazlarken küfretti. Sonra kaloriferler yandı ve kışının yanaklarına soğuk bir hava akımı çarptı, bu da onu duşa değil, büyümeye yöneltti. Tam çıkışa bakarken ve koridordan bir kilim alıp eteklik olarak kullanıp kullanamayacağını düşünürken, Butch yanaştı ve polarını çıkardı.

"Al, adamım. Bunu kullan." "Teşekkürler, doğru."

Polis başını salladı ve soluk mavi duvara yaslandı. "Hoş geldiniz."

V elbiseyi beline bağladı, gövdesini yanaklarını örtmek, uzun kollarını da hey- dadılarının önüne sarkıtmak için kullandı.

"O halde kitabı buluyoruz," diye duyurdu Wrath. Sanki bu, bir süpermarketin Boktan Kaz reyonunda bir kutu sosis ve fasulye bulmak kadar kolay olacaktı. "Eğer sana

Bu şeyleri nasıl ortaya çıkarıyorsa, muhtemelen onlardan kurtulmanın da bir yolu vardır, değil mi?"

Bir soru değil. Daha çok sanki Kral bunun nasıl olacağına karar vermiş gibiydi. Ve Vishous bir liderde bunu severdi. Sadece bu sefer şanslarının yaver gitmeyeceğine dair bir his vardı içinde.

Yine de odada pantolonu olmayan tek pislik oydu, yani...

"Son madde," diye duyurdu Wrath. "Dün gece öldürülen sivil ile ilgili bir karışıklık olduğu ortaya çıktı."

"Öldükten sonra uyanıp Vishous'u yemeye çalışması dışında mı?" diye araya girdi biri.

"Poponuzun gittiği yer orası mı-"

"Bahsettiğim karışıklık bu değil," dedi Wrath sert bir sesle. "Saxton, gruba ne yaptığını anlatmaya ne dersin?"

Kral'ın avukatı kalabalığın arasından çıktı. Saxton kılıcın değil, kalemin kıyafetini giymişti; düzgün vücutlu adamın üzerinde Highland kırlarının renginde bir tüvit takım vardı ve boğazında bir kravat bulunuyordu.

V hariç diğer herkesin siyah deri ve silahlar içinde olduğu düşünüldüğünde, MMA dövüşüne giren bir GQ modeli gibiydi.

"Teşekkür ederim, Lordum." Saxton topluluğun önünde eğildi, sarışın başını öne eğdi. "Dün akşam ölen sivilin adı Whinnig, Stanalas'ın oğlu. Kendisi ve soyu, her iki tarafta da, glymera'nın üyeleridir, mahmen'i onun doğumunda vefat etmişti, Fade'de yatsın. Saldırı açıkça rastgele gerçekleşmiş olsa da, bir güven ve miras sorunu yarattı. Whinnig kısa süre önce mahmenin kardeşi Groshe'nin tek varisi olarak atanmıştı. Groshe'nin ikinci kaptanı Naasha ile anlaşmazlığa düştüğüm için işleri yoluna koyma sürecindeydim."

"Kanlı köleye sahip olan kişi," diye araya girdi Wrath. "Ölen kişi."

Saxton boğazını temizledi. "Hatırlayacağınız üzere ev o akşam yanmıştı."

Avukat, diğerlerinin boşlukları doldurabilmesi için sustuğunda -yani Assail ve Zsadist'in oraya gidip sadece ateşi yakmakla kalmayıp Markcus'a yaptıklarından dolayı o kadınla hesaplaştığını söylediğinde, zavallı çocuk- bunun neden önemli olduğunu merak etti.

Burada savaştan bahsediyorlardı, üst sınıflar arasındaki iç meselelerden değil.

"Arazi çok büyük," diye devam etti Saxton. "Ve yine Groshe, eşi Naasha'nın lehine Whinnig'e yardım etmişti. Naasha, merhumla olan uzun süreli ilişkisi nedeniyle vasiyete itiraz etmeye hazırdı."

V boynunu kırdı ve lanet olası avukat konuya girmezse, bir sigara içmek için gizlice dışarı çıkmak zorunda kalacağına karar verdi. Ve pantolon.

"Bu çabasında o zamanki sevgilisi Throe ona yardımcı oldu." Mırıldanan küfürler avukatı duraklattı. "Ancak kendi ölümü bu hırslarının önüne geçti-"

Vishous, "O pislik Throe nereye gitti?" diye sordu. "Tesadüfen ilk gölge saldırısının yanındaki ara sokakta olması dışında mı?"

Saxton boğazını temizledi. "Glymera'nın başka bir üyesinin sevgilisi olarak yaşadığını düşünüyoruz. Bu, Groshe ve Naasha ile yaptığı anlaşmadan farklı bir şey değil -yani, yaşlı bir cehennemlik ile yeterli ilgiyi göremeyen genç bir shellan... bazı açılardan diyelim."

V, Saxton'ın bu kalabalığın içinde lafı dolandırmasına gerek olmadığını düşündü. Adam Throe'nun ödüllü eşler peşinde koştuğunu söylemeliydi, doğru.

"Demek ki fon akışı kesilince yoluna devam etti," diye mırıldandı biri.

"Ya da başka bir deyişle," diye ekledi bir başkası, "hataları ne olursa olsun, en azından nekrofilî ile ilgilenmiyor."

"Her neyse," dedi Saxton nazikçe yeniden söze girerek, "Whinnig'in ölümüyle Groshe'nin mirası ikinci varisine kalacak."

V'nin içinden garip bir dalgalanma geçti, akort çatalı vurdu ve kendini bir alamete hazırladı-

Birdenbire V'nin zihninde, bol verandalı ve üzerlerinden İspanyol yosunları sarkan canlı meşelerin olduğu zarif bir Güney malikânesinin görüntüsü belirdi.

"Bir sonraki varisi kim?" diye sorduğunu duydu.

Saxton tekrar boğazını temizledi. "Bu Murhder, eskiden Kara Hançer Kardeşliği'nden."

Kesinlikle. Lanet olsun. Sessizlik.

Bir kez olsun kimse çatlak ses çıkarmadı. Ama küfür de yoktu. Kimse hareket etmedi ya da nefes almadı bile.

Sonunda Vishous gözlerini kapadı ve başını salladı. "Orospu çocuğu."

Saxton bu yorumu diğer ayakkabıyı çıkarmak için bir işaret olarak aldı. "Yasal olarak Murhder'e mirası hakkında bilgi vermem gerekiyor ve elimde telefon numarası ya da e-posta adresi olmadığı için gidip kendisiyle yüz yüze görüşmem gerekecek gibi görünüyor."

"Onunla temas kurmak istemezsin," dedi Rhage acımasızca. "Bu kötü bir fikir. Kardeşini seviyorum ama o tamamen deli."

Hollywood'un sesinde hiçbir ciddiyetsizlik yoktu ve olmamalıydı da. Kara Hançer Kardeşliği tarihinde sadece bir erkek aklını yitirdiği için listeden çıkarılmıştı ve Murhder bu şanlı ayrıcalığa sahipti.

V bakışlarını çalışma odasının diğer tarafına kaydırdı. John Matthew dikkatle dinliyordu ama bu, profesyonel bir görev gibi görünüyordu.

Adamın Xhex'in eski sevgilisinden bahsettiklerinden haberi var mıydı?

Kahretsin. İşler iyice karışmak üzereydi.

"Yalnız gitmiyorsun," dedi V. "Bazılarımız seninle gelecek."

"Hayır." Gazap başını salladı. "Eğer orada herhangi bir kardeşimiz ortaya çıkarsa, onu avladığımızı düşünüp saldırabilir. Saxton ve Ruhn gidip onunla konuşacaklar. Önce adrese bir mektup gönderin, sonra da gidin, böylece onu uyarmış olursunuz. Ayrıca, bu iyi bir haber. Kim zengin olmak istemez ki?"

"Klinik olarak deli olan biri." V kapıya doğru yöneldi. "Affedersiniz ama sigara içmeye gitmezsem kafam patlayacak."

"Pantolon giy," diye seslendi biri.

Vishous çalışma odasından çıkıp antreye doğru yürürken her kimse ona bir kuş işareti yaptı. Giriş kapısından geçerek, üzerinde sadece Butch'un yünlü ve kaslı tişörtü olduğu halde karın içine doğru yürüdü.

Soğuğu hissetmedi bile. Çok fazla WTF haberinin bir adama yaptığı şey buydu.

Kışlık fiskiye'nin ve ardından araba sırasının yanından geçerek Pit'in ön girişine gitti ve kendini içeri attı. Ağır kapı daha kapanmadan masasına oturmuş, bir el sarması sigara yakmış, sonra da derisi yüzülmüş, tekmelenmiş ve silahı toplanmıştı. Ceplerinde bir sürü sigarayla kapıdan çıkmak üzereydi ki telefonu bir mesajla çaldı.

Ne hakkında olduğunu görünce "Orospu çocuğu" diye mırıldandı.

Sola o beton koridorda dururken, doktorla bir yere gitmek istediğinden emin değildi. Tek bildiği, bulunduğu yerde kalmaya dayanamayacağı, büyükannesinin onu o odaya almayacağı ve yaşlı kadın olmadan tesisten ayrılamayacağıydı.

Bu tesisin devlete ait olduğunu düşünmenin canı cehenneme. Bu insanlar sadece yasaların dışında değillerdi, yasalar onlar için geçerli bile değildi.

Vampirler mi?

Sözcükler kafasında sekerken, Doktor Jane dışarı çıktı. "Şu anda her şey yolunda görünüyor. Ama bu artış onu biraz daha izlemek istediğimiz anlamına geliyor. Onu serbest bırakmadan önce stabil olduğundan emin olmalıyız."

Sola kadının yüzüne baktı, saç çizgisinden burnuna, kirpiklerinden çenesine kadar her şeyi izledi. Ne aradığından emin değildi ama şu anda sahip olduğu sorunlardan birinin Assail'in bir-

"Hadi," dedi Jane sessizce. "Biraz yürüyelim. Bir dakikalığına buradan çıkman gerek. Kafanın tam olarak nerede olduğunu biliyorum ve orası gerçekten zor bir yer."

Sola'nın ayaklarını harekete geçiren şey kendisine sunulan anlayış ve şefkatti. Şu anda kafası o kadar karışık ki, hayatının sapmış olduğu bu tuhaf yolda birinin, herhangi birinin yürümüş olması fikri... yani tam olarak bir rahatlama sayılmazdı. Çünkü durumu hâlâ aynıydı. Ama en azından tamamen yalnız değildi.

Jane onları gayet normal görünen bir ofise götürdü. Bir okulda görebileceğiniz türden. Bir iş yerinde. Kişi evinin dışında çalıştığında bir ev.

Bir sandalye vardı. Bir masa. Dolaplar. Bir telefon ve bir lamba.

İçinde floresan ışıklar olan bir baş üstü armatürü.

Jane erzak dolabına benzeyen kapıyı açtığında Sola başını salladı ve her şeyin Assail gibi olduğuna karar verdi. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey farklı ya da olağandışı görünmüyordu. Ancak altta yatan amaç, "olağan" görünümünün altındaki gerçek, kaçıışı olmayan bir solucan deliğiydi.

Vampirler. Caldwell'de-

Kahretsin, başka yerler de olmalıydı. Dünyanın her yerinde- "Buradan, Sola," diye sordu Jane.

Sola komutu otomatik pilotta takip etti, yüksek muhakemesi her şeyin kapsamı ve sonuçlarıyla o kadar meşguldü ki, pedler, kalemler ve yazıcı kartuşlarıyla dolu raflardan oluşan sığ bir alana neden girdiğiyle ilgilenmedi. Ama sonra, kesinlikle sağlam görünen arka duvar, karanlık bir alanı ortaya çıkarmak için açıldı.

"Sana hiçbir şey zarar vermeyecek," dedi Jane. "Gel hadi."

Sola adımını attı... ve kendini bir tünelde buldu. İki SUV'un yan yana geçebileceği kadar büyük ve her iki yönde de nereden bittiğini kesinlikle anlayamayacağı kadar uzun olan muazzam bir tünel.

"Bunu yapmamam gerekiyor ama umurumda değil." Jane sola doğru yürümeye başladı. "Kimseye zarar vermeyecek."

Sola kadınla aynı hizaya geldi ve ellerini polarının ceplerine soktu. Duvarlar pürüzsüz ve süssüz, zemin betondan başka bir şey olmamasına ve sıra sıra dizilmiş tavan lambaları birbirinin aynısı floresan kutulardan ibaret olmasına rağmen durmadan etrafına baktı.

Jane, "Bu tür, insanlar gezegende var olduğu sürece var olmuştur," dedi. "Onlar bizim evrimsel bir uzantımız ya da kime sorduğunuza bağlı olarak, Kâtip Bakire tarafından üstün bir tür olarak yaratıldılar. Benim için, bir bilim insanı olarak, iki yaratılış teorisini şu şekilde uzlaştırıyorum

İrkin annesi, muhtemelen insanlık tarihinin belli bir döneminde, çift sarmalımıza bir varyasyon getirerek her şeyi kendi yönüne doğru çekmiştir."

"Kâtip Bakire mi?" Sola zayıf bir sesle sordu.

"Aslında arkadaşımın annesi. Ama bu başka bir zaman için bir hikaye."

Yanında bir geçiş kodu pedi bulunan çelik bir kapıya açılan sığ bir merdiven setine geldiler ama Jane devam etti.

"Mesele şu ki," diye devam etti kadın, "kendinize tüm bu vampir efsanelerinin nedenini sormanız gerekiyor. Her şeyin bir gerçeklik temeli vardır ve iki tür çağlar boyunca bir arada yaşamış ve etkileşim içinde olmuştur. Ancak vampirler bilinmek istemezler. Fark edilmek gibi bir dertleri yok; Küçülme Topluluğu ile ilgili yeterince endişeleri var."

Sola kadına doğru baktı. "Azalıyor...?"

"Düşman. Omega yüzyıllardır vampir ırkını ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bu bir aile meselesi, yine uzun hikâye." Jane omuz silkti. "Ben de inanmakta güçlük çektim, inan bana. Sadece bir Cadılar Bayramı şakası olduğunu düşündüğünüz bir şeyin aslında tıpkı sizin ve benim gibi olduğunu öğrenmek de çok korkutucu. Dişleri hariç tabii ki."

İkinci sığ basamaklara geldiklerinde Jane durakladı. "Unutmamanız gereken şey, onların sadece hayatlarını huzur içinde yaşamak istedikleri. Bu konuda hepimiz gibiler. Büyümek, aşık olmak ve yuva kurmak, bir aile sahibi olmak istiyorlar. Hayatın iniş ve çıkışlarıyla başa çıkmak. Kendilerini ayrı tutuyorlar çünkü kabul edelim ki, insan ırkı her ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da, özünde çıkarıcı, tehlikeli ve güvenilmez. Birbirimize saygı ve hoşgörüyle bile davranamıyoruz - ve vampirler mikro azınlık."

Jane arkasını döndü, bir şey yaptı ve bir sürgü takırtıyla yerinden çıktı. Sonra tünelden çıkıp küçük bir merdiven boşluğuna girdiler.

Sola geri çekildi.

Ahşap panelli bir koridordu... içi kıyafetlerle doluydu. Hayır, gerçekten, diye düşündü. Görünüşe göre -evet, bunlar erkek giysileriydi- takım elbiselerin, pantolonların, gömleklerin ve ceketlerin asılı olduğu raflara bakıyordu; bu raflar, uzun ve ince alan boyunca uzanan bir dizi metal mağaza rafına asılmıştı.

"Butch'un gardırobuna aldırmayın. Kendisinin ve Marissa'nın odasında tutmaya çalışıyor ama artık çok büyük gelmeye başladı. Onun alışveriş bağımlılığıyla yaşamayı öğrendik."

Jane tekrar sola doğru gitti ve Sola da ona yetişmek için acele etti.

Vincent Price'a layık bir Gotik malikâneye giriyormuş gibi de değildi. Hayır, burası sadece basit bir evdi. Önünde açık bir alan ve mutfak bulunan, arka tarafında ise birkaç yatak odası olduğu belli olan, tek katlı, normal bir kulübe gibi bir yer.

"Bir langırt masası mı?" Sola mırıldandı.

"Butch, V ve Rhage oynamayı seviyor." Jane küçük yemek pişirme alanına gitti. "Biraz kafeinsiz bitki çayına ne dersin? Sanırım bu akşam yeterince sarsıldınız, öyle değil mi?"

Sola cevap vermedi ama bilgisayarlarla dolu masaya bakmaya gitti... ve sonra siyah deri kanepeye... halıya... lambalara... üzerinde The New England Journal of Medicine, Sports Illustrated ve Sharper Image kataloğunun kopyaları olan sehpaye...

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi kadın çaydanlığı doldurmaya başlarken.

"Oturabilir miyim?"

"Bence bu akıllıca bir fikir olurdu, dostum."

Sola ağırlığını kanepeye verirken dikkatliydi.

-Ama poposunun altında normal bir kanepesi gibi hissettiğinde, garip davrandığını fark etti.

Çok normal, diye düşündü. Her şey çok... sıradan ve gündelikti.

Bir süre orada oturmuş olmalı, çünkü birdenbire önünde dumanı tüten ve harika kokan bir kupa belirdi.

"Bunu deneyin. Lavanta, kuşburnu ve harika şeyler." O göz gezdirirken Jane oturdu ve kendi kupasından bir yudum aldı. "Çok sakinleştirici."

Sola o şeyi alıp içti ve sıcaklık karnına vurduğunda, bir an için bir tür demleme yuttuğundan endişelendi. Ancak on dakika sonra tamamen iyi olduğunda kendini aptal gibi hissetti.

Sola döndü ve doktorla yüzleşti. "Hayalet biberler. Tanrım, şimdi mantıklı geliyor." "Pardon?"

Sola gözlerini çayına dikti. "Ehric ve Evale... onlar, ah, onlar hayalet biberleri patates cipsi gibi yiyebiliyorlardı. Hatırladınız mı? Neden acıdan iki büküm olup salyalarını akıtmadıklarını anlayamamıştım."

"Anatomik olarak bizden çok farklılar. Örneğin altı odacıklı kalpleri var. Hamilelikleri on sekiz ay sürüyor. Beslenmeleri gerekiyor."

"Yem mi?" Sola söyledi.

"Bir vampir güçlü kalmak için düzenli olarak karşı cinsten kan almak zorundadır. Yani evet, dişlerinin olmasının bir nedeni var ama masum bakireleri öldürmeye ya da insanları 'dönüştürmeye' çalıştıkları için değil. Bir vampire 'dönüşemezsiniz'. Ya vampirsinizdir ya da değilsinizdir - bu tam olarak doğru değil. Melezler olur, ama onlar

nadirdir ve kurallar onlar için daha da gariptir. Her iki türün özelliklerinin bir karışımına sahip olma eğilimindedirler."

Sola uzandı ve boğazının yan tarafına dokundu. "Bu yüzden mi Assail..."

"Damarını almaya çalıştı mı?" Kız başını sallayınca Jane, "Bu, bağlı erkeklerde olan bir içgüdüdür. Dehşete düşmüş olmalı ama elinde olmadan yapmıştır, özellikle de o sırada tahrik olmuşsa."

"Bekle... bağlı mı?"

"Bir erkek eşini bulduğunda ona bağlanır. Bu insanların yaptığı aşık olma olayından çok farklıdır. Vampir erkekler belirli bir dişiyle bir tür uyum sağlar ve bu gerçekleştiğinde ömür boyu öyle kalırlar. Neyse ki harika kokan bir bağlanma kokusu yayarlar ve damarınızı almak isterler. Bu onların içgüdüğü. Oh, ve Tanrı dişileriyle uğraşan herkese yardım etsin. Hiç tereddüt etmeden ve çok az tahrikle öldürebilirler. Tehlikeli olabilirler."

Sola aniden Benloise'in kaçırılmasından kurtulduğu anı düşündü. Assail geride kalmıştı... ve daha sonra bir şekilde sihirli bir şekilde onlarla otoyoldaki mola yerinde buluşmuştu. Ve evet, arabaya bindiğinde çenesinden kan damlıyordu.

Onu korumak için öldürdüğünü düşündü. Kendisine ait olduğunu düşündüğü şeyi korumak için.

"Size yalan söyleyip bu tarafta yaşamamanın kolay olduğunu söylemeyeceğim," dedi Jane. "Demek istediğim, bu şiddet ve savaş dolu bir hayat, Lessening Topluluğu ve şimdi... şey, yeni bir tehdit olduğunu düşünüyoruz. Ve tüm bunları aşabilmeniz bile, yine de bir evlilikteki normal şeylerle başa çıkmak zorundasınız." Kadın hafifçe güldü. "Güven bana, insanların birbirlerini sevmek ve çözmek zorunda oldukları her türlü şey vardır ve bu insan ya da vampir olmanız fark etmez. Ama şunu söyleyebilirim ki, şu anda hiç olmadığım kadar mutluyum."

Hiç olmadığım kadar. Ve doğru erkekle birlikteyim. V mükemmel değil, ben de değilim ama birbirimizi seviyoruz ve günün sonunda ruhun bağlanma ihtiyacı neyse o."

"Bilmediğime inanamıyorum." Sola arkasına yaslandı. "Yani, şimdi düşünüyorum da... o kadar çok ipucu vardı ki."

"Beyin kendi hipotezlerini doğrulamanın bir yolunu bulur. Dünyamızda bu şekilde işlev görürüz. Tanımımıza ve varoluşumuza dair bakış açımıza uyan şeyler, güçlendirilmese de muhafaza edilir. Uymayanlar ise ya rasyonalize edilir ya da her şeyi yeniden düşünmemizi gerektirecek kadar büyük veya derin bir olay meydana gelene kadar bir kenara atılır."

Erkek arkadaşının Drakula olarak ortaya çıkması gibi, diye düşündü Sola. Sonra kaşlarını çattı. "Bekle, yani diğer hemşire... Ghisele?"

"Assail iyileşirken onun damarını aldı, evet. O bir Seçilmiş, bu yüzden kanı özellikle saf ve güçlü. Bu yüzden bu kadar hızlı toparlanabildi."

"Oh, harika," diye mırıldandı Sola. "Demek beni de aldattı. _"

"Onunla seks yapmadı. Kesinlikle yapmadı. Bu bağlamlarda beslenme tıpkı kan nakli gibidir. Tıbbi bir olaydır, mahrem bir olay değil. Vishous bunu kendi türünden biriyle yapmak zorunda. Rhage de öyle. Payne, çünkü ihtiyacı olan gücü Manny'den alamıyor. Bu gerekli ama onlar için nahoş bir durum çünkü her zaman eşleriyle birlikte olmayı tercih ederler. Bizimle birlikte."

Benim için "biz" diye bir şey yok, diye düşündü Sola.

Öne doğru oturdu ve fincanını sehpanın üzerine koydu. "Şey, önemli değil."

"Bundan emin misin?"

Sola hiçbir şey görmeden dümdüz önüne baktı. "Assail hafızamı silecekmiş, öyle dedi. Tüm bunların" -odanın etrafını işaret etti- "var olmamasını sağlayacakmış. Bunun mümkün olduğunu varsayıyorum."

"Öyle."

Kadının sesindeki hüzünlü ton karşısında Sola yeniden doktora odaklandı. "Nereden biliyorsunuz?"

"Bunu bana Vishous yaptı. Anılarımı benden aldı. Ama kaderin ikimiz için başka planları vardı, Tanrı'ya şükür." Diğer kadın kaşlarını çattı. "Hafıza kaybı olayı, bir insan çok yaklaştığında uygulanan standart prosedürdür. Vampirlerin bu kadar başarılı bir şekilde gizlenebilmelerinin nedeni budur. Ama böyle olmak zorunda değil."

"Bana gelince, öyle." Sola başını salladı. "Ben buradan gidiyorum. Aslında büyükannem izin verse şimdi giderdim. Kendi başımın çaresine bakabilirim. Buna ihtiyacım yok ve ona da ihtiyacım yok."

Bunu söylerken her kelimesinde ciddiydi. Tüm bu olanlar onun kaldırabileceğinden çok daha fazlaydı, bambaşka bir gezegendeydi.

Fırsatını bulduğu anda gidecek ve asla arkasına bakmayacaktı. Ve eğer Assail söylediği şeyi yaparsa, bunların hiçbirini hatırlamayacaktı. Yani tüm bu kafa karışıklığı, panik ve gerçekliğin her zaman sandığı kadar somut ve yerleşik olmadığı hissi hakkında endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

Ayrıca onu özleme konusunda endişelenmesine de gerek yoktu. Zaten özlemezdi de.

Hayır. Hiç de değil.

ELLİ ÜÇ

A Vishous, Rhage ile birlikte şehir merkezinde cisimlendiğinde, daha tam olarak var olmadan önce neye bindiğini biliyordu.

Evet, kirli karın üzerinde acı içinde kıvranan bir sivil vardı, kıyafetlerinde görünür bir iz ya da yırtık yoktu ve havada kan kokusu yoktu. İşin yeni yanı, yanında hayalet görmüş gibi görünen bir erkek daha vardı. Evet.

"Biz- biz- biz sadece yürüyorduk, kulübe doğru gidiyorduk," dedi ayakta duran adam. "Birdenbire ortaya çıktı. Bir gölge gibiydi... ve sonra birden yok oldu. Ona saldırdıktan sonra ortadan kayboldu..."

V yaralı erkeğin yanına diz çöktü ve sallanan kolunu yakaladı. "Sana yardım edeceğiz dostum. Yardım geliyor."

Rhage tanıgın yanına yaklaşıp ortalığı sakinleştirmeye çalışırken etrafına bakındı. Ara sokak hiç de alışılmışın dışında değildi. Kulüpler arasında bir geçitti ve dört şeritli caddenin hemen dışında yürüyen insan ve meraklı yayalar vardı.

"Lütfen... Ölüyorum..."

V saldırıya uğrayan sivile yeniden odaklandı. "Anladım. İyi olacaksın."

Son söylediğinin yalan olmasından korkuyordu. "Ölüyorum... Artık göremiyorum..."

Hay sikeyim. Eğer bu çocuk da öncekiler gibi olduysa, bunu nasıl izole edeceklerdi?

Etrafa saçılan kahkahalar V'nin omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Sokağın köşesinden dört insan kadın geliyordu; sarhoş grup, sanki kendi koltuk değnekleri gibi işlev görüyormuşçasına iç içe geçmiş bir sıra halinde yürüyordu. Özensiz ayakları karda takılıp kayarken, kıkırdamaları V'nin insan ırkı için içkiyi yasaklamak istemesine neden olan türdendi.

İçlerinden biri sivili göstererek "Biri çok içmiş!" dedi.

"Çakırkeyif, çakırkeyif!"

Kıkırdama. Daha fazla kıkırdama ve işaret etme. Instagram'dan ölmek üzere olan biri hakkında daha fazla aptalca yorum.

Vishous neredeyse ayağa kalkıp bağıracaktı: "Hashtag'le bunu, sizi sürtükler.

Onu sessiz tutan şey, Snapchat hayatlarında bir kez olsun, sahneyi belgelemek için telefonlarını çıkarmadıkları gerçeğiydi. Çok sarhoş ve kafaları iyiydi ve her ne kadar onları azarlamak istese de, vaktini eleştirel olmayan şeylerle harcamak istemiyordu - her ne kadar gün doğumunda, küçük kafasını uykuya yatırdığında, onlara bazı lanetler yağdıracak olsa da: beş kiloluk açıklanamayan kilo artışı - sadece sol popo yanağında; yanlışlıkla silinen sosyal medya hesapları; şiddetli dermatit vakalarına dönüşen sprey bronzluklar.

Hepsine cinsel yolla bulaşan hastalıklar dileyecekti ama muhtemelen gecenin sonunda bunu kendi paralarıyla halledeceklerdi.

V hastaya döndü ve Manny'nin sürüş becerilerinin devam etmesi için dua etti. "Sadece benimle takıl-"

"Nefes alamıyorum... Ben... nefes almıyorum..."

Sivilin göğsü inip kalkmaya başladı, nefes alıp verişler o kadar sıkıştı ki ılık sesi gibiydi.

"Rhage," diye tısladı V. Kardeşi yere bakınca V başını sivile doğru salladı. "Bize biraz yer açın. Şimdi."

"Neler oluyor?" diye sordu erkek. "O, o ölüyor mu? Neler oluyor?"

Şükürler olsun ki Hollywood yönü aldı ve onunla birlikte koştu. Sessiz bir şekilde güvence vererek arkadaşını ara sokaktan çıkarıp köşeyi dönmesini sağladı - ki bu da erkeği daha sonra olacaklardan kurtaracaktı.

Ya da V'nin gelmesinden endişe ettiği şey.

"Kendimi... iyi... hissetmiyorum," diyordu yaralı adam. "Bir şeyler... oluyor..."

V tuttuğu elini bıraktı ve silahını gizlice kılıfından çıkardı. Daha önce pek çok kez yaptığı için bakmasına gerek kalmadan, kemerinden bir susturucu çıkardı ve namluya taktı.

Son nefesini verirken gözlerini erkekten ayırmadı.

"İyisin dostum," dedi kabaca. "İyi olacaksın..."

Ölüm gelmiş olsa da, zavallı orospu çocuğunu rahatlatmak istiyordu.

Ve söz verdiği gibi, on dakika kadar sonra ceset bir kez... iki kez... sarsılıp bir iblis gibi uyandığında Vishous silahıyla hazırды.

Hortlak daha kendini toparlayamadan V silahı şakağına dayadı ve üç el ateş etti.

Beyin. Kolların sallanmasından başka ses yoktu ve sadece o, vampir koku alma duyusuyla, soğuk rüzgarda barutun ve taze kanın kokusunu aldı.

Hareketsizlik için dua etmek genellikle bir ceset için yapılan bir şey değildi. Ama V bundan sonra ne olacağını görmek için beklerken, hiçbir şeyin hareket etmemesini umuyordu. Hiçbir seğirme olmamasını. Sarsıntı yok. Sallanma yok.

İki dakika süren heykelin ardından, susturucu hâlâ yerindeyken silahını bir kenara bıraktı ve ardından üzerinde taşıdığı örgü şapkasını kaptı.

Kurşun yaralarını gizlemek için şeyi çocuğun başına koydu ve sonra ısıklık çaldı. Rhage ve arkadaşı sokağa geri döndüklerinde Manny seyyar cerrahi üniteyi uzak uca çekti ve aşağı indi.

"Öldü mü?" diye sordu sivil. "Oh... Tanrım... öldü mü?"

-

Olay yerinin tam beş kat yukarısında, Throe çatının kenarından uzaklaştı ve gölgesine seslendi. "Çok iyi iş çıkardın. Şimdi git bakalım."

Bir el sallama hareketi yaptığında, varlık ardında hiçbir şey bırakmadan gözden kayboldu ve Throe bir kez daha binanın kenarından aşağıdaki sokağa baktı. Büyük bir karavan ortaya çıkmıştı ve Vishous -evet, keçi sakallı Kardeş'in adı Vishous'tu, eğer hatırladıysa -Cesedi topladı ve hızla aracın karnına taşıdı.

Rhage, sarışın Kardeş, kolunu ağlayan sivilin omuzlarına doladı. Ve sonra ikisi birlikte buharlaştı.

Kardeşlik'in varlığı gürültüyle uzaklaşırken Throe olduğu yerde kaldı.

Planının farkında olmalılar, diye düşündü. Yoksa Vishous neden yaralı sivili öldürsündü ki? Kardeş kafasına üç kurşun sıkılmış, sonra da Rhage sanki adamı boğacak, bıçaklayacak ya da vuracaktı gibi diğer kurşunla oradan ayrılmıştı.

Durumu ortadan kaldırarak kontrol ediyorlardı. Kimsenin saldırılar hakkında konuşamayacağından emin oluyorlardı. Throe'nun toplumsal bozulmaya doğru ilerlemesini engelliyorlardı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Peki ya kimliğini biliyorlarsa?

Hayal kırıklığı içinde kanalların ve mekanik aksamın etrafında volta atıyor, kendini ele verecek bir şey yapıp yapmadığını düşünmeye çalışıyordu - Kardeşlik onun olduğunu biliyor ya da şüpheleniyorsa, gelip onu bulurlardı. Sanki ele geçirdiği o malikanede saklanıyormuş gibi değildi.

Tabii ki, sahibini ve çok genç shellanını öldürdüğü düşünülürse bu bir sorun yaratabilirdi. Er ya da geç, nerede olduklarını açıklamak zorunda kalacaktı ama bunun için bir planı vardı.

Tropik tatiller, bilirsiniz. Özellikle de çiftin soğukta kemikleri sızlayan yaşlı bir yarısı olduğu düşünülürse. Kusursuz bir açıklama değildi ama Throe'ya yarışta yeterince kaos yaratacak kadar zaman kazandıracaktı ki herkesin merak edeceği son şey uyumsuz çiftin nerede olduğuydu.

Kardeşliğin bu kaosu kontrol altına almaya devam etmediğini varsayarsak.

Boğazının arkasında yükselen öfke, nefes borusunu öyle daralttı ki çığlık atıp kurtulmak istedi. Ama sonra kendini sakinleştirdi ve olumlu yönler yeniden odaklandı. Kardeşler tüm bu olanları unutturamayacaktı; aristokrasinin yeterince üyesini öldürürlerse er ya da geç ortaya çıkacaklardı ve bu da Throe'nun planlarına uygun olacaktı.

Dahası, bu saldırıda önemli bir iyileştirme yapmıştı, kendi deyimiyle ilham verici bir değişiklikti bu.

Çiftlerden birini hedef almak daha iyiydi. Bu şekilde, yaralanma nedeniyle zarar görmemiş, olayları net bir şekilde hatırlayan ve ifade gerektirecek bir sese sahip bir tanık vardı.

Tabii Kardeşlik onları ortadan kaldırmadıysa.

Sonra tekrar... belki de yapmazlardı. Wrath'ın artık davranış standartları var gibi görünüyordu.

Throe her iki şekilde de öğrenecekti. Ve belki de bu onun yararına olacaktı. Önceki geceki tatbikattan sonra saldırıyla ilgili tanıklıkların ortaya çıkmasını beklemişti ama gelen tek şey Whinnig'in sahip olduğunu bilmediği üvey kardeşinin ölümüyle ilgili bir ifadeydi. Stanalas'ın oğlu hakkında bildiği tek şey, Groshe'nin parasını alıp kaçmayı başardığıydı; Naasha'nın bitmek bilmeyen taleplerini karşılamak için yaptığı onca şeyden sonra Throe'nun olması gereken para.

Ancak gölgeler hakkında hiçbir ayrıntı paylaşılmamıştı. Sadece yarışın Facebook sayfalarından birinde ailenin bu kederli dönemde gizlilik talep ettiğine dair bir liste yer alıyordu.

Aptal sağduyu.

Bunu düzeltmişti ya da düzeltmeye çalışmıştı. Bu sefer glymera yoktu. Sadece iki sıradan sivilin geçmesini beklemek zorunda kalmıştı, tıpkı bir geyik avcısının sabırlı olması gerektiği gibi. Sonra onlar geldi ve o da gölgesini aşağıya gönderip yapacağını yaptı.

En azından varlıkları iyi işliyordu. Kendilerine verdiği emirler dışında bir benlikleri ya da amaçları yoktu; bu yüzden Throe gölgesini sağdaki erkeği öldürmesi için gönderirken herhangi bir hoşnutsuzluk ya da anlaşmazlık olmadı. Ve ne kadar zarar verdiğinden emin olduğunda, o şeyi geri çağırdı

her türlü güvenle, zihinsel düşüncenin gönderildiği anda emrin yerine getirileceğine inanıyordu.

Ve öyleydi.

Keşke geri kalanlar da bu kadar yardımsever olsaydı.

Sabırsızlığının arttığını hissettiğinde, kendini toparlaması gerektiğini biliyordu. Bu telaş hiç iyi değildi. Ayrıca, bu bire bir saldırılar önemli olsa da, atacağı daha büyük adım değildi. Hayır, o yakında gelecekti.

Gözlerini kapatarak Kitabını hayal etti ve anında sakinleşti, bir yavrunun rahat battaniyesine duyduğu güven gibi. Kendi kendine her şeyin yoluna gireceğini ve bunun o kadar da uzun sürmeyeceğini söyledi. Bir iç savaş başlatıyordu ve bu viral sosyal medya ve kutuplaşmış, aşırı duygular çağında rüzgârı arkasına almıştı.

Gazap ve Kardeşlik'in ona karşı hiç şansı yoktu ve bunu yakında öğreneceklerdi. Sadece bu "rastgele" saldırılardan birkaç tanesine daha ihtiyacı vardı ve sonra finalini sahneleyecekti.

O kadar mükemmeldi ki, kendisini bile etkiledi, diye düşündü gecenin içinde kaybolurken.

ELLİ DÖRT

Assail eğitim merkezinin dinlenme odasında otururken, şimdiye kadar yaptığı ya da düşündüğü tüm kötülükleri düşündü. En başından, kuzenlerinden ailesinin onlar için yaptığı tatlıları çaldığı zamandan başladı... ve Marcus'u kan kölesi olarak bodrumunda zincirli tutan Naasha adlı kadını öldürene kadar devam etti.

Bekle, o evi de yakmıştı. Zsadist'in yardımıyla.

Eski bir kan kölesi olan Kardeş'in bu yıkıma katılmak için geçerli bir nedeni vardı, ancak güzellik koltuğunda oturup şımartılmaya hazırlanan dişiği öldüren Assail olmuştu.

Ardından alevler tutuşmuş ve Assail yangının ortasında kalmaya karar vermişti. O sırada, Marisol hayatından çıkmışken, yakmak onu özlemenin acısını dindirmek için çok makul bir son gibi görünmüştü. Ancak Kardeş başka bir yolda karar kılmış ve onu oradan sürükleyerek çıkarmıştı.

Kola makinesine bakarken yine burada olduğunu düşündü. Yeterince iyi olmasına ve nefes alıyor olmasına rağmen Marisol'u ölmüş gibi özlüyordu.

Sandalyesinde öne doğru oturarak başını ellerinin arasına aldı. Ona söylediğinden beri iki saat geçmişti, ondan kaçtığından beri, paylaşmak istemediği gerçek onları bir çekiç başının altındaki cam gibi paramparça ettiğinden beri

-

Kapı açıldığında doğruldu ve göğüs kafesinin arkasındaki soğuk et dolabında umuda benzer bir şeyin parladığını hissetti.

"Ah, sensin Vishous," diye mırıldandı sandalyede geriye doğru çökerken.

"Sen de en az benim kadar neşelisin." Kardeş elindeki sigarayı çıkarıp yaktı ve masadan bir kül tablası aldı. "Dinle, Jane bana sen ve kız arkadaşın arasında neler olduğunu anlattı."

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Güzel, çünkü bu yüzden burada değilim."

V yandaki koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne atarken Assail, Marisol'un kendisiyle ilgili anılarını silmek yerine itiraf etmesinin başka bir nedeni daha olduğunu fark etti. İçinin derinliklerinde, ona duyduğu sevginin kök saldığı yerde, onun bir şekilde kendisini anlayacağına ve kabul edeceğine dair hain bir iyimserlik vardı. Şaşkınlığın, korkunun ve tiksintinin üstesinden gelecek ve onu türü için değil, onu ruhuna kadar seven biri olarak görecekti.

Daha iyi bilmeliydi.

"Demek bir sorunumuz var," dedi Kardeş, kül tablasını dizinin üzerine koyup elindeki sigaraya vururken.

Benimle sorunlar hakkında konuşma, seni orospu çocuğu, burada kan kaybediyorum, diye düşündü Assail.

"Evet?" diye mırıldandı.

"Türümüz yeni bir tehditle karşı karşıya ve oyuk uçlu mermilere ihtiyacım var."

"Sanırım bunlar tüm silah satış noktalarında satılıyor-"

"Bana eyrek milyon dolar değerinde lazım." Assail gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım?"

"Beni duydun." V nefes verdi. "Bu büyüklükte bir toplu satış mı? İnsan otoritelerinin kollarını kıpırdatmamasına imkân yok. O yüzden bunu gerekleştirmeni istiyorum, tıpkı o silahlar için yaptığın gibi-"

"Korkarım ben bu işin dışındayım." Assail küçümseyici bir el salladı. "Ben emekli oldum."

"O zaman emekliye ayrıl."

Assail tekrar öne doğru oturdu ve ağrımaya başlayan ensesini ovuşturdu. "Beni bağışlayın ama Kara Hançer Kardeşliği'ne ne kadar saygı duysam da, saflarınıza katılmadığımndan oldukça eminim. Ne siz ne de Wrath bana bir şey yapmamı emredemezsiniz-"

"ldkten sonra bir canavara dönüşmesini engellemek için masum bir çocuğun kafatasına  kurşun sıktım. O yüzden o kibirli kibirli atından inip bize yardım edebilirsin, doğru."

Assail kaşlarını çattı. "Omega yeni bir silah kullanmaya mı çalıştı?"

"Anladığımız kadarıyla, sorun bu." "Peki içi boş ipuçları onları durdurur mu?"

"Mahmen'imın özel odasının çeşmesine daldırılır ve mhrlenirlerse işe yararlar. Ya da en azından geleneksel mermilerden daha iyi iş çıkartıyorlar. Onları sivil halka sunmak istiyorum. Phury ve Seçilmişler bana yardım etmeyi kabul ettiler ve o kadınların bu savaşın bir parçası olan herhangi bir şeye dokunması fikrinden nefret etsem de, insanların hayatta kalmasına yardımcı olacaksa, bunu yapacağım."

Assail, daha önce iş yapmak için kullandığı telefon hattına gelen telefonu, sevkiyattan memnun olup olmadığını soran o kadını düşündü. O sırada bunun üzerinde fazla düşünmemişti.

Ama belli ki Benloise'ın ölümünden sonra yeni bir tedarikçi temas kurmanın bir yolunu bulmuştu.

"Pekala," dedi Assail. "Ama sakıncası yoksa sizi doğrudan distribütörle temasa geçirmeyi tercih ederim. Bu şekilde istediğinizi alabilirsiniz ve ben de bu işin dışında kalabilirim."

V bir nefes çekti ve nefes verirken konuştu. "Siz ve kapitalist adetleriniz için bir tür değişiklik."

"Para artık benim için çok az şey ifade ediyor."

Vishous kaşlarını çattı, kara kaşları parlak beyaz gözlerinin üzerine çöktü, şakağındaki dövmeler şekil değiştirdi. "Evet. Bu duyguyu bilirim. Dişini kaybetmek berbat bir şey."

"Sana söyledim, bu konuda konuşmayacağım."

Kardeş ayağa kalktı. "Bana ve tedarikçinize bir şeyler ayarlamak için ne yapmanız gerekiyorsa yapmanızı istiyorum ama elinizi çabuk tutun. Bu saldırılar düzenli olarak gerçekleşiyor."

"Evet. Ancak işleri ayarlamak için eve gitmem gerekecek. Kullandığım telefon orada."

"Seni dışarı çıkaracak birini bulacağım-"

"Aslında, eve birini gönderseniz olur mu? Kuzenlerime ocağın masamın sol üst çekmecesinde olduğunu söyleyin."

"Anlaşıldı. Teşekkürler."

Vishous ağır çizmeleriyle sert vuruşlarla yolu işaretleyerek kapıya doğru ilerlerken, Assail Kardeş'in amacını kıskandı... ama bu daha ziyade eski bir uygarlığa ait, tarihin çok ama çok eski bir döneminden kalma bir eser gibi görülebilecek bir şeydi.

Güncel geçerliliği olmayan bir meraktan başka bir şey olmayan bir anakronizm.

Vishous çıkış yolunu açmadan önce Kardeş dinlenme odasına baktı. "Biliyorsun, onun anılarına saldırmak zorunda değilsin. İstersen onu tutabilirsin. Gazap çok

Kraliçesinin melez olduğunu düşünürsek, bu konuda daha hoşgörölü olmalı."

Assail bu konuşma konusunu geçiştirmeyi düşündü ama bunun yerine omuz silkti. "Güzel bir tavsiye ve takdire şayan. Ancak, kadını benden dehşete düşmüş durumda, bu yüzden korkarım ki bu ne şimdi ne de gelecekte kullanabileceğim bir hareket tarzı olmayacak."

"Bu berbat."

"Biliyor musunuz, konuyla ilgili en çarpıcı iki kelimeyi bir araya getirdiğinizi görüyorum."

Vishous hiçbir içten duygu ifadesi ya da derin, erkekçe bir teselli olmadan gittiğinde, Assail Kardeş'i gerçekten sevmeye ve takdir etmeye başladı. Peki ya türe yönelik bu yeni tehdit? Bir zamanlar, gelir elde etme kabiliyetini etkileyebileceği ölçüde, en azından kısmen ilgisini çekebilirdi. Şimdi ise, sadece ılık bir zorunluluktan dolayı bir tanıtım yapıyordu...

Neden bu kadar zahmete girdiğini bile bilmiyordu. Masum birinin Omega tarafından öldürüldüğü fikri yeni bir şey değildi ve sözünü tutmamayı seçerse Kardeşlik'in ona misilleme yapmasından kesinlikle korkmuyordu. Ne de olsa bu korku, hayatta kalmak için bir şeyler yapmasını gerektirirdi ve onun böyle bir niyeti yoktu.

Kapı tekrar açıldığında, başını kaldırıp bakmaya zahmet etmedi. "Başka bir tavsiye mi? Ya da başka bir talep."

"İkisi de değil," dedi Marisol.

Assail başını kaldırdı. "Marisol..."

Bunun üzerine kaşlarını çattı ve adam onun adının bir daha dudaklarından dökülmesini istemediğini tahmin etti. Ama o bu sınırı koymak yerine boğazını temizledi.

"Bir ara senin evine gitmem gerekiyor. Eşyalarımı ve arabayı almak istiyorum. Yine de acelem yok. En azından büyükannem serbest bırakılana kadar."

Kışlık gündelik kıyafetleri, kendine verdiği sarı saçları ortaya çıkaran siyah yün, bol ve rahat mavi kotu, mevsime uygun ayakkabılarıyla orada dururken çok güzeldi.

Ona göre, kadın balo elbisesi giymiş ve mücevherlerle süslenmiş de olabilirdi.

Aniden ağırlığı ileri geri gitti ve sanki adamın ona bakışı onu rahatsız ediyormuş gibi kollarını kavuşturdu.

"Nasıl istersen," dedi gözlerini indirerek. "Ne zaman gitmek istersen bana haber ver yeter; eğer benimle gelmek seni rahatlatmazsa, o zaman tabii ki istediğin kişiyle gidebilirsin."

"Gündüzleri hariç," dedi acı acı. "Bu doğru değil mi?"

Bir süre sonra, "Bu doğru," diye cevap verdi.

-

Biliyor musun, diye düşündü Sola, adam bu kadar içi boşalmış ve yenilmiş görünmeseydi öfkelenmek çok daha kolay olurdu.

Dinlenme odasının karşısında, Assail, farklı koşullar altında onun standartlarının çok altında olduğunu söyleyebileceği bir sandalyede oturuyordu: Onu tanıdığı süre boyunca varlıklı bir adam havası vardı. Hayır, zenginlikten daha fazlasıydı. Tüm hayatı boyunca zengin olmuştu, el yapımı kıyafetleriyle birlikte giydiği kibir ve zekâ, ancak bir ailenin nesilden nesile muazzam varlıklara sahip olduğunda ortaya çıktığından şüphelendiği türden bir şeydi.

Örneğin, Ricardo Benloise'in yaklaştırmaya çalıştığı, ancak hiçbir zaman tam olarak doğru yapamadığı türden bir şey.

"Gitmeliyim," diye mırıldandı.

Yine de nedense orada öylece duruyordu. Koridora çekilmek ve orada öylece durmak yerine.

Jane'le ayrılma kararını verdikten sonra biraz daha konuşmuşlardı ve sonra, çaydan mı yoksa yorgunluktan mı bilinmez, Sola arkasına yaslanıp bir buçuk saat boyunca uyuyakalmıştı. Uyandığında Jane telefonuyla mesajlaşıyordu ve endişeli görünüyordu - ve kadın kliniğe geri dönüp işine dönebildiği için rahatlamış görünüyordu. Ya da belki başka bir şeydi.

Kim bilebilirdi ki ve Sola kesinlikle sormamıştı. Zaten beyinde çok fazla şey dönüp duruyordu.

"İstediğiniz başka bir şey var mı?" Assail başını kaldırmadan konuştu.

Evet, aslında, senin suç dolu bir hayatı bırakmış, iyileşmekte olan bir kokain bağımlısı olduğun ve ikimizin birlikte büyükannemle sonsuza dek mutlu yaşamak için ufuk ötesine gideceğimiz zamana geri dönebilir miyiz?

"Keşke bana daha önce söyleseydin mi yoksa hiç söylemeseydin mi karar veremiyorum," dediğini duydu.

"Buna cevap verebilirim." Sanki boynu ağrıyormuş gibi başını ileri geri hareket ettirdi. "Hiç olmasa daha iyi olurdu."

"Demek yalancı olmayı seviyorsun."

"Sana gelince"-ay ışığı rengindeki gözleri ona baktı- "Bilmiyorum. Sen ve ben bu yabancılaşmaya böyle geldik. Hayır, bunu daha ziyade bana tehlikeli bir yabancıymışım gibi bakman benim en derin paranoyamdan bile çok çok daha kötü bir gerçeklik olduğu için söylüyorum."

"Beni suçlama."

"Bu bir gerçek. Ayrıca, sizi hiçbir konuda suçlamıyorum. Seni bunun için çok iyi tanıyorum-"

"Beni hiç tanımıyorsun."

"Gerçekten mi? Bu yanlış bir ifade. Doğru olanın, seni tanımamış olmayı dilediğin olduğuna inanıyorum."

Gözleri uzaklara kaydı ama yine de somut bir nesneye odaklanmış gibi görünmüyordu.

"Sana bir şeyler fırlatmak istiyorum," diye ağzından kaçırıldı. "Sana küfretmek ve yumruklamak istiyorum ve eğer bir silahım olsaydı, seni vururdum."

"Sana bir silah bulabilirim ve burada bir poligon var."

"Benimle alay etme."

"Ben değilim. İnanın bana, ölüm şu anda içinde bulunduğum bu duruma tercih edilir."

Adam avuçlarını birbirine sürterken, soğuk olanı ısıtmaya mı çalışıyordu, yoksa bir mezar ihtimalini sevinçle mi değerlendiriyordu, anlayamadı.

"Bunun ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı?" dedi aniden, gözlerinde yaşlar oluşuyordu. "Bir kez daha burada olmak."

Assail telaşla başını kaldırdı ve o daha bir şey sormadan kadın konuştu. "Babam..." Sabırsızca yanaklarını fırçaladı. "Babam ben gençken benim her şeyimdi. O benim kahramanımdı, koruyucumdu, o benim dünyamdı. Büyükanнем ve benim yaşadığımız evin dışında çalışırdı ve onu çok sık göremezdim ama zaman zaman bizimle kalmaya geldiğinde ve bize yiyecek, battaniye ve kıyafet için para getirdiğinde, onu idolüm olarak görürdüm."

Lanet olsun, diye düşündü gözleri programa uymayı reddedip kuruyunca.

"Ne yaptığını, ne iş yaptığını, ne olduğunu öğrendiğimde on iki yaşındaydım. O bir hırsızdı. İnsanlardan ve insanlar için bir şeyler çalıyordu ve daha da kötüsü, bir uyuşturucu bağımlısıydı. Bize verdiği mallar? Hiçbirini satın almadı. Sonradan öğrendim ki hep sadaka alıyormuş.

barınaklardan ya da kiliselerden. Bizimle hiç ilgilenmedi - sadece öyle görünmesini istedi."

Gözyaşları artık o kadar şiddetli akıyordu ki, onları silmeye çalışmaktan vazgeçti. "İlk kez tutuklanıp hapse atıldığında, kaldığımız köydeki büyükanneme haber gönderdi. Boktan evimizin duvarları arasında sakladığı bir para zulası vardı ve onu çıkarıp bana verdi. Bana parayı hapishaneye götürmemi ve onu serbest bırakmaları için yetkililere rüşvet vermemi söyledi."

Sola sertçe sustu ve sonra bir peçete dispenserine doğru yürüdü, bir demet kopardı ve kendini temizledi.

Devam edebileceğini hissettiğinde geri döndü. "On iki yaşındaydım, hayatımda hiç görmediğim kadar çok parayla tek başıma yirmi beş mil yürüyordum. Büyükannem yemek yiyebilmem için düzenli olarak aç kalıyordu ve yine de o lanet evin duvarlarında onca para vardı! Ve bu onun içindi!" Tekrar burnunu sümkürdü. "Yolculuğu ben yaptım. Parayı verdim. Babam dışarı çıktı ve hapishaneden çıkarken durup bana baktığını hatırlıyorum."

Sola gözlerini kapattı. "Bizi hala görebiliyorum, gün gibi açık, orada birlikte duruyorduk, kızgın güneşin altında. Önümde yıkılacağını ve olduğu şey için özür dileyeceğini düşünüyordum. Ve aptallığıma verin, onu affetmeye hazırdım. Ona "Baba, seni seviyorum" demeye hazırdım. Ne olduğun umurumda değil. Sen benim babamsın."

Sahne zihninde canlandı. Ve tek yapabildiği başını sallamak oldu. "Ne dedi biliyor musun?"

Assail'in sert cevabı "Anlat bana," oldu.

"Biraz para kazanmak istersem beni kullanabileceğini söyledi. Bilirsin, büyükanneme bakmak için." Sola göz kapaklarını açtı, bir iki peçete daha aldı ve gözlerine öyle bir bastırdı ki göz çukurları acıdı. "Sanki bu onun işi değilmiş gibi. Hayatı boyunca ona destek olan o kadın gibi.

benim sorunumdu, eğer öyle olmasını istiyorsam. Ya erkek gibi davranmazsam ve yaşlandıkça açlıktan ölür ya da hastalanırsa? O zaman bu bir oh-iyi oldu."

"Çok üzgünüm," dedi Assail yumuşak bir sesle. "Ben... çok üzgünüm."

Sonunda kollarını iki yanına bıraktı ve ona doğru döndü. "Olabileceğim en iyi hırsız olmaya karar verdim. Çünkü korkmuş ve yalnız olan ve dünyada kendilerine yardım edecek birine, herhangi birine ihtiyaç duyan on iki yaşındaki çocuklar böyle yapar. Nasıl çalınacağını, kırılacağını ve girileceğini öğrendim. Yalan söylemeyi ve kandırmayı. Yetkililerden nasıl kaçılacağını ve işlerin nasıl yapılacağını. Müthiş bir eğitimdi -ve sanırım beni fahişe olarak satmaya çalışmadığı için minnettar olmalıyım-"

Assail'in göğsünden yükselen hırıltı öyle bir uyarı sesiydi ki, onu bir anlığına duygularından uzaklaştırdı.

"Beni affedin," dedi başını bir kez daha öne eğerken. "Elimde değil ama korumacı davranıyorum. Bu benim doğamda var."

En uzun süre boyunca ona baktı. "İşte bu yüzden seni incitmek istiyorum. Sen benim için... başka bir şeydin. Sen benim dünyamdın, ayaktaydın ve iki ayağının üzerinde yürüyordun. Ama bu bir yalandı. Hepsi bir yalandı. İşte yine buradayım, anlayamayacağım ya da kabul edemeyeceğim kadar çirkin bir gerçekle sarsılıyorum. Tek fark artık on iki yaşında değilim ve kendimi başkasının gerçekliğine uydurmaya çalışmaktan bıktım. Bunu bir daha yapmayı reddediyorum."

"Anlıyorum." Assail başını salladı. "Tüm sorumluluğu kabul ediyorum ve asla affetmemeniz gereken bir af için size yalvarmayacağım."

Derin bir sessizlik odadaki tüm sesleri dışarı atarken, onun kendisiyle kavga etmesini diledi. Onunla tartışmasını. Ona karşı çıkabileceği bir şey vermesini.

Onun bu metanetli üzüntüsüyle baş etmek çok daha zordu.

Çünkü her ne kadar aksini hissetmek istese de, bu adamın -hayır, vampirin- aslında

gerçekten,
derinden.

...onu
seviyorum.

ELLİ BEŞ

TErtesi sabah Vitoria, Caldwell polis merkezinde Dedektif de la Cruz'un karşısında otururken çantasındaki kullan at telefonu çaldı.

"Buna cevap vermek ister misiniz?" diye sordu ona.

"Oh, hayır, Dedektif. Bu çok daha önemli. Muhtemelen sadece galeri işidir."

Başını salladı ve aralarındaki masaya bir dosya koydu. "Yani bu olayda şüpheli olmadığınızı anlıyorsunuz. Şüpheli bile değilsin."

"Bu doğru. Bana söylediğiniz şey buydu."

Adam sığ, tamamen süssüz odanın köşesini işaret etti. "Ve tüm bunlar videoya kaydediliyor."

Kameraya bakar gibi yaptı ve sonra başını salladı. "Evet, bana böyle olacağını söylemişsiniz."

"Ve bir avukat bulundurmayı reddettiniz."

"Neden ihtiyacım olsun ki? Arabam çalındı. Ben bir kurbanım."

Dedektif de la Cruz dosyayı açtı, içinde sadece beyaz çizgili bir kâğıt vardı. "Sakıncası yoksa birkaç şeyin üzerinden tekrar geçmek istiyorum."

Düşüncelerini toplamak için durakladığında -ya da belki de öyleymiş gibi davrandığında- odaya göz gezdirdi. Sandalyesinin arkasının duvara çarptığı yerdeki yumurta kartonundan ses yalıtımı aşınmış, kahverengi halı çukurlaşmış ve lekelenmiş, tavan döşemeleri yaşlılıktan sararmıştı. Masanın ahşap tablası bile sahteydi, damar desenleri yüzeyinde defalarca tekrarlanıyordu.

Bu ortamda çalışan insanların onu hapse gönderebilecek yasalarla silahlanmış olduğunu düşünmek belli belirsiz aşağılayıcıydı. Eğer bu şekilde tehdit edilecekse, polisin kurşun geçirmez camları, taktik yelekleri ve alev püskürtücüleri olan bir askeri tesiste bulunması daha uygun olurdu.

Ama hayır, bu insanlar daha çok batmak üzere olan bir şirketin veri işlemcileri gibiydiler.

"Arabamı buldunuz mu?" diye sordu.

"Bentley kardeşindi, değil mi?" Başını kaldırıp baktı. "Doğru mu?"

Kafasının içinde adama İspanyolca küfretti. Sonra sakince, "Evet, tabii ki. Ricardo'ya aitti. Bağışlayın beni."

"Tamamen anlıyorum." Dedektif gülümsedi. "Peki dün akşam, saat kaç civarında dışarı çıktınız ve Bentley'nin gittiğini fark ettiniz?"

"Tam seni aradığım zamandı. Saat dokuzda, belki? On mu?"

"Ve anahtarın araçta olduğunu söylediniz."

"Korkarım biraz unutkanım. Kadın sürücüler. Bilirsiniz işte."

"Aslında karım benden daha iyi bir sürücü. Kızım da öyle. Ama bu ne burada ne de orada." Not defterini kaldırdı. "Aracın yerini tespit ettik. Ne yazık ki Yirminci Cadde'de bir vur-kaç olayına karışmış. Bir polis aracı onu bulmuş ve çekmiş."

İki renkli fotoğraf çıkardı, her ikisi de güzel arabanın ızgaradan önce bir tür yol onarım çalışmasının etrafından geçen beton refüje çarpışını farklı açılardan gösteriyordu.

"Ah... canım," diye mırıldandı.

"Şu anda, hırsızlık olayında şüphelimiz yok."

"Hayır mı?"

"Ancak aracın bir suçun işlenmesinde kullanılmış olabileceğinden endişe ediyoruz."

Vitoria endişe içinde kaşlarını kaldırdı. "Ne tür bir suç?"

"Michael Streeter adında bir adamdan bahsettiğinizi hatırlıyor musunuz?"

Başını salladı. "Elbette. Sen ve ben ondan bahsetmiştik. Caldwell'e geldikten sonra tanıştığım güvenlik görevlisiydi."

"Şafak vakti ölü bulundu."

Bu noktada Vitoria her şeyi yavaşlattı ve yanıtını ve kelimelerini iyi seçtiğinden emin oldu. Dedektifin kendisine çelme takmak için hiçbir ayrıntı vermediğini fark etti.

"Nerede? Ona ne oldu?" Eğildi. "Sence kardeşimin arabasını almış olabilir mi?"

"Bunu neden yapsın ki?"

Vitoria omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece... şey, sana söylediğim gibi, beni çok rahatsız etti ve tek rahatsız olan ben değildim. Margot Fortescue da onu endişe verici buluyordu."

"Araba parmak izi için dikkatlice tozlanıyor. Olay Yeri İnceleme ekibi ince eleyip sık dokuyor."

"CSI. Eski TV şovu gibi."

"Aynen öyle." Dedektif arkasına yaslandı. "Sanırım sana ait bir sürü parmak izi bulacağız."

"Evet, yapacaksın." Ellerini uzattı. "Bütün bir gün boyunca sürdüm. Belki de iki gün."

"Seni suçlamıyorum. Bu tekerlekler üzerinde bir sanat eseri - ya da öyleydi." Uzun bir duraklama oldu. "Birinin Streeter'ın ölmesini isteyeceğini düşünmek için bir nedeniniz var mı?"

"Onu hiç tanımıyorum. O yüzden bir şey söyleyemem."

"Kız arkadaşıyla konuştuk. Bize kız arkadaşının uyuşturucu ticareti."

"İşte böyle."

"Mmm." Dedektif öne doğru oturdu. "Biliyorsun, uzun yıllardır ya polis ya da cinayet masası dedektifiyim. Yani, onlarca yıldan bahsediyoruz. Ve bazı şeyler hakkında hislerim gelişti."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum."

"Sanırım biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum." "Neymiş o?"

Omuz silkti ve spor ceketinin yakalarını kendine doğru çekti. Ceket bu kez koyu griydi ve ona göre rengiyle pek uyumlu değildi. "İki kardeşin ortadan kayboldu. Ve sen Caldwell'de ortaya çıktın. Ve birdenbire farklı yerlerde cesetlerle karşılaştım. Kaç gün içinde aynı galeride iki ölüm? Görebildiğim tek gerçek değişiklik senin gelişin."

Vitoria ellerini kalbine götürdü. "Ben bir kadını, Dedektif de la Cruz. Benim geldiğim yerde böyle şeyler yapamayız; nasıl olur da birini öldürebileceğimi ima edersiniz? Hele hele benden çok daha iri olan bir güvenlik görevlisini."

"Yakın mesafeden defalarca vurulmuş. İnfaz tarzı. Silahlar boy ve kilo farklılıkları için harika bir eşitleyicidir." Parmak uçlarından bir çan kulesi yaptı. "Ve burada, Amerika'da kadınlar eşittir - ya da en azından ben onlara öyle davranıyorum. Yani iyi araba kullanabilirler, kendi ayakları üzerinde durabilirler ve kendi hayatlarını yaşayabilirler. Ayrıca bir uyuşturucu çetesinin başına geçmeye karar verebilir, aile üyelerini öldürebilir ve

Çok fazla soru soran ya da yollarına çıkan insanlar ölü olarak uyanırlar. Buna ne dersin?"

Hangi kartı oynayacağını düşündü. Birkaç seçenek vardı.

Bir süre sonra çenesini kaldırdı. "Dedektif, size yardımcı olmaktan başka bir şey yapmadım. Memurlarınız şu anda West Point'teki evde, biz konuşurken güvenlik kamerası görüntülerini alıyorlar."

"Şey, bakın, bu konuda bir sorun var. Onları içeri aldınız, bu doğru ve bunun için size teşekkür ediyoruz. Ancak kameraların kapalı olduğu ve bir süredir de kapalı olduğu ortaya çıktı. Yani bunu bir konaklama örneği olarak kullanıyorsanız, kullanabileceğimiz bir şey olsaydı daha da ileri giderdi."

Elbette tüm bunları zaten biliyordu. Dün gece oraya döndüğünde ilk kontrol ettiği şey buydu.

"Ne zaman kapatıldılar?" diye sordu.

"Bunu araştırıyoruz."

"Ne bulduğunuzu bana bildireceğinizden eminim." "Hayatın üzerine bahse girebilirsin."

Vitoria uzun saçlarını geriye attı ve ellerini önünde birleştirdi. "Benim için başka bir şey var mı?"

"Şu anda değil, hayır. Ama içimden bir ses daha fazlası olacağını söylüyor. Ve ben bu konularda asla yanılmam."

"Her şeyin bir ilki vardır, Dedektif." Ayağa kalktı. "Burada sadece işinizi yaptığının farkında olduğumu da bilmenizi isterim. Olayları kişisel algılamamalıyım ve algılamayacağım da. Bu iki ölümle ilgili elinizde herhangi bir şüpheli yok, en azından somut bir şüpheli yok, yoksa bana asılsız suçlamalarda bulunmazdınız. Benim vicdanım rahat. Bir avukata ihtiyacım yok. İstedığınız zaman beni buraya çağırmakta özgürsünüz."

"Demek gideceğini düşünüyorsun, ha?"

"Beni şüpheli mi yapıyorsunuz? Ya da... nasıl dediniz, şüpheli kişi mi?" Bir duraklama olduğunda ona gülümsedi. "O zaman gitmekte özgürüm, değil mi?"

"Bize saldırmadan önce parmak izinizi almamızın bir sakıncası var mı?"

Gözlerini kısmamak ve ona ters ters bakmamak için kendini zor tuttu. "Tabii ki hayır, Dedektif. Tabii sonrasında ellerimi yıkamam için bir şey verirsiniz."

ELLİ ALTI

Vishous'un bir planı vardı ve fazla zamanı yoktu. Kendisini Kâtip Bakire'nin özel odasına gönderdiğinde tamamen silahlıydı ve iki litrelik iki boş plastik şişe Mountain Dew içiyordu.

Belli ki gün içinde Saved by the Bell maratonu vardı ve Lassiter bunun için kendini uyanık tutmak zorunda kalmıştı.

V mermer duvarlardan içeri girdiğinde doğrudan çeşmenin yanına gitti. Evet, yemek odasındaki bir çift gümüş su sürahisini kullanabilirdi. Ya da ikinci kattaki oturma alanından kristal çiçek vazoları. Ya da fuayedeki altın vazoları.

Ama hey, yolculuğa çıkmadan önce bu sürtükleri bilardo salonunda yıkamıştı ve ihtiyacı olan şey su tutan kaplardı. Bunu törensel bir şeye dönüştürmek için hiçbir neden yoktu.

Dizlerinin üzerine çökerek yeşil kapaklardan birini açtı ve açık şişeyi su yüzeyinin altına itti. Doldurma işlemi iyi gitti, seviye Dew'un içinde yükseldikçe hava kabarcıkları öksürerek dışarı çıktı. İşler bittiğinde şişeyi dışarı çıkardı, kapağını kapattı ve bir kenara koydu.

Tekrarla.

Planı, bu suyu Kardeşlik malikânesine geri götürmek ve mahzende, hançerlerini yaptığı odada bir montaj hattı kurmaktı. Kurşun kapaklarla mühürleyebileceği içi boş uçlu mermileri onun için damlatmaya gönüllü olan Seçilmişler şüphesiz burada fiziksel olarak daha rahat edeceklerdi ama savaşın bu kutsal alanı işgal etmesi fikrinden hoşlanmıyordu-

Ensesindeki tüyler diken diken oldu, sanki bir el ensesine dokunmuş gibi emindi.

Sertleşerek içgüdülerini dışarı gönderdi ve hemen arkasında birinin olduğunu biliyordu.

Kim olduğunu da hemen anladım.

Gözlerini kapatarak başını salladı ve yenilgiyle çöktü. "Sensin. Değil mi? Seni seçti."

İkinci şişenin dolumu bittiğinde, o şeyi çeşmeden çıkardı ve yavaşça arkasını döndü.

Düşmüş melek Lassiter ayaklarını beyaz mermer zemine basarak duruyordu. Tüm vücudu içeriden aydınlatılmıştı ve gövdesinin her iki yanında muhteşem bir çift yanardöner kanat uzanıyordu.

Bu haliyle parıldayan adam, Vishous'un gördüğü en güzel manzaralardan biriydi; bir dağ silsilesi kadar hayranlık uyandırıcı, mükemmel bir gün batımı kadar etkileyici, okyanus kadar geniş, gökler kadar yüksekti.

Herhangi bir şekle sığdırılamayacak kadar çoktu ve V gözlerini kırptı, her şey o kadar parlak olduğu için değil, optik sinirlerinin beynine gönderdiği sinyaller çok güçlü, çok fazla ve çok yankılı olduğu için.

Lassiter'in sesi, yüksek sesle konuşmamasına rağmen Mabet'in her yerinde yankılandı. Mahmen'inizden selam getirdim. Ayağa kalk ve bil ki onun oğlu olduğun için bu hayatta kutsanmışsın ve buna layıksın.

V, bu kutsamaları susturmayı düşünerek ayağa kalktı, onu çok sikeyim. Ama sonra Jane'i düşündü ve

Öfkeyi konserveledim.

Yine de, "Anneme inanmıyorum" demek zorunda hissetti.

İnanç gerekli değildir.

Nedense bu onu tedirgin ediyordu. Belki de bu, kaderin otobüsünü başka birinin kullandığı anlamına geliyordu - ama sanki o bunu zaten anlamamış mıydı?

"O artık yok. O yok."

Canlı olmayan şey ölemez. Kabul edilsin ya da edilmesin, zaman olarak vardır ve her yerdedir.

Birdenbire ve iradesi dışında, kendine bile itiraf etmek istemediği o boktan şey ortaya çıktı... buraya gelip kızın ona ve sadece ona bıraktığı o aptal, emo yazısını bulduğundan beri onu rahatsız eden o lanet olası boktan şey:

"Neden ben değildim?" diye sorduğunu duydu. "Eğer ben onun oğluyсам, neden yerine geçmem için beni seçmedi?"

Böyle lanet bir şeyi merak etmek bile narsisizmin doruk noktasıydı. Bırakın Lassiter'ı, herhangi birine bunu itiraf etmek bile V'yi ağlak suratına bir tokat yemeye aday gibi hissettiriyordu.

Lassiter bir elini uzattı ama V'ye dokunmadı. Vishous'un göğsünün yaklaşık iki santim önünde durdu.

Aralarında doğrudan bir temas olmamasına rağmen, V'nin göğsünde sıcak bir his alevlendi ve tüm varlığını kaplayana kadar yoğunluğu arttı - ve o, o olarak, diye düşündü... dostum, bu yükseklikten aşağı inmek berbat olacak.

Ancak o zaman... sıcaklığın bir şarkı gibi tınısı olduğunu fark etti, şimdiye kadar etrafında olduğu tek bir varlığa özgü bir uğultu.

Bu onun mahmeniydi, fark etti. Onu saran bu sevgi duygusu... oydu.

O kaybolmadı. Hâlâ bizimle ve sizinle birlikte. Lassiter elini indirdi. Ve seni sevmediği için değil, sevdiği için seçmedi.

Lassiter artık parıltı-duygusal bağlantıyı sallamıyor olsa da, Vishous bu hissi hâlâ iliklerinde hissedebiliyordu. Ve Kâtip Bakire'nin siyah cübbesinin içindeki küçücük figürünü, eteğinin altından parlayan o beyaz ışıkla birlikte hayal ettiğinde, sıcaklık yeniden yoğunlaştı.

O hepimizin içinde. Buradaki yaratılışını özledi ve kendini özgür bıraktığında aramıza yeniden girebildi. O gitmedi - başladığı yere geri döndü ve bunun için çok mutlu.

O anda V'nin gözünün ucuyla gördüğü bir hareket dikkatini annesinin yatak odası süitinin önündeki sütuna çekti ve ne olduğunu gördüğünde hem çok şaşırdı... hem de hiç şaşırmadı.

Kara bir kediymi. Ama herhangi bir kara kedi değil.

Bu Beth'ti, Kraliçe'nin kara kedisi. Yıllar önce malikaneye yanında getirdiği kedi.

V'nin bakışları onun parlayan yeşil gözleriyle buluştuğunda, kutsal bir aura kedinin etrafını sardı ve onun başından beri onlarla birlikte olduğunu fark etti. En başından beri onlarla birlikteydi... onlar farkında bile olmadan tam ortalarındaydı.

Kaçınılmazlık ve huzur hissiyle, V'nin yapbozunun son parçaları da yerine oturdu, boş kalan delik bunca yıldır sorduğunun farkında olmadığı bir sorunun cevabıyla doldu.

Evet, dedi Lassiter, hatalarına rağmen seni ve kız kardeşini her zaman sevdi ve şimdi bunu gösterebilir. Ve yarattıklarını da her zaman sevdi ve şimdi bunu da gösterebilir. Bu nedenle gözlerinizi kapatın ve olabilecekleri sadece sizin görebileceğiniz gibi görün. Sona rehberlik etmelisin, anlıyor musun? Sona rehberlik etmelisin-

-

"-Vishous? V, uyan, tatlım-"

V karanlıkta sıçrayarak doğruldu, yüzünden ter boşanıyordu, göğsü boğulma çığlıkları atıyordu, kalbi küt küt atıyordu.

Panik içindeyken sadece Jane'in sesi ve kokusu ona ulaşabiliyordu ve o zaman bile neler olup bittiğinden emin değildi.

Bir elini uzatarak onu kavradı ve yakınında tuttu - ve kollarının ona sıkıca sarıldığını hissettiğinde titremeye başladı. Ama bu sadece bir rüyaydı, dedi kendi kendine. Az önce gördüğü şey sadece bir rüyaydı; geç bir gün geçirmesinin, Lassiter'ın bilardo salonunda televizyon izlemesinin ve nihayet Son Yemek'te servis edilen carbonaranın garip, berbat bir çarpıtmasıydı.

"Ben iyiyim," dedi Jane'in yumuşak, güzel kokulu boynuna. "Ben iyiyim..."

"Sen iyisin. Shhh..."

Saçlarını ve omuzlarını okşadı, vücudundaki gerginlik geçene kadar onu yatıştırdı. Sonunda gevşediğinde, tekrar yastıkların üzerine yığıldı ve onu üzerine çağırdı.

"Rüyada ne görüyordun?" diye sordu.

Aklına gelen görüntüler çok rahatsız ediciydi, bu yüzden başını salladı. "Bilmiyorum. Ben... Ben bunu düşünemiyorum."

"Tamam. Sorun değil."

"Saat kaç?"

Yatağın yan tarafındaki saate bakmak için arkasını döndüğünde örtülerin hışırdama sesi duyuldu. "Neredeyse altı

Hemen kalkmazsak ikimiz de geç kalacağız."

"Burada biraz uzanabilir miyiz?"

"Kesinlikle."

V gözlerini kapatmayı denedi ama bu iyi bir fikir değildi çünkü tuhaflığı geri getirdi. Sonra tekrar, açık ve zifiri karanlıkta da işe yaramadı.

Yatak odalarının ışıklarını yakmak istediğinde, anında daha da sakinleşti. Her şey o kadar yavan ve olması gerektiği gibiydi ki, bağlam kolayca ve doğru yönde geldi. Her şey yolunda ve normaldi.

Sadece bir rüya.

Jane'e baktı. "Yüzünü seviyorum."

"Ben de seninkini seviyorum." Gülümsedi. "Ve yeni uyandığında çok yakışıklı oluyorsun."

V eğilip onu öptü ve bir sonraki bildiği şey onun üzerine çıkıp kendi penisiyle onun cinsel organına girdiğiydi. Pompalamaya başladığında bunun ışıkların yanmasından bile daha iyi olduğuna karar verdi, zevk o gariplik her neyse onun tortularını silip süpürüyordu.

Orgazm olmaya başladığında ve kadın da onunla birlikte orgazm olduğunda, başını çevirdi-

Açık kapıdan banyoya girdiğinde, lavaboların yanında iki Mountain Dew şişesinin durduğunu gördü, ikisi de ağzına kadar doluydu ve etiketleri ona doğru bakıyordu.

"Kahretsin," diye mırıldandı gözlerini sıkarak kapatırken.

Tabii, annesi hakkında söyledikleri iyiydi. Ama Lassiter, görünüşe göre, yarışın yeni patronuydu.

Harika. Beş yaşında bir çocuğu arabanın direksiyonuna oturtmak ve küçük pisliğe arabanın anahtarlarını vermek gibisi yok.

Büyük melek kanat açıklıkları bir yana, zaten o kadar da pürüzsüz olmayan yolculuk, bir orospu çocuğundan daha engibeli hale gelmek üzereydi.

ELLİ YEDİ

Sola tam bir kafa karışıklığı içinde uyandı. Nerede olduğunu hatırlayamıyordu ve vampirlerle ilgili bir rüyanın kalıntıları kafasını kurcalıyordu.

Oh, bekle.

Bu bir kabus değildi. Ve evet, hâlâ yeraltı tesislerinde, koridorda, büyükannesinin odasının kapısının yanındaki sert zeminde oturuyordu. Poposu bir krep gibi dümdüzdü ve bir şekilde ağırlığını -saat kaçtı? Ne kadar zamandır uyuyordu-

Bir anda düşünceleri yavaşlayarak durdu ve yolun karşısına baktı. Assail aynalı bir pozda oturmuş, bacaklarını uzatmış, başı aşağıda, çenesi göğsünde, sanki o da uyuyormuş gibi duruyordu.

Onun kendisiyle oturmak için dışarı çıktığını duymamıştı.

Etrafına baktığında yalnız olduklarını, etrafta hiçbir sağlık personelinin dolaşmadığını ve burada geçirdiği süre boyunca tanıştığı diğer insanların da görünürde olmadığını fark etti.

Koridorun en ucunda, kaç kez girip çıktığı çıkışı zar zor görebiliyordu.

Assail'in onu buraya hasta olarak getirdiđi zamanı dūřundū. Çok kōtū durumdaydı - kafasından yaralanmıř, bacađından vurulmuř, travma geirmıř ve ōlmūřtı. Őzellikle Doktor Jane ona karřı çok nazik davranmıřtı. Kahretsin, kadın ona bařından beri nazik davranmıřtı-

Yukarıdan, bir makinenin dōnmesi gibi ritmik bir ses geldi ve sonra bařının tepesine sıcak bir hava dūřūřū hissetti. Yukarı bakarak, yaklařık ū metre yukarısındaki havalandırma deliđini ōltı. Çenesini indirdiđinde sıçradı.

Assail uyanmıřtı ve o hūzūnlū gōzleriyle ona bakıyordu. O konuřmayınca, kadın bođazını temizledi.

"Sana bir řey sormak istiyordum," dedi sakın bir sesle. "Neden anılarımı řimdi silmiyorsun? Yani, eđer bunu yapabiliyorsan, neden tūm bunları ortadan kaldırmıyorsun? Bōylece kendini o kadar kōtū hissetmezsin."

Neden onun nerede olduğunu merak ediyordu?

"Her zaman kōtū hissedeceğim ve bu seni incitecek." Başını işaret etti. "Eđer birinin hafızası elinden alınmışsa ve o kiři kendisinden alınan şeyin etrafındaysa, bu çok acı vericidir."

"Oh."

O anda bir zil sesi duyuldu ve ucuz gōrūnūmlū bir cep telefonu çıkardı. "Affedersiniz." Kadın omuz silktikten sonra, adam aramayı kabul etti. "Alo? Buyurun. Ne kadar naziksiniz. Evet. řahsen mi? Nerede? Ne zaman?" Bir duraklama oldu. "Ne kadar uzlařmacısın. Tamam, olur. Orada olacađım, evet."

Telefonu kapattı ve gōzlerini telefona dikti. "Kardeřliđi silahlar için bir distribūtōrle temasa geçireceđim. Gidip onunla yūz yūze gōrūřmeliyim. Eřyalarınızı toplamak istediđinizi sōylemiřtiniz. Belki yakında yola çıkıp seni gitmeye hazır hale getirebiliriz? Ben

Kardeşliğin arabanızı tesise getirmenize izin vereceğine inanıyorum. Ancak, arabanızı evimden çıkarabilir ve güvenli bir yere koyabiliriz, öyle ki bir daha mülküne dönmek zorunda kalmayacaksınız."

Assail ona doğru baktı. "Büyükannden serbest bırakılır bırakılmaz gitmekte özgür olacaksın. Nasıl istersen. Ve söz veriyorum hiçbir şeyinize karışmayacağım... Yolunuza çıkmayacağım."

"Benimle buraya geri gelecek misin?"

Nefes alırken göğsü -şimdi daha da genişlemiş görünüyordu- genişledi. "Seni anılarından kurtaracak kişi ben olmalıyım. En kapsamlı işi ben yapacağım çünkü yaşadıklarının çoğunda ben vardım."

"Oh. Tamam."

"Şimdi benimle birlikte gitmek ister misin?"

"Önce büyükanнемle konuşmalıyım." Yaşlı kadının onu bir lazımlıkla dövmeye çalışmadan dinlemesine izin vereceğini varsayarak. "Ama evet. Teşekkür ederim."

"Nakliyeyi ayarlayacağım. İzninizle."

Ayağa kalktığında, omurgası yeniden hizalanıyormuş gibi birkaç çatırtı duydu ve sonra yavaş ve ağır adımlarla Doktor Jane'le birlikte gittiği ofise doğru yürüdü.

Sola onun gidişini izledi. Ve onun gibi kendisinin de çok üzgün olduğunu görünce şaşırdı.

Bunun üzerinde durmamaya çalışarak kendini yerden kaldırdı ve her şey daha işlevsel bir düzene oturana kadar gerindi. Ve sonra yanında nöbet tuttuğu kapalı kapıyı kibarca çaldı.

"Vovó," dedi usulca. "Lütfen içeri girebilir miyim?"

Assail ofisten çıkarken, Vishous'un bu kadar misafirperver olmasına minnettardı. Kardeş daha yeni uyanmıştı ama yine de İlk Öğün'ü atlayıp Marisol'u eşyalarını almak üzere cam eve götürmek için hemen aşağı inmeye hazırđı. Assail ayrıca Ehric'le temasa geçerek neler olduğunu ve Marisol'un neden arazide biraz mahremiyete ihtiyaç duyduğunu anlatmıştı. Böylece kuzenleri akşam için Marcus'u dışarı çıkaracaklardı.

Assail onun tüm o erkekleri görmesini istemiyordu. Yeterince şey yaşadı.

Gerçi şimdi kuzenlerinin de kalbi kırılmıştı. Bu iki kadının o malikaneyi bir eve dönüştürmesi çok komikti. Onlar olmadan sadece cam duvarlar ve her zaman kapalı tuttuğu perdeler yüzünden çoğunlukla görülemeyen bir manzaradan ibaretti.

Sonunda Assail silah tüccarıyla buluşmasından kuzenlerine ya da Vishous'a bahsetmemeye karar verdi çünkü tam olarak kiminle iletişim kurduğundan emin değildi. Vishous'un vaktini boşa harcamak istemiyordu, eğer bu kişi bir astıysa

-Ya da daha kötüsü, insanlardan oluşan kolluk kuvvetlerinin balık avına çıkmış üyeleri. Kuzenleri de iyi bir gecede sinirli ve tetikteydi. Aileden birilerini kaybedeceklerini öğrenmek buna yardımcı olmayacaktı.

Ayrıca, telefonun diğer ucundaki kadın onun yalnız gelmesini istemişti.

Marisol'un icabına bakıldıktan sonra onunla buluşacaktı. Ve eğitim merkezine ancak dışısı gitmeye hazır olduğunda dönecekti.

Sürekli onu görmek zorunda kalmak onun için iyi değildi.

Zaten artık onun dışısı de değildi.

Tam Bayan Carvalho'nun odasına çıkarken Marisol dışarı çıktı ve gözlerini ovuşturdu. Sormak istedi

Her şeyin yolunda olup olmadığını sordu, ama ona söyleyeceğini sanmıyordu ve ayrıca bu cevabı zaten biliyordu.

Orada olduğunu fark etsin diye boğazını temizledi. "Sadece bekliyoruz-"

Kardeş ofisten çıkarken Vishous, "Buradayım," diye duyurdu. "Hadi yapalım şu işi. Mercedes yıkanmak için burada. O arabayı alacağız."

Vishous ikisine de başıyla selam verdikten sonra çıkışa doğru ilerledi.

Assail, Marisol'a ilerleyeceği yolu gösterdi. "Önden buyurun." "Teşekkür ederim."

Üçü birlikte yürürken Assail, Marisol ile aralarındaki resmiyetin öfke ya da üzüntüden daha iyi olduğunu tahmin etti. Fates, onun önünde ağladığında ve ona babasının hikâyesini anlattığında, hayatında hiç bu kadar küçük hissetmemişti. Onu o korkunç ana geri götürmek -çünkü kendisi de benzer bir şey yapmıştı- onu lanetlemek demekti.

Üçlü koridorun sonundaki ağır çelik kapıya geldiklerinde Vishous kapıyı açtı ve park alanından geçerek floresan ışıkları altında parıldayan siyah bir S600'e doğru ilerlediler.

"İkiniz de arka taraftasınız," diye bilgilendirdi V onları.

Assail Marisol için arka kapılardan birini açtı ve sonra etrafından dolaşıp kendisi bindi. Sedan o kadar uzundu ki, sanki Kardeş farklı bir posta kodundaymış gibi hissettiriyordu ve kimse palto giymediği için kaloriferler çabucak yanıyordu.

Yer seviyesine çıkana kadar epey yükseldiler ve Marisol görececek bir şey olmamasına rağmen renkli camlardan dışarı baktı.

"Yani burada nerede olduğunu kimse bilmiyor mu?" diye mırıldandı. "Kimse seni bulamıyor mu?"

"Amaç da bu zaten," dedi V ön taraftan.

"İnsanlar sizi yalnız bırakıyor o zaman." "Ya da biz onları yaparız."

Assail küfretti ve Kardeş'e saldırganlığını azaltmasını söylemek istedi. Yine de bu konuda iyi şanslar. Bu, bir Alman çoban köpeğinin şapka takan yabancıları göbeğini ovuşturarak karşılamasını sağlamaya çalışmak gibi bir şey olurdu.

"Sadece avlanırsınız," diye ekledi V. "Yani bu bizim gibiler için hayatta kalma meselesi."

"Kabul edilmeyeceğini mi düşünüyorsun?" Marisol sordu.

"Göçmenlik politikanız nasıl işliyor?"

Kız cevap vermeyince Kardeş, "Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Belki de başka bir şey konuşmalıyız," diye önerdi Assail.

Hava durumu gibi. Spor.

Herkes okuyun herhangi bir iyi kitaplar
Son zamanlarda mı? O düşündüm
kendi kendine.

Marisol ona dönerek, "Ee," dedi. "Siz ikiniz o toplantıya yalnız mı gideceksiniz?"

"Ne toplantısı?" Vishous dikiz aynasından bakarken sordu.

Assail Kardeş'e "Önemli bir şey değil," dedi.

Marisol konuştu. "Bir silah tüccarıyla görüşüyor, seni doğrudan tedarikçiyle temasa geçirmeyi düşündüm." Gözleri kısıldı. "Eğer durum böyle değilse-"

"Yapması gereken de buydu," diye araya girdi V. "Sadece bu gece olacağını bilmiyordum. Ya da tek başına gideceğini. Bu insanlara güveniyor musun?"

Hayır. "Ama tabii ki," diye mırıldandı Assail.

Mercedes yavaşladı ve sonra durdu. Kardeş sedanı park ettikten sonra arkasını döndü. "Kendini öldürteceksin."

"Kesinlikle yapmayacağım."

"Kim bu insanlar?" Marisol sordu. "Bekle, onlarla Benloise aracılığıyla mı tanıştın?"

Assail iki avucunu da havaya kaldırdı. "Bu tartışmaları daha uygun bir zamana ertelemek istiyorum."

"Ben de seninle geliyorum," diye açıkladı V. "Yaşaman ya da ölmen umurumda değil. Yapamayacağım şey bu bağlantıyı kaybetmek. Sen patlarsın ve ben cephanemi alamam."

"Silahlı mısınız?" Marisol talep etti. "Yanında bıçak bile var mı?"

Assail gözlerini devirdi. "Evden bir şeyler alacağım."

"Bundan emin misin?" diye karşı çıktı.

"Evet."

Çok uzun, onaylamayan bir sessizlik oldu. Sonra ağzından kaçırıldı, "Ben de gidiyorum. İkinizle birlikte gidiyorum."

Assail ona doğru ters ters baktı. "Kesinlikle olmaz. Seni herhangi bir şekilde tehlikeye atmayacağım-"

"Ama böyle bir toplantıya silahsız ve seni umursamayan biri tarafından korunarak gitmeyi çok istiyorsun? Delirdin mi sen?"

"Sen ortaya çıkana kadar öyleydim, hatırlıyor musun?" dedi kuru bir sesle. "Akıl sağlığıma geri döndükten sonra işler daha da kötüye gitti."

Vishous'a baktı. "Ödünç alabileceğim fazladan silahınız var mı?"

Kardeş gülümsemeye başladı. "Biliyor musun, senden hoşlanıyorum. Ama ateş edebilir misin?"

"Sadece öldürmek için," dedi acımasızca. "Hayır, sözümü geri alıyorum. Biri bana gereken saygıyı göstermezse, tetik çekmeye bayılırım ve iyileşmesi uzun süren yerleri severim."

Kardeş dişlerini göstererek gülümsedi. "Yeterince adil. Onun adına riski üstlenmek istiyorsan, bu senin sorumluluğunda. Ayrıca açıkçası, diğer kardeşlerimin hepsi sahada. ile

Bu saldırılar her gece oluyor, herkes elini taşın altına koymalı. Eğer onlardan birini bu işe dahil etmek zorunda kalmazsam, bu harika olur."

İkili birbirlerine başlarını salladı ve sonra gözlerini Assail'e dikti.

Assail, Marisol'e onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söylemek istiyordu. Ama evet, bu bağlamda bile olsa onunla biraz daha zaman geçirmek için yalvaracak kadar zavallıydı. Ve hayır, onu tehlikeden vazgeçirmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordu.

Kimse bunu yapmayacaktı, her ne kadar ona ateş edilmesi fikri deliliğin erdemlerini açık bir zihinle düşünmesine neden olsa da.

Sadece bir sorun vardı. "Yalnız gelmezsem kadın benimle görüşmeyecek. Yani tüm bunlar tartışmalı bir konu."

"Dişi mi?" Marisol söyledi.

"Evet." Omuz silkti. "Şimdi düşündüm de, bu ikinizin de kurşun geçirmez olduğuna inandığım bu arabada güvenle bekleyeceğiniz anlamına geliyor, değil mi? Komik, şimdi bu parlak fikir hakkında o kadar da endişeli değilim."

Marisol koltuğunda öne doğru oturdu. "Bu toplantının nerede yapılması gerekiyor?"

"Thirtieth Caddesi'nde bir depo."

"Benloise'de bir tane vardı. Adresi nedir?"

"Four-four-oh-nine."

"İşte bu. Sahip olduğu buydu."

"İçeri girmiyorsun, Marisol." Assail uzaklara, karartılmış pencereye baktı ve onun loş yansımalarını ölçtü. "Ve ben iyi olacağım."

Aslında ona ne olduğu umurunda bile değildi. Ama en azından Vishous onu güvende tutacaktı. Önemli olan da buydu.

Assail'in tek önemseddiği buydu.

"Evime gidelim," dedi, "böylece onun eşyalarını toplayabiliriz. Sonra da depoya gidelim ve bu işi bitirelim."

ELLİ SEKİZ

ASola bir elinde büyükannesinin valizi, omzunda kendi çantasıyla bodrumdan çıktığında Assail'in mutfağına son bir kez baktı. Ocağın üzerinde vovosunun kullandığı paslanmaz çelik bir tencere duruyordu. Bu şey tertemizdi ve her şeyi bir kenara bırakmış, derli toplu mutfakta göze çarpan tek şeydi.

Sanki bu şey sadece yemek için değil de bir tapınak olarak bırakılmış gibi.

Ehric, Evale ve o genç adam-erkek- hiçbir yerde yoktu ve Assail'in onlara gitmelerini söylediğine dair bir his vardı içinde.

Onları özledi. Onlara veda etmek istedi.

Bu kadar kısa bir süre içinde altısı küçük bir aile birimi oluşturmuşlardı, birbiriyle alakasız bir grup insan kısa sürede kaynaşmıştı. Ve bu çatı altında birlikte yaşadıklarını düşündükçe, göğsünde garip bir his belirdi. Bunun ne olduğunu kabul etmek istemedi. Gerçekten istemiyordu.

Ama burası ev gibiydi.

"Eşyalarınızı taşımanıza yardım edebilir miyim?" Assail kibarca sordu.

"Hayır." Tekrar ona baktı. "Teşekkür ederim. Onları aldım."

"Nasıl isterseniz." Ciddiyetle eğildi. "Arabanızı geri alabilmeniz için şehir merkezinde güvenli bir yere bırakacağız. Ve endişelenmeyin. Biz çıkamasak da personelimiz gün boyunca dışarı çıkabilir. Yani dilerseniz şafak vakti yola çıkabilirsiniz."

"Pekâlâ." İçini bir tedirginlik kapladı ama çantasını omzunda daha yükseğe kaldırdı ve endişesini bir kenara itti. "Sanırım gidiyoruz?"

"Evet."

O anda Vishous evin önünden içeri girdi. "Hakkını vermeliyim Assail. İyi oyuncakların var, doğru mu?" Hiç uyarmadan ona bir şey fırlattı. "Sanırım hanımefendi bunu sevecek."

Silahı kabzasından tuttu ve bakmak için yukarı kaldırdı. Aslında çok güzel bir S&W idi. Dokuz milimetre.

"Eğer bir kılıf istiyorsan-"

Vishous'un sözünü kesti. "Çantamda bir tane var." "İyi anlaşma."

Assail silah almadığından ve kendisine hiçbir şey verilmediğinden, onun kendi kendini silahlandırıldığını varsaydı. Yine de tereddüt etti. Sırtında bir roketatar olmasını istiyordu. Her şeyi kurşun geçirmez olsun. Bir çarpışma kaskı.

"Bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?" Vishous sert bir şekilde konuştu.

"Hadi gidelim." Sola kapıya doğru yöneldi. "Seni arabamla takip edeceğim."

Bu erkekler-erkekler-düştü içinde arkasında Onu, ve o Vishous'un Assail'in onunla birlikte ata binip binmeyeceğini sorduğunu duydu.

Kadın cevap vermeden önce, "Sanırım yalnız kalmayı tercih eder. Teşekkür ederim."

Soğuk arabasına binerken bundan o kadar da emin değildi. Bu bir sürprizdi. Ama bu fikir çok duygusaldı.

gerçekten buradan ayrılıyordu. Onu terk ediyordu. Hayatındaki tüm bu garip olayı bırakarak-

Tamam, tüm bunları unutması gerekiyordu.

Motor yavaş çalışıyordu ve ısıtıcı ayaklarına doğru kutupsal bir üfleme yapmaya başlamıştı, bu yüzden fanı hemen kapattı. Emniyet kemerini takarken omzunun üzerinden cam eve baktı ve kayaklarıyla buraya ilk kez geldiğini hatırladı. Ağaçların arasına saklanmış ve içeride ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. İşte o zaman yanılısama perdelerini fark etmişti; içeride yanan fırın perdeleri hafifçe bozmuş, durağan olması gereken perdelerde bir bozulmaya yol açmıştı.

Onları geri çekmenin neleri ortaya çıkaracağını tahmin bile edemezdi.

Kendini toparlayarak motoru vitesine taktı ve Mercedes'in arkasında sıraya girerek evi ve yarımadaı ardında bıraktı.

Köprüye çıkmak için sola döndüğünde, kendi kendine ileride parlayan şehir manzarasına iyice bakmasını söyledi. Geceleri bu manzarayı hep sevmişti; gökdelenler o kadar görkemliydi ki, rastgele yanan ışıkları gökyüzündeki yıldızlar gibiydi ve sonra aşağıda nehrin karanlık ve yavaş gizemi.

Caldwell'e asla geri dönmeyecekti.

Ve Tanrım, hiçbir anlam ifade etmese de ağlamak istedi.

Bir kez daha odaklanarak Mercedes'in kuyruğuna takıldı. Arabasını Vishous'un giriş kartı olan bir açık hava otoparkına bırakmaya karar vermişlerdi ve oraya yaklaştıklarında zihninde bir şeyler çınlamaya başladı. Bir uyarı. A...

Başını sallayarak kapıya yanaştı ve kartı almadığını fark etti. Camını indirmesine fırsat kalmadan Assail yanına geldi ve kolun yukarı kalkması için bir şeyleri kaydırды.

Tam ön tarafta yerini aldığında hesaplar tuttu ve arabayı park etmeden direksiyonun arkasından fırladı.

"Benloise'in bir kız kardeşi var," dedi aceleyle.

"Vitoria." Assail omuz silkti. "Bunu bilmiyordum."

"O toplantıya yalnız gidemezsin. Senin için geliyor olabilir."

"Buluşacağım kişinin o olup olmadığını bilmiyorum. Ayrıca, neden önemli olsun ki-"

"Ricardo'yu sen öldürdün." Sola onun gözlerinin içine baktı. "Yaptığını biliyorum. Sana hiç sormadım ama yaptığını biliyorum. Ve Eduardo'yu da. Sen öldürmedin mi? Sen yapmadın mı?"

-

Assail gerçekten de Marisol'u Mercedes'e geri götürmek istiyordu. Bu kadar açıkta olmalarından hoşlanmıyordu ve ayrıca bu konuşmayı kesmek istiyordu. Ama belli ki dışısı bu konuyu bitirene kadar yerinden kıpırdamayacaktı.

Onun dışısı olduğundan değil.

"Marisol" - güzel, sıcak, kurşun geçirmez Mercedes'i gösterdi - "belki de bu tartışmaya daha uygun bir ortamda devam edebiliriz?"

"Ya biliyorsa. Ya sana tuzak kurmak için arıyorsa?" "O zaman kendimi savunurum. Arabaya binelim-"

"Galeride güvenlik kameraları var. West Point'teki evde-"

"İkincisi konusunda dikkatli davrandık," diye mırıldandı.

"Yani onu orada mı öldürdün? Yoksa galeride miydi?"

"Fark etmez-"

"Size söyledim, gideceğiniz adres Benloise'in deposu. Onun için çalıştım. Neye sahip olduğunu biliyorum. Neden?"

Adam öldüyse tedarikçiyle onun mülkünde mi buluşuyorsunuz?"

"Çünkü bana böyle yapmam emredildi-" "Oraya giremezsin-"

"Yeter," diye sertçe araya girdi. "Bu seni ilgilendirmez, Marisol. Azınlıklar tarafından fark edilmeden önce şu lanet arabaya bin. İnsan olabilirsin ve onların ilgisini çekmiyor olabilirsin ama beni hissedecekler ve zarar görmeni istemiyorum."

"Kendini öldürtmene izin vermeyeceğim."

Ama en azından bunları mırıldanırken hareket ediyor, arabasının arkasından eşyalarını çıkarıp Mercedes'in patlak bagajına doğru yürüyordu. Bavulu ve spor çantasını bagaja koyarken İspanyolca konuşmaya devam ediyordu ama kızın vücudundaki her kemiğe küfrediyor olması umurunda değildi, yeter ki o lanet olası Van'ı alsın.

Nihayet arka tarafa geçtiklerinde, tabiri caizse, ona dönmedi. Öndeki koltuk başlıklarından birini kullanarak kendini öne doğru çekti.

"O ölecek," diye duyurdu Vishous'a. "Onu öldürecek."

"Büyükannen mi?" dedi Kardeş. "Onun hakkında bir şeyler duydum ve evet, bunu hissedebiliyorum. Hastane yatağında olsa bile-"

"Bu bir tuzak-"

"Marisol," diye araya girdi Assail, "Benloise'in kız kardeşi bile olsa, benim olduğumu bilmesine imkân yok. Hiçbir şekilde. Bu, uygun kanallar aracılığıyla yapılan bir iş görüşmesi - ve ayrıca, kız kardeşi olsa bile, onun doğasında olmayacaktır. Sonuçta o bir kadın."

Ona doğru çevrilen bakışlar, korunmak için cinsel organını avuçlamayı düşünmesine yetti.

"Sana zayıf mı görünüyorum?" Bu bir soru değildi. "Sana kendi başımın çaresine bakamayacakmışım gibi mi görünüyorum?"

Okaaaay, diye düşündü Assail. Muhtemelen "zayıf" cinsiyet hakkındaki eski görüşlerini yeniden gözden geçirmesi gerekecekti, değil mi? Onun Marisol'ü kesinlikle en ufak bir rahatsızlıktan yalıtılacak bir baygın çiçek değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Not: Her ne kadar bu ona haksızlık olsa da, şu anda ciddi şekilde tahrik oluyordu.

"Eee?" diye sordu.

"Hayır, zayıf değilsin." Sesi derinleşirken boğazını temizledi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, en güçlü kuvvetsin. Beni hiç kimsenin yapamadığı ya da bir daha asla yapamayacağı şekilde dize getirebilirsin."

Gözlerini kırıştırdı. Sonra başka tarafa baktı.

Garip sessizlikte onun profilini inceledi ve onlar için başka bir yol olmasını diledi. Sonra kendini hayal kırıklığının kara deliğinden dışarı sürükledi.

"Ve dediğim gibi, kız kardeşi bile olsa, neler olduğunu bileceğinden şüpheliyim. Benloise'in kalıntıları iyi bir şekilde imha edildi, ya Eduardo'nun? Onu bıraktığımız yere bakılırsa çakallar tarafından tüketilmiş. Yani her şey yolunda."

"Umarım haklısındır," dedi sıkıca.

Ona bunun çok nazik bir davranış olduğunu söylemek istedi ama bunu kendine sakladı. Onun yerine, Vishous'la konuşurken ne dediğini anlamaması için Eski Dile geçti.

"Dua edin, eğer düşersem ve bu durumda diriltilemezsem, onu büyükannesine sağ salim götürmenizi ve sonra kendi dünyasına geri göndermenizi istiyorum. Anılarını özenle canlandırın ve onu tüm bu olanlara dair hoş bir hatırayla, acı çekmesine neden olmayacak bir şeyle uğurlayın. Bunu size ve ona bağlı bir erkek olarak son derece saygılı bir şekilde talep ediyorum."

Direksiyonun arkasındaki Kardeş dikiz aynasına baktı. Tek bir baş hareketiyle, "Yapılacak," dedi.

Sakinleşen Assail koltuğuna geri yaslandı. Camlar o kadar koyu renkliydi ki dışarıyı zar zor görebiliyordu, ancak sokak lambaları sisin içinden geçiyormuş gibi parlayacak kadar aydınlıktı.

En azından onun iyi olacağını biliyordu-

"Vitoria Ricardo'ya benziyor," dedi Marisol sıkıca. "Bunu gözlerinden ve yüzünün şeklinden anlayabilirsin. Onunla hiç şahsen tanışmadım ama evinde resimleri vardı, ikisi çok yakındı. Hepimize bir iyilik yap, eğer oysa, hemen oradan çık. Seni tanımayacağını düşünme. Sadece... asla bilemezsin."

Assail dönüp kadına baktı ve Marisol'ün kendisi için bu kadar endişeli görünmesi karşısında umutlanmamasını söyledi. "Pekâlâ. Yapacağım."

ELLİ DOKUZ

Vitoria kardeşinin deposuna olabildiğince dolambaçlı bir yoldan gitti. Genelde verimsizliği sevmezdi ama Dedektif de la Cruz'un benzerlerinin onu takip etmediğinden emin olmalıydı ve etmediklerinden emin olması biraz zaman aldı. Sonunda Ricardo'nun Rolls-Royce'unu tesisin boş otoparkına çektiğinde, tek başına olduğuna ikna olmuştu.

Yine de tatmin olduğu tek şey buydu ve sadece dedektifin Kolumbo'nun Latin versiyonu olduğunu kanıtladığı için değil.

Yanındaki yolcu koltuğuna bakarak Eduardo'nun günlüğüne kaşlarını çattı. Aradığı tüm numaralar arasında, buluşacağı adam cevap veren tek kişiydi. Bu endişe vericiydi. Kardeşlerinin sokaklara bıraktığı şeylere karşı büyük bir açlık olmasını bekliyordu ama aradan geçen bir yıl içinde ekosistemin yönünü değiştirmiş, başka tedarikçiler bulmuş ve yoluna devam etmiş olmasından korkuyordu.

Kaybedilen işleri geri kazanmak, işleyen bir şirketin yerine geçmekten çok daha zordu.

Ama her şeyin eski haline dönmesi için savaşmaya hazırdı.

Hayalet'ten inerken bu yeri onayladı. Buranın varlığını Eduardo'nun masasındaki evraklardan öğrenmişti ve nakit para karşılığında mal takası yapmak için neden iyi bir yer olduğunu anlayabiliyordu. Binanın kat planı keskin bir köşeye sahipti, bir kanadın tamamı bir tabandan dışarı uzanıyordu ve bu oluşum, garaj alanı veya depo birimleri gibi görünen bitişik bir yapıyla birleştiğinde, özel bir avlu oluştuğu anlamına geliyordu.

Ve belli ki, bu geliştirilmişti. En azından mahremiyet: Güvenlik ışıklarının hepsi başka bir yerde eğitilmişti, merkez alanı çevreleyen karanlık bir anonimlik çukuru vardı.

Kimse sokaktan kimin park ettiğini göremiyordu. Kimin indiğini. Kimin ne taşıdığını. Kimin içeri girdiğini ya da içeriden çıktığını.

Oldukça zekice.

Şifreli kapıya doğru ilerleyerek annesinin doğum gününe girdi ve loş, nemli içeriye adım attı. Hiçbir ışık yanmıyordu ama cep telefonundaki el fenerini açtığında bir düğme buldu ve ona dokundu.

Çok zekice.

Tüm pencereler siyaha boyanmıştı. Yani içeride birinin olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Vitoria kapıyı açık bıraktı, pervazın yanında duran tıpayı kullandı. Kardeşinin tipik özelliği olarak, içerisi iğne gibi derli toplu ve tamamen olmasa da büyük ölçüde boştu. Kavernöz alanın içine serpiştirilmiş, bazıları kanepeler büyüklüğünde, diğerleri araba, hatta ev büyüklüğünde büyük kasalar vardı. Anahtarları içinde bir forklift yan tarafta duruyordu ve etrafta dolaşırken, bu tür hantal teslimatlar için en sonda bir garaj bölmesi olduğunu fark etti.

Demek yanılmıştı, diye düşündü kasalardan birini incelerken ve adres levhasını okurken. Galerinin sanat eserleri aslında burada depolanmıştı. Burası sadece sanat eserleri için bir yer değildi.

İşlerin gayrimeşru tarafı. Öte yandan, ağabeyi her iki işi de galeriden yürütmüştü.

Ve iş demişken, şansımız yaver giderse, bu bir siparişle sonuçlanacak-

Yanaşan bir arabanın sesi onu döndürdü. Parkasını ve siyah pantolonunu giymişti, silahı ve susturucusu da yanındaydı, hepsini günün erken saatlerinde sakladığı sanat eserinin tabanından almıştı.

Buna silahsız katılmasının imkânı yoktu. Bu müşteri Eduardo'nun yıldızla işaretlediği bir müşteri olsa bile -Sistemine göre, zamanında ödeme yapan, sorun çıkarmayan ve düzenli sipariş veren kim olursa olsun, kimseye güvenemeyeceğini belirtiyordu.

Ancak umarım o da kendisi gibi bir iş adamıydı ve hiçbir zorluk çıkmayacaktı.

Tek bir araba kapısı sertçe kapandığında ve ayak sesleri beton basamaklardan yukarı çıktığında, elini cebine soktu ve silahını kavrayıp emniyetini kapattı.

Kapı açılırken gıcırdayınca, daha fazla yardım bulması gerektiğini düşündü. Sevdiğinden biraz daha fazla açıktaydı-

Vitoria önce ince paltoyu tanıdı.... mükemmel kesilmiş ve geniş bir çift omuzdan sarkan ince palto.

Ve sonra o yüzü gördü. Kardeşini kaçıran adamın yüzünü.

Bu oydu. Güvenlik görüntülerinden. Kesinlikle emindi ve hızlı bir slayt gösterisinde Ricardo'nun duvarda asılı, hırpalanmış, morarmış, boğazı yırtılmış cesedini gördü.

Bilinçli bir düşünceye sahip olmadan önce, öfkesi silahını çıkardı ve ateş etmeye başladı.

Assail, kadının gözlerini açtığı anda aile benzerliğini gördü; sanki bir şekilde onun kim olduğunu anlamıştı. Ancak daha fazla düşünecek zamanı yoktu, çünkü kadın silahını çıkardı ve sanki adamın her an oradan çıkacağını biliyormuş gibi mermileri boşaltmaya başladı.

Ama yere düşüp atış menziline çıkarken kendisi umurunda değildi; önemli olan tek şey Vishous'un gaza basıp basmadığıydı ve Assail'in geldiği kısmen açık kapıyı delip geçen farların parıltısına bakılırsa, protokolün takip edildiğine dair hayatı üzerine bahse girmeye hazırды.

Kardeşinin Marisol'u içeri kilitleyecek kadar mantıklı olması için dua etti. Yoksa kendi silahını çekmiş olarak içeri dalabilirdi.

"Seni tanıyorum!" diye bağırdı kadın ateş etmeye devam ederken. "Ne yaptığını biliyorum!"

Pop! Pop! Pop! Pop! Pop!

Ama bu patlamadan daha fazlasıydı. Kurşun parçaları etrafa saçılıyordu ve bulunduğu bu sandık için Tanrı'ya şükür-

Kendi kanının kokusu onu lanetledi. Orospu çocuğu. Onu omzundan vurmuştu, sağ kolundan. Ateş eden kolundan.

Böğründeki ağrıya bakılırsa, başka bir yerinden darbe aldığından da emindi.

Assail yüzünü buruşturarak silahını çıkardı ve şarjörünü boşaltmasını bekledi. Kadın ilerliyor, yaklaşıyordu ve İspanyolca konuşmaya başlamıştı, öfkesi herhangi bir konuşmadan çok bir Wagner senfonisine benziyordu.

Sonra aradığı duraklama geldi.

Hızlı bir hareketle deponun içine bir göz atmak için eğildi.

Zekiydi. Klipsleri değiştirmek için içerideki büyük kasalardan birinin arkasına geçmişti.

Kadın yeniden ortaya çıktığında, Marisol onun hakkında kısa bir izlenim edindi - uzun siyah salar, siyah gözler, tıpkı Ricardo'nunkiler gibi ve Marisol haklıydı, yüzleri aynı şekle sahipti.

Ve sonra onu vurdu.

Göğsünden.

Çarpmanın etkisiyle geriye savruldu, ayakları takılıp yere düşerken silahı bir anda ateş aldı.

Başka bir durumda olsa, yaklaşır ve işi bitirdiğinden emin olurdu, ama atışı temizdi ve ona iyi bir tane akmıştı - daha da önemlisi, Marisol giden Mercedes'in içindeydi ve onun için önemli olan tek şey oydu.

Yaralarına rağmen gözlerini kapattı. Kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Derin nefes aldı, böylece maddesizleşebilecekti...

ALTI

A Mercedes yola savrulduğunda Sola yumruklarıyla kapıya vurdu. "Çıkarın beni bu lanet arabadan!"

Silah sesleri duyulduğu anda çıkışa doğru sıçramıştı. -Sadece kendini içeride kilitli bulmuştu. Ve sonra bir kükreme ve yalpalama oldu, arabanın güçlü motoru vites takıldı ve gazla doldu, ağırlığı geriye ve uzak tarafa savruldu.

Boğazından yükselen küfürlü çığlık engellenemezdi. Ve içinde tutmaya bile çalışmadı.

Assail kolay hedef olmuştu. Neden oraya tek başına girmesine izin vermişlerdi?

"Çıkarın beni!"

Bağırması bitince, kendisine verilen dokuz milimetrelik tabancayı çıkarıp ateşledi. Sonra namluyu şoförün kafatasının arkasına dayadı ve hırladı, "Bırak beni dedim."

Şehrin boş caddelerinde hızla ilerliyor, kırmızı ışıklardan ve dur işaretlerinden geçerek o depodan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Assail'den.

Oh, Tanrım, ölmüş olabilir-

"Yemin ederim, seni vuracağım!"

"Hayır," dedi Vishous sıkılmış bir ses tonuyla.
"Yapmayacaksın-"

Ne demek istediğini kanıtlamak için namluyu hafifçe sağa kaydırды ve tetiğı üç kez çekti - ön camın tamamını patlattı, güvenlik camı sıçradı ve sonra hızları nedeniyle çarşafılar halinde ön koltuğa geri düştü.

"Kesinlikle yapacağım!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı.

Birdenbire dünya bir blenderin içine girdi, vampir frenleri yumrukladı ve direksiyonu yana kırarak onları çılgılık atan bir seksene gönderdi. Hayır, üç-altmış.

Sola arka koltukta bilye atarken parmağını tetikten çekti. Ve sonra her şey o kadar hızlı gelişti ki, ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Her nasılsa, sedan hızla durduğunda, silahı elinden alınmış ve Vishous onu tam yüzüne doğrultmuştu.

Öfkeliydi, beyaz gözleri o kadar öfkeliydi ki nefes nefese kaldığında gölgeler saçıyordu.

Ön camdan gelen soğuk hava, ısıtıcının sıcaklığının yerini alıp benzin ve yanmış lastik kokusunu aldığıında, vampir ona doğru ateş etti.

"Sen gerçekten. Lanet olası. Şanslısın," diye bağırdı - sakinleşmek için kendini zorluyor gibi görünmeden önce. En azından geçici olarak. "Fritz bu arabaya bakmayı seviyor ve o cam parçasını değiştirmenin bir zevk olduğunu düşünecek. Çünkü öyle düşünmeseydi, Assail olsun ya da olmasın, şu anda seni delik deşik ediyor olurdum, tatlım!"

Sola da onunla birlikte nefes nefese kaldı; kollarını iki yana açmış, vücudunun yarısı koltuğun üzerinde, yarısı dışında duruyordu. Nefes alıp vermelerinin arasında onu geri çekmeye çalıştı: "Sakin. Beni arama. Beni. Sweeeetheeeeeeeeeeeart!"

Kara kesik kaşlar şaşkınlıkla havaya kalktı.

Ve sonra Vishous bir kahkaha attı. "Evet," dedi silahını indirirken. "Senden hoşlanıyorum. Kalabilirsin-"

O anda, inanılmaz bir şekilde, Assail yoktan var oldu, vücudu farların parlak ışığında cisimleşmiş gibi görünüyordu.

"Saldırın!"

Kapılar kilitli olduğu için onları denemedi bile. Direksiyonun arkasındaki vampiri iterek yoldan çekildi ve yarattığı devasa delikten içeri daldı, avuç içleri camda çizildi, kafası bir yere çarptı, ayakları kendini Mercedes'in kaputuna doğru iterken tutunmak için çabaladı.

Gıcırdayarak, kayarak, ağlayarak arabadan atladı ve neredeyse Assail'i yakalıyordu.

Adamın vücuduyla temas ettiği anda, onun ne sikim olduğunu umursamadığını fark etti. Erkek, erkek, insan, vampir, gerçekten hiç umurunda değildi.

Onunla ilk tanıştığında bir gizemdi. Sonra inanılmaz bir cinsel cazibe kaynağı. Ondan sonra kaçmıştı, hem de sadece yaşadığı hayattan değil, ondan da kaçmıştı. Bulduğu aşk onu çok korkutmuştu.

Geri döndüğünde ve onu neredeyse kaybettiğinde, evi keşfetmişti.

"Yaşıyorsun," diye mırıldandı onun göğsüne doğru. "Oh, Tanrım, yaşıyorsun!"

Kolları tereddütle ona sarıldı, sanki iyi talihine inanıp inanmayacağından tam olarak emin değildi. Ama sonra onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi sarıldı.

Geri çekilerek ellerini adamın yüzüne koydu ve ay ışığıyla aydınlanan gözlerine baktı. "Umurumda değil," dedi. "Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil. Sadece sensiz olmak istemiyorum. Seni seviyorum, nasıl olursan ol-"

Bitirmesine izin vermedi. Onu öyle derin öptü ki, nefesini kesti.

Sola'nın geleceğın ne getireceğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tüm bunlar nasıl işleyecekti. Aklını kaçııp kaçırmadığını bile.

Ama kader size gerçek aşkı gönderdiğinde, ne şekilde olursa olsun, bu hediyeıı kabul etmeniz gerektiğini bilecek kadar akıllııdı.

Ayrıca, en azından şimdi büyükannesı onunla yeniden konuşmaya başlayacaktı-

Ellerini adamın omuzlarına indirdiğinde kaşlarını çatı ve teması kesti. Aşağı baktığında adamın ince paltosundaki kanı gördü.

"Kanaman var," dedi kadın.

"Seni seviyorum," diye cevap verdi.

"Hayır, bekle, kanaman var..." Onu işaret etti ve üzerinde daha fazla kan olduğunu fark etti. "Kanaman var!"

"Haklıymışsın. Benloise'in kız kardeşiydi. Sanırım beni birkaç kez yakaladı-"

Sola geriye sıçradı ve iki avucuyla göğsüne yumruk attı. "Benimle dalga mı geçiyorsun! Sana oraya yalnız gitmemeni söylemişim! Seni tanıyacağını söylemişim! Sen aklını mı kaçırdın!"

Adam bir küfürle iki büküm olup yaralı omzunu tutmaya çalışırken, kadın İspanyolca'ya geçti ve adrenalin yüklemesi sözel olarak ve daha da fazlasıyla ortaya çıkarak ona bağırmaya devam etti.

Vishous dışarı çıktı, yanına geldi ve sanki kurşun sümüklüböceklerle dolu bir erkeğın sevgilisi tarafından kesilip yakıldığını görmek işın normal seyriymiş gibi başını hayıflanarak salladı. Bir süre orada kalacaklarını biliyormuş gibi bir sigara bile yaktı.

Sonunda araya girdi. "Bu gösteriıı tekrar yola çıkarmaya ne dersin? İnsan polisler gecenin bu saatinde dışarıda olurlar ve sadece çörek yemek için değil-"

Cep telefonunun sesi tiradını yarıda kesti.

Assail kaşlarını çatarak ceketinin iç cebine uzandı ve ocağı çıkardı. "Bu o," dedi sıkıca.

"Hoparlör," diye emretti Vishous. "Eğer sakıncası yoksa."

Assail buna uydu ve Sola bağlantıdan gelen kadın sesine odaklanabilmek için nefes almayı bıraktı.

"Eğer buna cevap veriyorsanız," dedi kadın iyi ifade edilmiş, hafif aksanlı bir İngilizceyle, "bir şekilde hayatta kaldığınızı tahmin edebilirim."

"Ben yeterince iyiyim," dedi Assail, "ya sen?"

"Düşündüğünden daha iyi hazırlandım. Kevlar yeni siyah, duymadın mı?"

"Güncelleme için çok teşekkür ederim. Bunu unutmamam gerekecek."

"Açıklığa kavuşturalım, seni öldüreceğim. Seni bulacağım, öldüreceğim ve başlattığın hesabı kapatacağım."

"Ne hırs ama. Ne de olsa kardeşinin kız kardeşisin. Ama sanırım benim de çok gizli numaralarım ve çok alçak yerlerde dostlarım olduğunu göreceksin. Ödülün sana nasıl görüneceğini göz önünde bulundurarak hedefini yeniden gözden geçirebilirsin."

"Korkmuyorum."

"Korkmalısın."

"Yakında

görüşeceğiz." "Dört

gözle bekliyorum."

Çağrı sona erdiğinde, Sola aniden Assail'in ayaklarının üzerinde sallanmaya başladığını fark etti; ayaklarının etrafında bir kan gölü vardı.

Ve sonra erkek sıçradı... ve yere düştü.

ALTMİŞ BİR

Saklaşık iki saat sonra Assail ameliyattan çıkmış ve eğitim merkezinin yatan hasta odalarından birindeydi; uyanıktı ve gülümsüyordu. Doktor Jane'e göre çökmüő bir akciğer, sızdıran bir bağırsak ve kendisi için önemli olmayan başka bir şey için bir onarıma ihtiyaç duyduğu dikiş süreci boyunca gülümsediğinden oldukça emindi.

Kolunda ona ilaç pompaladığı söylenen bir serum vardı, ama öyle bir mutluluk baloncuğunun üzerinde yüzüyordu ki, tuzlu su çözeltisi de olabilirdi ve bu şey morfin gibi olurdu.

Kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak tek şey kadın-

Tam zamanında, kapı ardına kadar açıldı. Ama gelen Marisol değildi; diğer kadındı.

"Bayan Carvalho," diye seslendi, kulakları gayet iyi duymasına ve oda ona on ikiden daha büyük olmamasına rağmen. "İçeri buyurun."

Marisol'un büyükannesi de tıpkı onun gibi gülümsüyordu. "Kalıyoruz o zaman. Bana o söyledi. Seninle kalacağız. Burada, Caldwell'de kalıyoruz."

Yaşlı kadın öne çıkarken, Assail onun kısa boyuna bakarak koridordaki bir tartışmayı görünce kaşlarını çatı. Marisol ve Vishous sanki bir konuda anlaşmazlığa düşmüşler gibi burun buruna duruyorlardı ve Assail kadının çenesindeki o çıkıntıyı çok iyi biliyordu: Kardeş daha büyük, daha güçlü ve bir vampir olabilirdi.

Ama her neyse kaybedecekti.

Assail yeniden büyükannesine odaklandı. "Ne hakkında tartışıyorlar?"

Bayan Carvalho küçümseyici bir hareket yaptı. "Umurumda değil. Tek umurumda olan burada olmamız. Torunum o kadar da aptal değilmiş."

"Kesinlikle öyle değil." Yaşlı kadına yatağının ayak ucuna oturmasını işaret etti. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben mükemmelim. Yüz yıl daha yaşarım."

"Güzel. Ben de bunu duymak istiyordum."

İçinden bir tedirginlik geçerken, hayatındaki insanların aksine ne kadar daha hayatta kalacağını düşündü. Ama belki de... mucizeler oluyordu. Geleceğin ne getireceğini kim bilebilirdi? Mary ve Jane'in kurtarıldığına dair hikâyeler duymuştu.

Marisol ve büyükannesinin de benzer şekilde kutsanması için bir yol bulması gerekecekti.

"Yani," diye açıkladı Bayan Carvalho, "ertesi akşam eve geleceğini söylediler. O zaman kiliseye gideriz. Gece yarısı ayini. Bütün ev. Kuzenler ve Markcus."

"Evet, hanımefendi. Nasıl isterseniz."

Bayan Carvalho onun elini kendi elinin içine aldı ve hafifçe okşadı. "Seni iyi çocuk. Ve sonra dönüş-"

"Vovó," dedi Marisol içeri girerken. "Din değiştirmek zorunda değil-"

"Senin için," dedi Assail kızının büyükannesine, "her şeyi yaparım. Eğer içimde bir Katolik olmasını istiyorsan

o."

Marisol yanına geldi ve onu dudaklarından öptü.
"Yalakalık," diye fısıldadı.

"Sizin deyiminizle kayınvalidemle iyi geçinmek
zorundayım." Marisol, "Dinle," dedi, "Vovó'yu geri
götüreceğim.
eğer sorun olmazsa."

"Bu adamlar için yemek pişirmek zorundayım," dedi
Bayan Carvalho ciddiyetle. "Çok zayıflar. Ben yemek
yapmazsam yemiyorlar."

"Sakin olmalısın, Vovó."

Pşşşt hızlı ve açıklayıcıydı ve sonra Bayan Carvalho ayağa
kalkıp yola koyuldu. "Gidip yatağımı yapacağım. Ben
gidiyorum-"

"Vovó, burası bir hastane. Bunu yapmak zorunda
değilsin-" Marisol, bir kulağın boksu kadar kesin bir
bakışla karşılaşınca sustu. "Elbette, Vovó. Sana yardım
etmek için bir dakika içinde dışarıda olacağım."

Yalnız kaldıklarında Assail uzandı ve onun yüzüne
dokundu. "Aşkım."

Onun avucunu öptü. "Çok sevindim... şey. Bilirsin işte."

"Biliyorum." Ciddileşti. "Dinle, Ghisele birazdan gelecek
ve ben de..."

"Jane bana açıkladı."

"İçinde cinsel hiçbir şey yok."

"Anlıyorum." Gülümsedi. "Seksi bana sakla, tamam mı?"

"Her zaman," diye homurdandı.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim.

Sen dinlen." "Seni seviyorum. Daima ve
sonsuz dek."

"Ben de seni seviyorum Assail." Eğildi ve onu öptü. Sonra
dilini köpek dişlerinin uçlarında gezdirdi. "Dostum, çok
tahrik oldum."

Kendine engel olamadan, kızın ensesinden tuttu ve onu
ağızına çekti. Sonra

onu sertçe öptü, gözleriyle buluşabilmek için onu arkaya yatırdı.

Kızın tahrik kokusu alevlendiğinde, ağzının çatısından inen dişlerine baktığını biliyordu.

"Seni onlarla asla incitmeyeceğim," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "Asla. Ama eğer onları istiyorsan-"

"İstiyorum," diye nefes aldı. "Yapmanı istiyorum... ne yaparsan yap."

Hiç düşünmeden -kapı kilitli olmamasına ve etrafta insanlar olmasına rağmen- kadının elini tuttu ve çarşafın altına çekti. Avucunu ereksiyonunun üzerine yerleştirerek kalçalarını döndürdü.

Bundan sonrasını o devraldı. Onlar öpüşürken ve adamın eli yünlü kumaşın arasından kadının göğsünü bulurken, kadın da onu okşadı.

Çok uzun sürmedi. Ve onun ritmiyle çalışırken yeni dikişleri acısa da, zevk o kadar büyüktü ki, neredeyse hemen boşalmaya başladı ve durmadı.

Hiç durmak istemedi.

"Seni seviyorum," dedi inleyerek, "ve tekrar içinde olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de. Tanrım... ben de..."

-

Sola, büyükannesini eve götürmek için kullandıkları minibüste Vishous'la birlikte arabasına bindiğinde yaklaşık bir saat geçmişti. Assail'in kuzenleri ve Marcus yeniden bir araya geldikleri için çok sevinmişlerdi ve üç erkek süpermarkete gitmek için sıraya girmişlerdi.

Dünyada her şey yolundaydı.

Ve daha da iyi olmak üzere, diye düşündü Sola inerken. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Bundan hoşlanmadım."

"Bunu yeterince açık bir şekilde ifade ettiniz," dedi kuru bir sesle.

O anda cep telefonu çaldı ve mükemmel zamanlamadan bahsetti. Yine de Assail'le ilgili olma ihtimaline karşı bekledi.

Vampir küfretti. "Lanet olsun. Başka bir saldırı."

"Ne?"

"Hiçbir şey. Yine de şanslıydın. Bu işi halletmem gerekiyor, yoksa ben de seninle gelirdim."

"Sana söyledim, bu yalnız bir uçuş olmalı. İşin prensibi bu."

Vampir sadece başını salladı. "Sana verdiğim telefon sende, doğru mu?"

Parkasını okşadı. "Evet."

"Hazır olduğunuzda, bunu atlattığınızı varsayarsak, beni arayın ve sizi eğitim merkezine geri götüreyim."

"Teşekkür ederim." Boğazını temizledi. "Ciddiyim. Ve biliyorsun, ön cam için üzgünüm."

"Hayır, değilsin."

Güldü. "İyi. Ödemeyeceğim. Ama hasarı ödememe izin verecek misin?"

"Asla." Ona doğru baktı. "Sadece kendini öldürtme ve ödeşmiş olalım. Assail sensiz başaramaz."

"Onsuz başaramayacağım. Merak etmeyin, iyi giden bir şeyi mahvetmeyeceğim."

Bununla birlikte yolcu tarafındaki kapıyı kapattı. Arabasına doğru giderken o kadar rahatlamıştı ki, sanki ayakları yere değmiyormuş gibi kaldırımın üzerinde süzülüyordu.

Yine de, bu seferki için hazırdı. İntikam... en iyi sakince servis edilen bir yemektir.

ALTMİŞ İKİ

Süneyden yaklaşık sekiz yüz mil uzakta, sakin ve büyük ölçüde ıssız bir arazide, Kral'ın elçileri onları şaşkına çeviren bir varış noktasına ulaştılar.

Kral'ın avukatı Saxton yeniden şekillenirken etrafına bakındı ve derin, rahatlatıcı bir nefes aldı. "Oh, bu çok güzel."

Sevgili eşi Ruhn yanında cisimlendi ve onun duygularını yineledi. "Bu... hayret verici."

Her ikisi de aynı anda diğerinin eline uzandı. -Sonra oldukları yerde kaldılar ve zarif manzaranın içlerine işlemesine izin verdiler. İleride, ılık bir gökyüzündeki dolunayın altında, canlı meşe ağaçlarının doruk noktasında sevimli, eski, beyaz bir ev duruyordu. Hem birinci hem de ikinci kattaki verandaları, siyah panjurları ve kırma çatısıyla, zarif bir Güneyli hanımefendiydi.

"Yani geleceğimizi biliyor mu?" Ruhn söyledi. "Şey... Ben olsam o kadar ileri gitmezdim."

Saxton ileri doğru yürümek istediğinde, aşkı onu geri çekti. "Murhder burada olduğumuzu bilmiyor mu?"

"Ona bir mektup gönderdim."

"Peki cevabı ne oldu?"

"Aslında bir tane almadım."

Ruhn büyük ölçüde sakin ve sevgi dolu bir ruha sahipti; Saxton'ın anlayamayacağı kadar çok acı ve ıstırap yaşamış, altın kalpli nazik bir devdi.

Ancak erkek kolay lokma değildi. Karamel gözleri kısılrken Saxton boştaki elini kaldırdı. "Bunu yapmak zorundayız. Kanun böyle."

Ruhn'un gözleri evin karanlık pencerelerinin sırasına döndü. "Bundan hoşlanmadım."

"Ona miras hakkında bilgi vermeliyim. Gelin, yaklaşalım."

Allée'nin ortasına doğru yürüdüler ve ilerledikçe Saxton, Caldwell'in kışlarını geçirmeye neden gönüllü olduklarını merak etti. Eğer Kral'ın yanında bir görevi olmasaydı, kesinlikle burada vakit geçirirdi.

Yine de... eski çiftlik evleri, şöminelerindeki şen şakrak ateşleri, altına sarılıp yatılacak sıcacık yorganları ve Ruhn'un arızalı mutfak lavabosunun altında tesisatçılık oynama fırsatıyla inanılmaz derecede şirin bir yerdi.

Borularla nasıl başa çıkacağını bilen bir erkekten daha iyi bir şey olamazdı.

İkiz kırmızı lazer ışını her ikisinin de göğsüne -doğrudan göğüs kafesi hizasına- isabet etti ve onları oldukları yerde dondurdu.

Dünyada bu tür bir optik etki yaratabilecek sadece iki şey vardı. Ve gecenin bu geç saatinde kimsenin bir lazer işaretçisiyle uğraşmayacağını varsaymak gerekirdi... teknik olarak binaya davet edilmemiş iki yabancıya doğru.

İkinci katta bir ışık yandı ve açık bir pencere olan yerde duran muazzam bir gölgeyi aydınlattı.

"Arazime izinsiz giriyorsun," diye alçak, şeytani bir ses geldi. "Ve topraklarımda insanlardan hoşlanmam."

Hem kendisi hem de Ruhn ellerini kaldırırken Saxton boğazını temizledi. "Barış için geldik. Buraya Murhder'i görmeye geldik."

Uzun bir duraklama oldu. "Mektubu gönderen sensin."

"Evet. Ben Saxton. Ben Wrath, Wrath'in oğlu, Wrath'in avukatının efendisiyim. Bu da dostum Ruhn. Buraya ona bir mirasa konduğunu bildirmek için geldik-"

"İstemiyorum."

Saxton kendi göğsüne baktı. "Silahlarınızı indirmeyi düşünür müsünüz? Bu biraz tedirgin edici."

"Hayır, almayacağım. Kimsenin parasını da istemiyorum."

"O halde, mektubumda gönderdiğim feragat belgelerini nazikçe imzalar mısınız?"

"İmzam iyi değil." Saxton

geri çekildi. "Neden?"

"Ben deliyim. Duymadınız mı? Deliler rıza gösteremez, biz yasal olarak var değiliz."

Mükemmel bir nokta. Ama teknik ayrıntılara takılmayalım, diye düşündü Saxton kendi kendine.

Derin bir nefes aldı. "Bağışlayın ama sesiniz deli gibi gelmiyor." Gerçi adam tamamen masum iki insanı vurmakla tehdit ediyordu, yani ne kadar dengeli olabilirdi ki? "Ve bu işi sonuna kadar götürmek zorundayım. Bu benim işim."

Uzun bir sessizlik oldu. "Kralınıza bu belgeleri imzalayacağımı söyleyin, ancak beni şahsen görmesi şartıyla. Onunla görüşmek istiyorum. Bence artık zamanı geldi."

"Beni bir kez daha bağışlayın ama bu genellikle bu şekilde ele alınan bir konu değil. Kral-"

"Bunlar benim şartlarım. Beni nerede bulacağını biliyorsun. Eğer Wrath beni görürse, kağıtları imzalayacağım. Şimdi git. Atış talimi yapma ihtiyacımı gidermeye karar vermeden önce."

Saxton penceredeki gölgenin ağırlığını ölçtü. Erkek ne kadar arkadan aydınlatılmış olsa da

Yüzün nasıl göründüğünden emin olmasa da saçların uzun olduğundan emindi ve evet, vücudun büyüklüğü kesinlikle bir Kardeş'e aitti.

Saxton alçak sesle eğildi. "Tercihinizi Kral'a bildireceğim ve tekrar temasa geçeceğim. Belki bana ulaşabileceğim bir numara vermek istersiniz-"

"Ben eski kafalıyım. Paket postayı ya da FedEx'i tercih ederim, sanırım siz bunu kullanıyordunuz. Benimle bu şekilde iletişim kurabilirsiniz. Şimdi mülkümden defolun."

Saxton aşkına baktı. "Gidelim, şimdi," dedi nefesinin altından.

"Evet," diye hemen kabul etti Ruhn.

İkisi Caldwell'e dönüş yolculuğunun ilk ayağı için buharlaşırken, Saxton'ın aklına gelen tek şey bunun hayra alamet olmadığı oldu.

Bu hiç de iyiye işaret değildi.

ALTMİŞ ÜÇ

I Sola'nın West Point'e varması nispeten hiç zaman almadı ve arabasını su kenarına park edip indiğinde, karanlıkta, farklı bir soğuk gecede buraya yaptığı başka bir yolculuğu hatırladı. Ricardo'nun evine yaptığı o önceki ziyaret, o diğer sızma, kendisine ait olanı almak için yaptığı o teklif, diğer her şeyi harekete geçirmişti: kaçırılması, Assail'in onun adına yaptıkları... eğitim merkeziyle tanışması.

Ve işte buradaydı, kapanış için tam bir daire çiziyordu.

Tıpkı daha önce yaptığı gibi, uzun, yükselen ön bahçenin eğiminden yukarı doğru ilerlerken alçak taş duvara yapıştı. Öncekinden farklı olarak kayak yapmıyor ya da karlı manzaraya uyum sağlamak için beyaz giymiyordu. Önemli değildi; hızlı hareket ediyordu ve ayın üzerindeki bulut örtüsü ona geçiş izni veriyordu.

Ricardo'nun malikânesine yaklaşırken ışıkların nerede parladığını fark etti: Ana süitinde birkaç tane, ama alt katta da yananlar vardı.

Tüm bu süre boyunca silahını çıkarmıştı. Susturucuyu da takmıştı.

Eve girmenin birkaç farklı yolunu biliyordu ve seçeneklerini zihinsel olarak gözden geçirdi. O yoktu

Belki de bu onun açısından bir dikkatsizlikti. Yine de önemli değildi. Bu işi başaracak ve işini bitirecekti.

Zirveye vardığında, konağın köşesine ulaşmak için yan çimlerin üzerinden geçmesi gerekiyordu ve siper almadan durmaktan hoşlanmıyordu ama bunu başardı ve sırtını iki kemerli pencerenin arasındaki duvara yasladı.

İçeride kaç kişi olduğunu bilmenin hiçbir yolu yoktu. Ya da nerede olduklarını. Assail ona Vitoria'nın depoda yalnız olduğunu söylemişti ama bu onun ana üssünde korumaları olmadığı anlamına gelmiyordu.

Ve tabii ki burada kalacaktı. O Ricardo'nun kız kardeşiydi. Standartları olacaktı ve hiçbir otel, en iyi konaklama birimleri ve en özenli hizmetçilerle bile bu malikâneye rakip olamazdı.

Sola pozisyonunu evin köşesine kaydırды ve evin arka tarafını görebilmek için eğildi-

Kar yığınının üzerinde bir ışık deseni vardı, malikânenin gezinti yolunun tüm pencereleri yere bir sıra sarı ışık karesi fırlatıyordu. Ve aşağıda, uzak tarafta, mutfaktan bir figür çıktı ve Sola'ya doğru yöneldi.

Yerinden kalktı ama kişiyi değerlendirirken gölgelere takıldı.

Vitoria'ydı. Uzun siyah saçları dökülmüş, yüzü makyajsız, ipek bornozu terlikli ayaklarına düşüyordu. Elinde porselen bir çay fincanı vardı, sanki uyuyamamış da kendine rahatlatıcı bir şeyler hazırlamaya gitmiş gibiydi.

Lavanta ve kuşburnu, belki?

Sola silahını kaldırdı ve namluyla Vitoria'yı takip etti.

Eğer bu bir film olsaydı, içeri girer ve kadını büyük evin etrafında kovalardı; dram, her ikisinin de diğerini suçladığı bir tür silahlı çatışmayla sonuçlanırdı

Belki de kendini yaralayacak ve kahramanca Caldwell'e geri dönmek zorunda kalacaktı.

Ama burası Hollywood değildi.

Sola da en az hedefi kadar ölümlüydü ve tetiği çektiği anda nasıl bir arı kovanına çomak sokacağını yeterince bilmiyordu. Net olduğu şey, bu kadının bu gece ölmesi gerektiği idi ve bir metre, altı metre... beş metre... daha sonra iyi bir atış yapabilirdi.

Sola her şeyden çok tehdidi ortadan kaldırıp büyükannesine ve sevdiği erkeğe sağ salim dönmek istiyordu.

Tek parça halinde. Sızıntı yok.

Vitoria yürürken, gözleri kapalı, gümüş bir kaşığı daireler çizerek karıştırıyordu.

Yani geldiğini hiç görmemiş. Silah sesini de duymamış.

Ama o eski moda cam hemen yanında kırıldığında, telaşla yukarı baktı.

Sola sürtüğü tam gözlerinin ortasından vurdu.

Bu, bir vuruşta bir öldürme vuruşuydu, milyonda bir, eğer-her-olursa-bu-gece-bu-gece-gibi-olacaktı.

Çift tıklamaya gerek yok.

Kadın kollarını savurdu, porselen fincanı düşürdü, tökezledi, düştü... bulabildiği en yakın şeye tutundu.

Bu da Degas tarafından yapılmış bronz bir balet heykeliydi.

Sola'nın, Ricardo'nun Assail'i izlediği için kendisine olan borcunu ödememesinin intikamı olarak kaidesindeki yerinden bir santim kaydıracağı heykelin ta kendisi.

Kız kardeşin bu sanat eserini kendisiyle birlikte aşağıya indirmesi şiirsel bir adalet gibi görünüyordu.

gerçek. Yani zaten ölmek üzere olmasaydı, çarpma onu kesinlikle öldürürdü.

Şangırtı duyulduğunda Sola silahını yanına alıp başını eğerek kaçmaya başladı. Şansı yaver giderse arabaya sorunsuzca ulaşacak ve Caldwell'e geri dönecekti.

Ama ne olursa olsun, erkeğinin güvende olduğundan emin olmuştu. Çünkü gerçek kadınlar böyle yapardı.

Gerçek kadınlar ejderha avcılarının gelip onları kurtarmasını beklemezdi.

Onlar gerçek ortaklardı ve tek başlarına silah kullanmakta da iyiydiler.

Booyah.

ALTMİŞ DÖRT

Aşafak söktüğünde Jane Çukura geri döndü ve cehennem arkadaşını bilgisayarlarının başında buldu. V onu hissettiği anda başını kaldırdı ve kollarını iki yana açtı.

"İşte orada," dedi.

Hafif adımlarla ve daha hafif bir kalple onun yanına gitti.

"Sanırım Sola ve Assail işleri yoluna koydu, ha?" "Evet."

Adam uzandı ve parmaklarını kısa saçlarını. "Ameliyathanede onunla harikaydın. Gerçek ustalık. Çok etkilendim." "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Kucağıma oturmak mı?"

"Her zaman-" Etrafında dolanırken kaşlarını çattı ve monitörlerden birinde bir video gördü. "Bu da ne- bekle... bu sensin!"

"Biliyorum." V başını salladı ve klibi yeniden oynatmak için fareyi değiştirdi. "Sorunlarımız var."

Jane daha yakına eğildi ve karanlık ve bulanık -ama o kadar da karanlık ve bulanık olmayan- görüntülerin etrafta hareket etmesini izledi: iki erkek... hiç orada görünmeyen bir şeyle dövüşüyordu; gölge kaybolurken biri yere düşüyordu; V ve Rhage yoktan var oluyorlardı; V yerde yaralı yatan sivilin yanına çömelmişti.

O şeyi durdurdu. "Sivil öldükten sonra ne olduğunu görmeni istemiyorum. Sana zaten söyledim."

Evet, diye düşündü. V onu öldürmek zorunda kalmıştı. Tam da zavallı erkek, dönüştükleri şeye dönüşürken.

"Bu görüntüler internette dolaşıyor," dedi istifa ederek. "Ve viral oluyor."

"Bunu nasıl durdurabilirsin?"

"Şu anda bunun üzerinde çalışıyorum." Lanet okudu. "Bu da bana şunu hatırlattı. Karışmak istemezdim ama dışarıda değişim geçirmek üzere olan bir yarım ırk var. Ben iyiliksever değilim, ama bunu izlerken aklıma geldi.

-İhtiyacımız olan son şey onun geçiş sürecinde olduğu için tıbbi bir krizde ortaya çıkması. Sanırım gidip onu almamız gerekecek."

"Oh, Tanrım. Zavallı şey. Elbette, onu buraya getirin." Jane başını salladı. "Yaşayamayabilir."

"Ama en azından elimizde daha fazla belge olmayacak. Bu saçmalığa ihtiyacımız yok. Ve ben zaten onun anılarını sildim- o bizi takip ediyordu, bu blogunda yayınlıyordu. Şimdi hepsinin kaldırılması gerekiyordu ama evet, hala yapıyor. En azından nerede yaşadığını biliyorum. Gün ışımadan önce vakit yok ama akşam karanlığında, hoşuna gitmese bile onu almaya gideceğim."

Jane parmak uçlarıyla onun şakağındaki dövmelemin izini sürdü. "Güzel. Elimden gelen her şekilde yardım edeceğim."

"Hep öyle yapıyorsun." Biraz gülümsedi - ki bu Vishous için herhangi birinin palyaço sırtışına dönüşmesi gibi bir şeydi. "Hey. Seks yapmak ister misin?"

Jane güldü. "Evet. Öyle."

"OhmyfuckingGodthatisSOotherightanswer."

Ayağa kalktığında onu da yanına aldı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi koridor boyunca taşıdı - ama sonra bir nedenle durdu.

Onun kollarında dönerken gülümsedi ve yere baktı. "Hey, Boo. Burada ne yapıyorsun?"

Evin siyah kedisi selam verir gibi ona doğru miyavladı ve sonra tünele girmesine izin verilmesini ister gibi patilerini salladı.

"Sanırım aşağıya inmek istiyor-"

"Anladım," dedi V duvara yaslanıp kapının kilidini açarken sıkıca. "Hadi bakalım, işte bu kadar."

Kedi gözden kaybolunca, her şeyi kapattı ve yeniden odaklandı. "Şimdi. Nerede kalmıştık?"

"Boo buraya nasıl girdi?"

"Ben, ah... Ben girmesine izin verdim."

"Kedileri sevmiyorsun."

"Biliyorum." Devam etti. "Şimdi bize konsantre olalım."

Odalarına vardıklarında, kapıyı tekmeleyerek kapattı ve onu yatağa fırlattı. Sonra onu yemek istermiş gibi üzerine abandı.

"Çok ateşlisin," diye homurdandı.

Adamın derisindeki devasa şişkinliğe baktı. "Sen de o kadar kötü değilsin."

Ama o olduğu yerde kaldı. Boğazını temizleyerek, "Sanırım çatı katından kurtulacağım. Bilirsiniz, orada çok fazla kötü anı var."

Jane bir an için ona baktı. "Orayı seviyorsun." "Seninle, evet. Ama her neyse. Seni hiç istemiyorum merak ediyorum, bilirsin. Asla."

Gülümsemesi yavaştı ve kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Vishous ona katıldı, vücudunun yarısı üzerinde yarısı dışında yatıyordu. Elmas gözleri onunkilerle buluştuğunda hiç tereddüt hissetmedi.

"Sana güveniyorum," dedi.

V, sanki bir an yaşıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı ve sonra dudaklarını onunkilere bastırdı.

Gülümse.

"Ben de seni seviyorum, Jane Whitcomb. Sonsuza dek."

ALTMİŞ BEŞ

Assail uyumadı. Hem de hiç. Beslenme sonrası rahavet çöktüğünde bile tamamen uyanıktı.

Çünkü Marisol ve Vishous'un ne hakkında tartıştıklarını anlamıştı. Konunun tam olarak ne olduğunu, V'nin neden bu kadar sinirli olduğunu ve Marisol'ünün neden her zamanki gibi kesinlikle kıpırdamayı reddettiğini biliyordu.

Duvarın karşısındaki saate baktı ve onun neredeyse iki saattir ortalıkta olmadığını düşünerek çıldırmamaya çalıştı. "Allah kahretsin-"

Kapı açıldı ve kadın pervazların arasında durduğunda, adam hem çok sevindi hem de ona bağırmaya hazırды.

"Ne yaptığını biliyorum," dedi sertçe. "Benloise'in evine gittin, değil mi? Kız kardeşini görmeye gittin."

Marisol en azından mahcup görünme nezaketini gösterdi. "Şimdi, Assail-"

"Bana 'şimdi saldırma'! Kendini öldürtebilirdin!"

"Bunu az önce farklı zamirlerle yapmamış mıydık?" diye mırıldandı kapıyı menteşelerinin takdir ettiğinden daha hızlı kapatmaya zorlarken. "Ve seni öldürecekti - eğer Caldwell'de kalırsak, seni bulacaktı ve-"

"O öldü mü?" diye sordu sıkıca.

"Evet. Birisi onu kafasında bronz bir heykel ve cesedinden bir metre kadar uzakta, kardeşinin evinin arka bahçesinde parçalanmış bir çay fincanıyla bulacak." Marisol elini kaldırdı. "Ve ben iyi bir küçük suikastçıydım -İçeri girmedim. Temiz bir atışım vardı ve onu kullandım. Sonra ayrıldım ve şimdi evimdeyim ve bir daha asla bu konuyu konuşmayacağız. Sen benim için Ricardo'nun icabına baktın, ben de senin için kız kardeşinin icabına baktım ve şimdi ikimiz de o hayattan sonsuza dek çıktık. Vishous ve adamları tüm o mermileri başka birinden almak zorunda kalacaklar. Aptal değiller. Bir yolunu bulurlar."

Assail kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bunu onaylamıyorum."

"Bu yüzden sana sormadım."

Yatağa yanaşıp parkasını çıkardı. Sonra polarını. Sonra da...

Kadının çıplak göğüsleri çarpıcı bir görünüm sergilerken ve adamın cinsel organı bir arabanın arkasını kaldırabilecek bir ereksiyona girerken, adam üzgün olduğunu tamamen unuttu.

Bu hiç adil değildi.

Kadın pantolonunu çıkarmaya başladığında, "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun," diye yakındı. "Sen... oh, Tanrım..."

Külot yok. Külot giymiyordu.

"Çalışıyor mu?" dedi yavaşça kapıya doğru dönerek.

"Kahretsin," diye nefes aldı adam, kadın hızla yaklaşp eşyaları kilitlerken. "Evet."

"Güzel. Planımız buydu."

Assail hiç vakit kaybetmedi. Hafif battaniyeleri aşağı itti, hastane donunu yukarı çekti ve sonra kadın yatağın üzerinde ona sarılmıştı.

"Seni seviyorum," dedi onu öperken. "Ve hiçbir şeyi şansa bırakmadım. Girdim ve çıktım. İş güvenli bir şekilde tamamlandı, yemin ederim."

Kız kendini onun tahrikinde bırakırken, hayatının aşkıyla birini öldürmek hakkında böylesine gerçekçi bir konuşma yapacaklarını asla hayal edemeyeceğini düşündü. Peki ya başka kiminle birlikte olacağını düşünüyordu?

Sadece kendi iradesi ve buna uygun yetenekleri olan güçlü bir kadın onun kalbini fethedebilirdi.

Ve Marisol Maria Rafaela Carvalho, nam-ı diğer Sola Morte, tam da o kadındı.

"Seni seviyorum," dedi inleyerek, ikisi bir olurken.

Sonra düşünmeyi tamamen bıraktı ve bu duygunun tadını çıkardı. Elbette aşılması gereken engeller ve çözülmesi gereken çatışmalar olacaktı ve kendisiyle yapacak üretken bir şeyler bulması gerekecekti.

Ama eğer dört yüz yıllık varoluşunda bir şey öğrenmişse?
Sevgiyle her şey mümkündür.

Adanmış:

İkiniz de. Düşünemiyorum.

iki akraba kalp ya da ruh daha.

TEŞEKKÜRLER

W Kara Hançer Kardeşliği okurlarına sonsuz şükranlarımı sunarım!

Kara Welsh'e ve Ballantine'deki diğer herkese çok teşekkür ederim - bu kitaplar gerçekten bir ekip çalışması.

Waud Ekibine sevgilerimle - kim olduğunuzu biliyorsunuz. Bu siz olmadan gerçekleşemezdi.

Bunların hiçbirisi şu kişiler olmadan mümkün olamazdı: danışmanım, bakıcım ve vizyonerim olan sevgili kocam; bana o kadar çok sevgi veren harika annem ki ona borcumu asla ödeyemem; ailem (hem kan bağı olanlar hem de evlat edinilenler); ve sevgili dostlarım.

Ve her zaman olduğu gibi, sevgi ve bağlılıkla, WriterDog II'me, Naamah'a.

J. R. WARD TARAFINDAN

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden Birinin Rehberi Aşık

İntikamını Aldı

Sevgilim Benim

Sevgilim

Serbest

Bırakılmış

Sevgilim

Yeniden

Doğmuş

Sevgilim

Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmişler

Hırsız

KARA HANÇER MIRASI

Kan

Öpücüğü

Kan

Yemini

Kan Öfkesi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet

Crave

Envy

Rapture Sahip

Olma Ölümsüz

BURBON KRALLARI

The Bourbon Kings

The Angels' Share

Devil's Cut

YAZAR HAKKINDA

J. R. WARD, Black Dagger Brotherhood serisi, Black Dagger Legacy serisi ve The Bourbon Kings de dahil olmak üzere otuzdan fazla romanın 1 numaralı New York Times çoksatan yazarıdır. Romanlarının dünya çapında on beş milyondan fazla kopyası basılmıştır ve dünyanın yirmi altı farklı ülkesinde yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte Güney'de yaşamaktadır.

JRWard.com

[Facebook.com/jrwardbooks](https://www.facebook.com/jrwardbooks)

Twitter: @JRWard1

Penguin
Random
House

Okuma
listenizde sırada
ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.